

Merdivenin
S

Merdivenin

Sahibi

1

BİR SİNEMATİK ROMAN

*Bu neslin hocası,
Dr. Michael Laitman'a ithaf olunur.*

Merdivenin

Sahibi

Semion Vinokur

Merdivenin Sahibi

Bir Sinematik Roman

---

19. asrın sonlarında bir Varşova gecesi.

*Bir o yana bir bu yana, ağır ağır sallanan
bir sokak lambası.*

Çok eski, ağır bir satıl, taş yolda su taşırken gıcırtilar çıkarıyordu. Rüzgâr ve yağmur, şehrin boş sokaklarında hızla dans ederken pencerelere şiddetle çarpıyordu.

Bir adamın keskin çığlığı, birdenbire bu sessizliği böldü:

“Yehuda!”

Ve hemen ardından, bir kadının sesi işitildi:

“Simha, ne oldu?”

Şiddetle yağan dolu, iki katlı evin pencerelerini dövüyordu. Su seslerinin arasında, ikinci katın karanlık odasında neler olduğunu anlamak mümkündü.

Kadının Sesi: “Beni korkutma, Simha. Nasıl bir rüya gördün? Anlatsana!”

Simha’nın Sesi (Rahat): “Sara, sen bir oğul doğuracaksın.”

Kadının Sesi: “Rüyanda, yakında doğacak olan çocuğumuzu mu gördün? Lütfen, durma! Daha fazla anlat! Bana neler gördüğünü anlat...”

***

Gece. Yatak Odası.

Masanın üzerinde açık bir kitap duruyordu.

Adamın Sesi: “Altı harf, kitabın içinden uçup bir kelime olarak birleşti.”

Kadının Sesi (Bitkin bir sesle): “Of of! Her şey, evimizde sakladığımız bu kitap yüzünden! Bu nedenle senden, bu kitabı çok uzak ve gizli bir yere saklamamı rica etmişlerdi.”

Kadının eli kitaba doğru uzandı, fakat adam elini, kadının

Merdivenin Sahibi

eline doğru uzatarak kitaba dokunmasını engelledi.

Simha'nın Sesi: "Yaradan eline basacak."

Tam bu esnada, birisinin pencereye vurduğu işitildi. Kadın, korkudan avazı çıktığı kadar bağırdı. Oysa, pencerenin dış pervazına, beyaz bir kuş tünemişti. Biraz sonra kuş, hızla aşağı uçarak, bomboş duran bankların üzerinden geçip gecenin karanlığında kayboldu.

Dışarıda, çok güçlü bir yağmur vardı. Bahçedeki bankın üzerinde siyah giyimli, uzun boylu birisi oturmuş, kitap okuyordu. Şapkasından, elinde açık bir şekilde tuttuğu kitabın üzerine yağmur damlıyordu. Başını yukarı kaldırarak, ikinci kattaki pencereye baktı. Bu adam, hayatının son demlerindeki Baal HaSulam'a çok benziyordu.

***

5 Eylül 1884 yılıydı. Simha Levi Aşlag ailesinde bir erkek çocuk dünyaya geldi. Kadının elleri, küçük bir bebeği havaya kaldırdı. Bebek, tiz sesiyle bir çığlık attı. Sanki çok derin bir nefes alıp usulca susmuştu.

Kadının Sesi: "Nereye bakıyorsun sen bakayım? Nereye bakıyor bu bebek? Acaba tavanda ne görüyor?"

Diğer Kadının Sesi (Fısıltıyla): "Bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki bu bebek, duvarın arkasında olanları görüyor."

Bebek, beşikte sakince yatarken büyük bir adamın bakışlarıyla tavana bakıyordu.

***

Gündüz. Varşova'da bir Sinagog.

Cemaatin Rav'ı Mordehay Feldman, bebeğin üzerine eğildi. Sünnet bıçağı, Rav'ın elinde bir an parladı ve kestiği küçük deri parçasını, getirdikleri kumun üzerine attı.

Rav Feldman'ın yüzünü bir heyecan kapladı.

Bebek ağlamıyordu. Rav Feldman, bebeği kaldırıp

Bir Sinematik Roman

---

babasına verirken mırıldandığı duayı, Simha'ya bakarak şu cümlelerle sonlandırdı:

“Adı İsrail’de densin.”

***

Simha: “Yehuda Leib.”

Rav Feldman: “Yehuda Leib, Simha’nın oğlu, HaLevi Aşlag. Ağlamayı bilmeyen bir bebek!”

***

Aşlag ailesinin evinde bir oda. Sabah.

Üç yaşındaki Yehuda, masanın arkasında oturuyordu. Babası O’nu uzaktan izliyordu.

Yehuda’nın küçük parmağı hızlıca, yüce bir kitabın sayfalarının üzerinden geçti. Sesi işitildi:

“Büyük kapıların içinde bir kilit var ve o dar bir yer, aynı anahtarları oraya sokmak için... ve yazar ki başlangıçta sadece O vardı...”

Yehuda, babasının elini tutmuştu, sokakta beraber yürüyorlardı. Yehuda’nın gittikçe kaybolan sesi, hâlâ sokakta işitilmekteydi.

“O altı kapı, kapıları açan ve bağlayan anahtarın içindedir. Ve elbette başlangıç, O kapıları kapatıp ve onları içine dâhil ettiğinde yazılır.”

Simha ve oğlu, Sinagog’a giriyorlardı.

Simha ve Yehuda, eski kitaplarla dolu rafların önünden geçiyorlardı.

Simha’nın meraklı gözleri, kapaklardaydı. Rav Feldman’a doğru yaklaşırlarken Feldman, onları dikkatlice izliyordu.

Simha: “Sana bazı şeyler danışmak istiyordum saygıdeğer Rav... (Simha, Yehuda’ya dönerek) Yehuda, sen kitaplara bakmaya gidebilirsin.”

Yehuda, kitaplara doğru ilerlerken babasının fısıltıları

Merdivenin Sahibi

işitiliyordu:

“Sara ve ben, O’nun için çok endişeliyiz... Bazen biz, O’nun bizden daha olgun olduğunu hissediyoruz...”

Yehuda, kitaplara doğru yürüdü. Siyah kapaklı kitapları inceliyordu. Rav Feldman O’nu, gözleri ile ardi sıra takip ediyordu.

Yehuda, birdenbire çok eski bir kitabın önünde durdu.

Rav Feldman, aniden yerinden sıçrayıp çocuğa doğru hızlıca ilerledi ve arkasında durup mırıldandı:

“Zohar Kitabı... Anladım...”

Feldman, hızlıca arkasına dönüp Simha’yı yanına çağırdı.

Rav Feldman: “Evinizde Zohar Kitabı var mı?”

Simha (Feldman’ın delici bakışları altında): “Evet. Kayınbabamdan hediye almıştım.”

Rav Feldman: “Hay zavallı! Sakla O’nu. Ne kadar uzağa saklarsan o kadar iyi olur.”

Rav Feldman, Simha’ya daha da yakınlaşıp kulağına şöyle fısıldadı:

“İstiyorum ki oğlun, Yahudi olsun. Bu kitap O’nu Tora’nın (Tevrat) yolundan saptırır. O hâlâ kitapta neler yazdığını anlayamıyor. O’nun henüz aklı yetmiyor, doğru değil mi?”

Simha: “Bana öyle geliyor ki... O anlıyor.”

Rav Feldman, bakışlarını Yehuda’ya doğru çevirdi.

Yehuda, aynı yerde durmuş, küçük elleriyle o kalın kitabı güçlükle tutuyordu. Kitabın açık, ilk sayfalarını, dudakları ile sessizce okuyordu:

“Gün be gün Horev Dağı’ndan bir ses çıkıyor ve o ses insanlara diyor ki: Yaradan’a, özünüzden bir parça yöneltin...”

Rav Feldman: “Saçmalık! Büyük insanlar bu kitaptan bir şey anlayamıyor. Bu küçük çocuk, bir şey anlayamaz ki. Kaç yaşında bu?”

Simha: “Henüz üç yaşında.”

Bir Sinematik Roman

Rav Feldman, Yehuda'nın bir sonraki sayfayı çevirdiğini gördü. Yehuda'nın sesini işitiyordu:

“Ateş, su ve hava... Başlangıcın ilk üç günü...”

Rav Feldman (Hızlı hızlı soluyor): “Kitabı gizlemelisin! Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi! Hemen!”

Aşlag ailesinin evi. Yehuda'nın odası.

Simha, sandalyenin üzerinde, kitabı, kitap dolabının en üst rafına itiyordu. Arkasına dönüp Yehuda'nın izleyip izlemediğini kontroletti. Sandalyeden inip odadan çıktı.

***

Tora okuma odası. Sabah.

Tora okumayı öğreten Şimuel, küçük çocukların oturduğu, uzun masaların arasında dolaşıyordu. Çocukların ayakları, yerden yüksekte sallanıyordu. Çocukların gözleri, Şimuel'in öğrettiği, “haftanın okuma parçasını” takip ediyor ve monoton bir sesle Şimuel'in ardından okuyorlardı:

“Ve Terakh (Hz. İbrahim'in babası) 70 yıl yaşasın ve İbrahim'i doğurur. Nakhor ve Haran (Hz. İbrahim'in kardeşleri). Ve bunlar, Terakh'ın neslidir; Terakh İbrahim'i doğurur ve Nakhor ve Haran. Ve Haran doğurur, Lot'u (Haran'ın oğlu Lot).”

Yehuda, cebinden gizlice bir elma çıkardı ama o anda öğretmeni, eline sopayla vurdu. Yehuda, acıdan bağırdı, elindeki elma yere yuvarlandı. Öğretmen, elindeki sopayı, Yehuda'nın titreyen dudaklarına iyice yakınlaştırdı.

Öğretmen: “Yehuda, sana vuran sopayı öpmek için, içinde bir güç ve arzu bul.”

Yehuda, yüzünü çevirdi.

Öğretmen (Kararlı): “Eğer böyleyse, Yaradan'dan talep et ki o sopayı öpmek için sana güç versin.”

Sopa, Yehuda'nın gözleri önünde sağdan sola

Merdivenin Sahibi

sallandı. Yehuda başını aşağı eğdi, fakat öğretmeni vazgeçmiyordu.

Sopa yeniden Yehuda'nın dudaklarına yakınlaşmıştı.

“Eee...” Öğretmenin sesi tekrar işitildi.

“Eee!”

Ve Yehuda teslim oldu ve sopayı öptü. Hemen ardından sopa, havaya yükseldi, okumayı sürdüren öğrencilerin başının üzerinden geçti. Öğretmen, Yehuda'nın yanından uzaklaştı. Çocuklar, monoton sesle okumaya devam ettiler:

“Ve Terakh 70 yıl yaşadı. Ve İbrahim'i doğurdu, Nakhor ve Haran'ı da.”

Yehuda'nın yanında, arkadaşı Yanke'le oturuyordu.

Öğretmen, masasına döndükten sonra, Yanke'le hızlıca masanın altına eğildi, tozlanan elmayı yerden alıp Yehuda'nın cebine koydu.

Varşova. Musevi mahallesi.

Yehuda ve Yanke'le sokakta yürürlerken elmayı sırayla dişliyorlardı. Aniden Yehuda, Yanke'le'yi tutup dar bir sokağa çekti. Biraz ilerledikten sonra kendilerini garip bir dükkânın önünde buldular.

Bu karanlık dükkânın içerisinde kitaplar, yerden tavana kadar birbirinin üzerine yığılmıştı.

Yehuda, içeri girdi. Girişte oturan yaşlı adamın yanından geçti ve üzeri kitap dolu, çok büyük bir ahşap masanın önüne oturdu.

Yehuda, dikkatlice kitapların sayfalarını tarıyordu.

Yanke'le, saygı ve endişeyle ona baktı.

“Yaradan sana böyle bir güç vermiş Yehuda...”

Yığılmış olan kitaplar yavaş yavaş Yehuda'nın önünde azaldı. Geriye sadece bir kitap kaldı.

Yehuda (Mırıldanarak): “Bu gücü bana kimin verdiği bilmiyorum.”

Yanke'le: “Yaradan senin büyük bir Rav olmanı istiyor. Diğerlerine öğretmen için.”

Yehuda (Kitabı yan tarafa koyup): “Onlara ne öğretmeliyim?”

Yanke'le: “Yaradan'ı sevmeyi. Onun sevaplarını kılman için. Bütün ruhunla dua etmek için. Ve Yahudi olmak için.”

Yehuda: “Tüm bunları sana kim söyledi?”

Yanke'le: “Bu, tüm kitaplarımızda yazar.”

Yehuda (Sinirli bir şekilde): “Bilmiyorum... Bu kitaplarda ne yazdığını bilmiyorum.”

Yehuda'nın arkasından yaşlı adamın homurtulu sesi işitildi:

“Yaşlı Salamon senin için bazı şeyler hazırlıyor.”

Dükkânın sahibi olan Yaşlı Salamon, yırtık terliklerini yerde sürükleyerek çocuklara yaklaştı.

Salamon (Hayranlık ve şaşkınlıkla): “Ne? Hepsini okudun mu?”

Yehuda: “Salamon, hepsini nasıl okuyacağım?”

Salamon (Üzgün bir şekilde kendi kendine): “Yaşlı Salamon'da bu kitap yoktur. Salamon her yerde bu kitabı aradı. Öyle yerlerde aradım ki hayatımda hiç aramadığım yerler. (Parmığıyla yukarıyı işaret ederek) Salamon en

Merdivenin Sahibi

---

eski rafın üzerinde Ramak'ın bir mektubunu buldu. Ve orada (başını aniden çevirerek) örümcek ağı tutmuş rafın köşesinde, büyük Ramhal'ın yazılarını buldu.”

Salamon, Yehuda'ya bakarak Yehuda'nın ellerini kenara itti.

Salamon: “Fakat o, Zohar Kitabı'nı hiçbir yerde bulamadı.”

Salamon sert bir şekilde dönerek kitap raflarının yanından geçti. Kendi kendine konuşuyordu.

Salamon: “Fakat kitap buradaydı. Yaşlı Bere'le o kitabı Salamon'a getirmişti.”

Salamon sandalyeye çöküp ağır elini sert bir şekilde masaya vurdu.

Salamon: “Bere'le Salamon'a demişti: Bu kitabı genç Yehuda için sakla. (Salamon'un sesi gittikçe azalıyordu) Ve nerede O? Nerede o kitap? Sana soruyorum ihtiyar Salamon...”

Sesi gittikçe azaldı.

Yanke'le, arkasına döndü. Salamon, yerinde uyuyordu.

Yehuda, kitaba dalmıştı. Başka hiçbir şey O'nun için önemli değildi.

Yanke'le: “Benim de Yaradan'la ilgili farklı düşüncelerim var, Yehuda. Ben de farklı şeyler düşünüyorum.”

Yehuda ona cevap vermedi.

Yanke'le: “Sadecesen böyle değilsin...”

Yehuda, suskundu. Orada değildi.

Yanke'le, dükkândan çıktı.

Musevi mahallesi. Gündüz.

Yanke'le, birkaç metre ilerlemişti ki aniden yolun diğer tarafından Simha'nın kendisini çağıran sesini işitti.

Simha: “Yanke'le, Yehuda nerede? Yehuda'nın nerede olduğunu biliyor musun?”

Yanke'le, hızlıca uzaklaşmaya başladı.

Simha, arkasından koştu. Yolu bitirip onun önüne geçti.

“Yehuda nerede?” diye tekrar sordu Simha.

Simha: “O bugün okuldan dönmedi.”

“Yehuda'nız...” Yanke'le aniden hırslı bir şekilde cevap verdi: “Yaşlı adamın kitapçı dükkânında oturuyor ve ağzının suyunu akıtarak kendi kendine konuşuyor. Ve yasak kitapları okuyor!”

Kitapçı dükkânı.

Yehuda, kitabı okurken üzerine bir gölge düştü.

Simha'nın Sesi: “Gel, Yehuda. Yeter.”

Yehuda, başını kaldırıp babasına baktı.

Simha: “Annen ve ben çok endişelendik. Çünkü sevimli çocuğumuzun nerede olduğunu bilmiyorduk.”

Simha'nın arkasından horulduyan Salamon'un sesi işitildi:

“Çocuğunuzu o aptal endişelerinizle sıkboğaz etmeyin, rahat bırakın! Öyle büyük bir zamandayız ki Yaradan onu koruyor!”

Simha, Yehuda'nın elinden tutup ardı sıra çekti.

Merdivenin Sahibi

Onlar hızlıca Salamon'un önünden geçerlerken Salamon, gizlice Yehuda'nın elbisesine dokundu, sonra da elini dudaklarına götürüp öptü.

***

Oda.

Sabah güneşi masanın üzerinde geziniyordu.

Çocuklar, Yehuda'nın çevresine toplanmışlardı. Yehuda'nın gözleri siyah bir bantla bağlıydı.

Bir çocuğun sesi: "Sayfa Tet (9), yukarıdan 13. satır."

Yehuda, hiç duraksamadan yazıyı okumaya başladı:

"Ve Yaradan'dan korkarak... Ki insanın kötülüğü yeryüzünde artar ve tüm kalbinin ve aklının eğilimi her gün kötülüktedir."

Yehuda'nın küçük parmağı kitabın üzerindeki satırları sırayla takip ediyordu.

Hayranlıkla bir ses: "Doğru!"

Bir el kitabın sayfalarını hızlıca ileriye doğru çevirdi.

Farklı bir çocuğun sesi devam etti:

"Sayfa Tet Vav (15), aşağıdan üçüncü satır."

Yehuda, anında cevap verdi:

"Ve derler ki; bize şehir inşa ederler ve başı gökyüzüne değen kuleler ve bize bir isim yapacaklar."

Birkaç çocuk (Hayranlıkla): "Vaauuv!"

Yanke'le birdenbire cebinden uzun bir iğne çıkardı. Yehuda'nın başının üzerinden geçirerek kitapta, Kaf harfinin olduğu yere batırdı.

İğne içeri girdi, sayfaları delerek kapağa saplandı.

Yanke'le: “Yüzündeki bandı çıkarabilirsin.”

Yehuda, bandı yüzünden çıkarıp iğnenin saplandığı Kaf harfine baktı.

Yanke'le: “Ve?”

Yehuda: “Sameh.” (Sameh harfi)

Yanke'le hızlıca sayfanın arkasını çevirdi. İğnenin, Sameh harfine isabet ettiğini gördü.

Yehuda: “Het.”

Yanke'le, yeni bir sayfa çevirdi. Ve burada Het harfinin delindiğini gördü.

“Vaauuv!”

Çocuklar şenlenmişti.

Yanke'le: “Devam et!”

Yehuda: “Pey.”

Yanke'le yeni bir sayfa çevirdi. Tamamen! Pey harfi...

Çocuklar (Kendilerine hâkim olamayıp büyük bir sesle bağıldılar):

“Vaauuv!”

Ve Yehuda devam etti:

“Mem... Dalet... Alef... Bet...”

Aniden, Öğretmen Şimuel'in sesi işitildi: “Aferin, Yehuda!”

Öğretmen sınıfın girişinde duruyordu.

Şimuel, Yehuda'ya tepeden

bakmaktaydı.

Öğretmen: “Çok büyük Hasidler, tüm Tora'yı o kadar iyi bilirlerdi ki Yehuda, gece uyurlarken bile rüyalarında Tora'yı görürlerdi. Sayfa sayfa. Sen iyi bir Hasid olacaksın Yehuda. Eğer benliğine hükmedebilirsen.”

Merdivenin Sahibi

Öğretmen Yehuda'ya yaklaşıp başını sevgiyle okşadı.

Öğretmen: “Böyle işte Yehuda. Ve Yaradan bize böyle davranır. Dün sopa, ve bugün şekerleme.”

Öğretmen cebinden üzerine kâğıt parçaları yapışmış bir şekerleme çıkartarak Yehuda'ya verdi. Çocukların tüm bakışları şekerlemeye yöneldi. O şekerleme, çocukların gözüne, dünyanın en tatlı yiyeceği gibi göründü.

Öğretmen: “Ve O, yaptığı tüm her şeyi sevgisiyle yapıyor. (Öğretmen bakışlarını sınıfın çevresinde gezdirdi.) O'nu sevmeyi öğrenin çocuklar ve anlayın ki Yaradan'ımız, her zaman bizimledir.”

Yehuda, çocukların kıskançlıkla şekere baktıklarını gördü. Şekerlemeyi masaya koyarak kendisinden uzaklaştırdı.

Öğretmen: “Hayır, hayır, hayır Yehuda. Ye onu. O şekeri kazandın. Ve tüm herkes, senin kazandığın bu şekeri nasıl yediğini izleme şansını kazandılar. Ve belki bu durumda onlar, bu kıskançlıkla, Tora'yı senin bildiğin gibi öğrenmeyi arzulayacaklar.”

Yehuda: “Neden Tora'yı bu şekilde öğrenmek gerek?”

Öğretmen: “Anlamadım...”

Yehuda: “Ben Tora'yı ezbere biliyorum. Tüm satırları, tüm harfleri, daha ne?”

Öğretmen: “Eee, Yehuda... Senden bu soruyu duymak bana çok garip geliyor. Bu soruyu bana ne niyetle soruyorsun? Hissediyorum ki sen benim bilgeliğimi ölçüyorsun, Yehuda... Bunu yapmana gerek yok.”

Yehuda (Büyük bir saflıkla): “Ben gerçekten anlamıyorum, bu kitabı niçin ezbere bilmeliyim.”

Öğretmen: “Sevap işlemek için, şeriat (hukuk) ve yargı için, onları ezbere bilmen lazım, Yehuda.”

Yehuda: “Onları niçin kullanmalıyım?”

Tüm çocuklar korkak bakışlarını öğretmenden
Yehuda’ya ve Yehuda’dan öğretime çeviriyorlardı.

Öğretmen (Sert bir şekilde): “Seçilmiş bir halk olmak için (Elindeki sopayı başının üzerinde döndürdü. Kitaptan okumaktaydı) ‘Ve sizzler, benim Krallığımın Kohenler’i olacaksınız ve kutsal bir ulus’ böyle yazılır. Ve tüm halk, aynı yerde cevap verip derler ki; ‘Yaradan’ın tüm emirlerini yapacağız.’ Hatırlıyor musun, Yehuda?”

Yehuda: “Evet.”

Yehuda’nın yüzü solmuştu. Gözlerini öğretmenden ayırmıyordu.

Öğretmen: “Daha nedir anlaşılmayan senin için?”

Yehuda (Sessizce): “Ben anlamıyorum... Niçin doğdum?”

Bir an sanki zaman durdu. Öğretmen, Yehuda’ya baktı.

Öğretmen: “Her şeye gücü yeten Yaradan’ın sevaplarını tutmak için doğdun.”

Yehuda: “Anlamıyorum, Yaradan kimdir?”

Öğretmen: “Sorunu anlamıyorum.”

Yehuda: “Daha O’nu görmedim. Kim O?”

Öğretmen: “Babanın babası Musa, O’nu Sina Dağı’nın üzerinde gördü. (Elindeki okuma çubuğunu sanki bir melodi eşliğinde çevirerek pasajı okudu) Ve Musa, Musa’nın kardeşi Aron, Aron’un oğulları Nadav ve Avihu ve ileri gelen 70 yaşlı kişi yükselerek. Ve İsrail’in Yaradan’ını ve ayakların altında On Emrin yazıldığı taş tableti, aydınlık

Merdivenin Sahibi

gökyüzü gibi gördüler.”

Öğretmen aniden Yehuda'yı parmağıyla işaret etti.

“Devam et Yehuda!”

Yehuda: “Ve Yaradan, İsrail'in asil oğullarına elini uzatmadı. Ve Yaradan'ı düşleyip yediler ve içtiler.”

Öğretmen: “Gördün mü her şeyi biliyorsun. Öyleyse neden soruyorsun?”

Yehuda: “Ben hiçbir şey bilmiyorum. Bilmek istemiyorum. Ona göre ben istiyorum ki...”

Sustu ve derinden soludu.

Öğretmen (Sabırsızca): “Eee...?”

Yehuda: “Ben hissetmek istiyorum... Ben istiyorum... O'nunla buluşmak istiyorum. Görmek! Yaradan'ın kim olduğunu bilmek istiyorum! Şayet O varsa! Bu cümlelerin arkasında ne olduğunu keşfetmek istiyorum!”

Öğretmen şaşkın gözlerle Yehuda'ya baktı. Tüm çocuklar çok şaşırılmıştı.

Öğretmen (Şaşkın ve sessiz bir şekilde): “Bence sınıftan çıkman gerek. (Bağırarak) Çık dışarı!”

***

Varşova. Yahudi mahallesinde bir cadde.

Yehuda yalnız bir şekilde caddede yürüyordu. Çevredeki dükkân sahiplerinin, sattıkları eşyaların düzenlemelerine dikkat etmiyordu. Yaşlı bir yoksul, bir su birikintisi içinde yatıyordu. Tek teli kalmış kemanını çalan kemancıya da dikkat etmedi. Yehuda, kendi düşüncelerine dalmıştı.

Yehuda, karşıdan karşıya geçerken birisinin bağırarak kendisini çağırdığını işitti:

“Pırrr, pırrr, pırrr!”

Başının üzerinde bir atın yüzünü gördü. Atın üzerinde kızıl sakallı, sert bir faytoncunun

Bir Sinematik Roman

---

yüzü görünüyordu.

Faytoncu: “Ne? Daha fazla yaşamak istemiyor musun artık?”

Yehuda korktu, hızla dönüp oradan koşarak uzaklaştı. Dükkânların önünden var gücüyle koşuyordu. İnsanlar dönüp Yehuda’ya bakıyordu.

Köşeyi geçtikten hemen sonra, kendisini kovalayan birileri var mı diye bakmak üzere arkasına döndüğü anda, Yanke’le ile çarpıştı. İkisi birden yere düştü.

Yehuda, daha ayağa kalkmadan Yanke’le, Yehuda’nın kulağına şöyle fısıldadı:

“Eve gitme. Öğretmen sizin evde oturuyor.” Yehuda ayağa fırladı. Yanke’le de ardından.

İkisi birden koşarken Yehuda onun önüne geçmeye çabalıyordu. Yanke’le, Yehuda’nın elbiselerinden çekiştirerek onun öne geçmesini engelliyordu:

“Burada bir yer biliyorum, orada bekleyebiliriz.”

Yehuda, Yanke’le’nin elini tutup çekiştirerek eve doğru yöneldi.

Yanke’le, arkasından koşuyordu. Yanke’le etrafına bakarken dudaklarını Yehuda’nın kulağına yaklaştırıp fısıldadı:

“Yaradan yok. Ben seninleyim.”

***

Aşlag ailesinin evi.

Yehuda kapıyı açtı. Anne ve babası, salonun sonundaki masanın ardında, öğretmen Şimuel’le birlikte oturuyordu. Öğretmen, elini havada dolandırarak konuşmaktaydı. Yehuda’yı görür görmez, o anda donakaldı.

Merdivenin Sahibi

Yehuda, onların önünden geçerek odaya girdi. Salon ile odayı birbirinden ayıran ince ahşap bir duvar vardı. Yehuda yatağının üzerinde otururken öğretmenin anne ve babasına fısıltıyla ne anlattığını işitiyordu.

Öğretmen: “Evet. Ben sizi suçluyorum. Başka kimi suçlayabilirim ki?”

Yehuda, yatağına uzandı ve horoz tüyünden yapılmış yastığı yüzüne kapadı. Her yer birden sessizleşti. Yehuda, yastığın dışına çıkmış olan tüyün, her nefes alış verişinde sağa sola sallanışını izliyordu.

Ayak sesleri işitti. Birisi yatağın üzerine oturdu.

Bir çift nazik el, Yehuda'nın yüzünden yastığı yumuşak bir şekilde çekti. Yehuda, karşısında babasını gördü. Annesi de arkasında duruyordu.

Babası, Yehuda'nın üzerindeki battaniyeyi düzeltirken annesi de eğilip Yehuda'yı öptü.

Yehuda'nın gözleri yaşla doldu. Yüzü yalvarır gibi bir hal aldı.

Yehuda (Fısıldayarak): “Niçin yaşadığımı bilmiyorum.”

Simha, dehşetle oğluna baktı.

“Sen bizim oğlumusun. Ve sen, sadece beş yaşındasın. Bizim için her zaman küçük, sevgili oğlumuz olacaksın. Senin yaşındakiler bunları düşünmüyorlar, Yehuda.”

Yehuda, yatağının üzerinde titreyerek doğruldu. Babasına doğru döndü ve ona yakınlaştı. Babasının gözlerine bakarak şöyle dedi:

“Yaşamak istemiyorum.”

Simha eşine döndü.

Anne, sessizliğini koruyordu, ellerini yüzüne kapatmıştı. Simha tekrar oğluna döndü.

Simha: “Bundan daha büyük bir günah yoktur,

Bir Sinematik Roman

zavallı ve sevimli oğlum. Bu dünya basit değil. Özellikle Yahudiler için. Fakat bu, Yaradan'ın bize verdiği dünya. Çocukken bu hayat için mutlu olmalıyız. (Üzüntüyle) Neden çocukluğunu senden aldılar? Neden bu kadar olgusun? Neden?"

Anne sessizce odadan çıktı. Ağlamakta olduğu iştiliyordu. Elleriyle ağzını kapatmasına rağmen ağladığını gizleyemiyordu.

Simha: “Yarın bizim Rav’a gideriz ve her şeyi ona anlattırın. Tamam mı? Şimdilik uyu. Uyu ve Yaradan’dan başka hiçbir şey düşünme, O her zaman senin yanındadır.”

Simha ayağa kalktı.

Kapı ardı sıra kapandı.

Pencereden giren ayın soluk ışığı sadece masayı ve beyaz yatağı aydınlatıyordu.

Yehuda'nın elleri battaniyenin üzerindeydi.

Yehuda, yatağında uzanırken sinirli bir şekilde pencerenin dış tarafına bırakılmış soğuk tırpana baktı.

Yehuda, gözlerini tavadaki rutubet ve yağmurdan oluşan, daire şeklindeki kara lekeler çevirdi, dikkatle bu lekeler bakmaya başladı.

Dairelerin ortasında bulunan kara bir nokta çok belirgindi.

Yehuda (Daireleri sayarken): “Bir, iki, üç, dört...”

Gözlerini kapattı. Birdenbire acı ve sert bir şekilde bağırarak duvara yumruk attı.

Yumruğun şiddetiyle ince duvar ve yatağın üzerinde bulunan kitap rafı titredi.

Raftan üzerine, yavaş yavaş bir kitap düştü.

Kitap, beyaz kanatlı çok büyük bir kuş gibi süzülüp Yehuda'nın üzerine düşerken sayfaları açılıyordu.

Merdivenin Sahibi

Yehuda derin bir nefes aldı. Uzun bir süreden sonra, Yehuda'nın yüzü ilk defa sevinçten aydınlandı.

Kitap, yavaş yavaş üzerine düşüyordu.

Kitap, Yehuda'nın üzerini kapattı. Oda karardı. Sadece Yehuda'nın nefesinin sesi işitiliyordu. Yehuda'nın yüzü kitabın altındaydı. Harfleri görüyordu. Harfler çok yakındı. Harfler çok büyük ve bulanık görünüyorlardı. Yehuda dikkatlice kitabı başının üzerinden kaldırdı. Ellerini uzatarak kitabı tuttu. Dudakları fısıltıyla okumaya başladı.

Yehuda: “Ve derler ki: Benim yanıma gelmek isteyen için bu kapılar ilk kapılar olacaktır. Kim bu kapılardan girmek isterse, girebilir.”

Çocuk okuyor, gecenin karanlığı şafağa yer açıyordu.

Sabahın erken saatleri.

Çöpçüler sokakları temizlemeye çıkmıştı. İkinci kattaki odada, yanan mumun sallanan ışığı uzaktan görünüyordu.

Bu mum, Yehuda'nın odasında yanan mumdu.

Sabahın tüm sesleri odaya giriyordu.

At arabasının gıcırtilı sesi, arabacının bağirtısı ve demir tekerleklerin kaldırırma sürtünmesi işitiliyordu.

Yehuda, tüm bu sesleri işitmiyordu.

O, yatağında otururken tüm benliğiyle kitabı okumaya dalmıştı. Bir an bile kitaptan ayrılmıyordu.

Odasının açılan kapısından, içeriye giren babasını fark etmedi.

Yehuda gözlerini yavaşça yukarı kaldırıp sustu.

Simha çocuğunun yanına oturup onu kucakladı.

Oğlunun dizlerinde bulunan kitabın adını gördü.

Simha: “Buldun mu O'nu?”

Bir Sinematik Roman

Yehuda: “Evet.”

Simha: “Ve okudun mu kitaptan?”

Yehuda: “Evet.”

Simha: “Hepsini mi?”

Yehuda: “Hepsini.”

Simha: “Ve anladın mı bir şeyler?”

Yehuda: “Anladım ki her şey bu kitapta.”

Baba, bakışlarını kitaba çevirdi, tekrar Yehuda’ya bakıp derin bir nefes aldı.

“Duydum ki bu kitaptan dolayı deli olunabilirmiş.” dedi Simha. “Ve duydum ki bu kitabı okumadan önce karnını Kutsal Tora ile doldurman gerekiyor. Ve kırk yaşını doldurmadan bu kitaba yaklaşamazsın. Bu kitap için farklı şeyler söylüyorlar. Fakat hiçbir zaman bu kitabı okumayı tecrübe etmedim. Ve sen okudun ve bazı şeyleri anladın. Üç yaşında bu kitabı ilk defa açtığımda bana bunu gizlememi söylemişlerdi. Ve sen onu tekrar buldun. Görünüyor ki yapacak bir şey yok bu konuda.”

***

Varşova’daki

sinagog. Sabah.

Yehuda ve Simha, Rav Feldman’ın karşısında duruyorlardı.

Rav Feldman: “Ve sen diyorsun ki O, kitabı buldu. Hatta, kitaptan bir şeyler bile anladı?”

Yehuda: “O, yukarıdaki raftan üzerime düştü. O’nu okudum ve anladım ki O kitap, sadece benim kitabım. Ve O kitap, benim için yazılmış.”

Rav Feldman derin bir şekilde Yehuda’ya baktı.

Rav Feldman, yanında duran iki sandalyeyi göstererek oturmalarını işaret etti.

Merdivenin Sahibi

Yehuda, Rav Feldman'ın yanına oturdu.

Rav Feldman: “Simha, sana şunu demek istiyorum, bazı insanlar var ki onları engellemeye gücün yoktur, onlardan bir şey gizleyemezsin. Derler ki; onların kalbinde bir nokta vardır. Ve derler ki; Yaradan'ın bu kimselerle özel bir ilişkisi vardır. Ve onların da Yaradan'la özel bir ilişkisi vardır.”

Rav Feldman, bakışlarını Yehuda'ya çevirdi: “Onların bu dünyaya nasıl geldiğini ve bu büyük kitabın onları nasıl bulduğunu anlamak mümkün değildir.”

Rav Feldman, düşünceye daldı.

Bakışlarını Simha ve Yehuda'dan uzak, ayrı bir yere çevirdi.

Rav Feldman: “Yaşamım boyunca sadece bir insan gördüm böyle. Onun adı Kotsekli Menahel Mendel'di.”

Rav Feldman, buğulu gözlerle başını yavaşça sağa sola çevirdi, sesinde bir özlem işitildi.

“Onun ruhunda büyük bir ateş vardı. Yaradan'ı tanımak için yüce bir arzusu vardı. Hiçbir insan O'nun yolunun üzerinde duramazdı. Öğrencileri bile. Öğrencileri, ona tutunmak istiyordu ama birçoğu yoldan düştü, O'nun içsel ateşinin yanında duramadılar. O, ne herhangi birine ne de kendisine bu yolda taviz vermedi. Gözlerinin önünde tek bir amaç vardı: Yaradan!”

Yehuda, Rav Feldman'ın sözlerini adeta içiyordu.

Rav Feldman, başını sağa sola sallamaya devam ediyordu.

“Hayır Yehuda, O artık bizimle değil. Anlattıklarına göre; hayatının son yirmi yılında odasından çıkmadı. Hiçbir insan o odada neler olduğunu bilemedi. Sessizce öldü. Öğrencilerine hiçbir şey demeden.”

Rav Feldman sustu. Yehuda'ya bakıyordu.

Ardından Simha'ya baktı.

Bir Sinematik Roman

Rav Feldman: “Ama öğrencilerinden birini tanıyorum.”

Yehuda'nın gözleri heyecanla parıladı.

Yehuda, Rav Feldman'a karşı, içindeki heyecanı gizleyememişti.

Rav Feldman: “Sakin ol Yehuda. Seni öğrencisi olarak kabul edeceğinden emin değilim. Kendisi garip bir adamdır ve benim söyleyeceklerim onun ilgisini çekmez. Hemen karar vermeyelim. Zavallı baban, seni zor bir çalışmaya gönderdiğimizi bilmeli. Bu yol, senin için rahat bir yol olmayacak. Baban önce bir düşünsün ve kararını versin.”

Yehuda babasına yalvarırcasına

bakıyordu. Simha, Rav Feldman'a

bakıyordu.

Rav Feldman ayağa kalkıp yan tarafta bulunan kitaplara doğru yürüdü. Bir yandan kitaplara göz gezdirirken diğer yandan ilgiyle baba ve oğlunu izliyordu.

Simha derin bir sessizlik

içindeydi. Yehuda da aynı

şekilde sessizdi.

Bir dakika böyle geçmişti. Bir dakika daha. Bir dakika daha...

Simha gözlerini Rav Feldman'a doğru çevirdi.

Simha: “Adı ne onun?”

Rav Feldman: “Baruh.”

Simha: “Ve bu Baruh'u nasıl bulabiliriz?”

Dışarı. Gündüz. Dar, köy yolu.

Simha ve Yehuda ormanın ve tarlaların arasında, dar ve dolambaçlı köy yolunda ilerliyorlardı. Kuşlar, üzerlerinde ötüyorlardı.

Bahar, gri ormanı açık maviye renklendirmiş ve onu uykusundan uyandırmıştı. Yol, küçük bir

Merdivenin Sahibi

Şehre gidiyordu. Őnlerine, yađıŐlardan ve rutubetten kararan evler çıkıyordu. Şehrin kenarında, tek başına virane bir ev duruyordu. Pencereleri dışarıdan sıkıca kapatılmıŐtı.

Merdivenin Sahibi

Simha evin kapısına geldi ve çekinerek kapıyı çaldı ama kimse cevap vermedi. Evin etrafında dolanıp tekrar Yehuda'ya döndü.

Yehuda, orada durmuş, kapanmış pencereye dikkatlice bakıyordu. Simha da aynı yere bakıyordu. Birden, pencere kanatlarının arasından bir çift göz görüldü. Onlara doğru bakan bir çift, deniz mavisi göz...

Gözler Simha'yı süzüyordu.

Simha, birden ağzını açtı, bir şeyler söylemek istedi, fakat diyemedi.

O esnada büyük, hırıltılı bir ses işitildi:

Ses: “Senden on tane yumurta alacağım, iki domates ve yarım ekmek. Kapı açık. Küçük Yehuda'ya izin ver, içeri girsin. Ve sen, orada kal!”

Simha (Sertçe): “Hayır! Onunla gireceğim!”

Yehuda babasının elini sıktı, yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

Simha (Şüphyle): “Fakat nasıl olur? Seni yalnız yollamak!”

Simha, Yehuda ile göz göze gelince sustu.

Yehuda ilerleyip kapıyı açtı ve evin içinde kayboldu.

Simha pencereye yanaştı.

Dar bir aralıktan, odanın ortasında, eski tahtalardan, derme çatma yapılmış büyük bir masa görebiliyordu. Simha, masanın yanında, saçları darmadağın yaşlı bir adamın önünde

oturmakta olan Yehuda'yı görüyordu. Yaşlı adamın gür sesi işitildi:

“Kimseye inanma. Her şeyi özünle yokla. Onların ‘inanç’ adına söyledikleri her şey saçmalık!”

Simha başını ağır ağır salladı.

Baruh’un Sesi: “Sana Yaradan’ın olduğunu söylediler.

Onlara inanma!”

Simha, pencerenin aralığından korku ve çaresizlikle bakıyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Simha, Baruh’un Yehuda’nın başının üzerine eğildiğini gördü:

“O’nu kendinde bul! İnanç, kalben bilmektir. O’nu kendinde hisset. Anladın mı beni?”

Yehuda: “Evet.”

Simha kulağını kapatıp evin etrafında biraz dolandıktan sonra evden uzaklaştı.

Baruh, odanın içinde ayağa kalkıp Yehuda’nın etrafında dolanmaya başladı ve aniden Yehuda’nın önünde durdu.

Baruh: “Daha önce bir insanın kuşa dönüştüğünü gördün mü?”

Yehuda: “Hayır.”

Baruh: “Buna inanıyor musun?”

Yehuda: “Hayır.”

Baruh: “Mucizelere inanmıyor musun? Bu çok iyi. Bu doğru. İnanma.”

Baruh’un yüzü, Yehuda’nın yüzüne çok yaklaşmıştı.

Baruh, birdenbire keskin bir dönüş yapıp duvara yaklaştı.

Merdivenin Sahibi

Baruh durdu. Yehuda dikkatlice ona bakıyordu.

Yehuda, Baruh'un sağ omzunun ritimli bir şekilde nasıl kıpırdandığını gördü.

Kumaşın yırtılma sesi, sessizliği bozdu.

Yaşlı Baruh'un yıpranmış elbisesi, Yehuda'nın gözlerinin önünde yırtılmaya başladı.

Büyük, beyaz bir kanat, dışarı çıkıp havayı çırpmaya başladı, sanki Baruh'u yerden havaya kaldırmak ister gibiydi.

Yehuda'nın korkudan nefesi kesildi.

Bir kanat daha Baruh'un elbisesini yırtıp dışarı çıktı, havayı çırpmaya başladı.

İki kanat, şimdi hızlıca havayı çırpıyordu. Köhne evin içinde rüzgârlar esmeye başladı.

Rüzgâr, duvar köşelerindeki örümcek ağlarını yırtmaya başladı ve yıllanmış tüm tozları havaya kaldırdı.

Bir kova, gürültüyle yere düştü.

Baruh, Yehuda'ya döndü.

Şaşkın haldeki çocuk, burnunun yerinde uzun gagalı, bir çift düğme gibi keskin bakışlı, sarı gözleri ve alınının üzerinde ibibik olan büyük bir kuş gördü.

Yehuda'nın sırtı, bir ördeğin derisi gibi korkudan gerildi.

Yehuda, korkuyla Baruh'un ayaklarına baktı. Baruh'un ayakları, kaslı büyük bir kuşun ayaklarına dönüştü.

Kuşa dönüşen Baruh, çığlık atıp koşmaya başladı. Kuş, Yehuda'nın önünden geçip hızlıca pencereye doğru uçtu.

Dışarıdan tahtalarla kilitlenmiş pencereler parçalanıp binlerce parçaya bölündü.

Yehuda, büyük beyaz bir kuşun dışarıya fırladığını gördü. Güçlü bir şekilde kanat çırpan kuş, gün batımına doğru uçtu.

Kuş, ağaçların en uç dallarına sürtünerek tarlada ilerleyen Simha'nın üzerinden uçtu, şehrin üzerinden geçip ufka doğru kanat çırptı.

Yehuda, bulunduğu yerden kımıldayamıyordu.

Tüm ev ters dönmüştü.

Örümcek, sağlam kalan duvarın kenarında, bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Sessizliğin sesi çok yüksekti!

Ve aniden, tüm her şey, Yehuda'nın gözlerinde bulanıklaştı.

Yehuda kendine geldi. Baruh, Yehuda'nın üzerinde, yüzü Yehuda'nın yüzünün karşısında duruyordu.

“Gördün mü bunu?” diye sordu Baruh.

“Gördüm,” diye fısıldadı Yehuda.

“Şimdi inanıyor musun?”

Yehuda'nın boğazı düğümlenmişti ve yutkunmak istiyordu.

Yehuda: “İna-nı-yorum.”

Baruh: “Neye inanıyorsun? (Baruh Yehuda'nın üzerine biraz daha eğildi) Bu saçmalığa?”

Merdivenin Sahibi

Yehuda (Kekeleyerek): “Fakat ben... Gördüm onu...”

Baruh: “Ne gördün?”

Yehuda: “Kuş...”

Baruh: “Nasıl bir kuş?”

Yehuda: “Çok büyük bir kuş.”

Baruh: “Aptal ve küçük Yahudi, ben sana bunların boş olduğunu söylesem?”

Yehuda: “Fakat ben... Ben gördüm bunu... Bunu gözlerimle gördüm... Her yeri ters döndürdün...”

Baruh: “Ben sana gördüklerinin büyü olduğunu söylesem?”

Yehuda: “Büyü?”

Baruh: “Evet. Ucuz ve basit bir büyü!”

Yehuda: “Büyü?”

Baruh: “Evet. Basit bir büyü, tüm düşüncelerini Yaradan’dan uzaklaştırmana yetti.”

Yehuda’nın elleri titremeye başladı.

Baruh (Sanki Yehuda’nın titremesini görmeyerek): “Zayıf bir insan olduğunu keşfettin. Bu büyüye teslim olup ‘inanç’ denen kelimeyi bu büyüyle özdeşleştirdin!”

Yehuda’nın ellerindeki titreme dudaklarına geçmişti.

“Bu şeyi dünyada bir daha tekrarlama!” diye aniden bağırdı Baruh. “Unutma! Bilmelisin ve güçlü olmalısın ki bu dünyada mucizeler yok. Bu dünyadaki mucizelerin hepsi ucuz maskaralıklardır!”

Baruh, Yehuda’nın üzerinde eğildi.

“Ucuz maskaralıklar! Beni duyuyor musun?”

Yehuda'nın yüzüne korku ve çaresizlik çökmüştü, merhamet dilercesine Baruh'a bakıyordu.

Baruh, sakin ve yorgun bir şekilde masanın kenarına oturdu ve Yehuda'nın gözlerine baktı.

Baruh: “Daha önceleri, bunun gibi birçok maskaralık yapmayı biliyordum. O küçük insanları istediğim gibi kandırabiliyordum. Ve onlar aptalca, ben nereye gitsem peşimden gelirlerdi. Birçok insan beni tanırđı. Böylelikle çok para kazandım.”

Baruh bir süre sustu.

Ve Yehuda, söylediği her bir kelimeyi anlayabilsin diye daha net konuşmaya başladı.

Baruh: “Fakat bu batağın içine ne kadar battıysam Yaradan ile aramda olan uçurum da o kadar büyüdü, genişledi. O, benden uzaklaştı. Beni duyuyor musun, Yehuda? Duyuyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Yehuda.

Baruh: “İnanç; Yaradan'ın, senin karşında ifşa olmasıdır ve sen, beni hissettiğin gibi O'nu, net bir şekilde hem görüyor hem de hissediyorsundur. O, bunun gibi tüm saçmalıklara inanmayı kestiğin an ifşa olacaktır. Bu saçmalıklar vasıtasıyla bu dünyada hiçbir mucize olamaz. Bu dünyada asla olmaz!”

Baruh sustu. Sandalyede ileri geri sallanırken Yehuda'ya bakıyordu.

Baruh: “Benim yanıma neden geldin? Kötü müydü senin için?”

Yehuda: “Evet.”

Baruh: “Niçin?”

Yehuda: “Bilemedim... Niçin yaşadığımı...”

Merdivenin Sahibi

Baruh: “Ve Şimdi biliyor musun?”

Yehuda: “Biliyorum.”

Baruh: “Eee...? Söyle. Niçin?”

Yehuda (Kekeleyerek): “Ben... istiyorum...”

Baruh: “Eee...?”

Yehuda: “Ben istiyorum.”

Baruh (Sabırsızca): “Eee, sen ne istiyorsun?”

Yehuda: “Ben, O’nunla buluşmak istiyorum.”

Baruh, sandalyede sallanmayı kesip sordu:

“Ne?”

Yehuda: “Ben, O’nunla buluşmak istiyorum.”

Baruh (Yüksek sesle): “Sen, O’nunla buluşmak mı istiyorsun?!”

Yehuda: “Evet.”

Baruh (Küçümser bir bakış atarak): “Sen, dünyanın sahibiyle buluşmak mı istiyorsun?”

Yehuda: “Evet.”

Baruh (Zalimce): “Sen? Zavallı bit, bu dünyadaki tüm çöplüğe inanan bir pislik parçası...!”

Baruh’un yüzü soldu. Susamışçasına
derin bir nefes aldı.

Baruh: “Sen, O’nunla buluşmak istiyor musun? Sen, O’nunla buluşmanın ne demek olduğunu biliyor musun? Biliyor musun?!”

Yehuda suskundu. Korkmuştu ya da ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Baruh: “O’nunla buluşmak, O’nunla buluşmaya layık olmak demektir! Layık!”

Baruh, yeniden Yehuda’nın üzerinde durup doğrudan sordu: “Sen biliyor musun O’nunla buluşmaya layık olmak ne demektir? Buluşmak! Büyük, erdemli ve özel insanlar bile bunu kazanamadı! Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Sorunun cevabını beklemeden derin bir nefes alıp cevap verdi: “O büyükler, layık olanlar... Tüm hayatlarını buna adayınlar... Ve O, onları kabul etmedi!”

Baruh aniden sustu. Küçük elleri ile yüzünü, korumak istercesine kapatmaya çalışan çocuğun korku dolu yüzüne baktı.

Baruh, susmaya devam ediyordu.

O, sanki Yehuda’nın üstüne çöreklenmişti.

Sıçan, odanın bir köşesinde hışırtı çıkarıyordu.

Pencerenin dışında normal olmayan bir sessizlik vardı.

“Korktun mu?” diye sordu Baruh.

“Evet.” diye sessizce cevap verdi, Yehuda.

Baruh: “Bu iyi. Tora’daki ilk sevap korkudur. Fakat benden korkma. Ben neyim? Hiçbir şeyim! Sen Yaradan’dan korkmalısın.”

Baruh oturdu ve bakışlarını Yehuda’dan çevirip masanın üzerinde üst üste dizilmiş kirli tahtalara yöneltti.

Merdivenin Sahibi

Baruh: “Yaradan’ı hayal kırıklığına uğratmamak için korkmalısın.”

Baruh’un kabarmış damarlarla dolu elleri, dizlerinin üzerinde hareketsizce duruyordu. Derin bir nefes aldı.

Baruh: “Senin ne kadar haklı olduğuna dair bir fikrin yok, Yehuda. O’nun düşüncesini keşfettin. O’nun bu dünyada en çok istediği şey, hepimizin bir arada o sözü söylememiz. Senin söylediğin gibi: ‘Seninle buluşmak istiyoruz. Bizler sensiz yaşayamıyoruz. Bunun olması için her şeyi deriz ve yaparız!’”

Pencereyi dışarıdan, çapraz şekilde kapatan tahtaların arasından Simha’nın eve geldiğini gördüler.

Simha yaklaşmış içeri baktı.

Simha, Baruh ve Yehuda’nın rahat bir şekilde yüz yüze oturduklarını gördü ve sakin bir şekilde, pencerenin yanındaki ağaçtan yere düşen bir dal yığınının üzerine oturdu. Simha’nın gövdesi sessiz bir şekilde sallanmaya başladı, tıpkı dua zamanındaki gibi. Güneş, ormanın sonunda batmaya başlamıştı.

Evin içi.

Baruh susmuştu. Çok daha yaşlı görünüyordu. Masanın altından çok eski, yıpranmış bir kitap çıkarıp nazikçe masanın üzerine koydu ve elleri ile kapattı.

Baruh: “Sen bu kitabı biliyor musun?”

Yehuda: “Bu, Zohar Kitabı.”

Baruh: “Okudun mu onu?”

Yehuda: “Okudum.”

Baruh: “Anladın mı onu?”

Yehuda: “Hayır.”

Baruh: “Hissettin mi?”

Yehuda: “Evet.”

Baruh: “Ne hissettin?”

Yehuda: “Sıcak.”

Baruh: “Bu iyi. Sıcak, bu çok iyi. Zohar Kitabı tüm insanlığın en büyük kitabıdır. Ve onlar, aptallar, halen bunu anlamıyorlar.”

Baruh, Yehuda’ya hislerini kısıtlayarak açıyordu. Yehuda’nın, kendisini duyduğunu ve anladığını düşünüyordu.

Baruh: “Tüm kutsal kitaplar Kabalistlerin eliyle yazılmıştır Yehuda. Kabalistler yükseldikçe yükseldiler ve orada yaşıyorlar, manevi dünyalarda. Ve sen, burada yaşıyorsun, Yehuda. Onlar, küçük Yehuda’ya oradan yazıyorlar. Orası, Işıktır. Ve burası, karanlıktır. Onlar, senin için bu yolu tanımlayıp anlatıyorlar.”

Baruh, yüzünü Yehuda’nın yüzüne yakınlaştırıp büyük bir sesle fısıldadı.

Baruh: “Sen, her zaman onların yanında olmayı istemelisin. Beni duyuyor musun, Yehuda? Ve şayet bu olmazsa yaşamın bir tadı olmaz.”

Baruh, ellerini iki yanına açıp gizlice şöyle dedi: “Dünyanın ikinci asrıydı. Günümüz, İsrail topraklarındaki yönetim, Roma egemenliğinin altındaydı, Yehuda. Onlar, köpekler gibi her yerde birilerini arıyorlardı; tüm yolları taradılar, tüm arazi yollarını kokladılar. Yoldan geçen herkesi sorguladılar.”

Birden, o asra ait görüntüler belirir.

Merdivenin Sahibi

Romalılar koşarlarken üzerlerindeki ağır zırhlı elbiseler sallanmaktadır. Askerler, tüm çalılıkları kaldırarak ormana doğru ilerlemektedir.

İki yaşlı Yahudi'yi mızraklarla iterek duvara yaslarlar. Romalılar'ın mızrakları, iki yaşlı Yahudi'nin acılı bedenlerine saplanmıştı. Mızraklar, işkence gören vücutlarına daha ve daha fazla girmektedir.

Baruh'un Sesi: “Bu köpekler ne arıyorlar? Kabalist Şimon Bar Yohai, yüce Kabalist Akiva'nın büyük öğrencisiydi.”

Yehuda şaşkın ve kımıldamadan Baruh'un yüzüne bakıyordu.

Bu büyük oyuncu, bahsettiği tüm kişilerin silüetlerini ayrı ayrı yüzünden geçirmeyi başarıyordu.

Baruh (Sesini değiştirerek): “Yüce Kabalist Akiva'yı büyük işkencelerle, büyük acılarla, yavaş yavaş öldürdüler. Şehrin meydanında! Derisini demir taraklarla soydular. Bu büyük Kabalistin, köpek gibi ağlayıp ruhuna merhamet dileyeceğini sandılar. Ve şimdi, O'nun büyük öğrencisi yüce Şimon'a sıra gelmişti.”

Yol, ormandan geçip kayalık bir meydana açılır ve bizi, yukarıya doğru götürür.

Taşların ve çalılıkların arasından, yukarı, daha da yukarı.

Baruh'un Sesi: “Tabii ki Şimon ve büyük oğlu Elazar'ın Roma İmparatorluğu'nu yıkmaya çalıştığını rapor ettiler. Teneke kafalı Romalı köpekler! Bu iki Yahudinin güçlü Roma İmparatorluğu'nu yıkamayacağını bilemiyorlardı. Onlar anlayamıyorlardı ama buna bütün kalpleri ile inanıyorlardı.”

Bir Sinematik Roman

*Yol, çimenlerin içinde kaybolur ve
şimdi bir mağaranın ağzı...*

Onlar haklı olarak korkuyorlardı. Haklıydılar. İsrail topraklarının kuzeyinde, bu küçük ve dar mağarada, dünyada olan ve ileride olacak olan bütün kötülöklere karşı bir şey oldu. Mağaranın derinliklerinde, sakallı birinin yüzünü aydınlatan titrek mum ışığı...

Yehuda, Baruh'un sesini işitti: "Mağarayı görüyor musun?"

Yehuda: "Görüyorum."

Baruh'un Sesi: "Orada kim var?"

Yehuda: "Onlar on kişi, onları görüyorum."

Baruh'un Sesi: "Sence orada ne yapıyorlar?"

Yehuda: "Romalılar'dan saklanıyorlar."

Baruh'un sesi: "Doğru ama neden?"

Yehuda: "Ben biliyorum."

Baruh'un Sesi (Sakin ve emin): "Onlar, yüce Zohar Kitabı'nı yazıyorlar. Onlar, dünyada yaşayan herkes için, bu dünyanın bayağılığı ve kirinden nasıl temizlenileceğini, kendi çıkarını düşünmeden, karşılıklı nefreti yok edip sevmeyi, hakiki sevgiyi, aşkı anlatmak üzere bu kitabı yazıyorlar, Yehuda."

Baruh, başını sallarken anlattıklarını betimlemek üzere, kollarıyla birtakım hareketler yapıyordu.

Baruh: "Diğerlerini sevmek, bütün dünyayı... Herkesi sevmek... Sevmek! Yehuda! Bayağı bir sevgi değil. Sevmek, kendini düşünmek değildir. Yalnızca başkalarını... Kendin için yaşamak değil, sadece başkaları için... Sevgi budur..."

Baruh'un gözleri parlıyordu. Derin bir nefes aldı.

Baruh: "Bunun ne kadar yüce olduğunu anlıyor musun, Yehuda? Bu öyle bir yücelik ki oğlum, bu yücelik insanın başını döndürür. Bütün bunlar, milattan sonra ikinci asırda oldu, bir hayal et! Kanın gövdeyi götürdüğü, salgın hastalıkların, orakla keser gibi, insanları biçtiği bir zamanlar. Bilhassa böyle bir zamanda tahakküm etmek,

Merdivenin Sahibi

saygı talep etmek, mülk sahibi olmak ne yüksek değerlerdi. Ve bu zamanda on yaşlı, zayıf ve aç Yahudi, dünyayı kucaklayan aşkı anlatan bir kitap yazıyorlar. Birlikte eriştikleri edinimler... Yaradan'la senin ilişkini yazıyorlar, Yehuda!"

Baruh, kendi anlattıklarından etkilenirken başını sallamaya devam ediyordu.

Baruh: "Ne diyorsun buna, Yehuda?"

Yehuda suskundu. Buna ne denebilirdi ki?

Baruh'a heyecanla bakıyordu.

Ve Baruh devam etti: "Bu Romalılar'ın o kadar korktuğu şey neydi? Sadece sevgiden bahseden bir kitaptan mı korkuyorlardı? Onlar hissetti Yehuda, hissetti! Bu kitapta muazzam bir güç var! Bu kirli, adaletsiz dünyayı değiştirmek... Tüm değerlerini yok edip boşaltmak!"

Baruh, Yehuda'ya yaklaştı.

Baruh: "Şimdi bana cevap ver, Yehuda. Neden bu kitapta bu kadar güç var?"

Yehuda (Yavaşça): "Çünkü onlar, bu kitabı yalnız yazmadılar."

Baruh (O'na işaret ederek): "Aferin!"

Yehuda: "O, Yaradan'la beraber... yazıldı..."

Baruh, Yehuda'ya baktı.

Pencerenin ötesinden Simha da Yehuda'ya bakıyordu.

Baruh mırıldandı: "Ders bitti. Al onu."

Toprak yol.

Yehuda ve Simha yolda, mavi ve derin ormana yaklaşıyorlardı.

Simha sık sık eğilip Yehuda'ya bir şeyler soruyordu. Yehuda, içine kapanmış bir halde, kısa cevaplar veriyordu.

Hava çok soğuktu. Simha paltosunu çıkarıp oğlunun zayıf omuzlarına koydu. Yehuda reddetmedi.

Paltonun etekleri yağmurdan ıslanmış, yerlerde sürünüyordu.

Bir Sinematik Roman

Bir çift mavi göz, Yehuda ve Simha'yı, pencereyi kapatan tahtaların aralığından takip ediyordu. Yehuda, arkasını dönüp Baruh'un rüzgârda sallanıp gıcırdayan, harap evine bir kez daha baktı.

***

Aşlag ailesinin evi.

Yehuda yatağa uzanmıştı, Simha onu battaniyelerle iyice örttü. Simha, kapıyı kapatır kapatmaz, Yehuda hemen, yatağından yalınayak fırlayıp masaya koştu ve kitabı eline aldı.

O anda kapı açıldı ve Simha, kapının eşiğinde beliriverdi. Arkasında ise Sara vardı, beraber odaya bakıyorlardı.

Simha: “Uyuyacağına dair anlaşmıştık. Anlaşmıştık, Yehuda.”

Yehuda kitabı masaya koydu ve tek kelime etmeden yatağına döndü.

Simha: “Eğer aklını kaybedersen, annen ve ben buna dayanamayız.”

Yehuda gözlerini kapattı ve gördüğü sahne şu oldu:

Milattan sonra ikinci asır. İsrail toprakları. Kuzeydeki mağara. Zayıf bir mum ışığında, yüzü pek seçilemeyen yaşlı bir adam. Orada oturmuş başka bir genç adama bir şey yazdırıyor.

Baruh'un Sesi: “Şimon söyledi, Aba yazdı, çünkü sadece Kabalist Aba, Şimon'un söylediklerini kodlayabilirdi. Peki, niye böyle yaptı? Çünkü her türlü sinsi, kurnaz ve bilgili adamın, bu büyük gücü kötü niyetle kullanmamaları için. Büyük bir güç! Bu kitapta olan büyük güç. Kitabı yazdıktan hemen sonra, uzun yıllar boyunca ortadan kayboldu.”

***

Sabah.

Simha, Baruh'un evinin yanındaki ağaç kütüklere

Merdivenin Sahibi

oturmuş, evde bütün olup bitenleri dinliyordu.

Zohar Kitabı, Baruh'la Yehuda'nın ortasında, masanın üzerinde duruyordu.

Yehuda, hipnotize olmuş gibi, yerinde donakalmış bir halde oturmuş, Baruh'un sözlerini dinliyordu.

Baruh: "Senin için ilginç mi?"

Yehuda: "Çok!"

Baruh: "Yok, bu kelime doğru değil, ilginç? Nedir bu kelime? (Kendi kendini taklit ederek) İ l g i n ç! Senin hayatın bu, Yehuda. Burada senin nasıl yaşayacağını, Yaradan'a nasıl erişeceğini yazıyor. O'nun önünde durup: 'Ben Yehuda, huzuruna geldim. Büyük Zohar Kitabı beni sana getirdi,' diyeceksin."

Onuncu asır. Kalabalık bir çarşı. Satıcılar, her bir yandan bağırılmaktadır. İnsanlar, çarşının sokaklarında aylak aylak dolaşmaktadır. Pazarlık edenler, münakaşa edenler, bağırınlar, çağırınlar...

Baruh'un Sesi: "Bu kitap, nesiller boyunca kayboldu. İnsanlar onun varlığını unuttular. Sanki hiç yazılmamış gibi... O, yalnızca ihtiyaç olduğu zaman ortaya çıktı."

Birden kalabalık ikiye ayrılır.

Bir arap çocuğu, çıplak ayaklarıyla çarşı boyunca koşmaktadır. Nefes nefese kalmış şişman bir satıcı, çocuğu kovalamaktadır.

"Tutun, tutun onu!"

Birisi çocuğa çelme atar ve çocuk toprak zemine düşer. Satıcı, hemen üzerine atlar, çocuğu tutup, havaya kaldırıp silkeler.

Çocuğun giysilerinin altından, sararmış sayfalar, birbiri ardına yerlere düşer.

Baruh'un Sesi: "Onuncu asırda bir Arap genci, Sfat şehrinin çarşısında, pazarcılara kâğıt satıyordu. Pazarcılar, bu satın aldıkları kâğıtlara, sattıkları eşyaları sarmalayıp paketliyorlardı.

Bir Sinematik Roman

Bu şekilde birçok sayfa kayboldu... Ta ki bir Kabalist'in eline geçinceye, dünyanın bu en kıymetli şeyini keşfedinceye kadar.”

***

Baruh'un evi.

Baruh: “Yehuda, böyle (parmağını yukarı kaldırır) hurmalar ve şekerlemeler (hayranlıkla) ha? Bu, hayatımızın nasıl yönlendirildiğinin bir örneği: Dışarıdan görünen her şey yalan. Güzelin arkasında boşluk, pisliğin arkasında bilgi, fakirliğin arkasında kıymetli bir ruh... Güzelliğe bakma. Güzel cümleleri dinleme. Her şeyin arkasında bulunan içselliği ara. Öyle yaşa...”

Yehuda'nın düşünmesini bir an bile beklemeden kitabı açtı. Kitap yıpranmıştı, bazı yerleri yırtıktı.

Baruh, kitabı hafifçe okşadı.

Baruh (Hoş bir edayla): “Kodu çözmeye çalışanlar çoktu, birçok. En erdemli adam, kodu çözmeye çalıştı. Ta, dört yüz sene evvel, çok erdemli bir çocuk doğdu. İsmi, Kutsal Ari.”

Baruh sustu ve dikkatlice Yehuda'ya baktı.

Aradan bir dakika geçti.

Yehuda: “Bana neden böyle bakıyorsun?”

Baruh: “Bu çocuk... her şeyi değiştirdi.”

On altıncı asır. Kahire'de antik bir sinagog. Beyaz bir cübbe giymiş on beş yaşlarında bir genç.

Sinagog'da on kişi dua etmektedir. Bu on kişiden biri olan, tuhaf görünümlü yaşlıca bir adam, pencerenin kenarında oturmaktadır. Dağınık saçları sallanmaktadır ve büyük bir kitaba dalmıştır.

Merdivenin Sahibi

Baruh'un Sesi: "Ari üç yaşındayken ailesi ile Mısır'a göç etti. On beş yaşındayken sinangogda yaşlı bir adam görmüştü. Gençti ve doğası gereği çok meraklıydı.

Ari, yaşlı bir dilenciye yaklaşıp arkasına geçti ve bu adamın elinde tuttuğu kitaba baktı. Ari, bu kitabın ne bir dua kitabı ne de bilinen Tora kitabı olmadığını hemen anladı. Arami dilinde yazılmış, başka bir kitaptı.

İhtiyar adam, birdenbire arkasına dönüp Ari'nin gözlerinin içine baktı. Ari, onun yüzünü görünce korkuyla geri çekildi. İhtiyarın göz çukurlarında göz yerine bir çift yara iziyordu."

***

Baruh'un evi.

Baruh: "Böylece, engizisyon tarafından iki gözü oyulan Moran, bu kitabı Ari'ye getirmiş oldu. Bu kitabı, Avrupa ve Afrika'yı dolaşarak; kör, bitkin, aç ve susuz bir halde getirmişti. Oralardan Ari'ye, bu kitabı teslim edeceği an için gelmişti. Aslında onu Ari'ye vermemezlik edemezdi. Bu dünyada, Yehuda, her şey önceden belirlendi.

Ari, kitabı açıp okumaya başladı. Kitabı elinden bırakması mümkün değildi. Kör dilenci, sokakta uyuyor ve Ari'ye gelene kadar geçirdiği geceleri telafi ediyordu."

Baruh'un Sesi: "Zohar Kitabı'nı ne zaman açtın?"

Yehuda: "Kitap, üç yaşındayken elime geçti."

Baruh'un Sesi: "Ari'nin eline on beş yaşındayken geçmişti."

Bir Sinematik Roman

Baruh'un evi.

Baruh tekrar dikkatle Yehuda'ya baktı.

Yehuda: “Niye bana böyle bakıyorsun?”

Baruh: “Aklımdan bir düşünce geçti.”

Yehuda: “Hangi düşünce?”

Baruh: “Daha sonra anlatırım. Belki kendin anlarsın.”

***

On altıncı asır. Kahire'de bir ana cadde.

*Ari, elinde açık kitapla sokakta kimseye
aldırmadan yürümektedir, arkasına
bakmadan devam edip ormanın
derinliklerinde kaybolur.*

Baruh'un Sesi: “O en büyük Kabalist, en büyük! O, benim ve senin hakkında her şeyi bilirdi. Yehuda, bütün zavallı dünyamızı da... Önümüzde yeni çağların açılacağını, bu dünyaya daha bayağı ruhların ineceğini, insanın içinde bulunan bütün pisliklerin ortaya çıkacağını... O, bize ilacını hazırladı. Bütün bu pisliklerden kurtulmanın metodunu. Ari, tüm Kabala öğretisini Zohar Kitabı'na göre inşa etti.”

***

Baruh'un evi.

Baruh, elini hafifçe kitabın üstünden geçirdi.

Baruh: “O, bir daha yok olmayacak. Hayır! Çünkü zamanı gelmiştir, umutsuzluk zamanı. Şimdi insan hakkında yanılmayız. İnsan; kendini seven bir hayvandır.”

Baruh başını salladı ve Yehuda'ya baktı.

Baruh: “Evet, evet. Hepimiz sadece kendimiz için yaşarız. Durumunu sadece buna göre ayarlarsın. Eğer diğerlerinden daha fazla şeye sahipsen zevk alırsın.

Merdivenin Sahibi

Daha az ise acı çekersin. Savaşların tek sebebi budur. Daha da kötüye gidecek. Salgınlar da artacak. Doktorlar ise tersine. Sıkıntılar, dünyanın 'imdat' demesine neden olacak.”

Baruh kollarını açtı.

Baruh: “Ve O, hemen gelmeyecek.”

Kalktı ve duvarın yanına gitti. Tavana doğru, ağını örmekte olan örümceğe uzunca baktı. Onu işaret etti.

Baruh: “O benim yaşımda, onu Baruh diye çağırırım.”

Yehuda'ya döndü. Bakışları karşılaştı.

Sözlerini tekrar etmesi gerektiğini anladı.

Baruh: “Onlara nasıl yardım edeceğimizi misoruyorsun?”

Yehuda, başıyla 'evet' işareti yaptı.

Baruh: “Sadece umutlarını kaybettikleri zaman yardım isteyeceklerdir.”

Masaya vurup kitabı işaret etti.

Baruh: “Onlar çareyi bu kitapta buldu. Bilgili erdemlilerimiz, zamanında bunu bizim için yazdılar. Onlar, her şeyi gördü, her şeyi bildi, Yehuda. Bu kitabın seni bulacağını...”

Tekrar uzun bir ara... Ortamda sessizlik hâkimdi.

Örümcek bile ağını örmeye ara verdi.

Simha, evdeki ani sessizliğe anlam veremedi. Ayağa kalkıp pencerenin aralıklarından içeriyi gözetlemeye çalıştı. Çabaladı ama kimseyi göremedi. Birden paniğe kapıldı. Kapıya doğru koştu ve tüm gücüyle kapıyı itti.

Kapı açıldı. Kendini, bu eski barakada buldu. BOŞTU!

Simha: “Yehuda!”

Simha, bir yandan diğer yana koştu. Her tarafa baktı.

Simha: “Yehuda! Sevgili oğlum!”

Merdivenin Sahibi

Arkasından bir ses... Baruh'un sesi: "Niye bu kadar telaşlısın?"

Simha aniden döndü. Masada Baruh ve Yehuda karşılıklı oturuyorlardı.

"Ne oldu baba?"

Yehuda, sanki her şey yolundaymış gibi sakince sordu.

Simha: "Ben... Ben baktım... Kapıyı vurdum. (Mırıldanır) Burada yoktunuz, sessizdi, korktum."

Baruh: "Korkma Simha, hiçbir şey yapamazsın. Çık, orada biraz otur. Oğluna çok mühim bir soru soracağım."

Simha: "Ama burada kimse yoktu..."

Baruh: "Gerçekten mi? Bu dünyaya ne diyorsun, Simha? O gerçekten var mı?"

Simha: "Ben senin saçmalıklarını duymak istemiyorum." diye öfkeyle çıkıştı.

Yehuda'nın yanına gidip kolundan tuttu.

Simha: "Yehuda. Geç oldu gidelim artık!"

Baruh: (Keskin bir sesle) "Çık buradan!"

Simha, Yehuda'nın elini bıraktı ve kapıya doğru gitti. Yavaşça kapıyı açtı ve barakadan çıktı. Pencerenin yanındaki yerine oturdu ve Baruh'un sesini dinlemeye devam etti.

Baruh'un Sesi: "Şu halde Yehuda, kendi üzerine aldığı yükün farkında mısın?"

Simha, oturduğu ağaç kütüklerinin üzerinde donakalmıştı. Her şeyi duyuyordu ama yerinden kımlıdayamıyordu.

Baruh: "Üzerine büyük bir sorumluluk alıyorsun. Sadece kendi sorumluluğun değil. 'Sen' ne demek? Bütün dünyanın sorumluluğu sana düşüyor... Ve çekeceğin acı, sadece senin acın değil, bütün dünyanın acısını çekeceksin. Bunu düşündün mü Yehuda? Şimdi sen, böyle bir adım

atmaya kararlı mısın? Öyle bir adım! Önceden yüz kere düşünmene değer.”

Simha kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Eğilip kapının eşiğinden tutmaya çalıştı. Oğluna bağırarak istiyordu: “Bekle! Her şeyi düşün, acele etme!”

Ama yetişemiyordu.

“Bunu düşündüm.” Yehuda’nın sesini işitti.

Simha gözlerini kapattı, kuvvetini yitirip nemli çimenlerin üzerine düştü.

Barakanın içinde ise Baruh, ciddiyetle Yehuda’ya bakıyordu.

Baruh (Sertçe): “Öyleyse eve ödev al. Önce, Ari’nin ‘Hayat Ağacı’ nı al. Kolay bir yazı değil. Her şeyin nasıl başladığını anlatır.”

Baruh kitabı gelişigüzel açtı, pek bakmadan...

Baruh: “Bu Ari’nin Hayat Ağacı kitabı. Elinden geldiğince anlamaya çalış, öğretmenini dinle, Yüce Ari’nin yolundan git.”

Baruh, elini kaldırdı. Yehuda, onu takip etti...

Baruh, yavaşça elini havada daireler çizermiş gibi salladı.

Baruh (Melodik bir havada): “Bil ki, en yüce ruhlardan evvel, ve yaratılanlar yaratılmadan önce; yüce, sade bir ışık, bütün kainatı dolduruyordu. Hava ve boşluk yoktu. Her şey sonsuz ışıkla doluydu...”

Simha ve Yehuda güneş batarken nehrin kenarından sessizce yürüyorlardı.

Önlerinde Varşova kenti görünüyordu.

Şimdiden, Yehuda’nın genç sesi, okurken duyuluyordu.

Yehuda: “Dünyaları kurmak ve en yüksek ruhları yaratmak arzusundan önce, işlevlerini ortaya çıkarınca bu, dünyaların yaratılışıydı. Sonsuz olan, kendisini küçülttü ve O, ışığı küçülttü ve kendisini yana çekip boş

Merdivenin Sahibi

bir yer bıraktı. Kendinden hava ve boşluk kaldı.”

***

Aşlag ailesinin evi. Gece.

Yehuda yatakta uyuyordu. Babası, kapının eşiğinden ona bakıyordu. Yaklaşıp nefes alışının ritmini dinledi ve üstündeki yorganı düzeltip sessizce odadan çıktı.

Kapının kapandığı an, Yehuda gözlerini açıp çabucak kalktı ve raftan indirdiği kitapla beraber, pencerenin kenarında duran gece lambasını alıp yere kadar sarkan bir örtüyle örtülü masanın altına daldı.

Lamba masanın altında ışıldarken Yehuda'nın sesi duyuldu: “İşte bu küçülmeyi, o içi boş olan, ortadaki dairenin etrafına nazaran karşılaştırırız. Bu boşluk, tamamen yuvarlak. Ve işte küçülmeden sonra, sonsuz ışığın ortasında boş ve serbest bir yer kaldı. İşte şimdi orada; en yüksek ruhlara, yaratıklara, her çeşit maddeye, her çeşit varlığa yer vardı.”

Ay'ın ışıldaması çoktan pencereden geçip gitmişti. Yeni bir gün... Çöpçüler, sokaktaki işlerine başlamıştı. Sütçü şişelerinin şingirtuları arasında bir yük aracı pencerenin önünden hızla geçti. Horozun ötüşü havayı yarıyordu.

Yehuda'nın gözleri, kitabın satırlarında sabitti.

Yehuda: “Ve o zaman, sonsuz ışıktan; yukarıdan aşağıya doğru inip uzanan bir yol, o boşluğun içine girer. Ve bu, asıl yol vasıtasıyla bütün dünyaları yarattı.”

***

Sınıf.

Çocuklar, kitaplarının üzerine eğilmiş halde okuyorlarken sabah ışığı pencerelerden girmiş, sanki kıymetli, kum gibi toz parçalarıyla oynuyordu.

Öteki çocuklar gibi Yehuda da, Tora kitabıyla meşgul görünüyordu. Fakat aslında öyle değildi.

Öğretmen Şimuel, sessizce arkasından yaklaştı.

Yehuda'nın kitabına bakınca, orada başka bir kitabın sayfalarını gördü. Bir çocuk eliyle özenle kopya edilmiş Ari'nin şiiri...

Yehuda okumaya dalmış, çevresinde olanların farkında bile değildi. Fısıldıyordu: “Ve bu yolun üzerinde; ışık, bolluk ve ihсан, bütün dünyalara geliyor. Boşluğun içindeki dünyaların her bir dairesine. Çünkü sonsuz ışığa, arkadaşından daha yakın olan, arkadaşından daha yüksek ve daha güzeldir. Bu, boş uzayın içinde, bütün dairelerin ortasında bir nokta olan fiziksel dünya vardır.”

Aniden yabancı bir el, gözlerinin önünden geçti ve sayfalar bir anda yok oldu.

Yehuda gözlerini kaldırdığında, öğretmenini sayfaları havada sallıyorken gördü.

Miyop gözlerine yakınlaştıırıp şüpheyle okudu: “O da sonsuz ışıktan uzak, tamamen uzak, bütün dünyalardan daha fazla ve o, tamamen maddi ve fiziksel. Bütün dairelerin içinde bir nokta... Hayat Ağacı...”

Yehuda yerinden kalktı.

Öğretmen: “Sen, bunu açıklayabilir misin?”

Yehuda susuyordu.

Öğretmen: “Bunu sana kim verdi?”

Yehuda susuyordu. Sınıf da susuyordu. Öğretmenin, arkadaşlarına vereceği cevabı merak ediyorlardı.

Öğretmen (Yüksek bir sesle): “Bu yazıları benim sınıfımda görmek istemiyorum. Senden kimseye hayır yok. Ailen de senden ümidini kesmiş. Gayem, ötekileri kurtarmak. Git! (Elini havaya kaldırarak) Defol buradan!”

Öğretmen sırtını Yehuda'ya çevirir çevirmez Yehuda'nın sesini işitti: “Sayfaları bana geri ver.”

Öğretmen, yerinde durdu. Sınıfı gözleriyle taradı ve

Merdivenin Sahibi

geriye dönmeden sordu.

Öğretmen: “Bana mı söylüyorsun?”

Yehuda: “Evet.”

Öğretmen: “Ne?”

Öğretmen hızla dönüp elindeki sopayı Yehuda'nın burnuna dayadı.

Öğretmen: “Ne dedin?”

Yehuda (İnatla): “Sayfaları...!”

Öğretmen (Kuşkuyla): “Bu rica mı, yoksa bir emir mi?”

Sınıftaki çocuklar nefes almaya korkuyorlardı...

Yehuda: “Sayfalarımı geri ver, bunlar benim sayfalarım.”

Sınıfta sessizlik hâkimdi. Bu durum birkaç saniye daha sürdü.

Öğretmen: “Aileni uyardım. İnsanlar bu yazılardan dolayı şuurlarını kaybediyorlar. İşte bu da oldu. Onlar çok gözyaşı dökcek. Ağzından köpükler çıkacak. Sonsuza kadar korkuyla yaşayacaksın. Bu dünya senin için cehenneme dönecek.”

Yehuda öğretmene elini uzattı. Öğretmen sustu.

Yehuda, hızlıca sayfaları elinden kapıp olanca hızıyla sınıfı terk etti.

***

Baruh'un evi.

Baruh, odanın içinde dolaşıyordu. Yehuda, gözleriyle onu takip ediyordu. Pencereyi kapatan tahtaların arasından akşam ışığı giriyordu.

Baruh'un Sesi: “Beş tane dünya. Ondan sonra, yüz yirmi beş basamak. O, seni oradan çağırıyor. Atsilut dünyasından... O çağırıyor: Dön oğlum, saldır! Şüpheleri aşip bana gel... Acıya, düşüslere, yükselişlere... Seni bekliyorum! Seni seviyorum! Sadece beni dinle...”

Sesi gittikçe yavaşladı ve zayıfladı.

Baruh: “İnsani gurur ve ego, yolun üzerinde duruyor. Sadece

kalbi kırık olan adam onu duyabilir.”

Baruh, sırtını Yehuda’ya dönmüş, pencere aralıklarından güneşin batışını seyrediyordu.

Baruh’un Sesi: “Neden kırık? Çünkü bizim dünyamızda Yaradan yok. O bizi, bayağı arzuların dünyasında kilitledi. Bizler acı çekiyoruz, ızdıraplar çekiyoruz. Kanımız, nesiller boyunca bu kirli topraklara dökülüyor. O, neden böyle yapıyor? Bize karşı olan aşkı nerede? Hiçbir şey anlamayan bu küçük yaratılanlar, hiçbir şekilde önemsenmiyordu!”

Baruh, dönüp Yehuda’ya baktı.

Yehuda: “O bizi seviyor.”

Baruh: “Sana bunu kim söyledi?”

Yehuda: “Ben hissediyorum bunu.”

Baruh: “Orada ne hissediyorsun? Pislik damlası...”

Yehuda: “Ben kirli damla olduğumu hissediyorum ve O... O ışık, O aşk, O her şey.”

Baruh: “Ama Işık, nasıl karanlığı yaratabilirdi? Hangi aşk nefreti yaratabilirdi? Nasıl O... O! Pis damla yaratabilirdi? O kadar çok pis damla... Bu alçak insanlığı...! Gözü neredeydi? Bana cevap ver, Yehuda. O’nu koru!”

Yehuda düşünüyordu. Bu soruların kolay olmadığı belliydi.

Yehuda: “Bilmiyorum... Şimdilik bilmiyorum. Çünkü henüz onu görmedim... Ben sadece hissediyorum.”

Baruh, Yehuda’nın karşısına oturdu.

Baruh: “Bilmiyor musun?”

Yehuda: “Bilmiyorum!”

Baruh (Baskı yaparak): “Bilmiyor musun?”

Yehuda: “Bilmiyorum.”

Baruh: “Doğru. O pislik yaratmazdı. Aslan, fare doğurmazdı. Bütünlük, eksikliği yaratmazdı.”

Merdivenin Sahibi

Baruh sustu.

Yehuda'yı tetkik ediyordu. Ondan soru bekliyordu.
Ama soru gelmiyordu.

Baruh: "Haydi, sor! Sor bana. Öyleyse neden? O bütün bunları neden yarattı?"

Yehuda: "Neden?"

Baruh: "Çünkü... E, bu soruya kendin cevap verdin. Zaten ona cevap verdin... Haydi Yehuda..."

Yehuda: "Bilmiyorum."

Baruh: "Sen, Yehuda, senin kendi kararın için, özgür iradenle, bu lağım çukurunda daha fazla duramayacağını anlamın için, Yaradan'dan bu kadar uzak olmamak için, küçük kalbinin derinliklerinden ona yalvarman için. Bu, O'nun işittiği tek duadır. O senin, kendi iradenle O'na varmanı istiyor. Ve ona de ki: Benim. Sana geldim. Kendim... Çünkü ben, senin arkadaşın olmak istiyorum. Bunu kendin yapmalısın, kendi gücünle Yehuda!"

Yehuda: "Bunu söylemek için ne yapmam lazım?"

Baruh, çok net, ısrarcı ve kesin bir dille konuşuyordu.

Baruh: "Bu hayatta Yaradan'la bağın olmaz ise bir hiçsin."

Yehuda: "Ama O'na nasıl erişebilirim? O'na erişebilmek için sana geldim."

Yehuda ayağa kalktı. Baruh'a yukarıdan baktı, rolleri değişmiş gibilerdi.

Şimdi küçük Yehuda, kesin ve öfkeli biçimde konuşuyordu.

Yehuda: "Bu boş konuşmalar yeter. Bunlara ayıracak vaktim yok!"

Baruh, Yehuda'ya dönerek hayretle baktı.

Baruh: "Sen bana birini hatırlatıyorsun... Ancak o, sekiz yaşında değildi, o kırk sekiz yaşındaydı."

Yehuda: "Hikâyelere ihtiyacım yok. Sen beni Yaradan'a getirmelisin."

Baruh (Gülüp Yehuda'yı işaret ederek): “İşte, işte! O aynı böyleydi, Kotslu Mendel. Onu yatıştırılmaz ve teskin edemezlerdi.”

Birden gülmeyi kesti.

Yehuda'nın umrunda olmadığını gördü.

Baruh: “Sessizdik, Yaradan'ın olduğunu söylediler, biz de inandık. Emirlerini yerine getirdik, Tora'yı öğrendik. Ama Mendel gelip sakin hayatımızı bozdu. O, bizi ailelerimizden aldı. Bu dünyayı bırakıp başka bir dünya istemeye zorladı. Bizi azarladı. Yumruklarını sıkıp istedi ve lanetledi. Bizden hiçbir şey çıkmadı. Hayvandık, hayvan kaldık. (Derin bir nefes alıp emrederek) Yehuda, otur!”

Yehuda oturdu.

Baruh: “Kitabı aç!”

Yehuda kitabı açtı. Baruh, birinci sayfanın ilk satırına parmağını koydu.

Baruh: “İlacı burada, Yehuda! Sadece burada! Hayat burada. Anladın mı?”

Yehuda: “Evet.”

Baruh: “Eğer anladıysan, o zaman başla oğlum.”

Yehuda yavaşça okuyordu. Küçük parmağı, kitabın satırlarında kayıyordu.

Yehuda: “Ve cennetten bir nehir çıkıyor. Nedir, nehir?”

Baruh: “Nehir, her şeyi başkalarına vermeye hazır olman demektir. Her şeyini.”

Yehuda: “Cennet, (gülümsüyor) çok, çok iyi bir şey, değil mi?”

Baruh: “Doğru. ‘Cennet’ senin en iyi isteklerindir. Birleşme, sevgi ve ihsan etme istekleri. Bu istekler, toprakta ekili

Merdivenin Sahibi

ağaçlar gibi sende ekilidir. Onların adı; cennetin ağaçlarıdır. Onlar, en lezzetli meyveleri ihsan eder.”

Pencerenin ardından gece yaklaşıyordu. Eski baraka rüzgârda gıcırdıyordu. Masanın üstündeki mum, Yehuda ve Baruh’un yüzünü aydınlatıyordu.

Yehuda’nın Sesi: “Devam edip cennetten çıkar ve bahçeye girer, onu yukarının iksiriyle sulayıp O’nu memnun eder. Meyve yapıp tohumları yetiştirir.”

Odanın köşelerinde gölgeler... Baruh’un yumrukları sıkıdır. Yehuda’nın parmağı kitabın sıralarını takip etmektedir.

Yedi yıl geçer. Aramak ve cevap bulmak beklentisiyle geçen yedi yıl...

Oldukça yaşlanan Baruh ve on beş yaşındaki Yehuda, aynı masada oturuyorlardı. Aynı pozisyonda. Yehuda, parmağıyla kitabın satırlarını takip ederken okuyordu. Baruh dinliyor ve başını sallıyordu. Pencerenin ardında kar yağıyordu. Kar, yavaş yavaş Baruh’un evini kaplamaktaydı.

Birden siyah beyaz görüntüler oluşur. Yeni sene olan, 1900 senesi kutlanmaktadır. New York, Paris, Moskova, Varşova sokaklarını büyük Noel ağaçları süslemektedir. Gece, vitrinler parıldamaktadır.

Sokaklarda alışveriş yapmakla meşgul, mutlu insanlar vardır. Elele tutuşmuş bir kız ve bir erkek çocuğu gülüşerek karda kaymaktadır. 1900 sayısı yazan ampüllerin ışığı, karların üzerine yansımıştır.

Yeni bir yüzyıl başlamaktadır.

Dünyaya ne kadar sıkıntı getireceğini hiç kimse bilmemektedir.

Yirminci asrın başında Polonya'dan belgesel görüntüler... Komünistlerin ilk kongrelerinden görüntüler... Kırmızı bayraklarla yapılan gösteriler... Süvari kuvvetleri... Yahudi mahallesinin sokakları...

Toprak yolda ağır ağır ilerleyen eski bir arabanın tekerlekleri gürültü çıkarmaktaydı. Yağmur, aralıksız yağıyordu. İhtiyar at, güçlkle ilerliyordu. İnce ayakları sonbaharın çamurlarına battı. Arabacı uyuyordu.

Çıplak ayaklarıyla arabanın kenarında oturan on beş yaşındaki Yehuda'nın başı bir bezle örtülüydü. Elinde bir kitap vardı. Yanındaki ıslak, saman yığınının üzerinde, kirli ayakkabıları duruyordu.

Yehuda gözlerini kaldırdı, ıslak ağaçlardan süzülen yağmur damlalarını gördü. Bitkilerin arasında birkaç mantar, damlaların ağırlığında eğilen ahududu... Yehuda gülümsedi. Araba, yola devam etti.

Baruh'un evine yaklaşıyordu.

Yehuda ayakkabılarını alıp arabadan atladı ve Baruh'un evine doğru koşmaya başladı.

Baruh, sırtı yola dönük oturuyordu. Yehuda etrafında dönüp karşısına geçti ama Baruh ona bakmadı bile.

Yehuda karşısına oturdu. Baruh, Yehuda'nın gözlerinin içine baktı.

Yehuda (Fısıldayarak): “Benim Baruh, ben.”

Baruh eline dokundu.

Yehuda: “Benim, Yehuda. Beni tanımadın mı?”

Baruh, hoşça, onun sözünü tekrarladi.

Baruh'un gözleri netleşti.

Merdivenin Sahibi

Baruh: “Sen... Geldin...”

Yehuda: “Sağlığın iyi mi, Baruh?”

Baruh: “İyi, daha ne olabilir ki?”

Yehuda birden kalktı.

Yehuda: “Sen elbette yalnız kalmak istiyorsun.”

Baruh: “Otur!”

Yehuda oturdu.

Baruh: “Bugün ben özlüyorum Yehuda... Öğretmenimi özlüyorum, Kotslu Mendeli.”

Baruh, sessizce başını sallayıp ellerini yanlara açtı.

Baruh: “Bizim bu hayatta bütün basamakları, O’na erişinceye kadar bir kerede çıkmamızı istedi. Bir kere daha bu pis bataklığa dönmek için.”

Baruh ellerini iki yana gerdi.

Baruh: “Arkasından gittik. Ona inandık, her şeyi bıraktık. Evde, geride bıraktığımız eşlerimiz ve çocuklarımız ağlarlarken. Burada o vardı, Mendel! Bizim grubumuz! Bizim Kotzk!”

Kotzk'ta akşam, yağmurdan siyaha dönmüş bir ev. Eski bir gaz lambası odayı aydınlatmaktadır. Lambanın bulunduğu masanın etrafında zayıf, yarı çıplak Yahudiler, sıkışık olarak oturmaktadırlar. Gözleri parlamaktadır. Kırk yaşındaki öğretmenlerine bakmaktadırlar. Mendel'in gömleğinin yakası yırtıktır.

Saçları seyrek...

Elbisesinde yemek lekeleri, kıvrıkcık, uzun sakalında ekmek kırıntıları vardır. İhtirasla konuşmaktadır, tıpkı Baruh gibi. Birbirlerine çok benziyorlar...

Baruh: “Yaradan’ı fethetmeye kararlıydı. Uzun gecelerde aç ve soğuktan donmuş, bizim Mendel’imizin karşısına oturduk. O, Yaradan’ı önünde istiyordu.”

Baruh gençken, ötekiler gibi, gözlerini Mendel’den ayırmıyordu.

Baruh: “Votka şişesi, üç tane soğan, biraz ekmek ve Yaradan! Büyük ve hakiki... Yanımızda! Yakınımızda! Sadece, O’nu göremiyorduk. O’nu hissetmek...!”

Hasidler, bulanık içkiyle dolu, kirli bardaklarını yukarı kaldırarak hep birlikte içmektedirler.

Baruh: “Soğuktan ve mutluluktan titredik. Çok yakında O’nun önümüzde görünmesini bekledik. O, bizi kontrol ederdi; biz O’nu hakikaten görmek istiyor muyuz? Daha ne kadar bekleyebiliriz? Dayanabilmek için son gücümüzü kullandık.”

Aç ve acılı Hasidiklerden görüntüler... Mendel konuşmaktadır, aniden tempoyla masaya vurmaya başlar.

Baruh: “O geceyi hatırlıyorum. Öyle soğuktaki ki kuşlar uçarken donuyorlardı.”

Mendel: “Aşma imkânınız var. Hücuma hazırlanın.”

Ve işte herkes, Mendel’i takiben, yumruklarıyla masaya tempo ile vurmaya başlar. Vuruşlar sanki tekmiş gibi duyulmaktadır.

Bir

yumruk

daha.

Tempo ile!

Merdivenin Sahibi

Tempo ile!

*Sokaktan, karanlık pencerelerden,
Hasidlerin yukarı çıkıp inen, gök
gürültüsü gibi ses çıkaran yumrukları
görünmektedir.*

Bum! Bum!

Harap ev şiddetli darbelerden titremektedir.

Baruh uzun bir yudum alarak şişeyi boşalttı. Yehuda, onun nefes borusunun hızlı hareketini gördü.

Baruh: “Bizim Mendel, bize bunları söylememeliydi. İmtihani geçemedik. Birden, eve dönmeyi istedik. Maceralardan ve hücumlardan mahrum... Vazgeçtik... Kendi içimizden, son saldırıyı gerçekleştirmeye gücümüz yetmedi... O sonuncu hücumda...!”

Baruh yaşlarla dolu gözlerini Yehuda’ya kaldırdı. Yüzü gerilerek ve kendini zorlayarak devam etti.

Baruh: “Bir düşünceye erişemedik. Tek düşünce. Hepimizin bir olduğu... Kirlili ve yorgun vücutlarımızın olmadığı... Sadece hepimizin tek bir ruh olduğu. (Baruh’un vücudu titremeye başladı ve Baruh ağlayarak) Yaradan’a yönelen... Tek ruh!”

Baruh gözlerini duvara, tavana ve sonra tekrar masaya yöneltti.

Baruh (Ağlayarak): “Biz önünde duruyoruz ve sana yalvarıyoruz; bize kuvvet ver... Bize yardım et! Bizi kabul et!”

***

Kotzk’taki ev.

Bütün oturanlar, ritmik bir şekilde masaya kuvvetle vurmaktadır. Masa, şiddetli vuruşlardan titremektedir. Birden, masanın ayakları kırılır. Hasidler, masayla birlikte yere düşerler. Odaya sessizlik çöker.

Baruh’un evi. Sessizlik.

Yehuda, Baruh'a heyecanla baktı.

Baruh, başını 'yok' manasında salladı.

Baruh: “Başaramadık. Hayır. (Gözlerini kapatır.) Ooo... Mendel'in bize nasıl güldüğünü duysaydın! Bize nasıl davrandı!”

***

Kotzk.

Baruh: “Mendel kendisini hepimizden yüksek görüyordu. Bizi işaret edip hepimize gülüyordu. Siz O'nu görmeyi hak etmiyorsunuz. Siz hiçsiniz! Karılarınızın eteklerinin arkasına saklanın. Çocuklarınızın sümüklerini temizleyin ve sonsuzluğun var olduğunu unutun.”

***

Baruh'un evi.

Baruh ağlıyordu... Yüksek sesle, Yehuda'yı umursamadan ağlıyordu.

Bir dakika sonra... Ve bir daha...

Gözyaşlarını sildi. Kir yüzüne bulaştı.

Baruh: “Bizim büyük hocamız Menahem Mendel, kendini odaya kapattı ve yirmi sene boyunca dışarı çıkmadı.”

***

Kotzk.

Mendel sertçe döniüp odasına ilerler. Hepsi gözlerini Mendel'in sırtına dikmiştir. Odanın kapısını açıp hızla kapatır ve kaybolur.

Baruh'un Sesi: “O, kendi hücumunu yaptı. Biz bunu başaramadık.”

Merdivenin Sahibi

Kotzk.

Gaz lambasının ışığı

titreşiyor. Ve söndü...

Sahne tamamen kararır.

***

Baruh'un evi.

Pencere'nin arkasında akşam...

Baruh elini Yehuda'nın eline koyar ve yavaşça:

“O'nun yolunda muhafızlar vardır. O'nun sarayına yaklaşanları iterler. Seni sopalarla döverler; ta ki kan akıtıncaya kadar! Ama sen ilerle! Seni öyle denetler; senin onunla buluşmayı gerçekten, her şeyden çok mu istediğini... Yoksa yanlışlıkla mı ona yakın düştün? Arkadaki köprüleri yaktın mı, yoksa henüz yapamadın mı? Eğer hakikaten istiyorsan, eğer yaktıysan geçmene izin verirler. Ama yoksa oraya gitmene değmez.”

Yehuda: “Niye bunu bana anlatıyorsun?”

Baruh: “Yakında anlattıklarına ihtiyacın olacağını hissediyorum.”

Yehuda: “Bütün köprüleri yaktım. Hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Sadece O...”

Yehuda, birden yerinde donakaldı. Dik otururken kapalı pencereden dışarı baktı.

Kalkıp duvara doğru gitti.

Cilalanmış tahta duvar, önünde duruyordu. Tahtaların arasından, paslı bir çivi görünüyordu. Orada, Baruh'a dönmeden durdu.

Arkasında, Baruh'un sakin, akıllıca ve net sesi duyuldu:

“Yakında olacağına inandım.”

Yehuda susuyor ve duvara bakıyordu. Tahtalara takılmış örümcek ağı, onun nefes alışverişleriyle sallanıyordu.

Baruh: “Sen çok büyük olacaksın, Yehuda. Yehuda Leib Aşlag...”

Yehuda susuyordu.

Baruh: “Hakikaten O'dur. Korkma”

Yehuda suskunluğunu bozmadı.

Baruh: “Bu alanda beş daire var. Bütün düşüncesi burada saklı.”

Yehuda gözlerini kapattı.

Baruh ona yaklaştı.

Baruh: “Beni duyuyor musun?”

Yehuda durduğu yerden çıkıp ağır ağır duvar boyunca yürümeye başladı.

Baruh: “Kendin için hiçbir düşünce, duyuyor musun? Tek bir düşünce bile...”

Yehuda, duvar boyunca yürüyordu. Baruh da Yehuda'nın arkasından onu takip ediyordu.

Baruh (Fısıldayarak): “Hazırlan... Doğru yolda gidiyorsun. O, senin elinden tutuyor. O sana yol gösteriyor.”

Birden duvar kayboldu.

Yavaş, yavaş kaybolan Baruh'un sesi duyuldu:

“Bütün bunlar senin içinde oğlum, içinde.”

Işık parlaması...

Merdivenin Sahibi

Yehuda kendini beyaz bir alanda buldu. Önünde ağaçlar vardı. Ağaçlar, sonu olmayan çiçekli bahçeye kadar uzanıyorlardı.

Baruh: "Ne hissediyorsun?"

Yehuda: "Huzur."

Baruh: "O'dur Yehuda."

Yehuda: "Sıcaklık."

Baruh: "O'dur Yehuda. O."

Yehuda: "Aşk... Hissediyorum."

Baruh'un evi.

Baruh, Yehuda'yı takip ediyordu.

Yehuda, duvar boyunca yürüyordu.

Baruh, bir melodi mırıldandı ve birden sustu. Yehuda'yı kontrol etmek istermiş gibi bekliyordu. Baruh'un melodiyi kestiği yerden, Yehuda devam etti. Derin bir sesle, hissederek şarkı söylüyordu.

Baruh (Heyecanla): "Yehuda..."

Yehuda hâlâ oradaydı, aynı hisle.

Baruh'u duymadan şarkı söylemeye devam ediyordu.

Ormanın ortasında çiçek tarlası, hava şeffaf.

Hasidik melodi, "Mordehay Yosef" duyuluyordu.

"Ne kadar da iyiyim," dedi Yehuda.

Birden, korkudan kalbi sıkıştı. Ağaçların üstünden esen rüzgâr, ağaçları yerlere eğdi.

Çimenin içinden dev bir yılanın başı yükseldi.

Yılan, Yehuda'ya doğru uçmaya başladı, aralarındaki mesafe gittikçe azalıyordu.

Baruh'un sesi duyuldu: "Ne düşünüyorsun?"

Yılan, hızla Yehuda'ya doğru ilerliyordu.

Baruh (Ses yükselir) "Ne düşünüyorsun Yehuda?"

Yehuda, kendine yönelmiş bir çift kırmızı göz gördü. Yılanın dili, ağzından çıkıp Yehuda'ya doğru hızla ilerledi. Mesafe giderek azalıyordu.

Baruh: "Ne düşünüyorsun? (Haykırarak) Sakın kendini düşünme!"

Yılan, Yehuda'ya doğru uçtu. Aralarında bir metre kaldı.

Birkaç santimetre...

Çarpışmayı önlemek mümkün değildi.

Yılanın zehirli dili Yehuda'nın yüzüne değdi.

*Bir anlığına Baruh'un evine
dönüyoruz.*

Baruh Yehuda'nın yüzünün nasıl titrediğini gördü. Yılan, önünden geçerek, durmadan devam etti.

Başı, büyük bir ağaca çarptı ve sayısız, küçük yılanı bölünüp çimenlerin içinde kayboldu.

Baruh'un evi.

Yehuda suskundu.

"Bu sınırdı." Baruh'un net sesi duyuldu. "Korktun ama geriye çekilmedin."

Yehuda, düşmemek için duvara dayandı.

Baruh: "Bu duruma gelmem çok seneler aldı. O, seni hemen işaretledi."

Yehuda: "O, hâlâ orada. Kelimelerle bunu anlatmak mümkün değil."

Baruh: "Lüzumu da yok."

Merdivenin Sahibi

Yehuda bakışını Baruh'a çevirdi.

Baruh: "Kimseye anlatmaya lüzum yok."

Yehuda birden Baruh'a yaklaştı.

Yehuda: "Seni hissettiğim gibi, O'nu da hissettim."

Baruh bir an sustu. Yehuda'nın özlem ve heyecan dolu gözlerini gördü.

Baruh (Sessizce): "Sana söylemiştim, oğlum. Görüyor musun?"

Yehuda: "O, benim etrafımda ve içimdeydi."

Yehuda'nın gözleri birden yaşlarla doldu.

Baruh: "O'ydu, oğlum."

Yehuda: "O, bana, annenin yavrusuna sarıldığı gibi sarıldı."

Baruh ağlıyordu. Gözyaşlarından utanmıyor, silmeye çalışmıyordu.

Baruh: "Evet, evet, Yehuda. Öyledir O, öyledir."

"O beni sevgiyle örttü." dedi Yehuda.

"Sarıldı..." Yehuda mırıldandı.

Baruh: "Bunu ne kadar doğru tarif ettin, oğlum. Aşkla sarılı, çünkü O, aşkın kendisidir oğlum. O, var olan bütün iyiliktir. Ve bütün bunları bize verir. Karşılığında hiçbir şey istemeden."

Yehuda da birden ağlamaya başladı. Gözyaşlarını yüzüne sürüyordu. Bir şey söylemeye çalışıyor, aciz bir şeyler mırıldanıyordu. Birden, içinden bir haykırış yükseldi.

Yehuda: "Ama neden... Niye oradan çıktım? Neden?"

Işık parlaması. Siyah.

Yehuda hatırladı. Yılanın başı çimenden yükseldi. Yılan hızla, Yehuda'ya doğru ilerliyordu.

Baruh'un Sesi: "Kendini düşündün."

Yehuda (İnleyerek): "Ama neden? Neden kendimi düşündüm?"

Baruh'un Sesi: "Kendini düşünmemen mümkün değildi. Sakin ol."

Yehuda: "Ama neden? Neden? Bunu yapmamın yasak olduğunu biliyordum!"

Baruh, elini Yehuda'nın omzuna koydu.

Baruh: "Kendi içine bakmanın kolay bir şey olduğunu sana kim söyledi?" diye sordu.

"Ama O, içeriye girmeme izin verdi." diye mırıldandı Yehuda.

Baruh: "O, seni denedi."

Yehuda, gözlerini kaldırıp Baruh'a baktı.

Yehuda: "İmtihanı geçemedim mi?"

Baruh: "Geçtin."

Yehuda: "Ama kayboldu..."

Baruh: "Hayır. O nereye kaybolabilir? O, her zaman burada. O'nu hissetmeyen sensin. O, daima buradadır..."

Yehuda etrafına baktı.

Yehuda: "Nerede O?"

Baruh: "Burada."

Yehuda: "Öyleyse neden onu hissetmiyorum? Neden?"

Baruh: "Kendi içselliğini anlamaya devam et. Birgün gelecek, O, bir daha kaybolmayacak. Çünkü sen, O'nun gibi olacaksın."

Baruh, Yehuda'nın gözlerinin içine baktı.

Baruh: "Veren ve Seven. Sen bunu ister misin?"

Yehuda (İçini çekti): "Çok."

Merdivenin Sahibi

Baruh: "Geriye çekilmeyecek misin?"

Yehuda: "Tek bir adım bile."

Baruh sustu. Başını salladı ve sonunda şöyle dedi:

"Sen büyük biri olacaksın, ben bunu görüyorum; ancak vardığın sonucu unutma. Annesinin karnındaki dölüt gibi, daima seni sevgiyle saracak. Duydun mu, Yehuda?"

Yehuda: "Duydum."

Baruh: "Dölüt kendisini düşünmez, sen de kendini düşünme. Kendini düşünme. Esas nokta bu."

Baruh, Yehuda'ya bakıyordu. Aniden sesli, derin bir nefes aldı.

Baruh: "Şimdi içerdim, senin için şarkı söyleyip dans ederdim."

Yehuda: "Söylediğin melodi neydi? Bir melodi duydum, onu tanıyordum."

Baruh: "Bu, çok şahane bir melodi, ismi; 'Mordehay Yosef'. Kotzk'ta, soğuktan donmuşken ve açken onu söyledik."

Yehuda, melodiyi hatırlamaya çalıştı ama nafileydi.

Yehuda: "Onu biliyordum ama şimdi unuttum."

Baruh, söylemeye başladı. Yehuda, ihtiyatla katıldı.

Sesleri; kasabanın üstünden, ormanın üstünden, bozuk yolun üstünden, Varşova'nın Musevi mahallesinde yalnız yürüyen Yehuda'nın üstünden yükseldi.

***

Varşova. Musevi mahallesi.

Gelen geçenlerin yüzleri...

Islak kaldırımlarda yürüyen insanlar... Tek telli kemanını çalan, aynı deli kemancı; ihtiyarlamış, yüzü buruşmuştu.

Tembel tembel sinekleri kovalayan aynı salam satıcısı... Musevi mahallesinde hiçbir şey değişmemişti. Yaklaşmakta olan beladan hiçbir işaret yoktu.

Yehuda, ana caddede ilerliyordu. Yola baktığı halde, çamurlu su birikintilerinin farkında değildi. Kulağında aynı melodi çalmaktaydı; fakat işte, şimdi sustu. Yehuda köşeyi döndü. Birden, onu bir el durdurdu. Yehuda, gözlerini kaldırdı; önünde genç bir adam vardı.

"Beni tanıdın mı?" diye sordu.

Yehuda (Dikkatle bakar): "Yanke'le?"

Yanke'le: "Ta kendisi, ama Yanke'le değil. İsmim Yan; Yan Tarletzki. Büyük Polonya'nın hür ve özgür vatandaşı."

Yehuda (Gülümser): "Merhaba Polonya'nın hür vatandaşı."

Yan: "Ben seni tanırım; eskisi gibi hâlâ bilgili ve sofistike. (Bakışlarıyla Yehuda'yı süzer) Seni böyle görmek istiyorum. (Elini Yehuda'nın omzuna koyar) Yehuda, bana, bir saat zamanını vermeni istiyorum."

Yehuda: "Bir dakikam bile yok. (Aceyleyle) Benim çok acele bir şey yazmam gerekiyor. Çok acele!"

Yan: "Öyle ise yarım saat..."

Yehuda: "Özür dilerim, gitmem lazım."

Gitmeye çalıştı ama Yan yolunda durdu.

Yan: "Eski arkadaşlığımıza rağmen mi?"

Yehuda: "Eski arkadaşlığımıza rağmen."

Merdivenin Sahibi

Yan, nazikçe onu omuzlarından tuttu.

Yan: "Öyleyse basitçe ve kısaca sana şunu söyleyeyim: Biz Polonya'nın sosyal demokrat partisi; seni bekliyoruz. Herkese eşit şartlar. Bunlar bizim ilkelerimizdir!"

Yehuda, birden ilgi gösterdi.

Yan: "Biz gençlerden kurulu bir partiyiz, içimizde yanan bir fikir var. Aramızda ne göçmenler, ne Polonya asıllılar, ne Hristiyan, ne Yahudi... Dar ve milliyetçi çıkarlar yüzünden birleşmedik. Bizi, daha büyük bir hedef birleştiriyor. Dünyanın birleşmesi; buna ne diyorsun?"

Yehuda: "Harika bir fikir."

Yan: "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Seni hep hissettim."

Yehuda (Ani hareketle): "Bu büyük bir fikir, çünkü büyük bir esasa dayanıyor, Yanke'le."

Yan: "Elbette! Sevgi ve eşitlik herkesi birleştirecek!" (Sevinçle) Bizimle olacağını biliyordum! O kadar mutluyum ki!"

Yehuda'yı kucakladı.

Yehuda: "Çünkü Yaradan, eşitlik ve aşktır, Yanke'le."

Yan: "Gel, bunu bir kenara bırakalım, Yehuda."

Yehuda (Daha da büyük bir coşku ile): "Ama bu böyle Yanke'le! İnan bana! Ve bu, en mühim şey!"

Yan: "Bu en (!) mühim olmayan! (Sesini yükseltir) Bırak bu fantezileri. Senin Allah'ın, kendi icadındır. Atalarımızın bize yaptığı psikolojik, kurnazca bir hile! Her şey adama bağlıdır. Yehuda, Yaradan diye bir şey yok!"

Yehuda: "Yan, dinle beni... "

Yan: "Sen beni dinle. Niye sana geldim, biliyor musun? Çünkü o anı hatırlıyorum, bu fikri bende ilk uyandıran sen oldun, Yehuda. Hatırlar mısın, sınıfta öğretmene sormuştun: 'Nerede O?' Hatırlıyor musun, nasıl

Bir Sinematik Roman

---

söylemiştin? O'nu hissedemiyorsam, demek ki mevcut değildir... Hatırlıyor musun?"

Yehuda: "Hatırlıyorum, hakikaten O'nu hissetmek lazım. Bu, yapılabilir, bu mümkün ve bu şart!"

Yan: "Dur! Bırak sözümü bitireyim! Sen, benim küçük, Yahudi dünyamı yıktın. Bu konuda sana teşekkür ediyorum. Bu yüzden, bize katılmamı teklif etmeye geldim."

Yehuda: "Ama anla..."

Yan: "Budur! Seni daha fazla dinlemek istemiyorum. Bizimle misin, değil misin?"

Yehuda sustu.

Yan: "Niye susuyorsun? Cevap bekliyorum."

Yehuda: "Siz başaramayacaksınız."

Yan: "Neden?"

Yehuda: "Yaradan olmadan Yanke'le... Hiçbir şey olamaz."

Yan durakladı, içini çekti. Yehuda'ya baktı.

Yan: "Yazık, çok yazık. Beni anlayacağını zannetmiştim. (Kararlı) kusura bakma, şimdi acelem var."

Yan, yoluna devam edip hızla uzaklaşırken, Yehuda arkasından bakıp gidişini izledi.

Aniden arkasından koşmaya başladı. Ona yetişince yanında yürümeye başladı. Ona bir şey anlatmaya çalıştı ama dinleyen yoktu.

Yehuda el hareketleriyle, durmadan konuşmaktaydı. Yan durmuyor, ana caddeye doğru ilerliyordu. Yehuda geride kaldı. Yan, birçok insanın olduğu kalabalığın içine daldı.

Merdivenin Sahibi

***

Yehuda'nın odası. Gece.

Masanın üstünde bir mum yanıyordu. Yehuda'nın önündeki kitap açıktı. Yehuda kalkıp pencereye yaklaştı. Dışarıda, bazı pencerelerde ışık yanıyordu. Babası sessizce odaya girdi ve köşeye oturdu.

Simha: "Rahatsız ediyor muyum?"

Yehuda, ona döndü.

Simha: "Çok olgunlaştın Yehuda. Özellikle son haftalarda..."

Yehuda babasına baktı, cevap vermeden masaya yaklaştı, oturdu ve bir şeyler yazmaya başladı.

Simha: "İşte, işte, büyüdün ve bizden uzaklaştın. Beni duymuyor musun, Yehuda?"

Yehuda (Hızla yazmaya devam ediyor): "Affet baba, çok az vaktim var."

Simha: "Yehuda, ne de olsa biz sana yakınız ama demek isterdim ki..."

Yehuda (Hızla başını kaldırır): "Baba, bana söylemek istediğin şeyin şu anda ne kadar lüzumsuz olduğunu bilemezsin. Bu gece, geçen her dakika, bütün bir hayata değer."

Simha: "Böyle olacağına dair Rav Feldman bizi uyarmıştı; sen bizden uzaklaşıyorsun. Yahudi olmaktan uzaklaşıyorsun."

Yehuda, yazıyı bırakıp babasına döndü; yüzünde derin bir üzüntü ifadesi vardı.

Yehuda: "Yaradan için hepimiz biriz."

Simha: "Yarın senin, o Baruh'una gitmene izin vermeyeceğim."

Yehuda: "Baba, hiçbir şeyi durduramazsın."

Simha, sertçe kalkıp odadan çıktı. Kapıyı hızla çarptı. Kapıyı öyle çarptı ki, bu çarpmanın etkisiyle duvar sarsıldı. Yehuda, birkaç dakika kapıya baktı. Aniden kendisini tekrar çiçekli bahçede buldu; sadece bir an için. O anda, Baruh'un sakin sesini duydu.

Baruh'un Sesi: "Bu bahçe senin içindedir. Sen artık bunu anlıyorsun, oğlum. Bu senin arzularının bahçesidir."

Dallar bir o yana bir bu yana sallanıyor, yapraklar titriyordu.

Baruh'un Sesi: "Ve hepsi Yaradan'a yönelik."

Yehuda'yı sükunet kapladı; hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti. Odada oturuyordu. Lambanın ışığı titreşiyordu, önündeki kitap açıktı ve açık pencereden akşamın ışığı içeri giriyordu.

***

Sabah.

Yehuda, Baruh'un evine giden toprak yolda yürüyordu. Yehuda, uzaktan öğretmenini görüyordu. Baruh, tek başına evinin önünde oturuyordu. Güneşin ışınları gözlerini kamaştırıyordu; çok yaşlı ve çok sakin görünüyordu. Yehuda, usulca yanına oturdu.

Yehuda'nın Sesi: "Neden hiçbir zaman ışığa çıkmıyorsun?"

Baruh: "Sen buna ışık mı diyorsun? Bu, hangi ışık bu? Bizim için ışık gecedir. Gece ve kitaplardır. Dünyadaki bütün aptallar uyuyorlar. Hiç kimse ışığı düşünmen için seni rahatsız etmez. Işık o zaman geliyor."

Baruh kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Zayıf bacakları artık bedenini kaldırmakta zorluk çekiyordu.

Merdivenin Sahibi

Baruh: "Yine de, yaşadığım bu köhne yer çok daha iyi. Elini ver."

Yehuda; Baruh'un kalkmasına yardım edip ona hafifçe destek oldu.

Yüksek çam ağaçları olan bir koruluğa girdiler. Onları saran derin sessizlikte; çimenler hafifçe dalgalanıyor, kuşlar, onlara 'hoş geldiniz' der gibi ötüyorlardı... Böcek, minicik ayaklarıyla hızlı hızlı, üstteki dala tırmanıyordu. Küçük pire, bir çiğ damlasında sallanıyordu. Islak toprakta, bir mantar ortaya çıkmıştı. Baruh, tüm bunlara bakıp derin bir nefes aldı.

Baruh: "Böyle, nefret etmeden yaşayabilseydik eğer..."

Yehuda: "Burası iyi..."

Baruh (Aniden, keskin bir şekilde): "Ne dedin? Kötü hissetmek, iyi! Sadece kötü hissedince Yaradan'ı ararız! İyi hissedince O'na ihtiyacın yok!"

Yehuda (Düşünceli): "Bunu insanlara nasıl açıklayabilirim, kötü hissedenlere? Kötü hissetmenin aslında iyi olduğunu?"

Baruh: "Yapamazsın. Onlar seni deli zannederler."

Yehuda: "Sadece, Yaradan'la ilişkini kestiğin için kötü hissettiğini, nasıl açıklayabilirsin?"

Baruh (Küçümseyerek): "Ne? Ne dedin? Bunu onlara mı açıklamak istiyorsun? Sonuçta, onlar seni duymaz. (Parmağını kulağına vurur) Seni nasıl duyacaklar! Onlar başka kurallara göre yaşıyorlar! Onların kanunu, insanı kapmak! Sen onlara Yaradan'ı ve O'nun kurallarını mı anlatacaksın? Vermeyi? Yok, yook. Yehuda, sadece başlarına gelecek felaketler sonucunda, başka türlü yaşamak zorunda olduklarını anlarlar. Izdırap, kaçınılmaz."

Yehuda: "Mümkün."

Baruh: "Ben mümkün değil, diyorum!"

Yehuda: "Ben de mümkün, diyorum!"

Baruh (Daha yüksek sesle): "Ben olamaz diyorum!"

Yehuda (Daha da yüksek sesle): "Ben mümkün diyorum! Acı ve ızdırap çekmeden olur! Onun bizi orada beklediğini... Büyük mutluluğun... Hepimizi büyük bir mutluluğa götüreceği... Mümkün!"

Baruh, cevap vermedi. Yorgun, Yehuda'ya baktı.

Yehuda: "Dinle..."

Baruh'un önünde ileri geri yürümeye başladı.

Yehuda: "Onlara basitçe, dünyada sadece bir tek gücün var olduğunu, bir tek kanunun, O'nun kanununun; diğerlerini sevme kanununun... Bunun iyi, mükemmel olduğunu... Ancak bu, iyi yolda bir kötülük var. Bütün dertlere sebep olan kendimize olan sevgimiz. Bunu düzeltirsek, sıkıntılar biter."

Baruh: "Onlar dinlemez. (Yorgun) Bütün çabalarım..."

Yehuda (Önünde durur): "Bir daha, bir daha denemek lazım..."

Baruh: "Onlar duymazlar!"

Baruh, ince ayaklarının üstünde sallanırken büyük başını sallıyordu.

Baruh: "Vücutlar onun için mühim değil. Biliyor musun? Yaradan ruhla konuşur, vücutla değil! Tuhaf arzularla dolu olan vücuduna niye ihtiyacı olsun. Büyük bir haham, bilgin olmak istiyorsun, Tevrat'ı ezbere bilmek! Meşhur olmak... Para kazanmak... İyi yemek! Tatlı tatlı uyumak! Yehuda, biz kendimiz için yaşıyoruz. O ise herkes için yaşıyor. Biz sadece kendimizi seviyoruz. O herkesi sever!"

Merdivenin Sahibi

(Yorgun ve acı ile) Aramızda bir ilişkinin olmadığını anlıyor musun? (Kollarını açarak) O yok!”

Yehuda: "Aramızdaki ilişki ne zaman olacak? O görünecek değil mi?"

Baruh (Sakin ve yorgun): "O olmayınca, olamaz da. O zaman görünecek! (Acı ile içini çekip kollarını açar) Çaresiz kalınca... Kalbimiz kan ağlayınca, o zaman isteriz; bu ilişkinin olmasını isteriz. Hiç olmazsa bir müddet için, en azından bir saniye... Geriye kalan son kuvvetimizle yalvarırız. Çünkü aksi takdirde yaşamının bir anlamı yok!”

Sustu ve Yehuda'ya bitkin halde baktı.

Baruh: "O zaman duaederiz..."

Derin bir nefes aldı.

Baruh: "Bütün kalbiyle; bu duanın karşılığında... Gözyaşı kapıları açılır ve sen O'nu hissedersin. En sonunda ne olduğunu anlarsın, ağlarsın ama bu sefer mutlusundur. O zaman her şey düzelir."

Yehuda (Hayranlıkla): "Ben, tam da bunu onlara açıklarım. Onlar anlayacaklardır. Biliyorum beni anlayacaklar; eminim. Ne de olsa, hiç kimse acı çekmek istemez."

Baruh, Yehuda'ya baktı.

Birden bacakları çözüldü ama Yehuda, onu düşmeden yakaladı. Baruh, yorgun, bir ağaç kütüğüne oturdu.

Yehuda (Endişeli): "İyi hissetmiyor musun? Seni eve götürüyüm mi?"

Baruh: "Hayır, iyiyim."

Yehuda, Baruh'un yanına oturdu.

Baruh'un sırtını hafifçe okşadı, çocukmuş gibi.

Baruh: "Yehuda..."

Yehuda: "Ne, Baruh?"

Baruh: "Söylediklerini bir şartla kabul ediyorum. (Ona dikkatle bakar) Şayet O'nunla konuştuysan... Konuştun mu?"

Yehuda (Başını sallayarak): “Evet, konuştum.”

Baruh, birden sevinçle gülümsedi.

Baruh: “O, seni kutsadı mı?”

Yehuda: “Evet, geceleyin.”

Yehuda konuşurken tekrar çiçekli bahçeyi hissetti. Ta, ufuktaki dağlara kadar uzanıyordu.

Yehuda (Fısıldayarak): “İşte O!”

Kımıldamaya korkup yerinde durdu.

Yehuda Baruh’un sesini duydu.

Baruh: “Kuralları hatırlıyor musun?”

Yehuda: “Evet.”

Baruh: “Aferin.”

Baruh’un yaşlı ve sakin sesi duyuldu.

Baruh: “Burada, hiç kimse kendisini düşünmez. Ben de.”

Birden, Yehuda’nın sağında, büyük bir ağacın dalında oynayan ışık huzmesi dikkatini çekti.

Baruh: “Gerekmez.”

Baruh ağaca doğru yürüdü. Yehuda’nın sesi duyuldu.

Baruh: “Yehuda!”

Baruh, parlak bir nesne gördü, eliyle ağaca dokundu.

Baruh: “Beni duyuyor musun, oğlum?”

Yehuda, ayağını ağacın alt dalına koydu.

Baruh: “Haydi, galiba yapacak bir şey yok.”

Baruh’un uzaklaşan sesi duyuldu.

Baruh: “Görünüşe göre, her şeyin kendi deneyiminden geçmesi gerekiyor.”

Rüzgâr çimeni okşayıp onu eğdi. Yehuda, yukarı doğru gerinerek, merdivenden tırmanır gibi daldan dala çıkarken rüzgâr kuvvetlendi. Yehuda, ağacın tepesinde parıltıyan nesneye erişmeye çalışıyordu.

Merdivenin Sahibi

Rüzgâr fırtınaya döndü. Kuşlar
yukarıda süzülüyordu. Bulutlar
hızla göğü kapladı.

Yehuda, dala tutunamayıp yere, çimenlerin üzerine düştü.

Işık parlaması...

Yehuda, alanda koşuyordu.

Arkada, fırtınanın ve suların gürültüsü...

Yehuda, koşarken dönüp arkasına baktı. Uzaktan, suların,
cennet bahçesini harap ettiğini gördü.

Önünde, kayaların arasında, bir yarık gördü.

Şiddetli yağmur, yere çarpıyordu.

***

Baruh'un evinin yanındaki orman.

Yehuda, acele ile çam ağaçları boyunca yürüyordu.

Dolaşıp geri geliyordu.

Ve işte, koşmaya başladı.

Baruh, arkasından onu dikkatle gözlüyordu.

Baruh: “Dayan, oğlum... Dayan!”

Işık parlaması...

Bahçenin ortasındaki çok eski, dev gibi ağacı, sular
yerinden söküp devirdi ve Yehuda'nın arkasından
sürükledi.

Yehuda, son anda mağaranın oyuğuna daldı.

Baruh'un sesini duydu: “Sen doğdun!”

Sular korkunç bir sesle kayaya çarpıyor ve oyuktan
içeri giriyordu.

Sular, Yehuda'yı sürüklüyordu. Onu, çevirip ileri
sürüklüyordu.

Orman tekrar göründü. Yehuda, ormanda koşarken
ağaçlara dokunuyordu.

Baruh (Fısıldar): “Sen doğdun oğlum, doğdun!”

Bir Sinematik Roman

Işık parlaması...

Yehuda, kendini suyun altında buldu.

Büyük ağaç kütüğü, ona doğru geliyordu. Sivri ucu Yehuda'ya doğru yöneldi. Yehuda, korkudan gözlerini kapadı. Dev ağaç dönüyordu. Adam büyüklüğündeki siyah bir boşluk, Yehuda'nın karşısındaydı. Yehuda içinde kayboldu.

Ormanda...

Birden, Yehuda olduğu yerde donakaldı.

Baruh, elini kaldırdı ama bir kelime bile söyleyemiyordu.

Işık parlaması...

Başka bir ağaç, suyun akışında, Yehuda'yı yutan ağaca çarptı ve açığın önünü tıkadı.

Sessizlik...

Ve karanlık...

Ormanda...

Yehuda, eski meşe ağacının gövdesinin içinde duruyordu. Aynı ağacın içinden bir sincap bakıyordu. Baruh, onun yanındaydı, çocukmuş gibi, sırtını okşuyordu.

Uzun bir sessizlik...

Yehuda, kendine gelemiyordu.

Baruh (Sakinleştirici): “Biliyorum oğlum, sen başaracaksın.”

Yehuda: “Buna çalışacağım.”

Baruh: “Çalışmayacaksın, dayanacaksın.”

Baruh, Yehuda'nın yüzüne baktı, hâlâ geçirdiği olayın tesiri altındaydı.

Baruh: “Düşeceksin ve kalkacaksın. Bu kaçınılmaz. Karanlık olmadan ışık olmaz. Gece olmazsa gündüz olmaz.”

Yehuda: “Anlıyorum, ama çok zor.”

Merdivenin Sahibi

Baruh: “İlk adımı attın. Bu en mühim kısım. Şimdi arınma süreci başlıyor. Oğlum, bunun şart olduğunu biliyorsun.”

Yehuda: “Anlıyorum.”

Baruh: “O, herkes için yaşarken, senin sadece kendin için yaşayamayacağını biliyorsun.”

Baruh’un yüzünde hafif bir gülümseme... Yehuda’nın yüzüne baktı.

Baruh: “Sadece kendin için yaşamak ne kadar çirkin.”

Yehuda: “Anlıyorum, anlıyorum.”

Baruh: “Bu çirkinlikten kendimizi kurtarmalıyız.”

Yehuda, derin bir nefes aldı.

Yehuda: “Keşke bunu bir çırpıda yapabilseydik. Bir anda içimdeki her şeyi atmak...”

Baruh: “Bunu bir anda yapamayız. Sabah bir anda gelmez. Şafak yavaş yavaş söküyor, oğlum. Ama sen, her şeyde başaracaksın.”

Yehuda: “Ne kadar zaman?”

Baruh: “Sürer. O’nun gibi olana kadar. O, kendini düşünmez. Bunu anlamış durumdasin. Sen de öyle olacaksın. Dayanacaksın, oğlum. Biliyorum, başaracaksın.”

Yehuda (Kararlı bir şekilde): “Dayanacağım, Baruh.”

Baruh gülümsedi.

Baruh: “Aferin! Aksini söyleseydin, vay sana! Yehuda, binlerce insan sana ümitle bakıyor. Onlar, senin hissettiğine erişmek için, ızdırap çekmeye, altüst olmaya hazırlardı. O, seni seçti, onları değil. Git O’na oğlum, git... Hücum et, dua et, kır, iste, bağır, ancak sakın durma.”

Yehuda: “Gidiyorum, yarış edercesine, Baruh.”

Işık parlaması...

Yehuda’nın içinde bulunduğu suyun kuvvetli akışı ile

Bir Sinematik Roman

---

tıkalı dev ağaç, dönüp havaya uçtu.

Suyun çıkardığı gürültünün ardından Baruh'un sesi duyuldu.

Baruh'un Sesi: "Sandığa girdim oğlum, içindeki sandığa."

Öbür ağaçla tıkalı olan dev ağaç, oyuğun içinde, yelkenliymiş gibi, bir yandan öbür yana uçtu.

Baruh: "Şimdi sıkı tutun, kendini koru oğlum, yükseliyoruz."

Tekrar orman...

Otlar, bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Baruh sustu.

Gözlerini kısarak Yehuda'yı ormana doğru yöneltti. Çiçekten çiçeğe uçan arıya baktı.

Baruh: "Burası iyi... Temiz. Yehuda, kendine başka bir öğretmen ara."

Yehuda gözlerini ona kaldırdı. Cevap vermedi.

Baruh: "Bundan sonra sana öğretecek bir şeyim yok. Ruhun sana öğretecek."

Yehuda: "Başka öğretmeni nerede bulurum?"

Baruh: "Ara, iste. İstersen o sana görecek. Yaradan, şimdi seni bırakmaz, seni ciddiye aldığı görünüyor. Önümüzde yeni zamanlar var. Benim gibi insanlara uygun olmayan zamanlar."

Yehuda: "Evine kadar sana eşlik edeyim mi?"

Baruh: "Yok, ben bu ağaç kütüğüne oturup sessizliği dinleyeceğim. Belki bazı şeyleri anlarım."

Yehuda kalktı.

Yehuda: "Gitmem lazım."

Baruh: "Git."

Yehuda dönüp aceleyle yola doğru gitti. Baruh, ona bakıp son gücüyle bağırdı.

Baruh: "Yehuda!"

Merdivenin Sahibi

Yehuda onu işitmedi.

Baruh: “Buraya bir daha dönme! Bir daha buraya dnmen yasak!”

Adımlarını sıklaştırdı. Koşar gibi.

Baruh (Fısıldayarak): “Ama ben seni bekleyeceğim. Büyük öğrencim... ve hocam...”

***

Varşova. şehrin ana caddesi.

Yehuda, sokakta başı yere eğik, hızla yürüyordu. Kafası düşüncelerle doluydu. Etrafına bakmıyordu.

O esnada belgesel görüntüler...

Petersburg'daki kışlık sarayda

maskeli balo. ‘Tuv de France’,

ilk bisiklet yarışması.

Amerika Birleşik Devletleri, Panama'nın bağımsızlığını tanıyor.

Polonya'da komünistlerin ilk gösterileri.

***

Varşova'da ana sokak.

Gittikçe yükselen kalabalığın sesi duyuluyordu.

Yehuda, başını kaldırdı. Birden, yolun ortasında durduğunu ve kalabalığın ona doğru geldiğini fark etti. Yukarıda, kıvıl bayraklar dalgalanıyordu. ‘Enternasyonal’ marşı çalmaktaydı.

Yehuda, kendisini kalabalığın ortasında buldu. n sıralarda yürürken bayraklar, üzerinde dalgalanıyordu. Yanında, genç erkek ve kadınlar vardı.

Omzunu sıkın bir el... Yan'ın yüzü, kalabalığın ortasından göründü.

Yan (Kalabalıktan daha yüksek sesle bağırmaya çalışarak):

“Bütün bunlara ilgisiz kalamayacağını biliyordum.”

Biri, Yehuda'nın eline kıvıl bayrak tutuşturdu.

Bir Sinematik Roman

Kalabalık (Çoşku): “Kardeşlik! Eşitlik! Özgürlük!”

Yehuda, kalabalıkla birlikte söylüyordu.

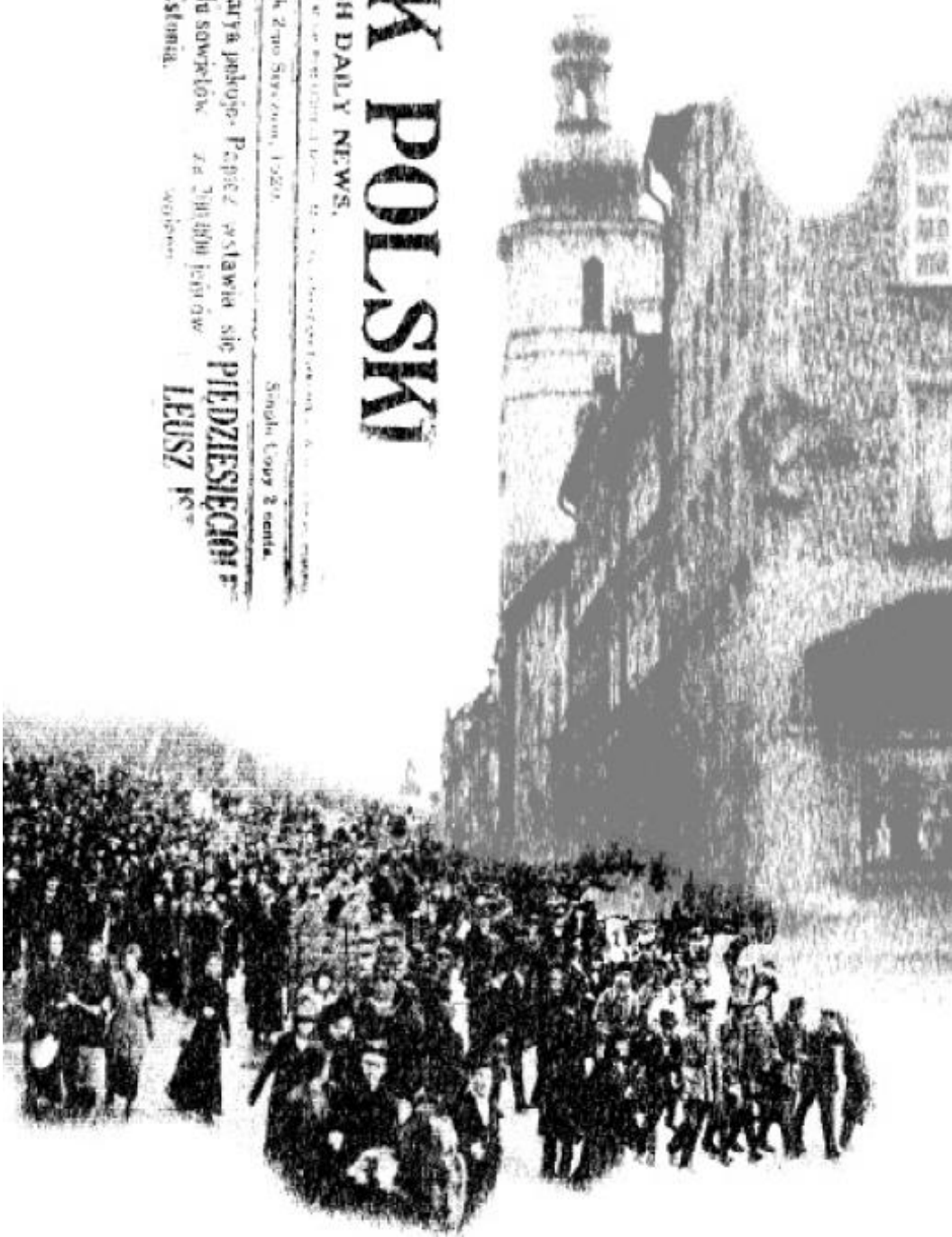
BIENNIK POLSKI

THE POLISH DAILY NEWS.

Printed and Published for the Proprietor by J. J. ...

Single Copy 2 cents.

Wielki bazar Prezbiteria jako- P. Piec wstawia siğ PIEDZIESIĞCIU
osobom o sw- we rządzie Sowjów z 2000000000
przyszłość. z Estonia. LEUSZ 100

Merdivenin Sahibi

İnsanlar, herkesle beraber aynı sloganları atan, elinde kızıl bayrak taşıyan, koyu dindar, Haredi adama, şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Bir yanında güzel bir kadın, öbür yanında Yan; yürüyorlardı.

Yehuda gülümsüyordu.

Herkesin yüzü, keyifli bir gülümseme ile aydınlandı birden.

Yan sokaktan, aniden, çok sayıda polis ortaya çıktı.

Haykırışlar: “Çenenizi kapayın hainler!”

Polisler, kalabalığa sopalarıyla koşuyorlardı. İnsanların başına sopalar inmeye başladı.

Kalabalık ürperdi ve paniğe kapıldı.

Kalabalıktan haykırışlar: “Hainler ne yapıyorsunuz?”

İnsanlar kaldırımlara düşüyordu, elleriyle başlarını tutuyorlardı.

Parmaklarının arasından kanlar damlıyordu. Yehuda'nın başının üzerinde bir sopa... Polis, yüzünü buruşturup bağırđı.

Polis: “Aaa, Yahudi! Eşitlik mi istiyorsun?”

Hemen kuvvetli bir el, polisi kenara itti, Yehuda'yı yakasından tutup kenara attı. Yehuda, kendini bir evin duvarlarında buldu. Yan, Yehuda'yı kapının girişine itti ve üstüne eğildi.

Yan: “Yaşıyor musun? Öyleyse Allah'ımı çağır!”

Binanın aralık kapısından koşan insanlar görüldü.

Arkalarındaki polisler, atlarıyla dört nala, merhamet göstermeden sopalarıyla vuruyorlardı.

Yan: “Çağıracak kimse yok, ha? Yok. Çünkü O, mevcut değil! Senin Allah’ın, bak ne yapıyor.”

Yehuda, cevap vermeye çalıştı. Ama Yan, onun üzerine atladı ve ağzından tek laf çıkmasına fırsat vermedi.

Yan: “O yok! Yok! O mevcut olsa bile, böyle Allah’ı kimse istemez. Çünkü elleri bizim kanımızla dolu!”

İki polis, bir gencin kanını akıtıncaya kadar dövdü.

Genç adam durmadan aynı sözleri tekrarlıyordu:

“Bunu bir daha yapmam, efendim. Bir daha yapmam...”

Polis memuru, Yehuda’nın yanında yürüyen o güzel kadını, saçından tutup sürükledi. Ortalık savaş meydanı gibiydi.

Yan (Fısıldar): “Bunu bana açıklayamazsın, yapamazsın...”

Yehuda’nın şapkasını üzerinden çekerek yere fırlattı.

Sonra sokağa fırladı, atlara doğru koşmaya başladı.

Polis memuruna arkadan atlayıp onu aşağıya çekti.

Yan, kadını kaçırdı, bir ara sokağa doğru girdiler.

***

Akşamüzeri. Varşova’da Yahudi mahallesi.

Birkaç ihtiyar, sokakta geziniyorlardı. Bir apartmanın merdivenleri üzerinde oturan Yehuda’nın önünden geçtiler. Yehuda’nın ceketini yırtılmıştı, yıpranmış ellerinde kurumuş kanlar vardı.

Kadın: “İyi hissetmiyor musun?”

Yehuda (Başını kaldırır): “Evet, çok kötü hissediyorum.”

Merdivenin Sahibi

Kadın: “Yardım edebilir miyim?”

Yehuda: “Bilmem.”

Kalktı ve ayaklarını sürükleyerek oturduğu sokağa doğru yürümeye başladı. Binanın merdivenlerini yavaşça çıktı, kapıyı açıp doğruca odasına gitti. Annesi ona doğru yaklaştı ve korkuyla baktı.

Yehuda: “Düştüm, bir şey değil.”

Rivka: “Orada, senin odanda...”

Daha sözlerini bitirmeden, Yehuda odanın kapısını açtı ve kapının eşiğinde durakaldı.

Masanın arkasında Rav Feldman ve öğretmen Şimuel oturuyorlardı.

Babası, kenarda, duvarın yanında duruyordu.

Yehuda babasına baktı, hâlâ ayaktaydı.

Yehuda (Hemen): “Baba, merak etme, sadece kaydım. (Misafirlere döner) Merhaba, Rav Feldman hazretleri, merhaba Rav Şimuel. Bir şey mi oldu?”

Rav Feldman (Bakışıyla onu inceler): “Şaşırma Yehuda, babanın isteğiyle geldik. Orada durma, otur.”

Yehuda babasına baktı, babası halen ayaktaydı.

Rav Feldman: “Sen Kabala öğreniyorsun. Bu hususta bir şey yapamayız.”

Öğretmen Şimuel (Sertçe): “Kabala’yı öğrenmesini yasak etmek! Bunu defalarca söyledim. Bir daha tekrar ediyorum! Eh, bu o kadar basit bir şey değil.”

Öğretmen (Yehuda’ya): “Fazla oldun, babanın anlattığına göre... Simha?”

Simha, Yehuda’ya bakmamaya çalışıyordu.

Öğretmen: “Babanın anlattığına göre; Yahudi olmayanların, Yahudilerle eş olduğunu söylüyormuşsun.”

Yehuda: “En mühim olan şey, insanda Yaradan’ı keşfetme özleminin olması.”

Öğretmen: “Yahudi olup olmaması mühim değil mi?”

Yehuda: “Doğru, mühim değil.”

Öğretmen çabucak herkese bir göz attı.

Öğretmen: “Buna şimdi bir son vermeli, derhal! (Yehuda’yı göstererek) Bu adam, nesiller boyunca bizi bir arada tutan şeyi yok etmeye kararlı. Bizim için çok tehlikeli biri. Yehuda, biz senin Kabala öğrenmeni yasak ediyoruz. (Öfke dolu) Bu deli Baruh, edepsiz, cahil!”

Rav Feldman: “Şimuel, rica ediyorum.”

Öğretmen: “Ama bakın, talebelerini neye çeviriyor. (Yehuda’ya) Tekrar ediyorum, Kabala öğrenmeni yasak ediyoruz.”

Yehuda: “Sizi dinleyemem Rav Şimuel, siz şimdi bana, nefes alma diyorsunuz. Hayatımı feda etmemi...Ve ben bunu yapamam.”

Öğretmen (Rav Feldman’a): “Onu aferez edelim. Ve bütün Polonya’daki Yahudilere haber verelim!”

Rav Feldman: “Eğer yanılmıyorsam, Rav olmak talebinde bulunmuşsun. Rav olmak mı?”

Yehuda: “Evet, Rav ünvanını almak için sınavlara girmek ve öğretmeye başlamak.”

Öğretmen: “Nee...?! Bütün bu duyduklarımın sonra bunun mümkün olduğunu mu sanıyorsun?”

Yehuda: “Sizden biraz sabırlı olmanızı rica ediyorum. Size her şeyi açıklayacağım.”

Merdivenin Sahibi

Öğretmen: “Niye seni dinlememiz lazım?”

Rav Feldman: “Şimuel, dur. Seni dinliyoruz Yehuda.”

Yehuda: “Biz bütün okullarımıza, en kısa sürede, Zohar Kitabı’nı getirmeliyiz. Mümkün olan en ufak yaşta, onlara Kabala Bilgeligi’ni öğretmeye başlamalıyız. Zorunlu ders olarak. Böylece, dünyaya ışığı çekip ızdıraplarına son veririz. Ben programı geliştirip öğretmeye başlayabilirim.”

Öğretmen: “Yahudi olmayan Yahudilere öğretemez! Ve sen Yahudi değilsin!”

Odada sessizlik...

Öğretmen, Yehuda’ya, Rav Feldman’a ve Simha’ya bakar. Ve tekrar Yehuda’ya bakar.

Öğretmen (Sertçe): “Ben, komite üyesi olarak bu sınavı geçmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sen, Rav olamayacaksın! Yakalandığım bu virüsün dağılıp bizim milletimizi imha etmesine izin veremem.”

Kalktı ve sertçe odadan çıktı. Kapıyı arkasından kuvvetle çarptı.

Rav Feldman, öğretmenin çıktığı kapıya bakarken, başını ‘hayır’ manasında salladı.

Rav Feldman: “Niye herkesle çatışma halindesin, Yehuda? Neden?”

Yehuda oturdu. Önce Rav Feldman’a, sonra babasına baktı. Simha, yerin dibine girmek istercesine duruyordu.

Rav Feldman (Yehuda’ya): “Anlat bana, niye senin gibi akıllı bir genç, lazım olduğunda çenesini tutamıyor? Ne de olsa mükemmel bir gençsin! Sen, Rav mı olmak istiyorsun?”

Yehuda: “Evet.”

Rav Feldman: “İnsanlara öğretmek mi istiyorsun?”

Yehuda: “Rav olmak istememin tek nedeni bu.”

Rav Feldman: “O zaman akıllı davran. Gerektiğinde kurnaz... Bak, öğretmene ne yaptın? O, sırf seni gördüğünde bile korkuyor. Burada, neredeyse aklını kaybetti. Ne kabahati var? Ona bunu öğrettiler. Ona, her şeyi başka türlü anlatmak lazım.”

Yehuda, sessiz, yere bakıyordu.

Yehuda: “Deniyorum ama başaramıyorum.”

Rav Feldman: “İşte... Zaten hataları anlamak, şimdiden ilerlemektir. Aferin. Şimdi, ona anlatamadığını bana anlat.”

Yehuda, şüphe ile Rav Feldman’a baktı.

Yehuda: “Her şeyi mi anlatayım?”

Rav Feldman: “Ne bekliyorsun? Biz, Yahudiler kötüyüz. Evet mi?”

Yehuda, yerinde huzursuz sallandı.

Rav Feldman: “Korkacak bir şey olmadığını sana söyledim. O zaman korkma! Konuş!”

Yehuda (Karar verir): “Bütün dünyanın gözleri bize çevrili.”

Rav Feldman: “Her zaman öyleydi.”

Yehuda: “Şimdi daha özel ve kesin olacak. Kolay olmayacak.”

Rav Feldman: “Neden? Bilhassa şimdi?”

Yehuda: “Berbat bir yüzyıl başlıyor. Muazzam acılarla dolu bir yüzyıl. Büyük bir nefret. Büyük bir egoizm. Hiçbir zaman böyle bir durum olmamıştı. Dünyanın bütün bu acıları bizim suçumuz.”

Merdivenin Sahibi

Rav Feldman: “Milletler öyle mi düşünüyor?”

Yehuda: “Kabala öyle düşünüyor. Zohar Kitabı. Öyle zannediyorum ki Yaradan da öyle düşünüyor.”

Rav Feldman susuyordu. Kafasından, birçok düşüncenin geçtiği fark ediliyordu.

Yehuda (Heyecanla): “Yaradan’ın bu dünyada ifşa olmasını engelleyenler biziz.”

Rav Feldman: “Biz Yaradan’layız. Biz, Tora’yı ve sevapları yerine getiriyoruz.”

Yehuda: “Övünmeyelim, kendimizi bilgiyle doldurmayalım. Dini emirleri yerine getirdiğimiz için gurur duymamalı. Yok!”

Simha: “Yehuda sus!”

Rav Feldman: “Devam etsin!”

Yehuda: “Sadece Yaradan’ı, ışığı, bütün dünyayı sevmek için bizler, ışığı etrafa yaymalıyız... Karanlığı değil.”

Simha, oğluna korku ve dehşetle bakıyordu.

Rav Feldman: “Böyle konuşursan kimse seni anlayamaz. Sen fazlasıyla kesin ve doğrudan gidiyorsun.”

Yehuda: “Ama siz, açıkça hakikati istediniz.”

Rav Feldman: “Ama o kadar da değil.”

Yehuda: “Beni anlamaları için gayret edeceğim. Kendimi basit bir şekilde anlatmalıyım. Bunun yolunu arayacağım. Anlamaları için... Bunun için çabalayacağım. Bu hayatı, aksi halde... Bu hayat, bana ne amaçla verilmiş ki? Aksi halde, bizi ve bütün dünyayı büyük acılar bekliyor.”

Rav Feldman: “Sen bunu nasıl biliyorsun?”

Yehuda: “Biliyorum.”

Rav Feldman: “Nereden?”

Yehuda: “Görüyorum.”

Rav Feldman ona bakıp sustu. Odada sessizlik hâkimdi. Pencerede yağmur damlaları...

Rav Feldman: “Sanırım, biliyorsun, Rav olma imtihanlarına girebilmen için, üç tavsiye mektubuna ihtiyacın var.”

Yehuda: “Biliyorum.”

Rav Feldman: “Kimler seni önerecek?”

Yehuda susuyordu. Bu esnada, Rav Feldman kapıya doğru ilerledi ve kapının yanında durdu.

Rav Feldman: “Seni tavsiye edeceğim, Rav Zilber’den ve Rav Apşteyn’den seni tavsiye etmelerini isteyeceğim. Onlar seni, sabrından ve bilginden dolayı seviyorlar. Tabii ki aramızda geçen bugünkü konuşmadan bahsetmeyeceğim.”

Yehuda: “Çok teşekkür ediyorum, sayın Rav.”

Hahambaşılık... Uzun koridor...

Kenarda, dindar elbiseli Yahudiler oturuyordu. Birçok kişi, kapıların yanında sıkış tıkış oturmaktaydı.

İçlerinden ikisi, kulaklarını kapıya dayamış, içeride olanları dinleyip ötekilere fısıldıyorlardı.

Birincisi: “Hemen cevap verdi!”

İkincisi (Hayretle): “Hiç düşünmeden!”

Birincisi: “Ne cevap!”

Halktan birisi: “4 saat geçti.”

Birincisi: “Sustular.”

Halktan bir başkası: “Ee...”

Merdivenin Sahibi

Birincisi: “Susuyorlar! Hiç ses çıkmıyor.”

İkincisi: “Şşşt! Rav Zilber konuşuyor. Tebrik ediyor. İmtihanı geçti. Süper bilgi... Ümit ediyorlar ki...”

Kapı açıldı, iki dinleyici nerdeyse düşüyordu.

Öğretmen Şimuel, odadan öfkeyle çıktı.

Koridordan hızlı adımlarla uzaklaştı.

Arkasından, Rav Feldman ve diğer komite üyeleri...

Aralarında konuşuyorlardı. Başlarını sallıyorlardı.

Öğretmen, aniden durdu. Rav Feldman bekledi,

yüksek sesle kulağına... Evet, herkes işitsin diye...

Öğretmen: “Siz büyük bir hata yapıyorsunuz.”

Rav Feldman yanından geçip gitti.

Öğretmen (Rav Feldman’ın arkasından giden yaşlı Rav’a yaklaşır): “Rav Zilber, onu durdurmak lazımdı. (Başka bir yaşlı Rav’a döner) Rav Apşteyn!”

Rav Apşteyn: “Onu durdurmak için elinden gelen her şeyi yaptım. Ama bu imkânsız.”

Rav Zilber: “Bu kadar mükemmel bilgiye sahip olan başka bir insan hatırlamıyorum. (Biraz susar) Ve bu kadar derin duygulara...”

Hahamlar, koridorda ilerlemeye devam ederlerken aralarında konuşuyorlardı.

Yehuda, odadan çıktı. Simha

ona doğru sıçradı.

Sevinçle zıplayan ufak bir çocuğu andırıyordu.

Diğer bekleyenler onların etrafını sardılar. Yehuda’nın elini sıkıyorlardı.

Öğretmen Şimuel, uzaktan, koridorun sonundan, olanlara bakıyordu.

Merdivenin Sahibi

***

Varşova.

Musevi

mahallesi.

Simha ve Yehuda sokakta yürüyorlardı. Güneşli bir gündü. Simha, durmadan konuşuyordu. Sevincini saklayamıyordu. Yaklaşık on altı yaşlarında iki genç kız, onlara doğru yürüyordu. Kızlardan biri, Simha'ya doğru başını mütevazı bir şekilde salladı.

Simha başıyla cevap verdi.

Genç kızlar geçip gittiler.

Yehuda arkasına baktı.

Yehuda: “Kim bu, baba?”

Simha: “Rivka, uzak akrabamız.”

Yehuda: “Kaç yaşında?”

Simha: “On altı.”

Yehuda: “Onunla evlenmek isterdim.”

Simha Yehuda'ya baktı.

Yehuda başını salladı.

Yehuda: “Kabalist evli olmalı.”

***

Düğün yeri...

Siyah çizmeli bir ayak, yaldızlı kâğıtla sarılı bardağı kırdı.

Anında müzik başladı.

Bir Hasidik düğününün ortası...

Erkekler, damat Yehuda'yı, sandalyede otururken sandalyeyle beraber havaya kaldırdı.

Hasidiklerin şapkaları havada uçtu.

Dindarlar, sevinçten zıplıyorlar; klarnetçiler, virtüözce klarnetlerini çalıyorlar; Hasidler, yerlerde kayarak dans ediyorlardı.

Baruh, bütün bunları salonun köşesinden seyrediyordu.

Etrafını onlarca çocuk sarmıştı.

Önünde, neredeyse bitmek üzere olan votka şişesi duruyordu. Baruh, bakışlarıyla Yehuda'yı takip ediyordu. Dans etmekte olan Yehuda'nın gözleri onunla karşılaştı.

Baruh, başıyla selam verdi, bardağı yukarı kaldırdı. Birden, elindeki bardak kayboldu. Baruh, ceketinin yağlı kolundan, yavaşça votka dolu bir bardak çıkardı ve gülümsedi.

Çocuklar gülüyorlardı. Yehuda gülüyordu.

Kahramanımızı gelecekte ne bekliyordu?

Düğünden hemen sonra genç çift, Warşa'dan küçük bir kasabaya, Porsov'a gittiler. Rivka'nın ailesinin karşısında bir daire kiralamışlardı.

Gece yarısı, sessizlik...

Polonya'nın küçük kasabası derin bir uykuda...

İki katlı ahşap evin bütün pencereleri kapalı. Yıldızlı gök ve ay...

Evin pencerelerinden birinde ışık yandı. Lambanın titreşen ışığı...

Aniden, gecenin karanlığında, ezilen buz sesi duyuldu.

Kâğıt gibi sulara dalan, çıplak ayaklar...

Merdivenin Sahibi

Kısmen aydınlatılmış oda...

Yehuda, başını salladı ve kitaba daha da yaklaştı. Ayakları buzlu suyun içindeydi. Genç eşi Rivka, perdenin arkasından, ona korkuyla bakıyordu.

Sokaktan, kısmen aydınlanmış pencereden, Yehuda'nın profilini görmek mümkündü. Bu silüeti, karşıki evden bir kadın izliyordu.

Dvora. Rivka'nın annesi...

Başını, odanın içine doğru çevirerek bir şeyler söyledi. Pencereden, kocasının uykulu yüzü göründü. İki de cama yapışıp tüm dikkatleriyle Yehuda'nın net silüetine baktılar.

***

Sabah. Yehuda ve Rivka'nın dairesi.

Yehuda, kitabın üzerine eğilmiş oturuyordu. Lambanın ışığı titreşiyordu. Saat, sabahın beşini gösteriyordu.

Rivka, şimdiden uyanmış, sabah kahvaltısını hazırlıyordu. Hamile olduğu görünüyordu.

Kapıya hafifçe vuruldu. Rivka kapıyı açtı.

Annesi ve babası kapının eşiğindeydi.

İçeri girdiler.

Yehuda, Rivka'nın babasını karşıladı.

Baba, beyaz talitiyle, sabah duası beklentisindeydi.

Anne, Rivka'yı öptü.

***

Küçük kasabanın sinagogu.

Rivka'nın babası ve Yehuda, yanyana dua ediyorlardı. Dua edenlerin talitlerle örtülü başları nedeniyle etraf bembeyazdı.

***

Bir Sinematik Roman

Yehuda ve Rivka'nın dairesi.

Baba ve Yehuda, masada oturuyorlardı. Rivka ve Dvora, sabah kahvaltısını hazırlamak üzere etrafta dolanıyorlardı.

Baba (Yehuda'ya): “Yorgun görünüyorsun... İyi uyuyabiliyor musun?”

Yehuda: “Çok iyi.”

Baba: “Kaç saat?”

Yehuda: “Üç saat bana yetiyor.”

Baba: “Çok saçma!”

Yehuda: “Bu bile çok, bana göre.”

Baba: “Anlıyorum. Yehuda, genç bir eşin var.”

Rivka: “Baba, rica ediyorum.”

Baba: “Evde para yok.”

Rivka: “Bir ay sonra, size borcumuzu öderiz.”

Baba (Sertçe): “Neyle uğraştığın belli değil. Ne diye sabahın birinde kalkıyorsun?”

Yehuda: “Gece, benim öğrenmem içindir.”

Baba: “Hayır, gece senin eşinle olman içindir. (Rivka'ya) Sen sus Rivka! Gündüzleri tazelenmiş kuvvetle ve dua ile kalkman için, iyi uyuman lazım. Ayrıca, geçim kaynağı aramalı. Ne de olsa bir ailen var.”

Dvora, eşinin arkasında, ayaktaydı.

Baba: “Sana Rivka'yı eş olarak verdik, çünkü senin, hakikaten bir aile kurmak istediğini sandık.”

Rivka: “Baba, yeter! Siz hayatımıza karışıyorsunuz!”

Anne: “Hayır, yanılıyorsunuz! Seni her gece, nasıl yalnız bıraktığımı görmek istemiyoruz. Neyle uğraştığı belli değil.”

Rivka: “Yehuda ne yaptığını bilir.”

Anne: “Bence bir şey yaptığı yok! Şimdilik evinize bir kuruş bile getirmedim!”

Merdivenin Sahibi

Rivka: “Anne!”

Baba: “Bu saçmalıkları tekrarlamayı kes ve senden büyükleri ve yaşlıları dinle; sen de, o da. Biz normal bir aile olmanızı istiyoruz. Onun Kabalası normal bir hayat yaşamanızı önlüyor.”

Rivka (Yerinden kalkar): “Eşim, öğrenci haham. Sizden hayatımıza karışmamanızı çok rica ediyorum. Ayrıca uyuması için az zaman kaldı, saçma konuşmalarınızla onu rahatsız ediyorsunuz.”

Baba: “Saçma?”

Anne: “Bir başka deyişle gitmemizi mi istiyorsun?”

Rivka: “Sizden, sevdiğim bir eşim olduğunu, beraber bir hayatımızın olduğunu anlamanızı istiyorum ve karışmamanızı rica ediyorum.”

Baba: “Karışmamak mı?”

Rivka: “Evet, karışmayın.”

Baba, masadan kalkıp kapıya doğru ilerledi.

Ardından, aceleyle Dvora da gitti.

Baba (Kapının eşiğinden): “Çocuklarınızı besleyecek durumda olmadığınız zaman ağlama. Senin o hahamın çalışmaya mecbur kalınca, bütün bunlara vakti olmayacak. O zaman ağlama ve bizden yardım istemeye koşma. Gidelim, Dvora!”

Çıktılar. Yehuda Rivka’ya baktı.

Yehuda: “Onlar bir daha dönmezler.”

Rivka: “Ben seçimimi yaptım. Benim için sen varsın.”

Yehuda ona yaklaştı ve sarıldı.

Rivka elini karnına koydu ve gülümsedi.

Rivka: “Öyle kuvvetli ki, şimdiden çıkmak istiyor. Ayaklarıyla öyle tekmeler atıyor ki...”

Yehuda’ya tebessümle baktı ve başını omzuna dayadı.

Bir Sinematik Roman

Rivka: “Bence buradan taşınmamız lazım. Onlar bizi rahat bırakmayacaklar. Sen ne düşünüyorsun?”

Yehuda: “Sen ne dersen yapacağım.”

***

Sabah.

Zayıf bir at, Yehuda ve Rivka'nın oturduğu arabayı çekiyordu.

Arabada bir iki torbalık eşya... Birisi giysilerle, öbürü kitaplarla dolu...

Arabacı, tembel bir şekilde atını dürttü. Tehilim'den ayetler mırıldandı.

Arabacı: “Kötülerin tavsiyesine uymayan, günah yolunda durmayan (Eğri parmağını kaldırıp) soytarılarla oturmayan, (Başını hayranlıkla sallayıp şarkı söylercesine) meyvesini zamanında veren, akarsuların yanındaki yaprakları solmayan ağaç gibi ve her yaptığı işte başarılı olan adam ne mutludur.”

Arabacı, Yehuda ve Rivka'ya dönüp göz kırptı.

Arabacı: “Sayın Rav, görüyorum ki çok bilgilisiniz, eşiniz güzel. Ben ise yedi yaşından beri çalışıyorum, okumam yazmam yok. Buna ne ihtiyacım var? Ama oğlum yüksek sesle okurken onu dinliyorum, kelimeler zihnimde kalıyor. Ağlıyorum. Ne kadar güzel kelimeler...”

Yehuda, ona bakıp gülümsedi.

Arabacı atını hızlandırıp tekrar parmağını havaya kaldırdı. Tehilim'den bir parça daha söyledi ve başını bir o yana, bir bu yana sallayıp elini çıtlattı.

Arabacı: “Ay ay ay, ne kadar güzel... Oğlum, bu kelimeleri ne kadar güzel okur. Oturup her şeyi bana anlatır, benim gibi ihtiyar aptala... O bana der ki: ‘Baba, sen sadece kendini seviyorsun, Yaradan herkesi sever.’”

Yehuda: “O, öyle mi diyor?”

Merdivenin Sahibi

Arabacı: “Evet, evet. Tam öyle. O kadar akıllı ki!”

Yehuda: “Oğlunun adı ne?”

Arabacı: “Moşe, sadece on yaşında, o bana der ki; ‘Baba, bak, Yaradan ne kadar iyi.’ Benim de ona cevabım: ‘O iyi ve iyi eder, oğlum.’”

Arabacı başını salladı. Öne dönüp ihtiyar atını bir kere daha hızlandırdı.

Arabacı: “Haydi, söylediklerine bakma, ihtiyar.”

Birden sesi değişti. Gözlerinden inen yaşları, kollarıyla siliyordu.

Arabacı: “Aaah... O iyi. İyilik yapar... Niye oğlumun ayaklarını aldı?”

Dönüp Yehuda’ya baktı. Gözleri yaşla doluydu.

Arabacı: “Öyle bir çocuk ki... Ne çocuk, sayın Rav. Öyle akıllı ki her şeyi biliyor. Lakin ayakları doğuştan yürümüyor. Ama ben şikâyet etmiyorum. Bizim için neyin iyi olduğunu Yaradan bilir. Sayın Rav, neden ayaklarından mahrum kaldığınızı siz anlatabilir misiniz?”

Yehuda susuyordu.

Rivka, hafifçe karnını tutuyor ve eşine bakıyordu.

Yehuda: “Uzakta mı oturursun?”

Arabacı: “Yok. Yakında. Atım dayanırsa, bir-iki saat tutar.”

Yehuda: “Oğlunla konuşmak isterim. Müsaade eder misin?”

Arabacı: “Ooo, Sayın Rav! Bu onun için o kadar büyük bir sevinç olacak ki... Zaten hayatında iki kere Rav gördü. İlk keresinde sünnet olduğunda... (Rivka’ya doğru gözü kaydı) Ama evimizin yolu engelli... eşiniz belki... yakında...”

Rivka: “Bir şey değil. Ben çok iyi hissediyorum (Yehuda’ya bakarak) Oraya gidelim.”

Yehuda: “Devam edin.”

Arabacı dizginleri bütün kuvvetiyle çekti.

Bir Sinematik Roman

Arabacı: “İleri, yaşlım, ileri. Fazla düşünmeden. Deh! Moşe ne kadar sevinecek!”

Yaşlı at, arabacıya bakıp biraz hızlandı.

Araba engelli yolda ilerliyordu. Bir yandan öbür yana doğru sallanıyordu. Arabacının tiz sesi duyuldu.

Arabacı: “Kudüs Kralı, Davut’un oğlu. Kohelet der ki; anlamsız, her şey anlamsız.”

Arabacı ezbere, Kohelet’ten söylemeye devam ediyordu.

Arabacı: “Ne kadar doğru, değil mi? ‘Bir nesil gider, öbür nesil gelir ve dünya daima kalır. Ruhun, birbirine zıt ikiliğinden meydana gelen bütünlükte bu bilgiye erişti.’”

Araba uzaklaştı.

Yehuda paltosuyla Rivka’yı sararken Rivka ona yaklaştı.

Etrafta sonbahar... Tarlalar yayılmış... Uzaktan orman görünüyordu. Tepede tek bir ağaç...

Sadece arabacının sesi duyuluyordu.

Arabacı: “Geçmişte olan gelecekte de olacak, geçmişte yapılanlar gelecekte de olacak, güneşin altında yeni bir şey yok.”

Hava karardı.

Taşlı yolda araba, bir yandan öbür yana sarsılıyordu.

Rivka, Yehuda’ya tutunuyordu, korkuyla karnını tutuyordu. Arabadan inip arkasına doğru gitti. Ayakları çamura batmıştı. Yehuda’nın elinden tutuyordu.

Araba, çok yoksul bir köye giriyordu.

Ana sokaktan saptı, birkaç köşe döndükten sonra, arabacı ileriye gösterdi. Siyah ve çökmek üzere olan bir eve yaklaştılar. Pencerede bir çocuğun yüzü görünüyordu.

Arabacının Sesi: “Bu, oğlum...”

Merdivenin Sahibi

Eve girdiler. Evde çok az eşya vardı.

Moşe, onun için özel olarak hazırlanmış, kılıfı yırtık bir iskemlede oturuyordu.

Pencerenin eşiğinde, açık bir kitap vardı.

Moşe'nin ayakları ip gibi sandalyeden sarkıyordu.

Misafirlere gülümsedi.

Arabacı, sevinçle ellerini uzatıp Moşe'yi sandalyeden indirdi.

Moşe, babasının boynuna sarılıp sakallı yüzünü öptü.

Arabacı: "İşte, sayın Rav, işte oğlum, benim Moşe'm, hayatımın ışığı."

Yehuda, Moşe'ye dikkatle bakıyordu, Moşe de ona bakıyordu.

Yehuda, ellerini uzatıp Moşe'yi babasından aldı.

Çocuk, Yehuda'nın boynuna sarılıp ona yaklaştı.

Rivka, kapının yanında oturmuş, sessizce onlara bakıyordu.

Moşe: "Otur."

Yehuda oturdu.

Moşe: "Nasıl yaşıyorsunuz?"

Yehuda: "Her zaman O'nu düşünerek."

Moşe: "O'ndan başkası yoktur. O bizi merak edip bizi düşünüyor."

Arabacı (Mırıldanıyor): "Öyleyse, seni nasıl merak ediyor böyle?"

Moşe gülümsedi ve Yehuda'nın eline dokundu.

Moşe: “Onu dinleme, beni çok sevdiğinden, Yaradan’dan sadece iyilik geldiğini anlamıyor.”

Arabacı (Derin bir nefes alır): “Ooo...!”

Moşe: “O, her şeyi kasten yapar. Bizi, bilerek şaşırtıyor. Bütün düşüncelerimizden ve acıların üstesinden gelmemiz için. Ve denir ki: ‘Sadece sen iyi ve mutlaksın, hepimize iyi ve iyiliğimizi isteyensin.’”

Yehuda, çocuğa şaşkınlık ve hayranlıkla baktı. Moşe, hareketsiz bacaklarına elleriyle vurdu.

Moşe: “Vücut... Her zaman acı çekecek. Vücut sadece kendisini sever.”

Moşe gizemli ve gülümseyerek devam etti.

Moşe: “Ama içimizde küçük bir nokta var, böyle ufacak... (Yehuda’ya göğsünü göstererek) Hayır, daha da küçük. (Küçük parmağının ucunu göstererek) Onun adı ruh. Yaradan, onu bize verdi. O, yalnız onunla konuşur. Yaradan’la konuşan vücut değildir, Ruh’tur. Sayın Rav, sözlerim doğru mu?”

Yehuda (Hayranlıkla): “Söylediğin her kelime doğru.”

Moşe: “Ben vücudumla değil, ruhumla tanımlanmak istiyorum. Vücudum acı çekerse çeksin, vücut neyime lazım? Ben vücudumla değil, ruhumla... Benim ruhum şarkı söylüyor.”

Arabacı (Hararetle): “İşte o böyle, sayın Rav; tuhaf, sevgili oğlum. Ben cahilim, bir şey anlamıyorum. Şabat günü, bana biraz içki verin, şarkı söyleyeyim, bana yeter. Belki biraz da para kazanmak, sadece ikimize yetecek kadar... Ona bazı kitaplar satın alabilmek için. Ne de olsa, kitaptaki her kelimeyi tanıyor. Bütün kitabı ezbere biliyor, bütün kelimeleri. Haydi sorun ona, sayın Rav, sorun... Haydi Moşe, bana okuduğun gibi, sayın Rav’a da oku.”

Merdivenin Sahibi

Birden herkes, Moşe'nin onlarla olmadığını fark etti.

Yani o, onlarlaydı fakat bakışları, pencerenin ardında bir yerlerde dolaşıyordu.

Sessiz ve sakin bir bakış...

Yehuda ona baktı, rahatsız etmemeye çalıştı. Şu an birbirlerine ne kadar benziyorlardı.

Arabacı (Fısıldayarak): “Bazen öyle oluyor. Saatlerce kitapla oturup okur okur, sonra gözleri pencerenin ardına bakar. Orada ne var? Engelli bir yol ve ihtiyar atım...”

Yehuda (Fısıldayarak): “Kiminle konuştuğunu görmüyor musun?”

Arabacı, tekrar pencereye bakmayı denedi, Moşe'nin baktığı yere.

Arabacı: “Bizim atla mı?”

Yehuda: “Oğlun haklı, sen cahilsin. Pencerenin ardında ışık var. Senin oğlun, büyük ve mutlu biri. O, bu ışığı görüyor.”

Moşe bakışını birden Yehuda'ya çevirip şaşkırtıcı bir olgunlukla konuştu.

Moşe: “Siz onlara anlatın, anlayacakları şekilde. Bunu bilin ki; Yaradan sizi öylesine seçmedi. İnsanlara her şeyi anlatmanız için seçti. Onlar kör, onları nasıl suçlayabiliriz? Onların anlayacağı kelimeleri bulun.”

Yehuda: “Deniyorum. Bu hususu çok düşünüyorum. Bunu nasıl yapabileceğimi anlamaya çalışıyorum.”

Moşe: “Siz başaracaksınız.”

Yehuda: “Bilmiyorum.”

Moşe: “Ben biliyorum.”

Yehuda (Ona bakar): “Bekle bir dakika.”

Yehuda, aniden kalkıp evden çıktı.

Bir dakika sonra, bohçalardan biriyle döndü. Bohça'nın bağını açıp içinden Zohar Kitabı'nı alıp masaya koydu.

Yehuda: “Sana bu kitabı bırakmak istiyorum.”

Moşe, kitabın kabına heyecanla baktı.

Moşe: “Zohar... Bu kitabı okumalıyım. Eğer yetişemezsem yazık olur.”

Kitabı açtı ve hemen okumaya daldı.

Onun için, oda ve odada olanlar sanki yoklardı.

Gözleri sanki, satırları yutarcasına koşuyordu.

Açtı... Herkes Moşe'ye bakıyordu.

Arabacı: “İşte şimdi, sabaha kadar onunla konuşamayız, ne yemek, ne içmek... Lambaya gaz eklemek lazım. Gidip biraz satın almalıyım. Kalan gaz, yalnız iki gece için yeter, o kadar. Kitap için çok teşekkür ederim, sayın Rav. Ona öyle bir hediyeye verdiniz ki... Sizi, evinize ücretsiz götüreceğim.”

Sessizce avluya çıkıp arabaya oturdular.

Arabacı dizginleri çekti ve at yürümeye başladı.

Yehuda, evin tek penceresinden, kitap okuyan küçük çocuğa baktı.

Gaz lambası, pencerenin eşiğinde yanıyordu. Akşam yavaş yavaş inmeye devam ediyordu.

Yehuda, Rivka'yadöndü.

Yehuda: “Olaylar nasıl da oluyor. Bir melek, bana gelip her şeyi yerine yerleştirdi (düşünceli). Onlara anlayacakları şekilde anlatmalıyım, mecburum.”

1905 senesinden belgesel görüntüler.

Merdivenin Sahibi

Rusya-Japonya Savaşı. Tsushima Çarpışması.

Bir Sinematik Roman

Rus donanmasını Japonya Deniz Kuvvetleri bombalıyor. İşte, Theodor Roosevelt ikinci defa seçilince, elini sevinçle sallıyor.

Fotiomkin Harp Gemisinde isyan çıkaran bahriyeliler. İngiltere’de, Chelsea Futbol Takımının kuruluşundan resimler.

Rusya’da ilk devrim.

Sivil göstericilere, hafif makineli tüfekle açılan ateş; “ilk kanlı gece”.

***

Varşova’da bir sokak.

Rav Aşlag, aniden sokağın ortasında durdu.

Makineli tüfeklerin ateşi altında; düşen, ürkek ve şaşırmış insanları görüyordu.

İleriye doğru baktı.

Sis ve yağmurun içinden, Ekim 1917’de devrim yapan bahriyeliler, silahlarıyla ateş ederek, ona doğru koşuyorlardı.

Yehuda, ceketinin yakasını kaldırdı. Gri sokakta, soğuktan büzülmüş bir şekilde yürürken birden, Lenin yanından geçmeye başladı. Yehuda, gözleriyle onu takip etti. Esirlerle dolu vagonlar görüyordu.

Yehuda, sokakta yürümeye devam ediyordu.

Yukarıdan uçaklar geçiyor, genç Hitler, onları sevinçle selamlıyordu.

Yehuda, Yahudi mahallesinde yürüyordu.

Merdivenin Sahibi

Evlerin üzerinden, atom bombasının mantarı yükseliyordu.

Yehuda binaya girdi.

Ben Gurion, İsrail Devleti'nin kuruluşunu duyuruyordu.

İkiz kulelere uçak çarptı.

Rav Yehuda Aşlag, sınıfa giriyordu.

Yirmi ve altmış yaşları arasındaki talebelerinin arasında, Rav Feldman da bulunuyordu.

Rav Aşlag, henüz kapıdan içeriye girmeden konuşmaya başladı.

Rav Aşlag: “Tek bir ruh var. (Eliyle havada bir daire çiziyor) Bütün ruhları, bunun içinde -var olan tek yasaya göre- birleştiren sevgidir.”

Rav Aşlag, talebelerine baktı.

Odanın köşesinde oturan Rav Feldman, onu dikkatle dinliyordu.

Rav Aşlag: “Yaradan, bu tek ruhu kırdı. Şimdi biz, parçaları yeniden birleştirmeliyiz. Kendi egomuzun üstüne çıkmalıyız.”

Hayim (Genç delikanlı): “Birbirimizi sevmek...”

Rav Aşlag: “Birbirimizi sevmek...”

Hayim: “Bizden nefret eden...”

Rav Aşlag: “Bütün dünya nefretten aşka erişecek.”

Aron (Gözleri hasta gibi yüzü gergin, başka bir genç talebe): “Yaradan ne diye, bu tek bir ruhu kırmak istedi? Ne için? Ne de olsa O, bizim iyiliğimizi istiyor. Hepimiz birlikteyken mutluyduk. Öyleyse niye bunu yaptı?”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Neden?”

Aron: “Evet, evet, evet! Neden bizi bu çılgın dünyaya attı. Bizden çeşitli milletler oluşturdu. Irklar, zenginler, fakirler, Yahudi ve Yahudi olmayanlar... Ne için?”

Rav Aşlag (Aron’un yanında durur): “Bizim O’nunla eşit olmamızı istedi.”

Aron: “Anlamadım.”

Rav Aşlag: “O’nun kölesi değil, O’na eşit olmamızı...”

Aron (Sinirli): “Anlamıyorum!”

Rav Aşlag: “Işıkla dolduğunda, O’nun önünde kendini iptal ettiğinde, hangi arzuların kalır?”

Aron: “Daima bu ışıktaki kalmak, bunda ne kötülük var?”

Rav Aşlag: “O, ışığa köle olmanızı istemez. O, bizim hür olmamızı istiyor, O’na eşit olmamızı, O’nun istediği gibi oynamak değil de, fikir sahibi olmak... Kendi görüşü olmayanları neden istesin? (Aşlag, Aron’a bakar) O, yanında bağımsız, O’nun yanında yaşamaya kendi isteğiyle karar vermiş olanı, eşit olanı istiyor. Köle değil, arkadaş. Eşit! Ama bunu nasıl yapabiliriz?”

Rav Aşlag, sustu ve sınıfa baktı.

Hepsi devamını bekliyordu.

Rav Aşlag: “Sadece bir yolu var. Genel ruhu küçük parçalara bölüp bu dünyadaki vücutlara koymak. Mümkün olduğu kadar bu egoizmin, bu nefretin içine batırmak. O’ndan uzaklaştırmak ve sonra kendi kendimize...! Kendi kendimize! Bu karanlıkla başa çıkabilmek, O’na yaklaşmak ve O’nun kurallarına göre yaşamayı istememiz için.”

Sessizlik...

Hayim: “Bunu nasıl yapabiliriz?”

Bir Sinematik Roman

---

*Gece. Rav Aşlag'ın evi. Rav Aşlag yazmaktadır.
Rav Aşlag'ın fısıltısı duyulurken,
kaleminden çıkan düzgün satırlar görülür.*

“Ama bunu nasıl yapabiliriz? O'nun kurallarına göre nasıl yaşarız? Biz ahmak doğmuşuz. O'ndan çok uzaklaşmışız? O, herkese ışık; bizse en aşağılık, en pis, sadece kendimiz için yaşayan... Yaradan'a nasıl yaklaşabileceğiz?”

O sırada kapıya hafifçe vuruldu.

Herkes uyuyordu. Yehuda kapıyı açmaya gitti.

İhtiyar arabacı, kapının eşliğinde duruyordu.

Elinde Zohar Kitabı vardı.

Yehuda ona bakıp hemen sordu.

Yehuda: “Ne zaman?”

Arabacı: “Bu gece, bir saat önce. Son isteği, bunu hemen size vermemdi, sayın Rav.”

Ona, Zohar Kitabı'nı verdi ve bir not bıraktı.

Arabacı (Acele ile): “Ben koşup gidiyorum, onu yalnız bırakmak istemiyorum. Birden, o kadar küçüldü ki.”

Arabacı, yüzünü büzüp çocuk gibi ağlamaya başladı.

Kirli eldiveniyle gözlerini silerken kir yüzüne bulaştı.

Arabacı: “Hayattayken bana öyle büyük görünüyordu ki! Sayın Rav, siz galiba ona birkaç gün daha eklediniz. (Biraz memnun) Sakince öldü, ölürken gülümsedi.”

Sustu.

Eldivenlerini sıkıca tutmuş, ona bakıyordu.

Arabacı: “Ben şimdi ne yapacağım? Yalnız başıma...”

Merdivenin Sahibi

Arabacı döndü ve ağır ağır merdivenlerden indi. Rav Aşlag mektubu açtı.

Yazıyı çabucak okumaya başladı. Sanki satırlar uçuyordu. Dudaklarında mırıltılar...

“Yaradan, beni şimdi yanına alıyor. Ama önce, bana büyük bir şey kazandırdı. Böyle bir kitabı okuyabildim! Benim ruhum, bütün dünya, herkesin, O’na giden yoldan nasıl geçeceği... O, bizi kral sofrasına davet ediyor. Bizim için hazırladı. Ama biz gelmiyoruz. Onlara, bunları anlat. Onlara karşı sabırlı ol, çocukmuş gibi. Yaradan’ın onlar için hazırladığı mutluluğu anlat. Sana teşekkür ederim. Siz bu işi yapmak için burada kalıyorsunuz. Size güveniyorum, sevgili Rav Yehuda’mız...”

Karşılaşmamız lazımmış, bütün bunları size söylemeliymişim. Zavallı babam... O, Yaradan’ın ne kadar harika olduğunu bilmiyor.”

Biri, Rav Aşlag’ın omuzlarını battaniye ile örttü. Dönüp baktığında Rivka’yı gördü.

Rivka: "Üşütmemelisin."

Rivka, yüzünde beliren şükranla ona baktı.

Rivka: "Hislerim yanıltmıyorsa o çocuk değildi."

Yehuda: "Peki kimdi?"

Rivka: "Üst Güçtü. İlahtı!"

Aynı gece. Rav Aşlag’ın odası.

Battaniyeye sarılarak, alışmış olduğu şekilde masanın ucundaydı. Biraz evvel arabacının getirmiş olduğu Zohar Kitabı’nın sayfalarında kurutulmuş bir filiz görüldü.

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag kitapta işaretlenmiş yeri açtığıında, çocuğun eliyle yazılmış birkaç satır dikkatini çekti.

Birinci satırı okurken "O'nu içimde aramalıyım." diyen harflerin üstüne süratle yaklaştı.

Kumlu bir yol, halı gibi önüne serildi. Arkasında, mağaranın dar girişi vardı. Yana yatmış bir sandık... Açık tarafı ona bakıyordu.

Kısa bir zaman için oda göründü. Rav Aşlag pencereden bakıyordu. Elindeki tüyü mürekkebe batırdı.

"Sandığı bırakmanın zamanı geldi."

Tüy, çok düzgün yazı sıraları yarattı.

Şimşek gibi ışık. Fırtınadan sonra açık bir gün. Dağlara tırmanan kumlu bir yol. Gölgeleli, sık ağaçlar, yükseklerle uzanıyor.

"Sandık, seni kendinden korudu. Güçlendin, sandığın dışına çıkmanın zamanı geldi."

Rav Aşlag, çiçek dolu tarlada yürürken sonsuz güzelliğe baktı.

Fakat tüy kalem, bambaşka satırlar yazdı.

"Düşüşleri bekle ve kendini hazırla."

Rav Aşlag'ın odası.

Aşlag pencereden bakıyordu.

"Benliğinin derinliklerini kazarken çok karanlık olduğunu hissedersin."

Birden, Rav Aşlag'ın önündeki toprak yarıldı.

Önünde açılan uçuruma düştü. Karanlık bir çukura...

Kayalara çarparak düşerken; "Oof aşağıya uçuyorum...!"

Yankı daha da kuvvetlendi. "Aah...!"

Merdivenin Sahibi

Kendini yarı karanlık koridorun taş zemininde buldu.

Görünmeyen bir güç, onu ayağa kaldırdı,
topuğunun üzerinde döndürerek itti.

Rav Aşlag, o hızla birkaç adım atabildi.

Sayfada yeni bir satır belirdi.

"Sen kendinin hâlâ kim olduğunu bilemiyorsun." Koridor, dört köşesinden meşalelerle aydınlatılmıştı.

Rav Aşlag, karşısında, altından yapılmış kral tahtında oturan birini gördü.

Meşalelerden birini alarak başının üstüne kaldırdı.

Önündeki tahtın üzerinde oturan Firavun'du.

Fakat yüz, Rav Aşlag'ın yüzüydü.

Rav Aşlag'ın odası...

Önündeki, 'Paraşat Miketz' kitabı açılmıştı.

Satırların üstünde, küçük Moşe'nin el yazısı görüldü.

"Firavun'a gel."

***

Ertesi gün sınıfta, gözler Rav Aşlag'ı takip ediyordu.

Rav Feldman, yine aynı yerde, sınıfın köşesinde oturmaktaydı.

Rav Aşlag, Hayim'in önünde durdu.

Rav Aşlag: "Tekrar Yaradan ile nasıl birleşeceğimizi sordun?"

Hayim: "Evet, gece uyuyamadım, yalnızca bunu düşündüm."

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: "Bu duruma tahammül edemediğini hissedebiliyor musun?"

Hayim: "Evet hissediyorum."

Rav Aşlag: "Neden?"

Hayim: "Bu ıstırabın sonu yokmuş gibi hissediyorum."

Rav Aşlag: "Çektiğin ıstırabın sebebini biliyor musun?"

Hayim: "Kendimi boşlukta hissediyorum, hayatın tadı yok, hiçbir şeyden sevinç duymuyorum."

Rav Aşlag (Sert bir şekilde): "Kabahat sende!"

Hayim (Hayretle): "Bende mi?"

Rav Aşlag: "Sende değil de kimde? Kendin Yaradan'ın belirmesine imkân vermiyorsun!"

Hayim: "Fakat ben Yaradan'ı seviyorum."

Rav Aşlag: "Yaradan'ı değil, kendini seviyorsun."

Hayim: "Hayır, öyle hissetmiyorum."

Rav Aşlag (Hayim'i sertçe işaret ederek): "İlk tırmanışımız, birinci basamak. (Başkalarına dönerek) Yalancı, hırsız, kendimizden başka herkesten nefret ettiğimizi anlamaktır."

Işık parlaması...

Meşalelerin verdiği ışıktaki, altın tahtın üzerinde Rav Aşlag'ın suratıyla oturan Firavun, Rav Aşlag'a bakar.

Rav Aşlag'ın sesi duyulur: "Herkeseye verilmeyen bir şeydir. Yabancı giremez. Yalnız, kalbi kırık olanlar girebilir. Niçin yaşıyoruz sorusuna cevap alamayanlar girebilir. Sadece onlara hakikat gösterilir. Sadece onlar dayanabilir. Yalnız onlar, böyle derin bir uçuruma inerek, kendi içlerine bakmaya cesareti olanlara... Egoizmimizin en karanlık noktasına

Bir Sinematik Roman

bakarken ne görebilirler?"

Işık parlaması...

Firavun, Rav Aşlag'ın yüzüyle tahtında oturuyor.

Rav Aşlag'ın Sesi: "Ev sahibinin korkunç yüzü."

Firavun gülümsemektedir.

Yanında duran altın

tahta işaret eder. Gizli

bir güç, Rav Aşlag'ı öne

iter.

Birden kendini, Firavun'un yanında otururken görür.

Kalkmayı dener fakat ellerinin ve

ayaklarının, altın kelepçelerle tahta

bağlı olduğunu görür.

Rav Aşlag'ın Sesi: "Firavun doğamızdır. Hayat boyu onun için çalışırız. O, bize hâkimdir. O, bizim kişisel doğamızdır, kendimizdir."

Firavun, tahtında oturmakta ve gülmektedir.

Elindeki altın yüzüğü çıkarıp Rav

Aşlag'a takdim eder. Yüzük sanki

parmağına yapışır.

Sınıf.

Aron: "Firavun, insan değil mi? Tora'da yazılı ki..."

Rav Aşlag: "Tora, insanlardan bahsetmez."

Aron: "Anlayamıyorum. Peki, İbrahim? Musa? Mısır'daki kölelik devri?"

Rav Aşlag: "Tora'yı bu şekilde anlıyorsan hem kendini hem de Tora'yı öldürürsün. Tora, bu dünyadan bir kelime bile bahsetmez. Tora'da insan yoktur. Tora, Üst Güç'ten bahseder. İnsanları, Üst Güç ile birleştirmek için yazılmıştır. Tora, insanları Üst Güç ile birleştirecek çok eski bir öğretilerdir. Zohar, öğretinin anahtarıdır."

Aron: "O zaman Firavun bir güç müdür?"

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: "Hem de nasıl, çok yüce bir güçtür!"

Aron: "O güç, içimde midir?"

Rav Aşlag: "Firavun hepimizin içindedir."

Aron: "Hepimiz o gücün esiri miyiz?"

Rav Aşlag: "O bizim her şeyimize hâkimdir. Düşüncelerimize, hareketlerimize, tüm hayatımıza. Eğer bu durumu anlarsak ve hislerimiz bizi çekilmeyecek duruma getirirse, o güçten kurtulmak ve Üst Güç ile birleşmek amacıyla yaşamalıyız. Egomuzdan nefret ederek, Üst Güç ile birleşmek için birinci adımı atmış oluruz."

Bakışları sınıfı taradı. Tekrar
bir sessizlik başladı.

Hayim (Gayet açıkça ve kelime kelime): "Firavun'a nasıl gelebiliriz? Nasıl, kendi egomuzdan nefret edebiliriz?"

Sınıfın kapısı açıldı, dindar görünümlü bir ihtiyar,
hürmetle Rav Aşlag'a seslendi.

İhtiyar: "Dua başlıyor efendim."

Rav Aşlag (Öğrencilere): "Duaya gidin ve bugün
öğrendiklerinizi düşünün."

Öğrenciler, sınıftan çıktılar.
Rav Aşlag oturdu ve ellerine dikkatle baktı.
Titriyorlardı.

***

Sinagog.

Sinagog'a girdi. İbadet için gelenler, fısıldayarak ona bakıyorlardı.

İhtiyar Yahudi, ona hürmetle yer açtı. Rav Aşlag,
oralı olmadan ilerlemeye devam etti.

Önlerinden geçerken öğrencileri Hayim ve Aron,
saygıyla ayağa kalktılar.

Tora'ya yaklaşmasını işaret ettiler, tam karşısında

Bir Sinematik Roman

yer ayarladılar, fakat o dönerek, pencerenin yanına yaklaştı ama orada da rahat bırakmadılar.

Cemaatin Rav'ı yaklaştı ve elini sıktı.

Rav: "Öğrencileriniz, ne yüce hocaları olduğunu anlatıyorlar. Biz yaşlılara da birkaç ders vermeniz mümkün mü? Konuyu siz seçin."

Herkes ona baktı, cevabını

bekliyordardı. Ses çıkarmadı.

Rav: "Sayın Rav Aşlag, duayı okuyacak."

Rav Aşlag yerinden kıılmıdamadı.

Rav (Rav Aşlag'a bakarak): "Herkes başlamanızı bekliyor."

Rav Aşlag (Birden, yüksek sesle ve net olarak): "Sizler, hürmetle önünde eğilmek için mi birisini arıyorsunuz?"

Fısıldamalar kesildi.

Konuşmalar bitti.

Herkes ona döndü.

Rav: "Sizi anlayamadım."

Rav Aşlag: "Yaradan sizlere yetmiyor mu? (Bakışlarıyla Sinagogu süzer.) Muhakkak O, bir yerlerde olmalı. Yücelerde, çok yücelerde!

Sizlerin burada, yakınıızda olacak birine ihtiyacınız var. Cebinizde olmalı, ellerini öpeceğiniz birisi. Ağzının içine bakacağınız, önünde ayağa kalkacağınız, hürmet edeceğiniz birisi... Bu dünyada, bu sinagogda."

Oturanların arasından bir çığlık duyuldu. Sinagog'da oturanların yüzlerinde korku belirdi.

RavAşlag: "Fakat bilirsiniz ki, o aradığınız ben olmayacağım."

Hayim: "Hocam kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

Rav Aşlag (Hayim'e): "Kendimi gayet iyi hissediyorum."

Cemaatin Rav'ı: "İyi hissettiğinize emin misiniz?"

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: "Tamamiyle eminim."

Sinagogu sessizlik kapladı.

Cemaatin Rav'ı (Etrafına bakarak ve hafifçe gülümseyerek): "Bu insandan bizlere bir şeyler öğretmesini mi istedik?"

Cemaatten bir ses duyuldu: "Onu buradan atmalı."

İhtiyar Yahudi (Rav Aşlag'ın dersinde bulunan): "Bakın şu gururluya! Birkaç dakika önce öyle bir vaaz öttü ve egoyu öyle kötüledi ki. Sanki karşımızda en mukaddes kişi duruyordu, şimdi esas yüzü meydana çıktı!"

Ses: "Defol buradan!"

Ses: "Dışarıya!"

Rav Aşlag aralarından geçti.

Cemaat ona, geçmesi için yer açtı.

Hayim ve Aron arkasından çıkmaya çalıştılar.

Fakat cemaatin Rav'ı onları durdurdu.

Cemaatin Rav'ı (Yüksek sesle): "Şimdi çıkarsanız bir daha geri dönmeyi unutun. Sizi hiçbir zaman geri kabul etmeyiz."

Birkaç Yahudi, etraflarını çevirerek Aron'un ve Hayim'in geçmelerini önlediler.

Aron, derhal yerine döndü.

Hayim, Yahudilerin ortasında kalmış, acıyla Rav Aşlag'ın Sinagog'dan uzaklaşmasını izledi.

Kapı, Rav Aşlag'ın arkasından kapandı.

Sokak. Sinagogun önü.

Rav Aşlag, sinagogdan çıktı.

Rav Feldman da, hemen arkasından çıktı.

Rav Feldman: "Bekle!"

Rav Aşlag durdu.

Rav Feldman: "Keşke öğrencin olmaya devam edebilseydim."

Cemaat'in Rav'ı onları gözlüyordu.

Bir Sinematik Roman

Arkasında birkaç Yahudi ve Hayim, aralarında saklanıyordu.

Cemaatin Rav'ı (Sertçe): "Rav Feldman, dua başladı. Bırakın onu, nasıl olsa bir şey anlamıyor. (Emir vererek) Girin, sizi bekliyoruz!"

Rav Feldman, Rav Aşlag'a elini uzattı ve son dakikada pişman oldu. Eli havada kaldı. Arkasına dönüp başını eğerek Sinagog'a döndü.

Hayim, Rav Aşlag'ın uzaklaşmasını izledi. Yalnız başına Sinagog'un kapısında kaldı.

Sinagogdan çıkan yabancı bir el, onu tutup içeri soktu.

Mücadele etmedi.

Rav Aşlag'ın odası. Gece.

Yalınmayak sivri taşlara basıyordu. Rav

Aşlag kitabın üstüne eğildi.

Karanlık köşede, kucağında bebeği ile Rivka oturuyordu.

Sekiz günlük Baruh Şalom, ona sarılmış uyuyordu.

Rivka, bir yandan kocasına bakıyor, bir yandan da Baruh'u uyutmaya çalışıyordu.

Rivka: "Buradan gitmemizi istiyorlar. Ev sahibi, bir gün bile beklemeyi kabul etmiyor."

Rav Aşlag (Ona doğru başını kaldırır): "Çalıştığımı görmüyor musun?"

Rivka: "Afedersin, sadece haber vermek istedim. Yarın sabah seni rahatsız etmek zorundayım. Eşyaları toplayacağım. Yeni bir ev buldum, arabacı erkenden gelecek ve taşınmaya yardım edecek."

Rav Aşlag (Uzun bir zaman ona bakar): "Afedersin, sana böyle endişeler verdiğim için üzülüyorum."

Rav Aşlag, birden ayağa kalktı.

Rav Aşlag'ın odası.

Merdivenin Sahibi

Işık Parlaması... Firavun'un bulunduğu yarı karanlık salon. Birden, ellerini ve ayaklarını tutan zincirler düşer. Ayağa kalkmayı dener fakat başaramaz.

Rivka'ya karşı birkaç adım attı fakat ayakları ona ihanet etti. Rivka, onu tutmaya çalıştı fakat yetişmeden yere düştü.

Işık parlaması. Firavun'un yüzü görünür. Firavun'un kahkahaları.

Oda.

Rav Aşlag, kalkmayı denedi fakat başarılı olamadı.

Rivka, eğilmiş başını tutuyordu. Korkuyla bağırdı.

Rivka: “Sana ne oldu?”

Işık parlaması.

Firavun, parmağıyla ona dokunur ve Rav Aşlag'ı tahtıyla beraber duvara fırlatır.

Firavun, elini kaldırır. Rav Aşlag, korkuyla kendi elinin de kalktığını fark eder ve Firavun'un hareketini taklit eder.

Oda.

Rav Aşlag ayağa kalkamıyordu.

Firavun, ayağıyla vurur ve Rav Aşlag'ın ayağı da aynı hareketi yapar.

Firavun, Rav Aşlag'ın kalkmasını işaret eder ve Rav Aşlag kalkar.

Firavun, kendi etrafında döner, Rav Aşlag da döner.

Firavun, Rav Aşlag'a doğru bir adım atar, Rav Aşlag da aynısını yapar.

Rav Aşlag'ın gözlerinde çaresizlikten yaş gelir.

Rivka: “Ne oldu? Kalbin mi?”

Bir Sinematik Roman

Rivka'nın gözleri endişe doluydu.

Merdivenin Sahibi

"İlk satırlar..." diye Rav Aşlag, yorgunlukla fısıldadı. Kendini zorlayarak hatırlamaya çalıştı, fakat başarılı olamadı. "Bil ki her şeyden evvel..."

Rivka (Korkarak): "En yüksek ruhlardan evvel, yaratılanlar yaratılmadan..."

Rav Aşlag ona bakıyordu.

Rivka: "Korkutma beni, canım. Hadi benimle beraber söyle, 'en yüksek ruhlardan evvel...'"

Yüzü soldu.

Rivka: "Basit Üst Işık vardı."

Rav Aşlag, kelimeleri ağzından, ızdıraptan inleyerek çıkarabiliyordu.

Rivka (Şefkatle): "Acele etme, sakin ol."

Rav Aşlag: "Basit Üst Işık vardı."

Rivka: "Bütün kainatı dolduruyordu."

Rav Aşlag: "Bütün kainatı dolduruyordu."

Rivka, ona destek olurken gözlerinin içine sanki çocuğuymuş gibi bakıyordu.

Rivka: "O'ndan başka bir şey yoktu. O'ndan başka bir şey yoktu."

Rav Aşlag: "O'ndan başka bir şey yoktu."

Rivka: "Hiçbir boşluk, ne hava ne de yer."

Rav Aşlag: "Hiçbir boşluk, ne hava ne de yer. (Ümitsizce ekler) Hatırlayamıyorum."

Rivka: "Her şeyi hatırlamaya başladın! Hatırlamaya başladın. Her şey sonu olmayan ışıkla doluydu, o basit bir ışık..."

Rav Aşlag (Yorgunluktan, kelimeleri çıkarmakta zorlanarak): "Her şey sonu olmayan ışıkla doluydu, o basit bir ışık." (Tekrar hatırlamaya çalıştı.)

Rivka: "Şimdi yalnız başına hatırlamaya çalış. Canım, hadi canım, dene!"

Rav Aşlag (Hatırlamaya gayret ederek): "Ne başlangıcı ne de sonu vardı..."

Rivka: "Evet."

Rav Aşlag: "Her şey basit bir ışıktı."

Rivka: "Evet, evet."

Rav Aşlag: "Bir tek ve O'nun adı sonsuz ışık."

Rivka: "Aferin."

Rav Aşlag (Zor nefes alarak tekrar eder): "Aferin..."

Rav Aşlag, salıncaklı iskemlesinde otururken, Rivka onu okşadı.

Rivka: "Gördün mü, hepsini hatırladın, birazdan hepsi geçer."

Rav Aşlag, kitabı kendine çekti.

Satırları bulanık görüyordu.

Rav Aşlag (Rivka'ya): "Gidebilirsin canım, ben yalnız başıma idare ederim."

Parmağını kitabın satırlarında gezdirdi.

Dudakları kımıldayıp harfleri kelimeye çevirdi. Fakat telaffuz edemedi.

Eli aşağı düştü.

Rav Aşlag, uykuya daldı.

Lambadan duman çıkarken gün doğmaya başlamıştı bile.

Rav Aşlag, gözlerini açtı.

Merdivenin Sahibi

Odada yalnız başına yatakta uzanıyordu.

Güçlkle kalktı, pencereye gidip sonuna kadar açtı.

Buz gibi kış rüzgârı suratına çarptı. Rav Aşlag, derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurdu.

Sabah. Araba sallanarak, eşyalarla birlikte eğri sokakta ilerlerken arabacı, "Kohelet'i" okuyordu.

Arabacı: "Davud'un oğlu Kudüs'ün Kralı'nın sözleri... Diyor ki; her şey gösteriş. Bu güneşin altında insanın sarf ettiği bütün gayretlerin faydası nedir? Kohelet Kudüs'te kraldı. Her şey boşluktan gelir, boşluğa gider. İnsanların hayat boyu çalışmakla ve çabalamakla kazancı ne olabilir?"

Arabada, elbise dolu çuvalların üstünde Rav Aşlag, o gece yaşanan olaylardan dolayı çok zayıflamış bir halde duruyordu. Rivka'nın kucağında bebeği, Varşova sokaklarında yavaş yavaş ilerliyorlardı. Varşova'nın pencerelerinin yanlarından geçtiler.

Arabacının sesi duyuldu: "Bir nesil gelir, bir nesil gider, dünya olduğu yerde kalır."

Birden, kaldırımın taşları belirsizleşti.

Mavi gökyüzünün altında ağaçların gölgesi titreşti.

Gelen geçen yüzüne bakıyordu.

Arabacının sesi, uzaktan duyuluyordu.

Arabacı: "Ne olduysa o olacak, ne yapıldıysa o yapılacak, güneşin altında hiçbir yenilik yoktur."

Rav Aşlag (Zorlukla fısıldadı): "Ben, ihtiyar Baruh'u görmek istiyorum."

Rivka: "Tamam, oradan geçeceğiz."

Rav Aşlag (Arabacıya): "Dön! Ben yolu biliyorum."

***

Akşam. Kasaba yolu.

Baruh'un derme çatma köhne evine yaklaştılar.

Rav Aşlag, güçlükle mırıldandı.

Rav Aşlag: "Dur, beni burada bekleyin."

Araba durdu ve Rav Aşlag inip Baruh'un evine doğru ilerlemeye başladı.

Yağmurdan kararmış panjurlar arasından Baruh, mavi gözleriyle Rav Aşlag'a baktı. Onlardı işte!

Rav Aşlag (Mırıldanarak): "Bırak da gireyim."

Baruh (Kaba bir şekilde): "Niçin geldin? Sana verilecek bir şeyim yok."

Rav Aşlag: "Yorulдум."

Baruh: "Sana demedim mi? Yol kolay olmayacak."

Rav Aşlag: "Biraz dinlenmek istiyorum."

Baruh: "Saçmalama! Git buradan. Geri dön diyorum sana, duydun mu?"

Rav Aşlag: "Bir şey hissedemiyorum, o hiçbir zaman beni bırakmayacak."

Baruh (Bağırarak): "Senin gibi ağlayan birisini nasıl seçti anlayamadım. Kör müydü? Zayıf karakterli! Karşısında kimin olduğunu görmüyor mu? Git buradan!"

Rav Aşlag, sanki rüyadaymış gibi döndü.

Baruh (Yumuşak bir şekilde fısıldayarak): "Yehuda, Yehuda'cığım, sana söylemedim mi? Artık senin hocan olamam."

Rav Aşlag, bitkin bir halde odunların üstüne oturdu, sırtını eve dayadı ve gözlerini kapattı.

Merdivenin Sahibi

Biraz sonra başından aşağıya buz gibi kirli sular döküldü.

Kapının önünde epeyce ihtiyarlamış, eski püskü elbiseleriyle, saç sakalı birbirine karışmış, elinde pis su kovasıyla Baruh duruyordu.

Baruh: "Sana git demiştim. Git! Sana yolu da gösterdim."

Rivka, yakında durmakta olan arabadan inerek onlara doğru koştu. Sırılsıklam olmuş Rav Aşlag'ın üzerine eğildi.

Rivka (Yehuda'ya doğru): "Ne yaptı sana?"

Rivka (Baruh'a doğru): "Bu benim kocamdır, ne yaptın ona?"

Baruh (Umursamadan): "Götür onu buradan."

Rivka, Rav Aşlag'ın kalkmasına yardım etti.

Rivka: "Her şey geçecek canım, her şey geçecek."

Baruh kapının önünden birden Rav Aşlag'ın üstüne sıçrayıp O'nu Rivka'nın kollarından kaptı. Kulağına fısıldadı.

Baruh: "Her basmaktan evvel uçurum bulunur. Öğretmiştim sana, uçurumsuz yükselmeye imkân yoktur."

Rav Aşlag (Mırıldanarak): "Bırakmak istemiyor! Bırakmıyor beni."

Baruh: "Yeterince istemiyorsun. Yalnız, tek bir güç bulunur, onu istemelisin."

Rav Aşlag (Zorlukla): "Ben, is...tedim."

Baruh: "Demek ki o zaman, tüm gücünle istemiyorsun."

Rav Aşlag: "Ben Üst Güç'ten, Yaradan'dan yardım istiyorum."

Rav Aşlag, Baruh'un koluna asıldı, Rivka ona yardım etti.

Rivka: “Rica ederim, ona yardımcı ol.”

Baruh: “Olamam. Dahasını yapamam.”

Rav Aşlag (Kendi kendine mırıldanarak): “O’na inliyorum... fakat O duymuyor... O bıraktı beni... ve Firavun beni buldu!”

Rivka: “Ne diyor öyle?”

Baruh: “Merak etme, o iyi. Bulunduğu basamağın yüksekliği, sonsuz bir yüksekliktedir; insanın başını döndürebilir. Kadın, al onu götür buradan, iyi olacaktır.”

Rivka, Rav Aşlag’a destek oldu, toprak yoldan ilerlediler.

Baruh (Rivka’ya): “Yaradan hem seni, hem de beni sevmiş, elimizin altında böyle yüce bir insan yetiştirdik. İhtiyarlığımda, onun yüceliğini görmekten çok mutluyum.”

Bakışlarıyla onların uzaklaşmasını takip ederken başını salladı.

Uzun bir, beş sene geçti.

Kendisine bir hoca aramakla geçen beş uzun yıl.

Bütün Varşova’yı alt üst etti. Bilgelikleri yüce olarak tanınmış ya da yüksek makamlı Hahamlar... Her seferinde birkaç saat ya da birkaç dakika içinde onun hocası olamayacaklarını ve onlardan daha yüce olduğunu anladı.

Bazen onlar kendisini kabul etmedi. “Rav Aşlag, sana ne öğretebiliriz? Sana öğretebilecek hoca bulamazsın. Git de Üst Güç’den rica et, ancak o yardım edebilir.”

Ve Yaradan’dan rica etti, fakat bir hoca görünmedi.

*1912-1914 senelerinden dokümanter,
siyah beyaz resimler.*

Merdivenin Sahibi

---

*Japon askerleri esir rahipleri
götürmektedir. Tibet, Çin toprağı
olarak ilan edilir.*

*Titanik'in batması, İngilizler'i mateme
sokar. Ağlaşan İngilizler sokakları
doldurmuştur.*

*Woodrow Wilson, Amerika'da başkanlık
seçimlerini kazanır.*

*Charlie Chaplin, ilk filmi olan "Bir Yaşam
Sağlamak"ta rol alır.*

*Sırp teröristler, Avusturya Kralı "Franz
Ferdinand"ı öldürürler.*

Birinci Dünya Savaşı başlar.

Askerler, dikenli tellerin üzerinden atlarlar.

Genç bir Alman asker, koşarken objektife gülümser.

*Bu, Adolf Hitler'in kendisidir. Henüz
onu kimse tanımamıştır.*

Varşova'da bir sokak.

Rav Aşlag yorgun bir şekilde sokakta yürüyordu.

Arkasından takip edildiğine dair bir his uyandı.

Hakikaten takip edilmekteydi. Görünüşü hoş olmayan
bir ihtiyar, Yehuda'yı takip ediyordu.

Olayları anlatan ses: "Bu mektubu Rav Aşlag'ın
vefatından sonra bulduk."

*Kenarları zamanla sararmış mektup. Yavaş yavaş
film perdesinde görünür. El yazısı gayet düzgündür,
kelimeler tek tek belirir.*

Olayları anlatan ses: "Bu, O'nun el yazısıdır. Rav
Aşlag'ın isteği üzerine yakılması gereken
mektuplardan birisi. Ama bu mektup, bir mucize
gibi günümüze kadar kaldı."

Rav Aşlag dar bir sokağa saptı.

Arkasındaki adam, onu takip etmeye devam

ediyordu. Bir köşe daha döndü.

Yabancı peşini bırakmadı.

Rav Aşlag'ın Sesi (Yidişçe): *"Kasım ayının on ikinci günü cumayı cumartesiye bağlayan gece, sabaha doğru, bana bir adam geldi."*

Kapı vuruldu.

Rav Aşlag kapıyı açtı.

Yüzü üzgündü. Baktığı adamın yüzü pek

seçilemiyordu. Adam kapının eşiğini geçti.

Rav Aşlag'ın Sesi: *"Kabala'nın sırlarını ve her tür bilgiyi bilen, büyük bir Kabalist buldum."*

Adam, Rav Aşlag'ın odasına girdi ve Rav Aşlag, geriye doğru çekildi.

Adamın yüzü görünmüyordu.

Rav Aşlag'ın Sesi: *"Konuşmaya başladığında, Yaradan'ın bilgeliğinde yüzüyor gibiydi."*

***

Varşova. Gece.

Rav Aşlag ve öğretmeni büyük bir masada oturuyorlardı. Öğretmenin tuhaf, ufak odasında sadece bir masa, iki sandalye, çıplak duvarlar ve yerde bir şilte vardı. Öğretmenin yüzü hâlâ görünmüyordu.

Rav Aşlag, dikkatle onu dinliyordu. Her kelimeyi hissediyordu.

Öğretmenin Sesi (Sakin ve monoton): *"Kaçış gece olur. Tamamen hissiz bir durumda."*

Merdivenin Sahibi

Işık parlaması...

*Salonun duvarları meşalelerin ışığıyla
aydınlanmıştır. Rav Aşlag, tahtta
oturmaktadır.*

Yorgun. Başı eğik.

Öğretmenin Sesi: “O, gece yarısı gelir, gelişini kaçırma, o küçük ama kuvvetli ve naziktir ve bu yüzden de o çok kesindir. Duana cevaptır. Bu, Musa’dır.”

Rav Aşlag başını kaldırdı.

Firavun’u gördü.

Firavun ona bakıyordu.

Öğretmenin Sesi: “Musa, seni Firavun’dan kaçırın en güçlü arzundur.”

***

Varşova. Gece.

Rav Aşlag ve esrarengiz hocası, masanın yanında oturuyorlardı. Hocanın parmağı, karanlığın içinden görünüp tekrar karanlığa gömülüyordu.

Rav Aşlag’ın gözleri parlıyordu.

Rav Aşlag’ın Sesi: “Üç ay, her gece yarısından sonra, onun evinde çalıştım. Her seferinde bana, Kabala Bilgeliği’nden bir sır açıklamasını istedim.”

Hocanın yüzü, lambanın gölgesindeydi. Rav Aşlag, yana eğilip öğretmenine bakmaya çalıştı.

Ama birden, öğretmenin, karşısındaki iskemlede oturmadığını gördü. Ve Rav Aşlag, duvarın karşısındaydı.

Sakin ve monoton sesi duyuldu.

Merdivenin Sahibi

Öğretmenin Sesi: “Duada iki kısım var.”

Kalem tutan el, bir kare çizdi ve sonra ikiye böldü.

Kalemin ucu, alt kısmı gösterdi.

Öğretmenin Sesi: “Birinci düşünce...”

Alt kareden yukarıya doğru bir ok çizdi.

Öğretmenin Sesi: “İlk düşünce, anne ve babayı yüz yüze çevirir.”

Kalem çabucak, üst karede, birbirine yönelik iki yarım daire çizdi. Üst yarı daireye ‘baba’ (aba), alt yarım daireye ise ‘anne’ (ima) yazdı.

Öğretmenin Sesi: “İkinci düşünce, çiftleşme olur. Onlar, yardım isteyen duanı ıshitir.”

Rav Aşlag, iki yarı dairenin ilerleyerek birleştiğini gördü.

Öğretmenin Sesi: “Hemen ‘dölüt’ durumu olur. Yukarıdaki sular iner ve Musa doğar. Bu, senin kazandığın güç.”

Kalemin ucu, iki yarı dairenin birleştiği yere bir nokta koyup noktadan aşağıya doğru inen bir çizgi çizdi.

Öğretmenin Sesi: “Musa, kötü gücü uyutur. Ama çok uzun zaman değil.”

Işık parlaması.

Rav Aşlag karşısında oturan

Firavun’a bakmaktadır. Birden,

Firavun gözlerini kapatır.

Öğretmenin Sesi (Çok yavaş): “Musa’yı kaçırma, o bir anlık.”

Işık parlaması.

Bir Sinematik Roman

Taş zeminde ışık hüzmeleri, bir anda Rav Aşlag'ın ayaklarının yanından geçip kapıda durur.

Öğretmen Sesi (Keskin): “Arkasından!”

Yarı karanlık odada, Rav Aşlag yerinden sıçrayıp ışık hüzmelerinin arkasından koştu.

O anda Firavun gözlerini açtı. Rav

Aşlag kapının yanındaydı.

Firavun ağzını açıp bağırdı.

Firavun: “Dur!”

Rav Aşlag'ın eli, öne doğru uzanmış halde yerinde donakaldı.

Işık hüzmeleri, Firavun'un gözlerini kamaştırdı.

Rav Aşlag, bütün kuvvetiyle kapıya çarptı.

Bu çarpışla kapı düştü.

Önünde yarı karanlık uzun bir koridor...

Rav Aşlag koridorda koşuyordu.

Önündeki ışık hüzmelerinden gözlerini ayırmayan Rav Aşlag'a, ışık hüzmeleri, ana yolu gösteriyordu.

***

Varşova, Oda...

Öğretmenin yarı yüzü görünüyordu. Lamba, gözlerinden yansıyor. Dudakları hareket ediyordu.

Öğretmenin Sesi: “Bütün bunlar senin içindedir.”

Işık parlaması.

Rav Aşlag dar koridorda koşuyordu. Kapıya yaklaştı.

Merdivenin Sahibi

Kapıyı itti ve kendisini ıııksız, kapkaranlık bir sokakta buldu.

Evler birbirine yakındı.

Etrafına baktı.

Meşalelerin alevleri, arkasından kovalıyordu. Hızla yaklaşıyorlardı.

Öndeki meşale, Firavun'un nefret dolu, buruşmuş yüzünü aydınlatıyordu.

Öğretmenin Sesi: “Durma, düşünme, korkma!”

Rav Aşlag, dönüp koşmaya başladı.

Acı bir haykırış karanlığı yarıdı: “Dur!”

Varşova... Gece...

Rav Aşlag sokakta yürüyordu. Şiddetli bir yağmur yağıyordu.

Rav Aşlag, sıırılsıklamdı. Başını yukarı kaldırdı, yüzünden damlalar akıyordu.

Gülümsüyordu...

Mektubun düzgün satırları...

Rav Aşlag'ın Sesi: “Bir keresinde çok istekli bir yalvarmadan sonra bir sırrı tamamlamıştım. Sonsuz bir mutluluk içindeyim.”

Varşova.

Rav Aşlag sokakta koşuyordu.

Ayakları, su birikintilerinden, her yana su sıçratıyordu.

Rav Aşlag'ın Sesi: “O günden beri, kendi kendime biraz kişilik edindim.”

Işık parlaması.

Rav Aşlag, “ölü şehrin” dar sokaklarında koşuyordu.

Kovalayanlar ona yaklaşıyordu.

Bir kere daha saptı.

Bir sokak daha...

Önünde deniz görünüyordu.

Rav Aşlag, deniz kenarına gelip durdu. Işık hüzmesi, denizin içine daldı.

Ancak şimdi de; denizin deniz değil de, erişilmesi mümkün olmayan bir yanardağın kaynayan lavları olduğunu gördü.

Aşırı sıcak yüzünden geriye doğru birkaç adım attı.

Öğretmenin Sesi: “Akıl seni bu kadar kolay bırakmaz. O, Firavun’a hizmet eder.”

Karanlığın içinden, yanan meşalelerle binlerce kişi ortaya çıktı.

Onu kovalayanlar yaklaşıyorlardı.

Öğretmenin Sesi: “Onlardan kaçmak kolay değil.”

Işık hüzmesi lavları gösterdi.

Öğretmenin Sesi: “Kolay değil...”

Rav Aşlag, ateşten korunmak için yüzünü örttü. İleriye doğru bir adım attı ama hemen geri çekti.

Öğretmenin Sesi (Yükselir): “Biz Firavun’un hizmetkârlarıyız.”

Firavun yaklaşıyordu. Kıyıya çıkıp yan tarafa geçti. Kurbanının kaçacak yeri olmadığını gördü.

Öğretmenin Sesi: “Firavun bizim hayatımızdır...”

Firavun gülümsüyordu.

Öğretmenin Sesi: “...boşa harcadığımız.”

Merdivenin Sahibi

Firavun, Rav Aşlag'ı kucaklamak için kollarını açtı.

Birden Varşova'ya döneriz.

Gece, Öğretmenin evi...

Rav Aşlag, ikinci kata giden merdivenleri çıktı.

Kapıya vurdu.

Kimse cevap vermedi.

Kulağımı kapıya dayadı.

Kimse yoktu.

Mektubun satırları, hızla ve arka arkaya geçer.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Kişiliğim oluştuğça, rahmetli hocam benden uzaklaştı. Bunu dahi hissedemedim.”

Rüzgâr odadaki perdeyi oynattı. Üstü çizilmiş bir sayfa yere düştü.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Onu istedim ve bulamadım.”

Rav Aşlag öğretmenininin evinde yalnız oturuyordu.

Işık parlaması.

Firavun onu kucaklar.

***

Varşova.

Rav Aşlag, sokakta yürürken yanından gelip geçenlerin yüzlerine bakıyordu. Evden, sabah çıkıp gece geç vakitlerde dönmesi ilk defa olmuyordu. Bütün işlerini geride bırakıp öğretmenini arıyordu.

Geceleri yazmıyor, öğretmiyordu. Hemen hemen hiçbir şey yemiyordu. Yemeye gücü yoktu. Böylece üç hafta geçti.

Kuvvetinin bittiği, halsiz olduğu bir gün, birinin onu takip ettiği hissine kapıldı. Aniden arkasına dönüp sokağın sonuna baktı, orada biri varmış gibiydi. Ama kimse yoktu.

***

Gece.

Rav Aşlag, odanın penceresini sonuna kadar açtı.

Birden ve yine, birinin gölgesini gördü. Gölge, sokağın karşı tarafında duruyordu. Bu sefer kaybolmadı ama dönüp uzaklaştı.

Rav Aşlag, sokağa koştu.

Etrafı dolaştı, kimseyi göremedi.

Topukları asfalta kuvvetle çarpıyordu.

Yoldan geçen bir adam, korkarak binanın duvarına dayanıp ona yol verdi.

Rav Aşlag, öğretmeninin evine gelene kadar durmadı. Binanın ikinci katında ışığın yandığını gördü.

Hızla merdivenleri çıktı.

Kapıyı itti.

Öğretmen, masanın arkasında oturuyordu.

Sadece elleri aydınlıktaydı.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Onu 9 Nisan sabahı buldum. Geçenlerde olanlar için onu epey teskin ettim.”

Rav Aşlag, öğretmenin önünde durup ağladı.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Tekrar eskisi gibi yetiştii. İnanç üzerine bana büyük bir sır açıkladı. Sevincim başımın üzerindeydi.”

Rav Aşlag'ın yüzü...

Merdivenin Sahibi

Öğretmenin eli kâğıdın üzerine daireler çizdi.

Öğretmenin Sesi: “İnanç dairesi, mantığın üstünde...”

Işık parlaması. Deniz kenarı.

Rav Aşlag, Firavun’unu itti ve kaynayan lava doğru yaklaştı.

Öğretmenin Sesi: “İnanç, mantık üstü...”

Rav Aşlag, gözlerini yumdu ve kaynayan lavlara atladı.

Öğretmenin Sesi: “Beni dinledin, Rav Aşlag.”

Rav Aşlag’ın vücudu, yavaşça suyun içine battı.

Rav Aşlag, güneş ışığında parlayan suda yüzyordu. Firavun, onu eliyle işaret etti.

Yüzlerce ufak gölge, arkasından zıplamaya başladı. Ve kızgın lavda yandılar.

Varşova, öğretmenin odası.

Soluk bir el yataktan düştü.

Taburenin üstünde bir ilaç şişesi vardı.

Öğretmenin başı, hafifçe yastığın üzerinde, yüzü gölgede.

Rav Aşlag’ın Sesi: “Onun kuvvetsizleştiğini gördüm, evinden çıkamadım. Ertesi gün, 10 Nisan 1918 tarihinde dünyadaki hayatı sona erdi.”

Öğretmenin vücudu yataktaydı.

Karşısında Rav Aşlag, sandalyede sallanıyordu.

*Sararmış sayfa. Mektubun
satırları bulanık...*

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag'ın Sesi: “Üzüntümün derecesi yazılamaz. Kalbim hikmet, erdemlilik kazanmak ümidiyle doluydu.”

Işık parlaması.

Rav Aşlag yüzüyordu. Sonsuz denizde ufak bir nokta...

Rav Aşlag'ın Sesi: “*Ve işte o zaman çıplak ve yoksul kaldım.*”

Tek başına ve yorgun yüzücü, ümidini kaybetmiyordu ama gittikçe yavaşlıyordu.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Büyük üzüntüsünden, ondan öğrendiğimi bile o sırada unuttum.”

Vücudu daha ağırdı. Kollar zayıflıyordu. Ayakları uyuşuyordu. Rav Aşlag, suyun altına batmaya başladı ama sesi duyuluyordu.

Rav Aşlag'ın Sesi: “*O zamandan beri gözlerim, sonsuz özlem ve hasretle Üst Güç'ü, Yaradan'ı arıyor.*”

Rav Aşlag ileriye doğru bir hareket daha yaptı. Su, gözlerini örttü.

Birden sahili gördü.

Rav Aşlag'ın Sesi: “*Hiçbir an kendimi düşünmedim, ta ki Yaradan'ın gözünde hoş göründüm...*”

***

Varşova.

Rav Aşlag, sokakta hızla yürüyordu. Kuvvetli rüzgâr, paltosunun kenarlarını uçuruyordu.

Rusya'dan, o senelere ait, belgesel görüntüler...

Burjuvaların devrimi...

Aleksander Piodoroviç Kranski ve geçici hükümet üyeleri, kameraya gülümsemektedir.

Amerika Birleşik Devletleri...

Merdivenin Sahibi

---

*Viktoria stüdyosu yöneticisi...
Orjinal Diksilend Jay Band Orkestrası'nın
kaydettiği, tarihin ilk caz plağını takdim
etmektedir.*

***

*Berlin tren istasyonu.
Yük vagonuna giren birkaç kişi...
Vagonun kapısı kapanmadan önce bir
anlığına genç Lenin'in yüzü görülür.
Varşova'da bir sokak.*

Rav Aşlag, sokağın ortasında duruyordu. Şehrin üstünde asılıymış gibi duran siyah bir buluta bakıyordu.

Sokağın karşı tarafında, koşan bir adam, yürümeye geçip bir süre sonra durdu.

Rav Aşlag'a baktı, ona yaklaşmadı.

Rüzgâr, Rav Aşlag'ın şapkasını sokağa uçurdu.

Rav Aşlag, şapkayı tutmaya çalıştı ama başaramadı.

Şapka, sokağın öteki yanında yuvarlandı.

Orada duran adam, şapkayı yakalayıp kendisine doğru koşan Rav Aşlag'a uzattı.

Bu adam Yan'dı.

Yan: “Sana gelmek mi yoksa seni Allah'ınla bırakmak mı diye tereddüt ettim. Ama senin Allah'ın şapkanı senden kopardı ve her şey halloldu. Lenin, bizim şehre geliyor. Onu biliyor musun?”

Rav Aşlag: “Yazılarından bir kısmını okudum.”

Yan: “Fikrin ne?”

Rav Aşlag: “Bilgili, akıllı adam.”

Yan (Gülümser): “Bilgili? O dahi! Rusya’da şimdi neler oluyor biliyor musun?”

Rav Aşlag: “İnkılap.”

Yan: “Orası yanıyor. Rusya’da başlıyor, sonra bütün dünyayı yakacak. Seni onunla görüşmeye götüreyim mi? Tam şimdi toplanıyorlar. Bu son fırsat olabilir, bunu hesaba kat. Evet de...”

Rav Aşlag: “Evet.”

Yan ve Rav Aşlag, yakınlarındaki yan sokağa saptılar.

Kaba ve gri bir binaya yaklaştılar.

Sert suratlı dört erkek, hemen onların etrafını sardı.

Yan: “O benimle.”

Gençlerden biri, Yan’ın sözlerini duymamış gibi, Rav Aşlag’ın üstünü aradı.

Sonra kenara çekilip suratındaki sert ifade ile “Gir!” dedi.

Gizli daire. Masanın arkasında Lenin oturuyordu. Çok duygusal, açık, güçlü bir karizma sahibi olduğu görülüyordu.

Orada olan herkes, ona heyecanla bakıyordu. Oda gençlerle doluydu.

Aralarında, geleneksel elbiseleriyle bulunan Rav Aşlag, göze batıyordu.

Lenin: “Bizden beklenen, laf değil, harekete geçmemizdir. Bu sönük burjuva hükümeti devirmeli ve eşitlik bayrağını kaldırmalıyız. İşçilere ve çiftçilere

WE LITTLE
FELLOWS
CAN BEAT THE DRUM
"YOU"
HELD BEAT THE KAISER
BUY A BOND

Stop the Reign of Hell
With a Rain of Steel
BUY LIBERTY BONDS.

ait olan bir devlet yaratmalıyız! Bugün görevimiz budur arkadaşlar.”

Herkes alkışladı.

Yan: “Arkadaşlar, yavaş, lütfen yavaş. Şimdilik Komünist Polonya’da değil, burjuva Polonya’da olduğumuzu unutmayalım. Şu anda köpekler, bütün Varşova’da Lenin’i arıyor.”

Lenin: “Nesiller boyunca adaletli ve eşitlikçi bir devlet hayal ettiler. Fabrikalar ve kurumlar, işçilerin ve çiftçilerin ellerine geçecek. Kendi polisimizi halktan, kızıl ordumuzu milletimizden kuracağız. Partimizin adı; İşçi ve Çiftçi Komünist Partisi olacaktır. Ve o, dünyadaki tüm yoksunların eşitliği ve bağımsızlığı için savaşacaktır.”

Dinleyiciler sessizce dinlerken hayranlıkla ve derin bir şekilde içlerini çektiler.

Rav Aşlag elini kaldırdı.

Lenin: “Evet, dini kıyafetli arkadaş.”

Rav Aşlag: “Fikirlerinizi çok sevdim.”

Lenin (Herkes): “Genelde bizim rahipler ve sizin hahamlar beni süngülerle karşılarlar.”

Rav Aşlag: “Siz eşitlik, kardeşlik ve aşktan bahsediyorsunuz. Bundan daha üstün bir şey yoktur.”

Lenin (Herkes): “Görüyor musunuz, anlaşılın ileri görüşlü hahamlar da var. Sorunuzu dinliyorum.”

Rav Aşlag: “Sorum şu, bu adil toplumu kim kuracak?”

Lenin: “Yoksullar. Haksızlığın ne olduğunu bilen insanlar.”

Rav Aşlag: “Burjuvalar ne olacak?”

Lenin: “Ya bize itaat edecekler ve bu genç devlete hizmet edecekler ya da kuvvet kullanmaya mecbur... Hoşunuza

Merdivenin Sahibi

---

gitmeyen nedir? Görüyorum ki hoşunuza gitmeyen bir şey var.”

Rav Aşlag: “Bu vaziyette kan dökülecek ve daha büyük bir haksızlığa sebep olacak.”

Lenin: “Eh, bunu ben defalarca duydum. Ben buna, ağlaşma ve saçmalık derim.”

Yan (Rav Aşlag’a fısıldayarak): “Sesini kes!”

Rav Aşlag: “Er ya da geç, sizin işçileriniz ve çiftçileriniz çalmaya, öldürmeye, nefret etmeye başlayacaklar. Bu yakında olmayacak ama bu durum, zorunlu olarak gelecek.”

Lenin: “Saçma! Eşitlik ve adalet modeline dayanan, komünist yeni bir eğitim sistemi kuracağız.”

Rav Aşlag: “Yeryüzünde adalet yok ve olamaz da.”

Lenin: “Ne diyorsunuz?”

Rav Aşlag: “İnsan doğası egoisttir. Değişmesi için başka bir gücün müdahalesi gerekir.”

Lenin: “Allah?”

Rav Aşlag: “Sen bunu Allah diye adlandırabilirsin. Ben ona ‘yüksek adalet yasası’ veya ‘aşk yasası’ derim. O, mevcuttur. Bizi sarar. O, bütün hakikatin yasasıdır. Sadece O’na nasıl hitap edeceğimizi bilmemiz lazım. Bu kadar.”

Lenin: “Bunu nereden getirdiniz?”

Rav Aşlag: “Ben biliyorum.”

Lenin: “Bunu bir yerde mi okudun?”

Rav Aşlag: “Sadece bundan bahseden bir kitap var. Zohar Kitabı.”

Lenin: “Onu bana verin okuyacağım.”

Rav Aşlag: “Bu belirli bir hazırlık gerektirir.”

Lenin: “Uzun?”

Rav Aşlag: “Birkaç sene.”

Lenin: “Canım, iyi bir eğitim gördüm, anlamaya çalışırım.”

Rav Aşlag: “Bu imkânsız. Bu bilgiyi sadece zekâyla elde edemezsin.”

Lenin: “Öyleyse nasıl elde edilir?”

Rav Aşlag: “Kalbinle. Bu kitabı okumak üzere kalbimizi hazırlamalıyız. Tam da, işbirlikçi rejim devleti kuracak kalpleri hazırlamak gibi.”

Lenin: “O zaman ne yapmamı tavsiye ediyorsunuz?”

Rav Aşlag: “Kalbini düzeltmek. Egoizm yerine, başkalarını düşünmekle değiştirmek. İnsan bunu tek başına yapamaz. Ama metodu var. Onun düzeltilmesini sağlayan güçleri kendine çekmenin bir yolu var.”

Lenin: “İyi, gitme zamanı geldi” (Yan’a dönerek) “Değil mi?”

Yan: “Zamanı geldi, yoldaş Lenin.”

Lenin (Kalkar ve Rav Aşlag’a): “Sayın Rav, ben bilinen bir ateistim. Hiçbir yüksek güce inanmam. Hiçbir üstün yasaya... Biz kendi gücümüzle, senin o üstün gücün olmaksızın yeni adamı yükselteceğiz.”

Rav Aşlag: “Bunu yapamayacaksınız.”

Lenin (Masadan kasketini alıyor): “On sene sonra bizi ziyarete gel, o zaman konuşuruz.”

Rav Aşlag: “Çok kan dökülecek. Bu büyük fikir, seneler içinde kıymetini kaybedecek. Dinle...”

Lenin arkaya baktı, artık onu dinlemiyordu. Rav Aşlag kalkıp Lenin’in bir an daha dikkatini çekmeye çalıştı.

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Bu deney korkunç olacak.”

Lenin: “Maalesef, çok acelem var. Adresinizi Yan’a bırakın, sen ve ben konuşabilelim. Belki... Bir gün...”

Elini Rav Aşlag’a uzattı. El sıkıştılar. Hemen Lenin’in etrafını birkaç kişi sardı. Onlardan biri, Lenin’i gizlemek amacıyla başına, dış ağrısına karşı kullanılan beyaz bir bandaj koydu. Lenin, oradakileri eliyle selamladı. Birkaç kişinin eşliğinde odadan çıktı. Yan, Rav Aşlag’a yaklaştı.

Yan: “Yazık, bu modern zamanın en büyük adamını dinleme fırsatın vardı.”

Rav Aşlag: “Yazık ki beni dinlemedi.”

Yan: “Sen kendini gereğinden fazla takdir ediyorsun. Zannederim ki bu, bizim son görüşmemiz.”

Rav Aşlag: “Beni dinlemediği için çok üzuldüm. Yetişemedim. Ona, daha çok şey söylemek isterdim.”

Yan: “Senin nutuklarına ihtiyacı yok.”

Rav Aşlag: “Meyveyi hamken koparmak yasaktır, Yanke’le, olgunlaşmasını beklemeliyiz! İnsanların değişmeyi istemesi lazım. O zaman her şey mümkün olur. O zaman...”

Yan: “Devrim bekleyemez! (Sertçe) Bu bir. İkincisi, ben Yanke’le değil, Yan’ım. Bunu hatırla. Dışarı çıkan yolu kendin bulursun zannederim. Ben kalıyorum, selam, dinin zavallı kurbanı. Belki bir gün buluşuruz...” (Rav Aşlag’a elini uzatmadan döner.)

Sıra sıra belgesel görüntüler...

1917 senesi, Rusya’da devrim.

Kış sarayının işgali.

Bir Sinematik Roman

Büyük kalabalığın önünde Lenin'in nutukları. Ordunun tezahüratı karşısında, dörtnala koşan beyaz atının üstünde Troçki. İç savaş başlamaktadır.

Rusya Çarı, karısı ve beş çocuğunun yargısız infazı.

Rusya'nın büyük şehirlerinde daha, infazlar. Ukrayna'da feci açlık. Bolşevik terörü. Lenin, sakince kameraya bakmaktadır. Arkasında genç Stalin'indurduğu görülür.

***

Varşova.

Rav Aşlag'ın odası.

Rav Aşlag (Masada arkasını döner): “Rivka!”

Rivka odaya girdi. Hamileydi.

Rav Aşlag: “Rivka hazırlan, İsrail'e gidiyoruz.”

Rivka (Tereddütle): “Fakat...”

Rav Aşlag: “Bir an önce yola çıkmamızı istiyorum.”

Rivka: “Talebelerini burada mı bırakacaksın?”

Rav Aşlag: “Onlar benimle gelecekler.”

Rivka: “Aileleriyle birlikte, eşleri ve çocuklarıyla mı?”

Rav Aşlag: “Onlara, neden bunu yapmaları gerektiğini açıklayacağım. Onlar anlayacaklar.”

Rivka: “Ben sekizinci ayımdayım Yehuda.”

Rav Aşlag: “Dayanacağını biliyorum.”

Rivka (Durakladı. Olayı sindirmeye çalışarak): “Belki beklesek?”

Rav Aşlag: “Bekleyemem. Benimle geliyor musun?”

Merdivenin Sahibi

Rivka: “Sana izin vermezler, hahamlar mahkemesindesin, sen öğretmensin.”

Rav Aşlag: “Bana izin verip vermeyeceklerine, onlar karar veremez. Benim İsrail’de yapacak çok işim var.”

Rivka: “Yehuda...”

Rav Aşlag (Sözünü keser): “Eğer gitmezsem... Ölüyorum.”

Rivka (Kızgın): “Bana bunu kasten mi söylüyorsun!”

Rav Aşlag: “Burada yapabileceğim her şeyi yaptım. Benimle geliyor musun?”

Rivka: “Çocuklar ne olacak?”

Rav Aşlag: “Onlar bizimle gelecek.”

Rivka: “Yok, bu onlar için çok zor bir yolculuk.”

Rav Aşlag: “Sen karar ver.”

Rivka: “Yehuda, henüz adam gibi yaşamaya başlamışken, zannederim ki...”

Rav Aşlag (Onu durdurur): “Toparlanman için çok mu zamana ihtiyacın var?”

Rivka sustu.

Rav Aşlag: “Rivka!”

Rivka (Başını kaldırıp kocasının gözlerine bakar): “Ben hazırım. Çocukları ebeveynlere bırakınız. Bizimle yalnız, Baruh Şalom gelir.”

***

Hahamlar Mahkemesi.

Uzun masanın etrafında on haham, Rav Aşlag’ın karşısında oturuyordu.

Aralarında öğretmen Şimuel de vardı. Aralarında görüşüyorlardı.

Rav Apşteyn: “Üç yüz aile, seninle gitmeyi kabul ettiklerini bize bildirdiler.”

Rav Aşlag: “Evet öyle.”

Rav Apşteyn: “Ayrıca herkesi İsrail topraklarına götürmek için İşveç’ten bir gemi kiralandığını söylediler.”

Rav Aşlag: “Evet, her şey hazır. Herkes sizin kararınızı bekliyor.”

Rav Apşteyn (Tekrar etrafındakilere danışır, sonra sandalyesinde doğrulur): “Sayın Rav Yehuda Leib Halevi Aşlag, kararımızı söyleyeceğim. Hahamlar mahkemesine mensup sadık öğretmen, kendi camiasını İsrail toprağına götürmek için karar alamaz. Sen burada kalacaksın. Bu, Varşova Hahamlar Mahkemesinin verdiği karardır. Bunu kabul etmeni tavsiye ediyorum.”

Rav Aşlag: “Bunu yapamam çünkü kendime hükmeden ben değilim. Gitmeye mecburum. Sizi uyarıyorum. Gelebilecek herkese bütün gücümle yardım edeceğim. Elimden gelseydi herkesi beraberimde götürürdüm.”

Öğretmen: “Karşınızda topluluğumuzu yıkan biri duruyor. Sizi yüzlerce kez uyardım.”

Rav Aşlag: “Yahudiler, Avrupa’yı terk etmeliler, bir an önce. Eğer bunu yapmazlarsa hayatlarıyla ödeyecekler ve herkes büyük ızdıraplar çekecek.”

Rav Zilber: “Bizim cemiyetimiz her zamankinden daha kuvvetli. Üç milyon Yahudiyiz. Bizi önemsiyorlar!”

Rav Apşteyn: “Neden herkese karşısın? Niye her zaman isyanlara ihtiyacın var? Seni bitiren gururunu niye zaptedemiyorsun?”

Rav Aşlag: “Size durumu nasıl anlatsam?”

Merdivenin Sahibi

Öğretmen: “Ne? Neyi anlatmak istiyorsun? Kurallarımıza, Kutsal Tora’mıza ve bize olan nefretini mi?”

Rav Aşlag: “Biz Yahudiler, dünyaya ışığın gelmesini engelliyoruz. Dünya bizim böyle yaşamamıza izin vermez.”

Rav Aşlag sustu ve etrafına baktı. Sessizliğin içinden Öğretmenin sesi duyuldu.

Öğretmen: “Başka açıklamalara ihtiyacınız var mı? Karşımızda suçlu biri var, onu yargulamalıyız!”

Rav Zilber: “Rav Aşlag, lütfen, dışarıdaki koridora çıkıp mahkemenin vereceği son kararı bekleyin. Bu son söylediğiniz sözlere göre...”

Rav Aşlag çıktı.

Önünde, uzun boş bir koridor vardı.

Odadan değişik sesler duyuluyordu.

Rav Aşlag, kapıdan uzaklaştı.

Koridorda yavaş adımlarla ilerledi.

Birden, kendi kendine yüksek sesle konuşmaya başladı. Koridorda ilerlerken elini havada sallıyordu.

Öğretmen Şimuel, Rav Zilber, Rav Apşteyn kapının eşiğinden ona bakıyorlardı. Rav Aşlag, döndüğünde kendisini seyrettiklerini gördü.

Rav Zilber: “Girin, Rav Yehuda Aşlag.”

Hahamlar mahkemesi odası...

Rav Aşlag, hahamların önünde durdu.

Rav Aşlag: “Beni dinlemenizi isterdim. Çünkü söylediklerim hakkında eklemek isterdim.”

Rav Zilber: “Gerek yok. Hahamlar mahkemesi seni aforoz etme kararını aldı. Cemaatin seninle teması yasaklanmıştır. Yarın mahkeme kararını, yönetim kurulunun diğer üyelerine imzalatacağız. Bu haberi bütün Polonya’ya iletacağız. Gidebilirsin.”

Rav Aşlag: “Siz, insanları büyük ızdıraplara götürüyorsunuz. Siz, olacakların mesuliyetini üzerine alıyorsunuz.”

Öğretmen: “Niye onu dinliyoruz? (Rav Aşlag’a hitaben) Sana söylediler. Gidebilirsin, git buradan!”

***

Varşova’da Sokak.

Rav Aşlag’ın karşısından geçen insanlar...

O, onların gözlerinin içine bakmaktaydı. Sanki onlara bir şey söylemek veya vedalaşmak istermiş gibi.

Eve yaklaştı.

Kapıdan, Rivka’nın anne ve babası çıkmaktaydı.

Baba, Rav Aşlag’ın uyumakta olan iki çocuğunu kucagında tutuyordu.

Anne, yüzünü mendile gömmüş,
ağlamaktaydı. Rav Aşlag’ı gördüler ve
önünden geçtiler. Rav Aşlag, onların
ilerleyişini izledi.

Birden Rivka’nın babası döndü ve uzaktan bağırdı.

Baba (Rivka’ya): “Hayatını mahvettin. Çocuklarını hiçe sayıyorsun. Yahudi değilsin, alçaksın! Sizi hafızamızdan siliyoruz! Kızımız olmayacak! Sen de yoksun! Bu kadar!”

Anne artık yüksek sesle ağlıyordu.

Baba ona, arkasından gelmesini emretti.

Merdivenin Sahibi

Anne: “Ona merhamet et. Az da olsa...”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag eve girdi.

Duvarlar boş, oda boştu.

Odanın ortasında kalan birkaç eşya bohçalanmıştı.

Bohçaların üstünde büyük oğlu uyuyordu. Baruh.

Rivka, kocasına doğru yöneldi.

Rivka: “Her şeyi satmayı başardım. Çok ucuza ama yine de satabildim. Biz hazırız. (Yehuda’nın suratına bakar) Tuhaf görünüyorsun.”

Rav Aşlag: “Onlara hiçbir şey anlatmayı başaramadım.”

Rivka: “David ve Braha şimdilik ebeveynlerinde kalacak. O kadar çok bizimle gelmek istediler ki. Ama onları nasıl alabiliriz?”

Rav Aşlag: “Üzülme. Onları yerleştikten sonra alırız.”

Rivka: “Ama bizimle, o kadar çok gelmek istediler ki.”

Rav Aşlag (Düşünceli): “Kimseye, hiçbir şey açıklayamıyorum. Ne arkadaşlara, ne düşmanlara, ne öğretmenlere... Hiç kimseye...”

Rivka: “Çocukları burada bırakmak çok zoruma gidiyor.”

Rav Aşlag: “Onlar, beni dinlemiyor. Ama onlara nasıl anlatırım?”

Rivka: “Yehuda, içimde kötü bir his var.”

Rav Aşlag: “Bana inanmıyorlar. Sanki tekrar tekrar aynı duvara çarpar gibiyim.”

Rivka ona sessizce baktı.

Rav Aşlag: “Nasıl anlatabilirim, nasıl?”

Rivka ona yaklaştı. Gözlerinin içine baktı.

Rivka (Sessizce): “Her şeyi açıkladın, onlar duymadı.”

Rav Aşlag, karşısında Rivka’nın yüzünü gördü.

Rivka onu sakinleştirdi.

Rav Aşlag (Birden ona): “Girişte anne ve babana rastladım.”

Rivka: “Onlar basit insanlar, onlara kızmam.”

Rav Aşlag: “Kızılmıyorum, onları anlıyorum.”

Odaya girip çıplak duvarlara baktı.

Rivka, eğilerek bohaların son düğümlelerini yaptı.

Yerde, küçük bir bez bebek vardı...

Rivka, birden doğrudu.

Rivka (Rav Aşlag’ın arkasından): “Seni duymadıklarını söylüyorsun. Ama onlar seni duymazdı.”

Rav Aşlag ona döndü.

Rivka: “Onları anlamalısın. Onlar bu dünyada yaşıyorlar. Bu dünyanın basit isteklerini yaşıyorlar; çalışmak, dua etmek, aile hayatı, çocuklar, torunlar, beraber kalmak, nesiller boyunca olduğu gibi... Yaradan’ın emri gibi... Ve sen, bütün bunları onlardan almak istiyorsun.”

Rivka’nın gözleri yaşardı.

Rivka: “Bu kadar az şeyi sana vermek istememekte haklılar. Sana bunu söylediğim için affet. Ama istememekte haklılar. Onlar basit insanlar, sen ise dev... Onlar seni anlayamaz. Sözlerini anlamazlar. Yaradan’la birleşemezler. Yehuda, onları rahat bırak. Seninle şu an aynı fikirde olmadığım için beni affet.”

***

Odada sessizlik.

Sadece Rivka’nın derin solukları duyuluyordu. Rivka gözyaşlarını zor tutuyordu.

Rav Aşlag: “Benimle evlendiğine pişman mısın?”

Merdivenin Sahibi

Rivka: “Hiçbir zaman pişman olmadım.”

Rav Aşlag ona yaklaştı. Onu kucakladı.

Böylece, boş odanın ortasında öylece durdular.

Pencerenin ardında sakin bir gece...

Yehuda'nın kolları arasında, Rivka sakinleşti.

Kapı vuruldu.

Odaya, dikkatlice Rav Aşlag'ın talebeleri girdi. Genç ve yaşlı Yahudiler.

Rivka kenara çekildi.

Talebeler sessizdi. Rav Aşlag'la göz göze gelmemeye çalışıyorlardı.

Hayim ve Aron, herkesin arkasına gizlenmişlerdi.

Talebelerin yaşlısı: “Seninle gelemeyeceğimizi söylemeye geldik. İsrail topraklarına...”

Rav Aşlag, şaşkın ve hayretle onlara baktı.

Bir başka yaşlı talebe: “Biz sana inanıyoruz. Siz büyük bir öğretmensiniz. Fakat biz, cemaatin kararına karşı gelemeyiz.”

Rav Aşlag başını salladı, uzun bir müddet sustu.

Sesler: “Bizi affedin.”

Rav Aşlag: “Sizi zorla götüremem. Eğer yapabilseydim, önünüzde diz çöker ve benimle gelmeniz için yalvarırdım. Ama dinlemeyeceğinizi biliyorum. Yaradan, kulaklarınızı mumla tıkadı. (Sustu) Hepimiz feci acılara maruz kalacağız. Duyuyor musunuz beni?”

Ses: “Duyuyoruz.”

Rav Aşlag: “Ve bana inanmıyor musunuz?”

Sesler: “İnanıyoruz.”

Yaşlı bir öğrenci: “Yapamayız. Burada akrabalarımız var. Birbirimize çok bağlıyız. Bunu siz de biliyorsunuz. Biz Yahudiyiz.”

Rav Aşlag: “Yahudi... (Aron ve Hayim’e) Ve siz. Neden arkadaşlarınızın arkasında saklanıyorsunuz?”

Aron ve Hayim yerlerinden kımlıdayamıyorlardı. Gözlerini kaldırıp Rav Aşlag’a bakacak cesaretleri yoktu.

Birden, Hayim başını salladı ve kararlılıkla konuştu.

Hayim: “Ben geliyorum.”

Herkes Hayim’e dönüp baktı.

Hayim, yumruklarını sıkıp havaya kaldırdı ve bağırды:

“Ben geliyorum! Burada kalmayacağım! Ben büyük öğretmenimle gidiyorum! O kadar istiyorsanız siz kalın! (Herkes bakarak) Ben gidiyorum! Evet, gidiyorum. Gidiyorum!”

Hayim ani bir hareketle Aron’u kolundan çekti.

Hayim: “Aron!”

Birinci yaşlı talebe: “Aron hiçbir yere gitmeyecek!”

Hayim: “Aron kimseyi dinleme!”

Birinci yaşlı talebe: “Aron, sen kalıyorsun. Gidersen kaderinin ne olacağını biliyorsun. Hiçbir şey alamayacaksın. Amcanın bütün serveti, şehirdeki fakirlere dağıtılacak. Sen tek kuruş bile göremeyeceksin. Anladın mı?”

Hayim: “Aron, biz gidiyoruz.”

Birinci yaşlı talebe: “Hayır, Aron, sen kalıyorsun.”

Hayim: “Buna pişman olacaksın, Aron!”

Aron: “Ben gidemem.”

Merdivenin Sahibi

Hayim: “Sen milyoner olacaksın Aron. Ama dünyanın en zavallı milyoneri, çünkü Rav Aşlag’la gitmedin.”

Rav Aşlag: “Hayim evine git ve hazırlan. İki saat sonra seni bekleyeceğim (Herkese bakar). Yalnız, sizi almaya gelince Yaradan’a küfretmeyin.”

***

Akşam.

Üstünde yaşlı arabacısıyla ağır ağır taş yolda giden araba görüldü. Arabanın üstünde Rav Aşlag, eşi, oğlu ve Hayim oturmaktaydı. Özgür, memnun ve kaygısız, elinde votka şişesi, arada bir zevkle şişeyi yudumlamaktaydı. Bir dilim ekmek ve soğanla... İnsanlar onlara bakıyorlardı. Biri durdu, biri onları işaret etti, biri yana çekildi. Arabacı suskundu.

Hayim: “Elveda Varşova, bir daha görüşmemek üzere! Biz İsrail topraklarına gidiyoruz!”

Rav Aşlag, şişeyi onun elinden aldı, içti ve arabacıya sundu.

Arabacı şişeyi bitirdi ve keyifle hıçkırdı.

Rivka onlara gülümseyerek bakıyordu.

Rav Aşlag (Arabacıya): “Bugün niye suskunsun?”

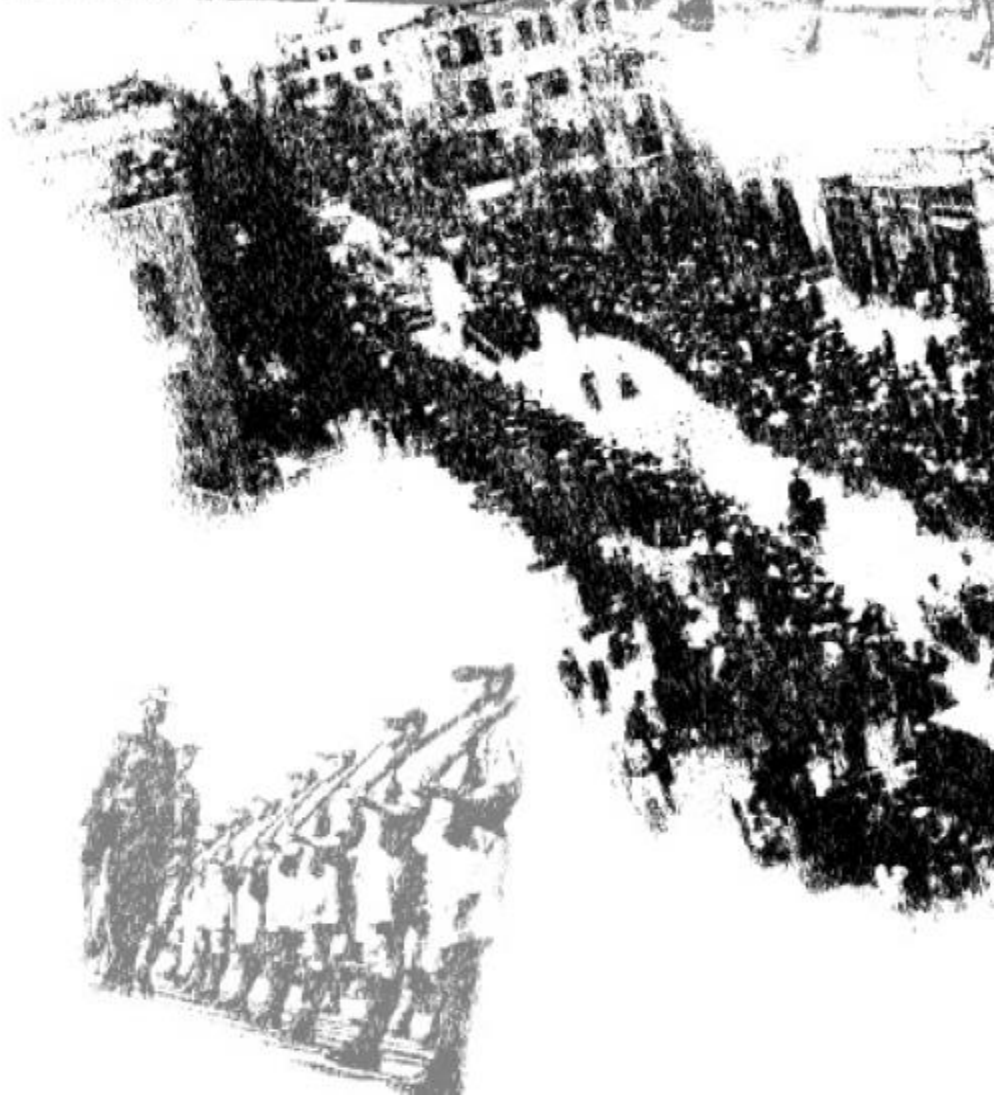
Arabacı: “Bu durumda hangi kitaptan okuyabileceğimi bilmiyorum.”

Rav Aşlag: “İnsan Yaradan’a bağlıysa, kedere yer vermez. Oğlunun sözlerini hatırla.”

Hayim: “Yaradan bir, tek ve benzersiz. O’ndan sadece iyilik gelir.”

Arabacı: “Sizin yanınızda kendimi iyi hissediyorum.”

Hayim (Mırıldanarak): “O zaman gel bizimle, gel, ha?”

Merdivenin Sahibi

Arabacı: “Yapamam, Moşe’yi kime bırakırım? Onun yanında yer ayırttırdım. Orada yalnız yatarsa üşür.”

Arabacı dizginleri çekti. İhtiyar ata neşeyle bağırdı.

Arabacı: “Rüzgâr tutan ekemez, hasadını biçemez.”

Rav Aşlag, arabacıya katıldı. Onunla Kohelet’ten ezbere okuyordu, ellerini tempoya göre sallıyorlardı:

“Sabah tohumu ek, akşama elini koymazsın.”

Hayim de onlara katıldı. Arabadan atladı ve heyecanla

Rav Aşlag’ın yanına yaklaştı.

Üçü beraber okuyordu: “Işık hoş, güneşi görmek gözlere iyi. Çünkü adam çok seneler yaşarsa, her birinde sevinecek ve karanlık günleri hatırlayacak. Çünkü çok saçmalıklar gelir.”

Araba şehri geçiyor, eğri yolda sarsılıyordu. Rav Aşlag’ın uzun elleri... Arabacının yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyordu. Hayim, hasidik dansı ederek koşuyor, bir geriye, bir ileriye ve Rav’ın yanından yürüyordu.

Arabacı aniden ve sertçe dizginleri çekti.

Arabacı: “Vaa!”

Ormanın içinden kısa boylu bir adam çıkmış, yolun ortasında duruyordu.

Elinde, beze sarılmış bir şey tutuyordu.

Rav Aşlag dikkatle, önünde kimin durduğunu anlamaya çalışarak baktı.

Arabadan inip ona doğru gitti. Bu, yaşlı Baruh.

Rav Aşlag, ona yaklaştı.

Baruh, ona kızgınca baktı.

Baruh: “Bunu sen al.”

Bir demet eskimiş kâğıt rulo verdi.

Rav Aşlag: “Bu nedir?”

Baruh: “Zohar Kitabı, neredeyse üç yüz senelik. Bu, Rav Mi Kotzk’un şahsi kitabı. Paha biçilemez. Şayet mali zorluklar yaşarsan onu satarsın.”

Rav Aşlag: “Teşekkürler... Öğretmenim.”

Baruh (Döner): “Bir daha görüşmeyeceğiz.”

Baruh dönüp ormanda kayboldu.

Yirminci yüzyılın, yirmili senelerinden belgesel görüntüler. Fırtınalı denizde, içinde birçok kişinin bulunduğu eski bir gemi, kuvvetle çalkalanmaktadır. İsrail toprağına yol alan geminin güvertesinde, kalabalığa sıkışmış olan Aşlag ailesi ve Hayim...

***

Gece.

Yıldızlar, güvertenin üstünde sallanıyorlardı. Rav Aşlag uzanmış, onlara bakmaktaydı. Kolları başının arkasındaydı. Birden, Rivka’nın eli, eline değdi.

Rivka (Fısıldayarak): “Başlıyor.”

Rav Aşlag Baruh’u ve Hayim’i uyandırdı.

Rav Aşlag: “Hemen doktor veya sağlıkçı arayın!”

Baruh kaptanın odasına koştu.

Hayim, alttaki güverteye koştu.

Baruh, ellerini hızla kaptana doğru salladı. Ama o, başıyla ‘hayır’ işareti yaptı.

Rivka, sancı içinde kocasına baktı.

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag onu kucakladı, onu kendisine yaklaştırdı.

Rivka acıdan inledi.

Baruh ve Hayim, hemen hemen aynı zamanda döndüler.

Baruh: “Kimse yok!”

Hayim: “Kimse yok!”

Rivka, birden kocasından ayrılıp aşağıya baktı.

Rivka (Sancı içinde): “Herkes gitsin, Yehuda! Gitsin!”

Hayim’in çantasından birçok şey uçtu. Aşlaglar’ın çantası boşaldı. Hayim ve Baruh; bez, yatak takımı, eteklik ve bluzlarla, aceleyle bir çadır kurmaya çalışıyorlardı. Rav Aşlag ve Rivka, kendilerini çadırın içinde buldular. Rav Aşlag, bir an dışarı baktı.

Rav Aşlag: “Sıcak su getirin, çabuk!”

Baruh, su getirmek için koştu.

Hayim: “Ama yok, hiçbir zaman yok.”

Rav Aşlag (Sakin): “Doğurmak, o kadar zor değil.

Hakikaten zor olan yaşamaktır. Hakiki bir sanatçı olmak gerekir.”

Rivka, çadırdaki inliyordu. Baruh, sıcak suyla dolu bir kova getirdi. Rav Aşlag, kollarını sıvadı.

Rav Aşlag: “Hayim, Baruh’u al gezmeye götür. Birazdan bir kızımız doğacak.”

Çadırın içine daldı.

Rivka’nın yüzü soluktu. Gözleri kocasındaydı. Büyük ter boncukları alnını kaplamıştı.

Rav Aşlag, narin yüzünü havluyla kuruttu.

Çadırın dışında gökyüzünün altında dolaşıyorlardı. Rivka, eşarbını ısırtıyor ve gözlerini yuvarlıyordu.

Dalgalar, gemiye çarpıyordu.

Dolunay, denizi aydınlatıyordu.

Aniden, doğan bir bebeğin sesi duyuldu. Rivka sancı ve mutluluktan ağlıyordu.

Rav Aşlag (Kız bebeği kucağında tutuyor): “Ee, merhaba Batşeva!”

Rivka (Sakin ve sevgi dolu bir halde tekrarlıyor):
“Batşeva...”

Belgesel görüntüler... Gemi, dalgalarla sallanmaktadır. Henüz yaptıkları ve direğe bağladıkları çadır, bir o yana bir bu yana sallanmaktadır. Rivka, çadırın altında uyumaktadır. Rav Aşlag, kenarda oturmaktadır. Karşısında da Hayim ve Baruh oturmaktadır.

Rav Aşlag (Baruh’a): “‘İsrail’, iki kelimedenden kuruludur. ‘Yaradan’ ve ‘yönelik’; yani Yaradan’a doğru. Bu toprakta, sadece Yaradan’ı bulmayı arzu edenler yaşar.”

Baruh: “Bunu arzu etmeyenler?”

Rav Aşlag: “Orada yaşayamazlar.”

Baruh: “Ama orada değişik insanlar yaşar.”

Rav Aşlag: “Hayır, onlar orada yaşayamaz.”

Baruh: “Ama nasıl olur? Orada değişik insanlar yaşar.”

Rav Aşlag: “Baruh, iki değişik insan aynı sokakta yürüyor. Birinin gözünde, bu sokak; taşlar, kaldırım, kapının yanındaki çamurlu su birikintisi. Kapı eşliğinde oturan dilenci. Ötekiyse bu sokak... Bu yol, onu gerçekten, birazdan Yaradan’a götürecek yoldur, sence onlar aynı sokakta mı yürüyor?”

Baruh: “Hayır, Yaradan’a giden, bu en güzel ve en aydınlık sokaktır.”

Rav Aşlag: “Bu toprak da öyle, çok güzel, çok aydınlık, çiçek açan, bol... İsrail toprağı, Yaradan’ın yanında olma isteğı... İçimizde bulunan bir yer.”

Rivka gözlerini açtı, kocasına bakıp gülümsedi.

Hiçbir zaman böyle görünmemiştii.

Baruh: “Benim içimde de İsrail toprağı var mı?”

Rav Aşlag: “O herkesin içinde vardır.”

Baruh: “Öyleyse bu yer herkese yönelik mi?”

Rav Aşlag: “Herkes.”

Baruh: “Bütün insanlara mı? Gerçekten herkese mi?”

Rav Aşlag: “Gerçekten herkese.”

Baruh: “Yalnız Yahudilere değil mi?”

Rav Aşlag: “Yahudi olan ve olmayan. Beyaz, sarı, siyah herkes.”

Baruh: “Yani zaman gelecek, bütün dünya İsrail toprağı mı olacak?”

Rav Aşlag: “Doğru, Yaradan’la olmak isteyen herkes, bu toprağın sakini olacak.”

Baruh: “Öyleyse, biz niye İsrail’e gidiyoruz? İsrail toprağı insanın içindeyse.”

Rav Aşlag: “Çünkü biz acele ediyoruz. Biz bekleyemeyiz. Biz öyleyiz. Yaradan tarafından seçilmişiz. Buna karşı yapacak bir şey yok. Haritada bir nokta olup İsrail toprağı adını taşıyan yerde yaşadığımız zaman, bu bize daha fazla güç katar.”

Baruh: “Ben bunun bir an evvel olmasını istiyorum!”

Merdivenin Sahibi

Belgesel görüntüler... Gemi dalgalarla sallanmaktadır. Yolcular güvertededir. Herkes heyecanla, yaklaşan karaya bakmaktadır. Bizim kahramanlarımız da buradadır. Rivka ve küçük Batşeva, Hayim, Baruh ve Rav Aşlag...

Belgesel görüntüler... Yafo Limanı. Gemiden inen insanlar. Bir İngiliz devriyesi, inenlerin yüzlerine şüpheyle bakmaktadır.

Rav Aşlag, limandan dışarı çıkar. Yol arkadaşları güçlkle, ona yetişmeye çalışmaktadırlar.

Rav Aşlag: “Daha çabuk! Daha çabuk!”

Rivka: “Nereye gidiyoruz?”

Rav Aşlag: “Kudüs’e.”

Kudüs... Belgesel görüntüler... Yirmili yıllar, kalabalık sokaklar, değişik insanlarla dolu. Türk, İngiliz, Ermeni, Arap, Bedevi, Yahudi... Renkli ürünlerle dolu birçok dükkân, önlerinde uyuklayan tembel satıcılar. Rengarenk giyinmiş bir Türk, nargile içmektedir. Bir binanın gölgesinde, iki dindar Yahudi tartışmaktadır.

Rav Aşlag, Hayim ve Baruh, sokakta yürüyorlardı. Üzerinde, “Bilgelik Bahçesi Din Okulu” yazan bir tabelanın önünde durdular.

Yıpranmış, taş merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Önlerindeki büyük bir salonda, genç ve yaşlı öğrenciler gördüler. Bazıları konuşuyor, bazıları okuyordu. Bazıları düşünceli, bir öne bir arkaya sallanıyordu. Biri, başı kitabın üstünde uyuyakalmıştı. Salonun girişinde Rav Aşlag yerinde donakaldı.

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag (Hayranlıkla): “Bakın! Kabala öğreniyorlar!”

Birden biri, Rav Aşlag’ın omzuna dokundu.
Aşlag, arkasını döndü ve İspanya kökenli yaşlı
bir Yahudi gördü.

Sefarad Yahudisi (Onlara bakar): “Nerelisiniz Kabalistler?”

Rav Aşlag (Mutlu): “Varşova’dan.”

Sefarad Yahudisi (Gülümseyerek): “Benimle gelin.”

Uzun bir koridorda yürüyorlardı. Sağ tarafta, Ağlama Duvarı’na bakan pencereler vardı. Duvarın yanından geçiyorlardı. Yanında, sallanarak dua eden insanlar vardı.

***

Sefarad Yahudinin odası.

Seferad Rav: “Ben Rav Hadad, bu okulun başkanıyım. (Köşede, kocaman bir kitabın üstüne eğilmiş kısa boylu bir adamı işaret eder) Rav Levi benim hocam. Bana kendinizden bahsedin.”

Rav Aşlag: “Öğrenmeye geldik.”

Rav Hadad: “Bizim hakkımızda ne biliyorsunuz?”

Birden, odanın köşesinden kısık bir ses duyuldu.

Rav Levi: “Başlangıçta 25, ‘Ve Tanrı kaburgayı yarattı...’ (Gözlerini kaldırıp Rav Aşlag’a bakar) Devam et.”

Rav Hadad: “Henüz geldi, Sayın Rav.”

Rav Aşlag (Bir an bile düşünmeden Rav Levi’nin bıraktığı yerden devam eder): “Bir daha yapmayacak...”

Rav Levi: “Onu okula kabul et.”

Kapının yanında duran Hayim ve Baruh’un gözleri Rav Levi ve Rav Aşlag’ın arasında gidip geldi.

Merdivenin Sahibi

Rav Hadad: “Bütün Zohar’ı ezbere mi öğrendin Aşkenazlı? Aferin!”

Rav Aşlag: “Bilerek ezberlemedim.”

Rav Hadad: “Özür diliyor gibisin. Bununla beraber, bu başlıca işimiz. Bu yazıları hatırlamak. Öğretmenim Rav Levi, bütün Zohar Kitabı’nı ezbere biliyor, bütün yüce Ari yazılarını. Bu yüzden, onu büyük bir Kabalist sayarlar.”

Rav Aşlag: “Rav Levi’nin büyük bir Kabalist olmasının kuvvetli hafızası yüzünden olduğunu sanmıyorum.”

Rav Hadad: “Her gün bu kutsal kitabın kutsal kelimelerini tekrar eder. (Rav Levi’yi işaret ederek) Böylece onları ezbere bilir. Bu yüzden o, büyük bir Kabala öğretmenidir.”

Rav Aşlag duraksadı ve Rav Levi’ye baktı.

Rav Aşlag: “Yapacağımız bu mu?”

Rav Hadad: “Yapacağımız bu.”

Rav Aşlag: “Ama bu kelimelerin derin anlamına girerek mi?”

Rav Hadad: “Derin manası yoktur. Bu kelimeler kutsaldır, o kadar. Onları söyledikçe, onları ezbere öğrendikçe, kurtarıcının gelmesini çabuklaştırırız.”

Rav Aşlag (Daha da soğuk): “Bunu size kim söyledi?”

Rav Hadad: “Sorunu anlayamadım...”

Hayim bir adım geri attı ve sırtı kapıya çarptı.

Rav Levi (Odanın köşesinden): “Biz buna inanıyoruz, bu bize yeter.”

Rav Aşlag (Ona döner): “Ancak edindikten sonra inanabilirsiniz. Bütün kalbinizle hissettiğiniz ve gördüğünüz zaman. Sadece o zaman inanırsınız.”

Rav Levi: “Boş laflar. Ne görebilirsin, zavallı şey? İnanmak lazım, o kadar. (Rav Aşlag’a dikkatlice bakarak) Körü körüne inanç öğreneceksin, Aşkenaz.”

Rav Aşlag (Gözünü ayırmadan, yavaşça heceler): “Sadece, (aniden) görmeyi öğreten öğretmenden öğrenilebilir.”

Rav Levi: “Ve ben sana, bunları unutmanı söylüyorum. Bunlar boş şeyler!”

Rav Aşlag (İnatla): “Sadece maneviyatını elde ettiği zaman öğrenebilir.”

Rav Levi (Yavaşça, iskemleden kalkarken sesini yükseltir): “Burada hiçbir şekilde maneviyat yok, duyuyor musun? Hiçbir maneviyatı edinmek... Yalnız yazılmış olan ve bize verilen var, fazlası yok. (Duraklar) Allah korusun!”

Oda kaybolur. Işık parlaması...

Rav Aşlag’ın önünde güzel bir toprak yayılıdır. Işık dolu.

Birden toprak titremeye başlar.

Rav Aşlag sessiz, Rav Levi’ye baktı. Rav Levi onu keskin bir bakışla inceledi.

Rav Levi: “Şimdi neredeydin?”

Hayim ve Baruh kapının yanında, nefes almaya bile korkuyorlardı.

Rav Aşlag: “İsrail toprağında. İçimizde yaşayan büyük toprak!”

Rav Levi: “Karşı mısın, Aşkenazi?”

Rav Aşlag: “Galiba adreste yanıldım.”

Merdivenin Sahibi

Rav Levi: “Gururlusun!”

Rav Aşlag: “Varşova’dan bize öyle büyük görünüyorsunuz ki.”

Rav Hadad: “Gerçek Kabala Bilgeliği’ni aşağılıyorsun.”

Rav Aşlag: “Sizde, gerçek Kabala Bilgeliği’nin kıvılcımı bile yok.”

Rav Aşlag tekrar durakladı. Rav Levi’nin kendini tutamadığını gördü.

Rav Aşlag: “Biz burada öğrenemeyiz.”

Döndü ve odadan çıktı.

Hayim ve Baruh arkasından koştu. Haham

Hadad, Rav Levi’ye baktı.

Rav Levi: “Rav Hadad, ona bakıver. Bize dert olabilir.”

Rav Aşlag, Hayim ve Baruh, koridorda ilerliyorlardı. Yirmi yaşlarında bir genç, onlara yetişti. Gözlerini açmış, Rav Aşlag’a bakıyordu.

Genç: “Bütün konuşuklarımızı duydum.”

Rav Aşlag: “Bizi gizlice mi dinledin?”

Genç: “Kendimi tutamadım.”

Rav Aşlag: “Adın ne?”

Genç: “Şimon, burada bir senedir okuyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

Baruh: “Bizimle gel!”

Şimon: “Ama, ben...”

Rav Aşlag: “Maneviyatta zorlama olmaz Şimon, insan kendi kararlarını kendi almalıdır.”

Bahçeye çıktılar.

Rav Hadad ve Rav Levi okulun ikinci katından onlara bakıyordu.

Kudüs. Evin önünde ufak bir bahçe.

Rivka, pencereden, bahçede olanlara bakıyordu.

Orada Rav Aşlag, Hayim ve Baruh, büyük tahta sandıkların açıyorlardı. Sandıkların içlerinden demir parçalar, mengene, merdane, deri parçaları çıkarıp çimenin üzerine seriyorlardı.

Rav Aşlag, başını kaldırdı.

İki dindar genç, alçak parmaklıkların arkasından onları izliyordu.

İçlerinden biri Şimon'du.

Şimon: “Bu, arkadaşım Moşe, biz sizinle öğrenmek istiyoruz.”

Rav Aşlag: “Siz, dericilik işini mi öğrenmek istiyorsunuz? Bunun çok kötü kokan bir iş olduğunu hesaba katmalısınız.”

Şimon: “Biz, Kabala öğrenmek istiyoruz. Ve dericilik.”

Hayim, Rav Aşlag'ın arkasından onlara gülümsüyordu.

Şimon: “Buradan gitmiyoruz.”

Baruh, sevincini küçük bir dansla ifade etti.

Rav Aşlag: “Gerçekten hazır mısınız?”

Berber cevap verirler: “Biz hazırız! Hazırız!”

Rav Aşlag: “Geceleri öğrenmek?”

Berber cevap veriyorlar: “Hazırız. Hazırız!”

Rav Aşlag: “Geceleri, yalnız üç saat uyumak?!”

Onlar (Bir ağzdan): “Evet. Hazırız! Hazırız!”

Rav Aşlag: “İyi. Girin ve deri bastırma makinesini kurmaya yardım edin. Bu gece, ilk dersimiz başlıyor.”

Merdivenin Sahibi

Hayim, sevinçten kendini tutamadı. Koşup onlara sarıldı ve bahçenin içine çekti.

***

Kudüs. Gece.

*Şehrin güçlendirilmiş duvarları
arkasından uluyan çakalların sesi
duyulmaktadır.*

Karanlık evlerin arasında, dolambaçlı yollar.

*Evlerin birinde, küçük bir pencereden
sızan zayıf bir ışık...*

*Pencerenin arkasından sınıfa
dönen bir oda...*

Rav Aşlag'ın etrafında dört talebe oturuyordu.

Şimon, Moşe, Hayim ve Baruh.

Rav Aşlag, önünde duran kitabı işaret etti.

Rav Aşlag: “Bu, kutsal Zohar Kitabı.”

Moşe (Hayranlıkla): “Ben üç senedir onu öğreniyorum.”

Rav Aşlag: “Onu öğrenemeyiz, sadece hissedebiliriz.”

Moşe: “Deniyorum.”

Rav Aşlag: “Saçma! Bütün bu denemeleri bırak!”

Moşe: “Fakat...”

Rav Aşlag: “Bu, hiçbir şey değil. Bu kitap, bir şey değil. Kelimelerin yazılı olduğu sayfalar... Kendi içinden geçirmezsən...”

Şimon: “Ama nasıl? Bu nasıl yapılır?”

Rav Aşlag, elini kitabın üstüne koydu.

Rav Aşlag: “Orada, o sayfaların ardında, senin 125 basamak yükselişin var. Ruhunun derinliklerine inen, 125 basamak. Senin içinin ‘özüne’. Orada, hiç hoş olmayan bir durumla karşılaşırısın.”

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag sustu. Hepsi dikkatle ona bakıyordu.

Şimon: “Ne var orada?”

Rav Aşlag: “Hastalık.”

Şimon: “Hastalık mı?”

Rav Aşlag: “O, seni çoktandır yiyip bitiriyor. Zohar, sana onu gösteriyor.”

Hepsi Şimon’a baktı.

Rav Aşlag (Gözlerini ondan ayırmadan): “Bütün dünyadan nefret ediyorsun. Sadece kendin için yaşıyorsun. Bu feci bir hastalık.”

Şimon: “Bu hastalığı nasıl keşfedebilirim?”

Rav Aşlag: “Işık. Ufak bir ışık hüzmesi içine girer. Her basamakta, ışık daha da artar. Böylece Yaradan’ı keşfedersin.”

Şimon: “Onu görecek miyim?”

Rav Aşlag: “O, her kelimenin içindedir.”

Rav Aşlag, kitabın ilk sayfasını açıp birinci satırı gösterdi.

Rav Aşlag: “İşte O.”

Hepsi kitaba eğildi.

Rav Aşlag: “O’nu görüyor musunuz?”

Hayim: “Yok, ben görmüyorum.”

Şimon (Fısıldar): “O, burada mı?”

Rav Aşlag: “Burada.”

Moşe: “Bize şaka mı yapıyorsunuz?”

Rav Aşlag: “Bu, vaktimi şakayla kaybedemeyecek kadar ciddi bir mesele. O, burada. Her zaman (Kitaba dikkatle bakar) İşte, O... O’nun dünyası.”

Merdivenin Sahibi

Hepsi kitaba bakmaya devam ediyordu. Sonra gözlerini Rav Aşlag'a çevirdiler.

Şimon: “Niye O’nu göremiyoruz?”

Moşe: “Neden?”

Rav Aşlag: “Hayatın mutlak yasasının aşk olduğu bu dünyayı göremezsin.”

Moşe: “Neden?”

Rav Aşlag: “Çünkü hâlâ öyle değilsin.”

Şimon: “Ben, O’nu ne zaman... görürürüm?”

Rav Aşlag: “Işık seni yıkadıktan sonra.”

Şimon: “Ne zaman?”

Rav Aşlag: “O’na benzeyeceğin zaman. Bunu hemen yapamayız. Bu basamaklar, bu yüzdenden mevcut. Ufak bir ışık, arkasından biraz daha büyük ışık, her basamakta hem iniş hem de çıkış var. Yalnız, bu inişlere dayanabilecek güç lazım.”

Şimon: “Dayanabilecek miyim?”

Rav Aşlag: “Sen? Yapamazsın.”

Şimon: “O zaman nasıl?”

Rav Aşlag: “Ama hep beraber yapabiliriz.”

Şimon: “O ne istiyor?”

Rav Aşlag: “O, birleşmemizi istiyor. Tek büyük bir iradeye dönüşmemizi. O’nun isteği budur. O zaman, O’nu hemen keşfederiz, bu satırların arkasından. Oku, Şimon...”

Şimon (Satırlara bakar ve sessizce): “Sorar: Gül nedir?”

Cevabı: İsrail Toplumu...”

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag: “Yaradan’a doğru. Biz İsrail. Tek bir kalp, tek bir irade. O’nu görmek isteği! (Kitabın satırlarına bakar) Şimdi de O burada. O, bekliyor.”

Ara...

Oda sessizdi.

Şimon: “Bizi oraya götür. O’na.”

Rav Aşlag susuyordu.

Moşe: “Biz arkandan geleceğiz. Adım adım.”

Hayim: “Bunu hepimiz çok istiyoruz.”

Baruh: “Hayatta tek istediğimiz...”

Rav Aşlag, masanın üstünden eğilip onlara yaklaştı.

Rav Aşlag: “Beraber olun, tek bir grup. Kendinizi düşünmeyin. Güç isteyin. Ancak kendiniz için değil, bütün zavallı dünya için. Birleşmek için güç isteyin. Beni duydunuz mu?”

Şimon: “Evet!”

Moşe: “Evet!”

Hayim: “Evet!”

Baruh: “Evet!”

Hepsi kitaba eğildi.

Rav Aşlag’ın odası.

Sabah...

Rivka odaya girdi. Oda boştu.

Rivka masaya yaklaştı. Zohar Kitabı’nın üstünde, kocasının düzgün elyazısıyla yazılmış bir not vardı.

“Üç gün sonra döneceğim. Merak etme. Sevgiyle,
Yehuda.”

Almanya. Yirmili senelerin Münih’i...

Merdivenin Sahibi

Uzun boylu bir adam sokakta ilerliyordu. Gelip geçenlerin, vitrinlerin, eski evlerin önünden geçiyordu.

“Burgerbraukeller” adlı bir birahanenin yanında durup içeriye girdi.

Hitler, parlak çizmeleriyle bir tahta masanın üstünde duruyordu. Etrafında, ellerindeki bira şişeleriyle masalara vuran bir grup pilot vardı.

Oradakiler, Almanca “Domuzları keselim! Hain hükümeti indirelim! Almanya Almanlarıdır” şarkısını okuyorlardı.

Barda çın çın çınlayan bardakların yüksek sesi duyuluyordu.

Bardakların çınlama temposuyla Hitler elini kaldırdı.

Hitler, başını kesin bir hareketle sağa çevirdi. Uzun uzun bir noktaya baktı.

Masadan atlayıp barın bir köşesine gitti.

Orada dini kıyafetiyle Rav Aşlag oturuyordu. Elinde büyük bir bira şişesi vardı.

Tuhaf, ama kimse onun farkında değildi.

Hitler, doğru ona gitti.

Hitler: “Onlar seni görmüyor. Ya da ben şizofren miyim?”

Rav Aşlag: “Onlar görmüyor.”

Hitler (Etrafına bakar): “Onlar hakikaten seni görmüyor. İnanılacak gibi değil... Kimsin sen?”

Rav Aşlag: “Adım, Rav Yehuda Aşlag.”

Hitler: “Buraya nasıl geldin?”

Rav Aşlag: “Mühim değil (Hitler’in gözlerinin içine bakar) Bana karşı tamamen dürüst olabilirsin.”

Bir Sinematik Roman

Hitler (Aniden oturur): “Sana bir şey söylemeliyim... (Ona yaklaşır) Mantiken sana bunu anlatamam. Bu benim içimde, derinde. Bilinçaltımda... (Göğsüne parmağını koyarak) Burada, içeride. Sizlere karşı içimde öyle büyük bir nefret var ki! Öyle bir nefret ki!”

Rav Aşlag: “Biliyorum, biraz daha yaklaş. Onlar çok gürültü yapıyor. Seni iyi duyamıyorum.”

Hitler (Sandalyeyi Rav Aşlag’a yaklaştırarak, arkaya, güreleyen kalabalığa bakar): “Ve... beni dolduran öyle bir his var ki, ben bu değilim. Beni seçtiler. Beni... Birden, krala dönen basit bir asker. Bana bunu açıklayabilir misin?”

Rav Aşlag: “Bakanların ve Kralların kalbi Yaradan’ın elindedir.”

Hitler: “O, Yahudilerden nefret mi ediyor?”

Rav Aşlag: “O, saf bir aşktır. Nasıl nefret edebilir? O’nda öyle bir nitelik yoktur. O, herkesi sever. O’na göre hepimiz biriz.”

Hitler: “Öyleyse neden içimde böyle bir nefret var? Söyle... (Fısıldayarak) Beni durduracak kimse olmazsa, dünyanın yarısını mahvedeceğim. Bana açıkla, açıkla, açıkla! Belki senin açıklamanla akıllanabilirim ve sen, milyonlarca insanı kurtarabilirsin. Bulunmaz bir fırsatın var. Dene Yahudi. Dene... Senden rica ediyorum!”

Rav Aşlag bardağı yana çekti. Susuyordu.

Hitler: “E, neden susuyorsun?”

Rav Aşlag: “Bunun en kötü tarafı, sana hiçbir şey açıklamaya gerek olmaması. Sen olmazsan başka biri olacak. Hakikaten seçme özgürlüğün yok. Hakikaten seni seçtiler. Seni tasarlayıp bu vazifeye atıyorlar.”

Hitler (Kaderine razı): “Ben kuklayım...”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Sen kuklasın, kuklaya hiçbir şey açıklayamam, gerekli değil. Hiçbir şey anlamayacaksın. Ben bunu başkalarına açıklamalıyım. Yapamıyorum. Onlar beni dinlemiyor. Onlar sağır, kulaklarını tıkadılar. Onlar, duymak istemiyor. İstemiyorlar!”

Rav Aşlag, kızgın, bira şişesiyle masaya vurdu. Duvara doğru döndü.

Hitler: “Ne diye buraya geldin?”

Rav Aşlag: “Her şeyi kendi gözlerimle görmek için. Hissetmek... Bağırarak için!”

Rav Aşlag, kalkıp kapıya doğru gitti.

Hitler (Ona doğru): “Bu sefer gitmene izin veriyorum. Ama bir daha görünme. Sizin için kötü günler geliyor, Yahudiler!”

***

Varşova, Hahamların mahkemesi.

Öğretmen elinde yarı buruşuk bir kâğıt sallıyordu.

Karşısında üç haham sessizce oturuyordu. Rav Feldman, Rav Apşteyn ve Rav Zilber.

Öğretmen Şimuel: “Bu adam! Oradan bile cemiyetimizi sabote etmeyi deniyor. Bu açık mektup hepimize meydan okumak mahiyetinde! Bu mektup elden ele geçiyor. Ne yazıyor biliyor musunuz? Üzerimizde büyük bir tehlike dolaşiyor. Hocalarımız ve yöneticilerimiz beni dinlemeli. Eğer onlar kabul etmezse hiç olmazsa siz, Polonya’nın basit insanları, dinleyin. Sevgili kardeşlerim, bir an evvel Avrupa’yı terk edin. Size ne kadar rahat görünüyor olsa da, her şeyi bırakıp İsrail toprağına dönün. Gurbetlik bitti. Bize büyük görev verildi.

Bir Sinematik Roman

Dünyaya ışığı davet etmek. Bunu yapmadığımız müddetçe, bütün dünya bize karşı olacak. Sizin yöneticileriniz bunu anlamıyorlar. Bu yüzden herkese bela getiriyorlar. Ve en başta sizlere! Ancak, hâlâ bazı şeyleri değiştirebiliriz. Avrupa'yı terk edin! Mümkün olduğunca çabuk!”

Öğretmen okumayı kesti, oradakilere bakıyordu.
Kâğıtları yere atıp ayaklarıyla ezdi.

Öğretmen: “Sizden buna bir son vermenizi istiyorum. Biz ona nerede olursa olsun ulaşırız. (Bağırıyor.) Tutup ona bir ders vermeli! Hiç yeri olmasın; ne orada ne burada, hiçbir yerde!”

***

Sabah.

Rav Aşlag'ın

odası...

Başı, masanın üstündeydi.

Yanında kahve telveleri olan bir bardak duruyordu. Küllük, sigara izmaritleriyle doluydu. Birden, muazzam bir patlama sesi duyuldu. Rav Aşlag'ın odasının penceresini kıran büyük bir taş, gürültüyle yerde yuvarlandı. Kırık pencerenin arkasından, kadınların bağırışları duyuldu. Rav Aşlag, masasından kalktı. Rivka ürkmüş, odayı inceliyordu. Rav Aşlag, pencereye yaklaştı. Şaşırtıcı bir görüntüyle karşılaştı.

Aşağıda bir grup kadının arkasında, Yahudi dindar erkeklerden büyük bir grup, öfkeyle eve bakıp bekliyorlardı.

Bir Sinematik Roman

Genç bir kadın: “Ben kocamın delirmesini istemiyorum! Ona ne yaptın?”

Yaşlı bir kadın: “Şuna bakın, nasıl durup bizi seyrediyor! Sen bizi korkutamazsın! Bizim çocuklarımız gerçek Yahudi. Onları size vermeyiz!”

Erkek grubunun arasından bir ses duyuldu, yüzü görünmüyordu.

Erkek Sesi: “Bizim kutsal şehrimizi terk etmeni istiyoruz. Varlığınla onu bozuyorsun! Defol buradan!”

Yaşlı kadın: “Aksi halde senin ve karının gözlerini oyarız! Evini yakarız! Seni gidi salgın yayan!”

Rav Aşlag (Sakin): “Siz, nefretle dolusunuz. Bu iyi değil.”

Yaşlı kadın kalabalığa dönerek: “Yıkın bu evi! Siz, erkek misiniz değil misiniz?”

Becerikli eller, birkaç taş daha attılar. Rav Aşlag’ın yanındaki cam kırıldı. Yanından cam parçaları uçtu.

Rivka onu, ceketinin kolundan tutup pencereden uzaklaştırmaya çalıştı.

Rivka (Bağırıyor): “Ne yapıyorsunuz? Ayıp! Siz Yahudisiniz!”

Başının yanından bir taş geçti.

Birden, Rav Aşlag’ın gürleyen sesi duyuldu.

Rav Aşlag: “Benim gizli bilgeliikle ilgilendiğimi biliyor musunuz?”

Sanki emir almış gibi, halk o an donakaldı.

Rav Aşlag: “Evimin bütün pencerelerini kırabilirsiniz. Ama ben, her şeyi bir kelimeyle tamir edebilirim.”

Kalabalık susuyordu.

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “O zaman bütün dünya muazzam gücümü görecek. Ve O’na karşı gelenlere ne olacağını...”

Kadınlardan birinin sesi: “Ne, korktunuz mu? O, size hiçbir şey yapamaz!”

Rav Aşlag: “Hayatın ve ölümün sırrını bilen Kabalistin evinin pencerelerini kırdınız!”

Kalabalık tedirginleşti, hareketleniyorlardı.

İlk sıralarda duran kadınlar, yavaşça arkaya döndüler.

Eviden uzaklaşmaya başlıyorlardı.

Arkalarından, erkekler de geri geri çekilmeye başladılar. Rav Aşlag, onlara uzaktan bakıyordu.

Rivka, kocasına tutunmuş titriyordu. Evin yanındaki meydan hızla boşaldı.

Rivka (Fısıltıyla): “Söylediklerin doğru muydu? Hepsini bir kelimeyle düzeltebilir misin?”

Rav Aşlag: “Evet. (Ona bakar) Şüphen mi var? Hepsini bir kelimeyle düzeltebilirim.”

Rivka: “Nedir o kelime?”

Rav Aşlag: “Bir kelimeyle... Camcı Amikam’a söyleyeceğim... O, zaten burada oturuyor. İki ev ötede... Hemen gelip bütün camları tamir eder.”

Rivka gülümsedi. Arkasından gülmeye başladı. Şimdi ikisi beraber gülüyorlardı. Rav Aşlag, kızını kucağına alıp dans etmeye başladı.

Rivka ve Baruh, onları alkış tutarak seyrediyordu.

Bir Sinematik Roman

***

Kudüs... Gece... Aşlaglar'ın evi...

Sınıfa dönmüş oda.

Rav Aşlag masadaydı. Karşısında talebeleri oturuyordu. Ders başlamak üzereydi.

Moşe (Çekinerek): “Hocam, bugün sana bağırın karımdı. Bana anlattığına göre, bir haham hepsini sinagogda topladı ve buraya, size saldırılarına sebep oldu. Dedi ki ismi...”

Rav Aşlag: “Yazık ki bunu anlatıyorsun. Derse ait olmayan her şeyi orada bırakmalı.” (Kapıyı işaret eder.)

Aniden kapı açıldı. Kürkten yapılmış, lüks bir şapka giyen uzun boylu, yapılı, dindar bir Yahudi odaya girdi. Şimon, hemen kalktı. Diğer talebeler de kalktı.

Yaşlı adam: “Dersinizde bulunmama izin verir misiniz, sayın Rav Aşlag?”

Rav Aşlag: “Ben yalnızca talebelerime öğretirim.”

Şimon (Rav Aşlag’a fısıldar): “Bu, Avram İshak HaKohen Kuk, İsrail toprağının başhahamı.”

Rav (Duymamış gibi): “Ders vakti, araştırma değil.”

Rav Kuk: “Araştırmak için gelmedim. Senin dersine geldim.”

Rav Aşlag: “Sizi uyarmam lazım. Varşova’da beni aforoz ettiler. Başka hahamlar sizi yanlış anlayabilir. Bir tatsızlık çıkabilir. Siz, resmi bir kişiliksiniz.”

Rav Kuk: “Biliyorum, Varşova’dan ve buradan beni uyardılar. Seni sevmiyorlar.”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Gördünüz mü? Ayrıca her konuya, kişisel açıdan bakarım.”

Rav Kuk: “Bunun da farkındayım.”

Rav Aşlag: “Ben Kabala öğretiyorum, sadece Kabala.”

Rav Kuk: “Bütün bunları biliyorum. Bütün meziyetlerini saymana lüzum yok. Rav Hadad orada, pencerenin arkasında bekliyor. Seni durdurmamı istiyor.”

Pencerenin arkasından bir ara, Rav Hadad’ın solgun yüzü görüldü.

Rav Aşlag (Dikkatini ona vermeden): “Bu yapılamaz.”

Rav Kuk: “Bunu da biliyorum. Senin Kabala dersine iştirak etmeyi istedim. Karşı değilsen kalmak istiyorum.”

Rav Aşlag (Tereddütle): “Derse başlayayım. Kalabilirsiniz.”

Rav Kuk: “Teşekkür ederim.”

Rav Aşlag, talebelerine döndü.

Rav Aşlag: “Kabala, din değildir; bilimdir.”

Bütün öğrencilerin gözü misafire doğru yöneldi.

O, Rav Aşlag’a bakıyordu.

Rav Aşlag: “Din, birinin sana anlattığına dayanarak geliştirdiğin inançtır. Kabala, pratiktir ve deneyimlere dayanır. Sadece kendim edindikten sonra inanırım!”

Rav Aşlag, odada gezinmeye başladı, kimseye dikkat etmeden...

Rav Hadad, tekrar görünüp kayboldu.

Rav Hadad, Rav Kuk’a baktı. Niye mani olmadığını anlamak ister gibiydi.

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag: “Din sakinleştirir. Kabala ise adamı, sürekli içinden tutuşturur. Sadece, ‘Niye doğdum?’ sorusuyla yananlara aittir.”

Talebeler yüzlerini, duvardan duvara gezinen hocalarından ayıramıyorlardı. Onunla gurur duydukları fark ediliyordu.

Rav Aşlag: “Bizim ilmimizle öbür dinler arasında çok önemli bir fark var.”

Rav Hadad, Rav Kuk’a işaret etti. Rav Kuk tepki göstermedi.

Rav Aşlag: “Dinler der ki; Yaradan’dan dile ve O, sana yardım edecek. O affedecek, merhamet edecek, yardım... Dua edin ve O, tavrını değiştirecek. Oysa Kabala diyor ki; Yaradan değişmez.”

Pencerenin önünde durdu ve sırayla herkese baktı.

Rav Aşlag (Net bir sesle): “O değişmez! O’na karşı değişmesi gereken biziz, sadece bizler. Bizden gelecek tek bir istek olabilir; O’nun bizi değiştirmesini istemek!”

Rav Aşlag, pencerenin eşiğine dayandı.

Rav Aşlag: “Pencerenin yanına geldim, niyetim, söylediğim her kelimeyi Rav Hadad’ın işitebilmesi. Bizim bütün kutsal kitaplarımız, Kabalistler tarafından yazılmıştır. Onlar tek bir şeyden bahsederler: Ölüm meleğini aşmanın yolundan. Egoizmin üstesinden gelmekten. Aşkı keşfettiren 125 basamak... Kabala Bilgeliği budur.

O, bütün dinlerden çok önce ortaya çıktı. Tek bir amaçla; dünyada birliği sağlamak. Sevgiyi, aşkı ifşa etmek. Bundan daha üstün ne olabilir?”

Kapı sonuna kadar açıldı ve Rav Hadad içeri girdi.

Merdivenin Sahibi

Kızgınlıktan neredeyse boğulacak gibiydi. Rav Kuk'a bakıp bağırmaya başladı.

Rav Hadad: “Siz, İsrail’in başhahamı, bunları mı dinliyorsunuz? Önünüzde, dinimizin bütün temellerini yıkan bu adamı mı? Ve siz, susuyor musunuz?”

Rav Kuk (Sakin): “Sözlerinde hiçbir problem görmüyorum.”

Rav Hadad: “Ne?! Kabala bilim mi? Din psikolojisi mi? Kabala herkes için mi? Yaradan, arkadaş mı?”

Rav Kuk: “Sayın Rav Aşlag’ın söylediği her kelimeye katılıyorum.”

Rav Hadad, sustu. Şoktaydı.

Rav Kuk, kapıya doğru gitti. Çıkmadan evvel, bir an durdu.

Rav Kuk (Rav Aşlag’a): “Burada kalıp senin ağzından Kabala’yı öğrenmekten ne kadar zevk aldığımı bir bilseydin... Ama yapamam... Bana yasak. Yazık... Ne kadar yazık...”

Odadan çıktı.

Rav Hadad, onun evden uzaklaşışını izlerken;

Şimon: “Rav Hadad, belki siz de derse kalırsınız?”

Rav Hadad (Rav Aşlag’a): “Merak etme, ne olursa olsun burada hayatın kolay olmayacak!”

***

Delikli tahta pencereleriyle, demirden, büyük bir depo... Geçenler uzaklaşıp elleriyle burunlarını kapatıyorlardı. Pencerelerin aralıklarından, tozlu yapının içinde, devamlı aynı hareketleri tekrar tekrar yapan bir adam görülüyordu. Bu, Rav Aşlag’dı, yüzünden akan terlerle...

Bir Sinematik Roman

Şişkin damarlı elleri, bir demire bağlı tahta bir rulo tutuyordu. Demir inip çıkıyor, deriyi traş ediyordu.

Ondan iki metre ötede, eski bir makinenin yanında Baruh, kalın zımpara kâğıdına sarılı silindirlerden deriyi geçiriyordu.

Hayim, bir aletin üstünde tahta kazıklarla deriyi geriyordu.

Moşe, yüzünü buruşturup ıslak deriden et parçalarını çıkarıyordu.

Şimon, çekiçle, donmuş deriyi parçalıyor ve suya atıyordu.

Rav Aşlag, deri parçalarına demirle vururken deponun içinde gürültülü sesler yankılanıyordu.

Hepsi, deponun köşesindeki masa etrafında oturuyorlardı.

Baruh, sepetten yiyecek çıkardı: Ekmek, yumurtalar, soğan ve su.

Rav Aşlag, ekmeği kutsayıp yedi.

Moşe'nin boğazında gargara sesi...

Sesi kısıldı.

Kalkmaya çalıştı ama yetişemeyip masaya kustu.

Şimon, onu kenara çekti.

Moşe, kusmaya devam ediyordu.

Baruh, sessizce masayı temizledi.

Rav Aşlag, hiçbir şey olmamış gibi yemeye devam etti.

Moşe ve Şimon masaya döndüler.

Moşe, yorgundu, oturup gözlerini kapattı.

Merdivenin Sahibi

Moşe: “Biz böyle mi çalışmalıyız? Bu çamurda? Mecbur muyuz?”

Rav Aşlag: “Zor olacağını söylemiştim.”

Moşe: “Ama daha temiz bir şey bulabiliriz... E...”

Rav Aşlag: “Bu en temiz iş.”

Hayim: “Neden? Hep sormak istedim. Neden Tora’yı bilhassa deri üstüne yazarlar? Bilhassa bu, pis ve leş kokulu derinin üstüne?”

Rav Aşlag (Boş tabağı kenara çeker ve doğrular):

“Çünkü sadece bizi düzeltmek üzere yazıldı.”

Gözlerini Hayim’e çevirdi.

Rav Aşlag: “Anladın mı? (Cevap vermesine fırsat vermeden) Kendini temizlemek istediğin zaman, suyla yıkanmak... Sana verilmiş olan bütün kötülükleri, üstünden yırtıp atmak istediğinde, ancak o zaman Tora’yı açarsın. O, kendimizi bu kötülükten nasıl arındıracağımızı öğretir. O, bir masal kitabı değil. O, senden Yaradan’a giden yoldur...”

Rav Aşlag herkese baktı.

Rav Aşlag: “Ve O, bütün bu çamurlu yoldan geçer.”

Hepsi susuyordu.

Fonda, damlayan suyun sesi vardı.

Pencerenin ardından hayat devam ediyordu. Burada ise sessizlik hâkimdi.

Rav Aşlag, gözlerini yumdu ve şarkı söylemeye başladı.

Deponun içinden, ‘Mordehay Yosef’ melodisi duyuldu. Baruh’un, Kotzk’taki evinde duyulan melodiydi bu.

Bir Sinematik Roman

Birbirlerinin ardından Rav'ın şarkısına katıldılar. O'nu, girdiği ruh halinden çıkarmamaya, rahatsız etmemeye dikkat ediyorlardı.

Kollar omuz omuzaydı.

Şu an hepsi birbirine bağlıydı.

Gelen geçenler pencereden onları gözetliyordu.

Kolları birbirlerinin omzunda, gözleri kapalı sallandıklarını görüyorlardı.

O esnada kapı yavaşça açıldı.

Elinde, postacı çantası olan kısa boylu bir adam, depoya girdi.

Durdu. Onları, şarkılarını söylerken rahatsız etmekte tereddüt etti.

Melodi sona erdi. Gözler hâlâ

kapalıydı. Postacı sessizce öksürdü.

Postacı: “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama bu iş acele.”

Hepsi ona döndü.

Postacı (Rav Aşlag'a): “Sen, Rav Aşlag mısın?”

Rav Aşlag: “Sizi dinliyorum.”

Postacı: “Sizi bulduğum ne iyi oldu! Sizi sabahtan beri arıyorum. Evinizdeydim. Eşiniz beni buraya yolladı. Lenin, sizi arıyor... Bu mümkün mü?”

Rav Aşlag: “Olabilir.”

Postacı: “Benimle oyun oynuyorlar zannettim. Onlar bana ‘Lenin ha ha...’ dediler. (Postacı deponun içine girdi, çabuk konuşuyordu ve herkese hitaben) Lenin’in kim olduğunu bilirim. Bütün akrabalarım orada. Ben Rusça okur

Merdivenin Sahibi

---

yazarım. Bu yüzden, Rusça cevap verdim: Bu alet oyuncak değil... Pahalı bir alet. Posta burada!”

Rav Aşlag (Sözünü keser): “Size ne söylediler?”

Postacı: “Lenin’in sizi arayacağını. (Saate bakıyor) Yarım saat sonra.”

Rav Aşlag kararlı, çıkışa doğru gitti.

Postacı arkasından koştu.

Postacı: “Daha dün bu aleti bağladılar... ve o zaman... birden böyle, Lenin...”

***

Gündüz... Kudüs’ün hareketli sokakları...

Sokakta hızla ilerliyorlardı.

Hayim, Moşe, Baruh ve Şimon; Rav Aşlag’a ve postacıya zor yetişiyorlardı.

Posta binasına yaklaşıyorlardı.

Postane...

Rav Aşlag, yeni, pırıl pırıl telgraf cihazının yanında duruyordu.

Postacı (Saate bakar): “Saat, tam ikide arayacaklarını söylediler. Ama biliyorsun, Tel Aviv’den değil. Oh... Saat tam iki.”

Saatın yelkovanları tam ikiyi gösteriyordu.

Hemen teledaktiloda satırlar koşmaya başladı.

Rav Aşlag (Okur): “Aşlag’la konuşmak istiyorum. Lenin.”

Rav Aşlag başıyla postacıya işaret etti.

Rav Aşlag: “Merhaba Lenin, ben Aşlag.”

Bir Sinematik Roman

Postacı hızla yazıyor ve hayranlıkla fisıldıyordu.

Postacı: “İnanamıyorum! Lenin’in ta kendisi!”

Lenin: “Seni bulmayı başardım...”

Aşlag yazdırıyor: “Nasılısınız?”

Lenin: “Ben ölüyorum. Ama en kötüsü bu değil. İnan bana.”

***

Moskova'nın dışında

dağlar... Odanın

büyük penceresi...

Çam ağaçları karla kaplıydı. Pencereden beyaz bir orman görünüyordu. Damarları mavi, soluk ve zayıf, halsiz bir el, telefonu tutuyordu. Lenin, kalın bir battaniyeye sarılı, sallanan sandalyede oturuyordu. Çok kilo kaybetmiş, yanakları zayıf, gözleri buğulu, ızdırap aleviyle yanıyordu. Alçak sesle yazdırdı.

Genç telgraf yazıcısı, hızla yazdı.

Lenin: “Haklıydın. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.”

Rav Aşlag: “Hiçbir şeyi değiştiremezsiniz. Terörizm olacaktır.”

***

Kudüs...

Postacı (Endişeyle sorar): “Orası çok mu kötü olacak?”

Rav Aşlag, postacının dediklerine önem vermeden:

“Yaz... Lenin, en mühim noktayı anlamadın.”

Postacı hızla yazıyordu.

Rav Aşlag: “Adam, kendi gücüyle doğasını değiştirmekten acizdir. Yapamaz. İnsan egoist doğar, egoist ölür.”

Merdivenin Sahibi

***

Lenin'in bürosu...

Birden, Lenin sandalyede doğruldu, zayıf elleri titriyordu.

Lenin: “Mutlu bir dünya kurmak istedim. (Sesi yükselir) Senin Allah'ın, insanların mutlu olmasını istemiyor mu?”

Rav Aşlag: “Sadece bunu istiyor. Ama niye öyle bir dünya kurmak istedin?”

Lenin'in gözleri yaşardı, boğuk bir sesle bağırdı.

Lenin: “Herkesin eşit olması, zengin ve fakir olmaması için. Adil, saf bir dünya... Neden bunu yapmama izin vermedi?”

Rav Aşlag: “Egoistler, adil bir dünya kuramaz. Adaleti olmayan bir dünya kurarlar. Kendileri için bir dünya.”

Yazıcı kadın, Lenin'e baktı. Konuşmasını bekliyordu.

Lenin, birden sakince cevap Verdi.

Lenin: “Ne olacak şimdi Aşlag? Bana ne olacak? Herkese ne olacak? Burada yaptığımız bütün şeylerle?”

O yazdı...

***

Kudüs...

Teledaktilonun şeridi, hızla ilerledi. Rav Aşlag, onu elinde tutuyordu.

Postacı, Rav Aşlag'a baktı. Talebeler gözlerini ondan ayırmıyorlardı.

Rav Aşlag: “Her şey çok iyi olacak. İnsanlık kökensizliğin, acıların, ızdırapların üstesinden gelecektir. Yine de adil bir dünya kurulacak. Nefret değil, aşk dünyası.”

Sustu. Postacının parmakları, hızla mesajı gönderdi.

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Fakat maalesef birçok acıyla beraber.”

Pencereye yanaştı.

Rav Aşlag, kendi kendine mi yoksa postacıya yönelik mi konuştuğu belli olmadan: “Dünya dinlemiyor.”

Postacı, bu kelimeleri de yolladı.

Rav Aşlag: “Bir ışık yolu olduğunu... Şimdilik...”

Moşe, Hayim, Baruh ve Şimon’un bakışları karşılaştı.

Rav Aşlag, pencerenin önünde kımıldamadan duruyordu.

Kudüs’te güneşli bir gün...

Moskova’nın yanındaki dağlar...

Teledaktilonun şeridi durdu.

Lenin, kuvvetsiz, sallanan sandalyede kendini arkaya doğru salladı.

Lenin: “Evet. (Fısıldayarak) Yine de ölümden korkuyorum Aşlag.”

Pencereden, dışarıda yağın kar görünüyordu.

Lenin, gözlerini yumdu.

Lenin: “Allah’a ısmarladık.”

***

Kudüs...

Teledaktilodan Lenin’in söyledikleri çıktı. Rav

Aşlag son iki kelimeyi yazdırdı.

Rav Aşlag: “Allah’a ısmarladık, Lenin.”

Postacı (Sessizliği bozar): “Rav Aşlag, bütün yakınlarım orada kaldı.”

Rav Aşlag: “Mümkün olan her şekilde oradan çıksınlar ve buraya gelsinler.”

***

Gece. Rav Aşlag'ın odası...

Tüy kalem hızla, kısa ve düzgün cümleler yazıyordu.

Rav Aşlag'ın dudaklarında fısıltılar...

Rav Aşlag: “Fakat Rus milleti bir günah işledi. Yaradan onları affetmeyecek. Nedeni şu: ‘Diğerlerine ihsan etmek’ gibi kıymetli ve yüksek bir işi yapmaya başladıklarında bu, Yaradan adına, rahimdeki dölütü örten rahim gibi, bizi örten aşk kanunu adına olmalıydı. İnsanlık adına değil.”

El, yazmaya devam etti.

Rav Aşlag: “Yaradan’ı hedef alarak, halkın mutluluğu için çalışan; yani halk için yaptığı bu iş sayesinde tüm hakikatin ve iyiliğin hoşluk ve hassasiyetin kaynağı olan Yaradan’a yaklaşırdı. Hiç şüphe yok ki, birkaç sene zarfında zenginlikleri, dünyadaki bütün memleketlerden daha fazla olurdu, çünkü o zaman, zengin toprağın hammadde hazinelerinden istifade ederlerdi, hakikaten başka ülkelere model olurlardı... ve sevgi ülkesini keşfederlerdi, Yaradan’ın ülkesini...”

Pencerenin ardından güneş doğuyordu.

Tüy kalem, Rav Aşlag’ın yazısıyla dolu sayfanın üstünde duruyordu.

Başını ellerine dayamış Rav Aşlag, uyuyordu.

Baruh’un Sesi: “Baba!”

Rav Aşlag, başını kaldırdığında oğlu Baruh’u gördü.

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Niye beni uyandırmadın?”

Baruh: “Bütün gece uyumadın... Bir saat sonra işe gitmemiz lazım.”

Rav Aşlag (Sertçe): “Mühim değil. Sana, uyumama engel olmanı söylemişim!”

***

Depo...

Rav Aşlag, deriyi demir

tarakla işlemektedir. Kirli

ellerinde ter boncukları

birikmiştir.

Hepsi sessizce, ciddi bir uyumla çalışmaktadırlar.

Toz tanecikleri pencerenin

aralıklarından süzen güneş ışığında

pırıldamaktadır.

Kudüs... Yüzlere çarpan soğuk rüzgâr...

Rav Aşlag, Baruh, Hayim ve Moşe şehrin duvarları boyunca yürüyorlardı. Kısa paltolarının önlerini kapatıyorlardı ama yine de içlerine rüzgâr giriyordu.

Köşelerin birinde, Moşe ve Şimon bir başka yöne yöneldiler. Rav Aşlag ve Baruh, evin koridoruna girdiler.

Rivka, pencerenin kenarındaydı, dönüp onlara bakmadı. Batşeva, perdenin arkasında sessizce oturuyordu. Odaya olağanüstü bir sessizlik hâkimdi. Rav Aşlag, Rivka'nın aşağıya sarkmış elinde açık bir mektup gördü.

Ona yaklaşıp mektubu aldı.

Mektubu çabukça okudu.

Gözleri son satırlarda takılı kaldı.

Bir Sinematik Roman

Elleri titremeye başladı.

Rav Aşlag, Rivka'ya baktı. Susuyorlardı.

“Biz hiçbir şey yapamadık. Doktorlar da çaresizdiler. Çocuklar, birbirlerinin arkasından sakince öldüler. Sızız.”

***

Elleri titriyordu.

Rav Aşlag, Rivka'ya bakıyordu.

İkisi uzun uzun susuyorlardı.

Baruh, babasına yaklaşp yanında durdu.

Baruh: “Ne oldu?”

Rav Aşlag: “Bunda, beni suçluyor musun?”

Rivka (Sessizce): “Evet.”

Rav Aşlag: “Sence onları beraberimizde getirebilir miydik?”

Rivka: “Hayır.”

Kocasına dönüp baktı.

Rivka (İçinden yumuşak bir inilti çıkar): “Hissettim. Bir şey olacağını hissettim. Ben şimdi bu olay ile ne yapacağım? Söyle bana. O kadar zekiysen... her şeyi bilirsin. Sen, O'na bağlısın. Sor O'na. Neden, çocuklarımızı bizden almalıydı?”

Baruh (Haykırıyor): “Ne?”

Rivka ağlıyordu.

Rav Aşlag yanında, onu teselli etmeden duruyordu.

Pencerenin ötesinde, ağacın dalında iki kuş göründü.

Rivka (Sallanır, sesi titrer): “Ve David... Onu yanımıza almamızı o kadar istemişti ki ve Braha... Yola çıktığımızda bana bakışı... Bir şeyin olacağını biliyordum, biliyordum. Ve onları bıraktım.”

Baruh, kenara gidip tahta tabureye oturdu.

Sessizce ağlıyordu.

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag, sessizdi.

Rivka: “Her zaman ‘O’ndan başkası yoktur.’ derdim. Ama işte, bela geldi ve ben O’na hak veremiyorum. Neden? Neden Yehuda?”

Rav Aşlag, onu kucakladı.

Eli, hafifçe omzunu okşadı.

Rav Aşlag: “Çünkü ruhun sevincini görmüyorsun. Sen vücudun ölümünü görüyorsun ve Yaradan’a her seferinde daha da yaklaşan ruhu görmüyorsun. Vücudun dünyaya geldiği zaman, onu terk edeceği zaman... bütün bunlar O’nun hesabı. O’na inan. Hesapları doğrudur.”

Baruh, kirli elbisesiyle gözyaşlarını sildi ve babasına baktı.

Rav Aşlag, gözlerini pencereye çevirdi. Daldaki iki kuş, beraber uçtular.

Aşlag, kuşları takip etti.

Kuşlar, sokağın karşı tarafına uçtu. Yokuşta, uzaklaşan bir kız ve bir erkek çocuğunun üzerinden kayarak kayboldular.

Kız çocuğu, erkek çocuğun elini sıkıca tutuyordu.

Aynı anda, ikisi birden dönüp ellerini sallayarak Rav Aşlag’a gülümsediler.

Aşlag, başını salladı.

Rivka, ona döndü, sonra pencereye...

Rivka: “Orada ne görüyorsun?”

Rav Aşlag: “Devam eden hayatı. (Başını ona çevirir.)

Sen güçlüsün, dünyanın en güçlü kadınısın. Sadece O’na inan.”

Rivka başını onun göğsüne dayadı ve sustu.

Öylece uzun zaman durdular.

Baruh, sessizce duvarın yanında oturuyordu.

Rüzgâr hızlanmıştı.

Mutfağın perdeleri titriyordu.

Bir Sinematik Roman

Pencerenin arkasından, akşam
iniyordu. Onlarsa hâlâ sessizce
duruyorlardı.

Uzun dakikalar geçti. Onlar hâlâ birbirlerine
sarılmış halde duruyorlardı.

Rav, Rivka'yı bırakmıyordu.

Rivka, onu bırakmaya korkuyordu.

Rivka, büyük yelkovanın titrediğini görüyordu. Gece
yarısıydı.

Kocasından ayrıldı, gözyaşlarını sildi ve ona baktı.

Rivka: “Affet... Bir saat sonra, sabah dersine kalkman
lazım, henüz uyumadın. Affet beni, Yehuda. Kendimi
toparlayacağım, yapabilirim, ama hemen değil. Bana karşı
sabırlı olur musun?”

Rav Aşlag: “Kolay değil, dayanacağız. Beraberce.”

Rivka, uzaklaştı, odanın köşesine gitti ve elinde,
içinde birazcık yemek olan bir tabakla geri döndü,
tabağı masaya koydu.

Rivka: “Oturun, yiyin, yorulunuz.”

***

Gece dersi...

Rav Aşlag, dört talebesinin önünde oturuyordu.
Susuyordu.

Talebeler birbirlerine bakıyorlardı.

Rav Aşlag (Net ve yüksek sesle): “Ders, sadece bir
sebeple iptal edilir. Baruh... (Yerinden kalkar) Sadece,
adamın vücudu öldüğü zaman.”

Rav Aşlag, her zaman olduğu gibi gezinmeye
başladı. Odayı büyük adımlarla ölçer gibi...

Rav Aşlag: “Vücutlar değişir, ruh kalır. Ruhlar, binlerce
defa vücut değiştirirler.”

Merdivenin Sahibi

Talebeler, onun bir taraftan diğerk tarafa gidişini izliyorlardı.

Onlarla konuşmuyormuş gibi bir his vardı. Şimon, elini kaldırmaya cesaret etti.

Rav Aşlag, durup ona baktı.

Şimon: “Bu, vücut değıştirmenin manası nedir?”

Rav Aşlag: “Kendini sevmekten arınmak... ve diğerklerini hakikaten sevmek.”

Herkes Rav Aşlag’a baktı. Aşlag, pencereye doğru döndü.

Rav Aşlag: “Yarın ailemle, Givat Şaul Tepesine taşınıyoruz.”

Moşe: “Bizim dersler ne olacak?”

Rav Aşlag: “Dersler iptal olmayacak.”

Moşe: “Ama buradan Givat Şaul...

Mesafe?!”

Rav Aşlag: “Yürüyerek bir saat.”

Moşe: “Duydum... duydum ki burada Givat Şaul’da, gece... Kimse... (Diğerklerine bakarak) hayatta kalmaz.”

Rav Aşlag: “Doğru, herkes tek başına giderse...”

Hepsi Rav Aşlag’a baktı.

Rav Aşlag: “Ders, saat tam birde başlıyor.”

***

Kudüs... Sabahın erken saati.

Uzun ve boş bir yol. Araba tekrar yoldaydı, ama bu sefer, at yerine eşek bağlıydı. Arabada Aşlag ailesi sessizce oturuyordu. Rav ve dört talebesi, arabanın arkasından gidiyorlardı.

Givat Şaul...

Rivka, kucağında bebek, bomboş bir dairenin ortasında duruyordu. Duvarların sıvası dökülmüş, zemin pis, pencere kayalık bir çöle bakıyordu.

Bir Sinematik Roman

Çatının altında rüzgâr uğulduyordu.

Rav Aşlag, pencereden baktı ve talebelerin dar bir yolda döndüklerini gördü.

Gece...

*Rav Aşlag'ın evi siyah bulutların
arasında...*

Pencereden yanan gaz lambası görünüyordu.

*Rav Aşlag'ın evi... Büyük bir
fincana kahve döken el... Sigara
izmaritleriyle dolu küllükte
sigaranın dumanı... Masanın
altında, buz gibi suyla dolu bir kap,
içine Rav Aşlag'ın ayakları
dalmış... Tüylü kalem hızla,
cümlelerle dolu satırlar
yaratmaktadır.*

Gece...

Kudüs'ün son evlerinin ötesinde, eski mahallerle Givat Şaul'u ayıran açık, boş bir alan görünüyordu. Moşe ve Şimon, karanlık çölde kaybolan, dar yoldaki sonuncu evin yanındalardı.

Moşe: “E? Ne kadar zaman bekleyebiliriz?”

Şimon: “Birkaç dakika daha bekleyelim.”

Moşe: “O gelmeyecek. Gitmemiz lazım.”

Şimon: “Ama ya gelirse, tek başına yolu nasıl bulur?”

Sessizlik...

Bekliyorlardı.

Birden, çölün içinden çakal sesleri yaklaşmaya başladı. Moşe ve Şimon, evlere doğru koştular.

Merdivenin Sahibi

Moşe'nin Sesi: "O umrumda değil! Dün ellerinin nasıl titrediğini gördüm. O burada değil, demek ki derse gitmek istemiyor! Budur. Gidiyoruz."

Moşe ve Şimon, şehir duvarı boyunca ilerliyorlardı. Birden, ayak sesine benzer bir ses duyular.

Yerlerinde donakaldılar, canları kopmuş gibiydi.

Duvara yapıştılar.

Bazı hayvanlar, avlarını tuzağa düşürmek için çukur kazıyorlardı. Hırıltıları duyuluyordu. Moşe ve Şimon, yerlerinden kıvıldaşamıyorlardı.

Sonunda Şimon ilk adımı attı. O anda onu durduran kısık bir ses duyuldu.

Karanlığın içinden, İngiliz devriyesi çıktı.

İki İngiliz askeri Yahudileri inceliyorlardı.

Birinci Asker (İngilizce): "Nereye gidiyorsunuz?"

Şimon: "Givat Şaul'a."

Birinci Asker: "Niye gece?"

Şimon: "Biz öğretmenim evine, derse gidiyoruz."

Birinci Asker: "Ders niye gece vakti?"

Şimon: "Gündüz çalışırız."

İkinci İngiliz Asker (Başını salları ve birinciye): "Neler uyduruyorlar bu Yahudiler? Gece... derse... (Şimon'a) Gece sıcak bir yatakta yatmalı ve sıcak bir kadına sarılmalı ve... iyisi mi bunu düşünmeyelim..."

Birinci Asker (Evraklarını geri veriyor): "Haydi gidin..."

Moşe ve Şimon, devriyelerin önünden geçip karanlıkta kayboldular.

Birinci Asker (Uzaktan seslenir): "Siz ne öğreniyorsunuz?"

Şimon'un Sesi (İbranice): "Kabala Bilimi'ni..."

Birinci Askerin Sesi: "Nedir o?"

Moşe'nin Sesi: "Yaradan'ı keşfetmenin yolu..."

Birinci Askerin Sesi: "Ahaa..."

Bir Sinematik Roman

İkinci Askerin Sesi: “Biz sonuncuyuz, bunu hesaba katın.

Bizden sonra devriye yok. Gece Abuhalit ve tayfası burada dolaşır. Sizi yakalarlarsa, Yaradan’ınızla buluşmaya yollar.”

İngiliz askerleri gülüştüler.

Açık ve boş bir alan...

Karanlıkta yaklaşan iki gölge...

Yalnız, adımlarının sesi duyuluyordu.

Etraf, sonsuz bir sessizliğe bürünmüştü. Ayaklarının altında, dar ve görünmeyen bir yol vardı. Moşe ve Şimon’u, önlerinde beliren evlerin gölgelerine götürüyorlardı.

İyice yaklaştılar, aniden çakal uluması duyuldu.

Moşe ve Şimon, durdu.

Çakalın gölgesi, onların yürüdüğü yoldan geçti. İki kırmızı göz, karanlıkta parladı.

Moşe ve Şimon devam etti. Ve koşmaya başladılar. Biri arkalarından koşuyordu. Boğuk bir ses duyuldu, onların durmasını emreden... Ama onlar, eve yaklaşıyorlardı...

***

Rav Aşlag’ın evi...

Korkmuş olan Şimon ve Moşe, odaya daldılar.

Rav Aşlag, masada oturmuş bir şeyler yazıyordu, hatta başını, onlara kaldırmadı bile.

Şimon ve Moşe oturup nefeslerini düzeltmeye çalıştılar.

Rav Aşlag: “Hayim nerede?”

Moşe: “Onu çok bekledik ve gelmedi.”

Rav Aşlag yazıyı bırakıp Moşe’ye baktı. Moşe gözlerini indirmede.

Moşe: “Niye bana böyle bakıyorsunuz? Gelmedi. (Şimon’a

Merdivenin Sahibi

---

dönerek) Söylesene ona!”

Şimon (Güvensizlikle): “Evet!”

Pencerenin ardında silah sesi duyuldu.

Başlarını kesin bir hareketle pencereye çevirdiler.

Gece, çöl...

Uzak bir sokak fenerinin ışığı altında parlayan bir bıçak, Hayim’in boğazına dayalıydı. Hayim’in boğazı titriyordu.

Karanlığın içinden bir arabın sesi işitildi.

Ses: “Paran, Yahudi!”

Hayim: “Bir kuruşum bile yok.”

Ses: “Hemen görürüz.”

Hayim’in elbiselerini araştıran bir el ve karanlığın içinden, Arap’ın sağ yanağını kaplayan korkunç bir yara izi...

Arap: “Ben bunu anlamıyorum. (Yüzünü Hayim’in yüzüne yaklaştırır) Bu beni kızdırıyor. Ben sizin, Yahudilerin; zengin, şişman, kurnaz oldukları halde, kendilerini sanki masum kuzu gibi gösterdiklerini iyi bilirim. Aslında siz kurtsunuz! Ama bu Halit’e, yalan söyleyemezler.”

Hayim (Yalvarıyor): “Beni bırakın, lütfen...”

Abu Halit (Sertçe): “Çıkar elbiselerini! Çabuk!”

Hayim: “Yalvarıyorum. Lütfen. Beni öldürmeyin.”

Hayim’in boynuna, bıçağı daha da bastırdı.

Hayim, aceleyle elbiselerini çıkardı.

Abu Halit: “Şimdi de dua et, Yahudi!”

Hayim, korkuyla Arap’ın soğuk gözlerine baktı.

Abu Halit: “Son defa Yahudi, duanı et!”

Hayim gözlerini kapattı.

Dudakları duayı fısıldamaya başladı.

***

Rav Aşlag’ın evi...

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag, derse başlamıyordu.

Saat bir çeyreği gösteriyordu.

O anda, sokakta hızla koşan bir adamın ayak sesleri duyuldu.

Kapı, sonuna kadar açıldı ve içeri, üzerinde sadece çorap kalmış olan Hayim daldı.

Hayim titriyordu. Soğuktan veya korkudan...

Bacaklarını büküp en yakın sandalyeye yığıldı. Rav

Aşlag, kalkıp ona yaklaştı.

Üstündeki ceketi çıkardı ve Hayim'in titremekte olan omuzlarına koydu.

Sonra yün şapkasını çıkarıp Hayim'in başına giydirdi.

Rav Aşlag: “Korkunç muydu?”

Hayim (Mırıldanır): “Beni soyunmaya mecbur etti. Boynuma bıçak dayadı, duanı et dedi!”

Sesi titremeye başladı.

Hayim (Rav Aşlag'a bakar): “Bugün derste sizinle olmayı o kadar istedim ki... Ettiğim dua buydu. Gözlerimi açtım, o orada değildi.”

Rav Aşlag (Herkesine bakar): “Yemek zamanı. (Duvarın yanında duran Baruh'a döner) Masayı hazırla.”

Masanın üstünde doğranmış soğan olan bir tabak, bulanık, yarım şişe zeytinyağı, siyah ekmeğin parçaları, votka şişesi ve ağızlarına kadar parlatılmış bardaklar...

Rav Aşlag: “Yaradan'la nasıl birleşiriz, nasıl O'nun topraklarına gireriz... Sırrımı açıklamaya, size söz vermiştim.”

Talebeler; sıkıntılı, zayıf, yorgunluktan kızarmış gözleriyle Rav Aşlag'a baktılar.

Rav Aşlag, votka bardağını kaldırdı. Susuyordu.

Merdivenin Sahibi

Aniden Şimon'a baktı.

Şimon, gözlerini indirdi.

Rav Aşlag: "O'na erişeceksiniz ama bir şartla..."

Hayim (Mırıldar): "Bugünkü derste olmayı çok istedim!"

Rav Aşlag: "Tek yürek olursanız. (Şimon'a bakar) Bunu hep söyleyeceğim. Tek şart bu."

Şimon neredeyse ağlayacaktı, dudakları titriyordu.

Rav Aşlag: "Eğer birleşirseniz. (Talebelerine teker teker bakar) Birbirinizden sorumlu olun."

Şimon yüzünü elleriyle kapattı.

Rav Aşlag: "Eğer arkadaşımızın zayıf vücudu arkasında yanan muazzam isteği görürseniz... Ancak o zaman, 'ego'nuz teslim olur ve birleşirsiniz."

Hayim: "Ama bunu yapabilir miyiz?"

Baruh: "Yapabiliriz!"

Yalnız Şimon cevap vermedi. Susuyor ve yere bakıyordu. Hepsi ona döndü. Şimon, aniden yerinden sıçradı, sandalyeyi odanın köşesine fırlatıp bağırmaya başladı.

Şimon: "Yapamayız... Yapamayız! Niye kendimizi aldatalım? Biz zayıfız! Kardeş olamayız. Çünkü korku ve kıskançlığa karşı, başa çıkamayız çünkü bizler öyleyiz. Öyleyiz! Pislik dolu alçaklarız, yalnız kendileri için yaşayan! (Derince soluyarak, etrafına bakıp fısıldar) Yapamayız. Hayır... O yere giremeyiz... Girmek istediğimiz o yere... Biz böyleyiz."

Şimon, oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Hepsi Rav Aşlag'a bakıyordu.

Aşlag, yavaşça votkasını yudumladı. Herkes ona baktı, ağzından çıkacakları bekliyordardı.

Bardağını masaya koydu.

Rav Aşlag: “Derse başlıyoruz.”

Elini kitaba uzatıp sayfaları açtı.

Hayim (Rav Aşlag’a): “Şimon’a cevap vermeyecek misiniz?”

Moşe (Yok sayarcasına): “Paçavra!”

Şimon (Gözleri yaş dolu başını kaldırır): Beni affedin.”

Moşe: “Senin gibi insanların yüzünden... Erkek ol!”

Hayim: “Dayan, Şimon!”

Şimon: “Beni affedin, dayanacağım. (Rav Aşlag’a bakar) Yalnız beni kovmayın.”

Rav Aşlag ona baktı.

Rav Aşlag: “Derse başlıyoruz. Zohar, sizi Yaradan’a getirecek. (Şimon’a bakar. Herkesin duyabileceği bir şekilde) Seni kıskanıyorum.”

Sonra herkese baktı.

Rav Aşlag: “Sizi uyarıyorum, kendi kendinizi hiç düşünmeden... Biz, insanın en kıymetli şeyini konuşuyoruz. Bu yüzden, sizden istenen şey de büyük.”

Ağzından çıkan bir kelimeyi bile kaçırmadan ona bakıyorlardı.

Rav Aşlag: “Sizi kolaylıkla geçirmeyecekler. Esas şart bu. Kendiniz için hiçbir düşünce... Tek bir düşünce bile. Eğer bunu başarılırsanız, aşarsınız.”

Gözleri parladı.

Her kelime hedefine varıyordu.

Rav Aşlag: “Her birimiz kendimize şunu söylemeliyiz: Hepimiz birleşip büyük bir arzu olmalıyız.”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag'ın gözleri duvara dikiliydi.

Rav Aşlag: “Ve seni bırakmayız,” dedi ve sustu.

Ağzından çıkacakları bekliyorlardı, yerlerinden kıılmamaya korkuyorlardı.

Rav Aşlag: “Yüce Kabalistler birleşip bir tek ruh olup Zohar Kitabı'nı yazdılar. Eğer biz birleşirsek onların mesajını hissedebiliriz. Ve aşarız...”

Aniden sınıf kayboldu. Rav Aşlag yolda ilerliyordu. Talebeleri de arkasından gidiyorlardı. Nefeslerini kesip etrafa baktılar.

“Bütün bunlar içinizde.” diyen öğretmenin sesi duyuldu.

Ufuğa uzanan, uzun uzun üzüm bağları...

Güneş ışınları iri üzüm salkımlarını okşuyordu.

Önlerinde şeffaf dağlar duruyordu.

Dağlardan akan sular, temiz bir nehirle birleşiyordu.

Etrafa huzur ve sessizlik hâkimdi.

Rav Aşlag'ın Sesi (Sıcak, babacan): “Dayanın. Kendiniz için tek bir düşünce olmadan! Arkadaşımıza her şeyi vermeye hazır olmalısınız.”

Rav Aşlag, onlardan bir adım önde ilerliyordu.

Rav Aşlag: “Kendinizi düşünmeyin! Bilhassa kendinizi! Hatta kendinize dair hiçbir düşünce...”

Talebeler kendilerinden geçmişçesine bu sihirli dünyayı seyrediyorlardı.

Moşe bir çiçeğe eğildi. Korkarak doğruldu.

Moşe bir adım attı ve görünmeyen bir duvarla karşılaştı.

Diğerleri de bir adım attı, onlar da öyle bir engelle karşılaştı.

Rav Aşlag'ın uzaklaşıp ağaçların bulunduğu yolda gidişini seyrediyorlardı.

Talebeler, görünmeyen o engelle uğraşıyorlardı.

Bağırıyorlardı ve görünmeyen duvarı yumruklarıyla yıkmaya çalışıyorlardı.

Hepsinin elleri kanıyordu.

Duvara doğru sıçrayınca, kendi kanları üzerlerine bulaştı.

Bağırıyorlardı ama çığlıkları duyulmuyordu.

Rav Aşlag, uzaklaştı ve ormanın içine girdi.

Moşe, oradan bir taş alıp görünmeyen duvara vurdu.

Taş parçalandı. Sivri parçaları sıçrayıp yüzlerine çarptı.

***

Kudüs... Sınıf...

Rav Aşlag, yerinde oturuyordu.

Moşe, herkese şaşkınca baktı.

Moşe: “Bu... var mıydı?”

Hayim (Uyuşmuş bir şekilde): “Asla böyle bir şey hissetmemiştim!”

Moşe: “Var mıydı? (Kendi ellerine, arkadaşlarının suratlarına ve oradan Rav Aşlag'a bakarak) Aşamadık mı?”

Rav Aşlag: “Siz aşamazsınız.”

Moşe: “Öyleyse gerçekti!”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Siz neyseniz, kendinizi de aynen öyle gördünüz.”

Moşe: “Bizden uzaklaştın!”

Rav Aşlag: “Size yardım edemedim.”

Moşe: “Bunu bilerek yaptınız!”

Hayim: “Seni çağırdık, sen bizden uzaklaştın!”

Rav Aşlag: “Oradayken... Ya geçersin ya da geçmezsin.”

Moşe: “Ama neden, neden aşamadık?”

Rav Aşlag: “Anlamadınız mı?”

Moşe: “Hayır!”

Hayim: “Çok denedik. Öyle bir dünyaydı ki... Öyle büyük...
Ne kadar çok gayret ettik.”

Moşe: “Ellerimiz kanadığı zaman, seni çağırdık ve sen uzaklaştın, ama sen bizi duymuştun! Duymuş muydun?”

Rav Aşlag: “Duydum.”

Moşe: “Ve uzaklaştın!”

Rav Aşlag: “Benden uzaklaşan sizlerdiniz!”

Moşe, acıyla içini çekti.

Baruh: “Ne yapmalıyız?”

Rav Aşlag: “Firavun’u yenmek...”

Baruh: “Nasıl?”

Rav Aşlag: “Onu yenemeyeceğimizi anlayarak.”

***

Sessizlik...

Herkes Rav Aşlag’a bakıyordu.

Rav Aşlag: “Sadece kalbi kırık olanlar... duaya erişir. Ve aşar geçer.”

Şimon, ağlamaya başladı.

Moşe, kalkıp pencereye yaklaştı.

Sırtı herkese dönüktü.

Omuzları titremeye başladı.

*Aniden, tekrar ışıık
parlaması...*

O şahane şehir, tekrar gözlerinin önüne serildi.

Yeşil sahaların içinde dolambaçlı bir yol vardı. Rav
Aşlag, yolda ilerliyordu.

Önünde, Beyaz Şehir görünüyordu.

Uzaktan, çocukların kahkahaları duyuluyordu.

Yumuşak sesler, hafif müzik... arkasında iniltiler...

Rav Aşlag durakladı ve kendi sesini duydu.

Ses: “Arkana dönme! Yürü!”

Durdu.

Önünde Beyaz Şehir...

Arkasında talebeleri, kanları akana kadar duvarı
yumrukluyorlardı. Görünmeyen duvarla mücadele
ediyorlardı.

Çalılıarın arasında bir geyiğin başı görünüyordu.

Rav Aşlag, tekrar sesi duydu: “Arkana dönme!”

Geyik, çalılıktan çıktı ve Rav Aşlag’ın yönüne doğru
yürüdü.

Rav Aşlag: “Öyle engeller koydun ki... Onlar bunları
geçemeyecekler...”

Talebeleri bağıyorlardı, bütün kuvvetleriyle duvarı
yumrukluyorlardı.

Geyik, Rav Aşlag’ın önünden geçerken başını Rav’a
çevirdi.

Ses: “Bırak onları.”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Yapamam.”

Rav’ın başının üstündeki dala bir kuş kondu.

Ses: “Bırak onları.”

Rav Aşlag: “Öyleyse ben ne diye...”

Yanından bir kelebek geçti.

Ses: “Onların geçmesini istiyor musun?”

Rav Aşlag: “Bu dünyayı onlar için yarattın, değil mi?”

Kelebek bir çiçeğin üstüne kondu.

Ses: “Arkana dön ve bak!”

Rav Aşlag, arkasına döndü.

Duvarın yok oluşunu gördü. İlk içeriye dalan Şimon oldu.

Yere düştü. Başını kaldırdı ve ayağa zıpladı.

Arkasından önce Baruh, Hayim ve sonra Moşe düştü.

Rav Aşlag (Fısıldar): “Dikkat arkadaşlar. Kendiniz için hiçbir düşünceniz olmasın. Her biriniz arkadaşınıza destek olmalı.”

Bir anlığına Kudüs’e, sınıfa döndüler.

Şimon, dikkatlice, kitaba eğilmişti.

Şimon (Mırıldanır): “Kendim için hiçbir düşünce... Biz tek bir bütünüz.”

Baruh: “Kendim için hiçbir düşünce...”

Hayim: “Hiçbir düşünce...”

***

Işık parlaması...

Yerden kalkıp etrafa baktılar, ilk adımlarını attılar.

Rav Aşlag: “Size yaklaşabilir miyim?”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag, çiçeğin ona doğru sallandığını gördü ve kendi sesini duydu.

Ses: “Bekle, gör!”

Birden Rav Aşlag, Moşe'nin bir meşale gibi nasıl yandığını gördü.

Daha bağıramadan, ateş onu yaktı. Hayim bir adım geriye gitti, o da yanmaya başladı.

Şimon ve Baruh döndüler ama henüz yerlerinden kımıldamaya yetişmeden alevlerin içinde kayboldular.

Onların durduğu yerde, sadece dört kül yığını duruyordu.

Tekrar Kudüs, sınıf...

Talebeler, sarsılmış, oturuyorlardı.

Yerlerinden kımıldamaktan acizlerdi.

Rav Aşlag, gözlerini elleriyle kapattı.

Şimon: “Biz aşamayacak mıyız?”

Baruh: “Bize yardım et baba.”

Işık parlaması...

Rav Aşlag yolda duruyordu. Etraf çiçeklerle doluydu.

Arkasında, Beyaz Şehir...

Rüzgâr, külleri yerden uçurdu, çimenleri okşadı. Onları sanki, denizdeki dalgalar gibi kımıldattı.

Rav Aşlag kendi sesini işitti.

Ses: “Gördün mü?”

Rav Aşlag: “Evet.”

Bir Sinematik Roman

Ses: “Ve sen hâlâ bunu istiyor musun?”

Rav Aşlag (Dalgalara bakarak): “Senin dünyan onlar için oluşturuldu... Onlar için biraz açabilir miyim? Çok az... İlk adımı atmak...”

Rüzgâr durdu.

Rav Aşlag, kendi sesini duydu.

Ses: “Peki. Dene.”

Rav Aşlag: “Bana izin veriyor musun?”

Ses: “Evet.”

***

Kudüs... Sınıf...

Rav Aşlag, kalkıp kapıya doğru gitti. Sınıftan çıktı.

Belgesel görüntüler. 1926 İsviçre’de tatil. Fransa’da moda defilesi. Sovyet Rusya’da savaş alayları. Münih’te sokaklarda sarhoşların kavgaları. Robert Goddard, sıvı yakıtla çalışan ilk füzeyi fırlatmaktadır. Polonya hükümetinde devrim...

Bütün bu görüntüler Kudüs gecesine karıştı.

Rav Aşlag’ın odasında ışık yanıyordu. Rav odada boydan boya dolaşıyordu.

Sonra masaya oturup yazmaya başladı.

Tekrar belgesel görüntüler. Sıra sıra... Birleşik Amerika’da dans yarışmaları... Yeni lokantalar açılmaktadır. Hollywood artistleri, eğlencelere katılmaktadır. İtalyan artist Rudolph Valentino’yu gören insanlar, heyecandan çığlıklar atmaktadırlar. Afrika’da merhametsizce vurulan filler... Sigmund Freud araştırmalarına başlar.

Merdivenin Sahibi

Arenada dövüşen boksörler, her inen darbeyi alkışlayan halk. Hitler arkadaşlarıyla içmektedir. Mussolini, İtalya'da seçimleri kazanır.

Kudüs. Rav Aşlag'ın odası. Gece.

Yazdığı yazıyı eliyle lambaya yaklaştırdı.

El yazısı yandı. Ateş, harfleri tek tek yakarken alevlerin görüntüsü Rav Aşlag'ın gözlüklerine yansdı.

Baruh (Bağırıyor): “Baba ne yapıyorsun?”

Rav Aşlag'ın Sesi: “İyi değil. Bunu kimse anlayamaz...”

***

Rav Aşlag'ın evi. Yemek odası.

Kaba bir masa. Rav Aşlag, masanın başındaydı.

Yanında Rivka oturuyordu, hamileydi.

Masanın etrafında, yedi çocuk sessizce oturuyordu.

Her tabakta bir patates, biraz ekmek parçası ve yarım soğan vardı.

Rivka, kendi tabağındaki patatesi, üç yaşındaki kızının tabağına koydu. Kızı, patatesi hevesle yemeye başladı.

Rav Aşlag, aniden kalkıp pencereye gitti.

Aşağıda, evin karşısında, ona dikkatle bakan bir adam gördü.

Adam çok şık bir takım elbise giymişti. Buralarda, alışmadıkları bir giyim tarzıydı.

Adam eliyle işaret etti. Rav

Aşlag pencereyi açtı.

Adam: “Beni tanımadın mı, öğretmenim?”

Rav Aşlag (Ona dikkatle bakar): “Aron?”

Aron (Gülümseyor): “Benim. Girmeme izin verir misin?”

Rav Aşlag: “Burada ne arıyorsun?”

Aron: “Zengin oldum ve senin affını dilemeye geldim.”

Rav Aşlag: “Yukarı çık.”

Oda... Rav Aşlag ve Aron, masanın yanında oturuyordu. Aron’un yüzü soluktu.

Rivka, yan tarafta duruyordu.

Aron: “Siz gittiniz, korkup sizinle gelmediğim için kendimi lanetledim. Size ihanet etme hissinden kurtulamadım. Çok geceler ağladım. Bir bilseydiniz... En sonunda, ‘beni affet’ diye yalvarmak için, her şeyi bırakıp buraya gelmeye karar verdim. Sonsuza kadar seninle kalmaya... O esnada bana büyük bir miras kaldı ve her şey tersine döndü. Bunu biliyordum. Ama bu kadar erken olacağını düşünmüyordum. Annemin ağabeyi, İngiltere’de vefat etti. Her şeyini bana bıraktı. İngiltere’ye taşındım. Şartlardan biri buydu. Birden, Yaradan’ın bana nasıl büyük bir vazife verdiğini anladım. Kararlarımın doğru olduğunu anladım. Bunlar benim kararlarım değildi! (Biraz suskunluk) Ve işte, buraya geldim.”

Rav Aşlag: “Neden?”

Aron: “Kitaplarını yayımlamaya imkânının olmadığını... (Rivka’ya bakar) Geçim kaynaklarının da iyi olmadığını duydum.”

Rav Aşlag (Sözünü keser): “Adam sadece ihtiyacı olanla yetinmeli.”

Aron: “Ne kadar paraya ihtiyacımız var?”

Rivka: “Biraz ihtiyacımız var. Yehuda çoktandır yırtık kâğıtların üzerine yazıyor. Çocuklar bir süredir, yemekte doyamıyorlar.”

Merdivenin Sahibi

Aron, pantolonun arka cebinden bir paket kâğıt para çıkarıp masaya bıraktı.

Aron: “Her insanın anlayabileceği bir kitap yazmanı istiyorum. Hatta benim gibi bir aptalın bile! Mümkün mü?”

Rav Aşlag: “Denemeye mecburum.”

Aron: “Yazıların ve geçiminiz için para bırakacağım. İşte.”

Parayı Rav’a yaklaştırdı.

Rav Aşlag: “Londra’da evin var mı?”

Aron: “Üç katlı büyük bir ev.”

Cebinden hapları olan bir kutu çıkarıp bir hap aldı.

Rav Aşlag: “Senin evinde yazarım.”

Aron (Şaşkın, Rivka’ya ve Rav’a bakar): “Öyle bir şey aklıma gelmedi. Bu büyük bir imtiyaz!”

Rav Aşlag: “Bu parayı aileme bırakırım.”

Rivka (Aceyleyle): “Ama burada lüzumundan fazla para var.”

Aron: “Saçma! Daha bırakırım. Ama... (Rivka’ya bakar) eşiniz hamile.”

Rav Aşlag, gözlerini Rivka’ya çevirdi.

Rivka (Ona doğru): “Merak etme, ben idare ederim.”

Rav Aşlag: “Benim gitmem lazım.”

Rivka: “Orada rahatça yazabilirsin.”

Rav Aşlag: “Benim sükunete ihtiyacım var.”

Rivka: “Sen git. Git. Biz burada senin için dua edeceğiz.”

Yafo Limanı... Beyaz bir gemi, açığa çıkmaya hazırlanıyordu.

Rav Aşlag ve talebeleri geminin güverte iskelesinin yanındalardı. Güverteye çıkılması için yapılan anons duyuldu. Rav Aşlag, herkesle kucaklaştı. Baruh'u kucakladı.

Rav Aşlag (Ona fısıldar): “Sizin mektuplarınızı bekleyeceğim.”

Hayim'i, Moşe'yi ve Şimon'u kucakladı.

Şimon: “Senin bir niyetin var, burada da yazabilirdin.”

Rav Aşlag, döndü ve gemiye çıkmaya başladı.

Şimon: “Sensiz çok zor olacak.”

Rav, arkasına bakmadan çıktı.

Şimon: “Yapamayacağımız kadar zor!”

Moşe (Sözünü keser): “Rav'ı rahat bırak! Ağlamayı bırak!
(Rav'ın arkasından) Merak etme Rav, biz idare ederiz!”

Rav Aşlag, güverteye çıktı.

Aron'la demir parmaklıkların yanında duruyordu.

Gemi yola çıktı.

Şimon döndü, ilk uzaklaşan o

oldu. Gemi sallanıyordu.

Rav Aşlag, battaniyeye sarılmış güvertede durmaktadır. 1926 senesinde, İngiltere'den belgesel görüntüler... İngiltere güzel ve gelişmiş. Hükümet olaylarından bazı görüntüler. İngiltere kraliçesinin olduğu bir sahne. Başbakan, Lord Winston Churchill ile buluşur. Deniz kenarında, martılara yem atılmaktadır. Gelecekteki İngiltere kraliçesinin doğumu; İkinci Elizabeth. Üstü açık arabalar...

Londra'nın sakin sokaklarının birinde, üç katlı bir ev... İkinci katta açık bir pencere...

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag'ın odası...

Masaya eğilmişti. Sigara izmaritleriyle dolu olan küllükten duman yükseliyordu. O, hızla yazıyordu.

Rav Aşlag'ın arkasındaki kapı açılıp kapandı.

Aron sessizce girdi, kapının yanındaki sandalyeye oturdu.

Rav Aşlag, onun girdiğini duymadı, yazmaya devam ediyordu.

Aron ilaç içip... kasten öksürdü.

Aron: “Gidip yatmadın mı?”

Rav Aşlag (Hevesle): “Zannedersem, şeyleri açıklamanın bir yolunu buldum... Zohar basit, onu okuduğun zaman, hep ne hakkında bahsettiğini anlarsın. Bunu nasıl açıklayacağımı buldum.”

Aron, Rav Aşlag'ın el yazısıyla dolu sayfaları tuttu.

Aron: “Okudum.”

Rav Aşlag: “Anladın mı?”

Aron: “Hayır. (Aceleyle) Ama, belki aptal olduğum için. Varşova'daki sınıfta da aptaldım.”

Rav Aşlag, kalkıp sandalyesini hızla çevirdi.

Rav Aşlag (Kızgın): “Ben bunu daha basit bir şekilde açıklayamam!”

Aron: “Merak etme. Olacak! Kendi hayatlarından başka bir şeye ihtiyaçları olmayan benim gibi salaklara yazmak... Açık ve basit olması (kelime arar) elbette kolay değil.”

Rav Aşlag (Yazdıklarını tekrar okur): “Yaradan bizim vücutlarımızı görmez. Ancak bir genel ruh. Bizim bütün ruhlarımızı birleştirir. Onlar aşkla birbirleriyle birleşirler ve tek bir düşünceye göre hareket ederler; Yaradan'ın düşüncesi.”

Rav Aşlag: “Aşk. O’ndan başkası yoktur. Mutlak bir tepki.”

Aron: “Nerededir bu aşk?”

Rav Aşlag: “O her şeye dâhildir.”

Aron (Aniden ve kızgın): “Ama nerededir? Nerede? Göster O’nu bana. O’nu hissedeyim. Hatta azıcık... (Bir an durur, susar) Affet beni...”

Rav Aşlag (Kollarını açar): “Anlamaları için çalışıyorum.”

Aron (Elindeki kâğıtları işaret ederek): “Bunları okuması için arkadaşşıma verdim. Burada tanınmış bir yayınevi var. Hem de Yahudi.”

Aron: “O beşinci sırada durdu ve bütün burada yazılanlara gülmeye başladı.”

Rav Aşlag: “Bu belli değil mi?”

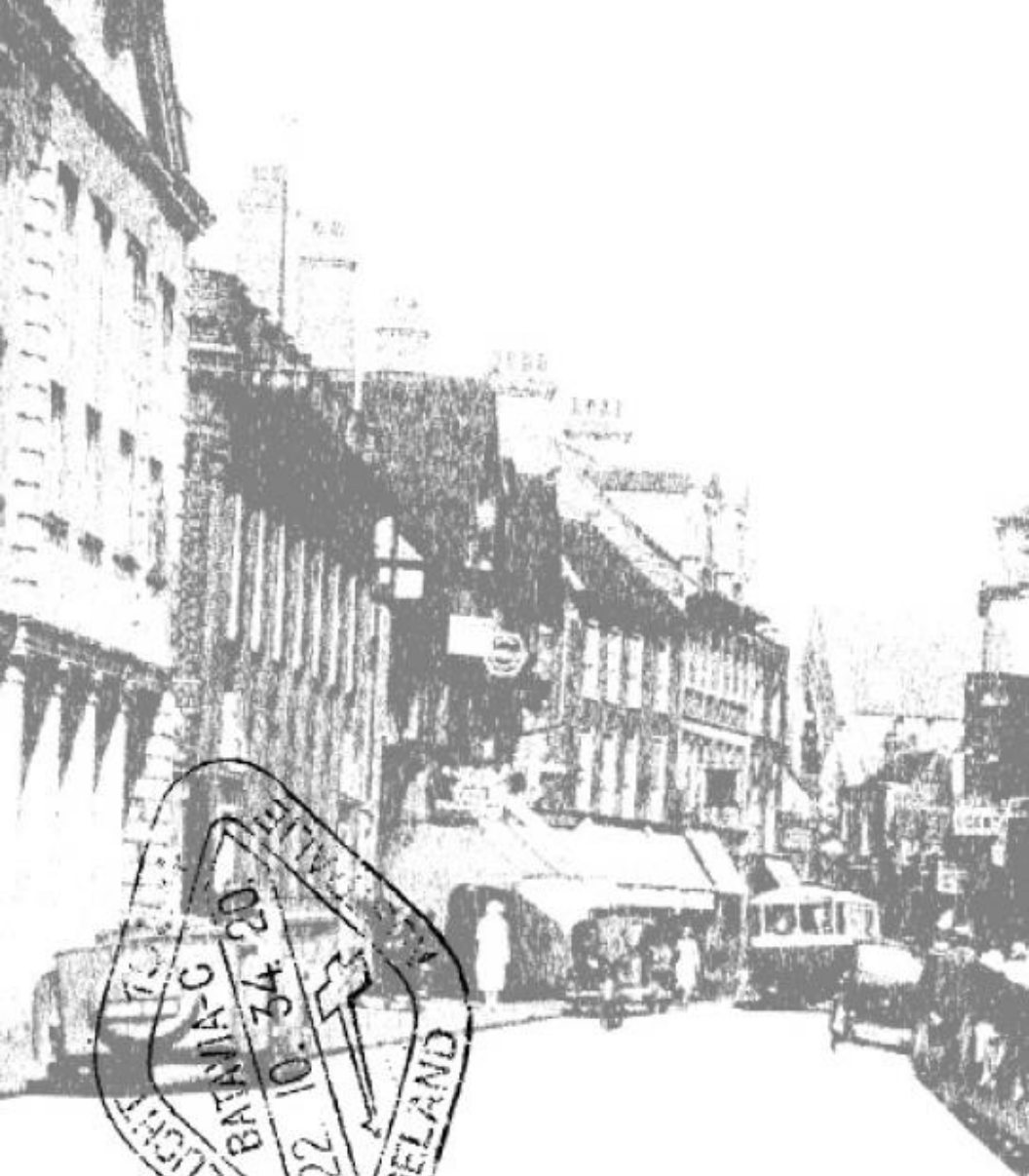
Aron: “Yok, hepimizin egoist olduğu belli. Yaradan’da olan bu basit düşünce, Sevgi. Biz, kendimizden başkasını sevmeyiz. (Bakışlarını pencereye çevirir) Ama onun aşkı neden bu kadar çok ızdırıp ve dökülen kanlar...! (Ara) Öyle acı veriyor ki... Ve ben ölmemeyi öyle çok istiyorum ki...”

Rav Aşlag masaya doğru döndü.

O, Aron’a dikkat etmedi.

Kapı, Aron’un arkasından sessizce kapandı.

Rav Aşlag yazmaya devam etti.

ST. MICHAEL'S HOTEL
BATAVIA 20
34
22 10
ANGELAND

J. D. WILTON
Hammerheadway 34
Hotel Idem

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag: “Vücudumuz acı çeker. O acı çekmek ve gömülmek için doğar. Vücut sadece kendi istekleri için yaşamak ister. Kendimiz için yaşamak bizi yorar.”

Başını bir ara kaldırdı.

Aron orada değildi.

Yazdıklarını onunla paylaşmayı o kadar istiyordu ki.

Hızla yazıyordu: “*Ancak başkalarına ihsan etmek istersek, dünyadaki bütün dertler ve ızdıraplar yok olur.*”

Pencereden, Londra’da hiç tipik olmayan sıcak bir rüzgâr girdi.

Yıldızları görmek mümkündü. Bu, bulutların olmadığına işaretledi.

Rav Aşlag, kalktı ve evden dışarı çıktı.

Gece... Londra sokakları ıssızdı.

Rav Aşlag sokakta

yürüyordu. Şehri yoğun bir sis

kaplamıştı.

Oğlu Baruh’un yolladığı mektubun ilk satırlarını okuyordu.

Baruh’un Sesi: “Seyahate çıktığım andan beri yıkıldık... Dışarıdan enerji dolu görünüyoruz ama içimizdeki buhran, bizleri kapacak gibi hissediyorum... Bizi burada yönlendirecek kimse yok. Bu çılgınlığı durduracak kimse. Ellerimiz zayıf, gücümüz tükeniyor.”

***

Londra, Rav Aşlag’ın odası...

Masanın üstünde açık bir mektup...

Merdivenin Sahibi

Pencerenin panjurlarından giren rüzgâr, sayfaları kımıldattı. Mektubun satırları net olarak görünüyordu.

Fonda, Baruh'un sesi duyuldu.

Baruh'un Sesi: "...Biz sensiz yapamayız. Baba, ne yapalım?"

Rav Aşlag, elindeki tüy kalemi mürekkebe batırdı.

Yazarken sesli okuyordu.

Rav Aşlag: "Sevgili kardeşlerim. Sizin umutsuz, şüphe ve korku dolu olmanız... Bu çok iyi. Umutsuzluk, yükselişin başlangıcıdır. Tekrar tekrar düşüp kalkarken kendi zayıf vücutlarınızın içinden, her birinizde bulunan sevgi kıvılcımlarını görmeye çalışın. Her zaman hatırınızda olsun; eğer birleşmezseniz bu, sizin ölümünüz olur."

Rav Aşlag'ın eli bir an durdu ve ekledi.

Rav Aşlag: "Birleşmek için gücünüzün olmadığını keşfedeceksiniz."

Tekrar duraksadı ve yine mektuba baktı.

Rav Aşlag: "Birleşmek istediniz. Yaradan size nefret duygusunu hissettirdi. Birbirinizi sevebileceğinizi sandınız. Fakat mümkün olmadığını gördünüz."

***

Kudüs... Sınıf...

Baruh (Okuyor): "Siz şimdi Sina Dağı'nın önündesiniz... Bu nefret dağı. Bu, hepimizin içinde bulunur."

Şimon başını salladı.

Baruh (Okuyor): "Bunun üstesinden nasıl geliriz? Nereden güç alabiliriz?"

Hayim, dikkatle dinliyordu.

Moşe'nin yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Baruh: “Soruyorsunuz, nereden güç alırız? Sadece Yaradan’dan. Sizin hakkınızdaki hakikati size, O açıklar. O, sizin O’na yönelmenizi bekliyor. Bunu yapın. O’ndan, size birbirinizi sevmek için güç vermesini isteyin.”

Şimon (Fısıldar): “Bunu nasıl isteriz? Nasıl?”

Baruh (Mektubun son satırını okur): “Nasıl mı? Zohar Kitabı sayesinde. Bırakın içinize girsin.”

***

Londra... Gece...

Rav Aşlag, aralıksız yazıyordu.

Tüy kalem, metnin sıralarını hafifçe çizdi.

Rav Aşlag, durmadan yazıyordu.

Yazıyı bitirince sayfayı, masanın köşesindeki büyük kâğıt yığının üzerine koydu.

Pencere açıktı. Bu gece sıcak ve sakindi.

Birden, iniltiyi andıran acaip bir ses duydu.

Rav Aşlag, başını kaldırdı, kalkıp pencereye gitti.

Ah çekiş aşağıdan geliyordu.

Gittikçe kuvvetlenen iç çekiş, çığlığa dönüştü.

Rav Aşlag, pencereden sarkıp aşağıya baktı.

Birinci kattaki açık pencerede, ışığın yandığını gördü.

Merdivenlerden, birinci kata indi.

Aron’un odasının kapısına yaklaştı. Kapının altında, zeminde, ufak bir ışık huzmesi görülüyordu.

Rav Aşlag, kapıyı açtı.

Aron’u, odanın ortasında yere serilmiş bir halde gördü.

Merdivenin Sahibi

Yüzü soluktu ve acıdan
büzülmüştü. Rav Aşlag ona doğru
eğildi.

Aron, bir şey fısıldadı ama tek duyulan acı dolu iniltisi oldu.

Rav Aşlag, onu güçlkle sırtüstü çevirdi. Gömleğini açıp
ellerini karnına koydu.

Aron'un gözlerinin içine baktı.

Birden, Aron'un vücudu kasıldı ve yerde, dümdüz
hizaya girdi.

Aron, Rav Aşlag'ın gözlerinin içine baktı.

Rav Aşlag: “Bu nöbetler ne sıklıkta oluyor?”

Aron (Zayıf sesle): “Şöyle... iki ayda bir... ilaçlar...
yardım etmeyince... Eskiden altı ayda bir olurdu... ve
şimdi... gittikçe sıklaşıyor...”

Rav Aşlag: “Tanı nedir?”

Aron: “Karaciğer kanseri.”

Rav Aşlag: “Ne zamandan beri?”

Aron: “Polonya'dayken başladı. Galiba.”

Rav Aşlag: “Seni iyileştireceğime ümidin var mıydı?”

Aron (Uzunca susar): “Çok yorgunum. Her şeyi denedim.
(Ravın gözlerine bakar) Ümit ettim.”

Rav Aşlag: “Senin doktora ihtiyacın var, bana değil.”

Aron, zorlukla yere oturdu.

Aron: “Onlar bana bir senelik ömrüm kaldığını söylediler,
o kadar... Acaba bir şey yapılamaz mı?”

Rav Aşlag: “Kabala İلمي vücudu tedavi etmez.”

Aron, güçlkle kendini kaldırıp oturdu ama ayağa
kalkamıyordu.

Aron (Rav Aşlag'a bakar): “Her şeyi yapmaya hazırım. Yalnız bu ağırları kesmek için... (Gözleri yaşla dolar) Bir dua, muska, hayır duası, bir şeyler!”

Rav Aşlag (Kesin): “Yok, yok öyle şeyler!”

Aron (Acıdan kıvranıyor): “Ama sen kendin, Kabala'nın mutluluğa götüren yol olduğunu söylersin! Beni iyileştir, her şeyimi veririm.”

Rav Aşlag: “Zohar'dan bir satır okuyup iyileşseydik herkes Kabala İlmî'ne koşardı. Kabala, ruhu temizler, vücudu değil. O, hayatın manasını anlamaya çalışanlar, ‘Ben niye yaşıyorum?’ diye soranlar içindir. ‘Kanserden nasıl kurtulurum?’ diye soranlar için değil.”

Aron, zorlukla kalktı.

Rav Aşlag: “Yat. Bu gece derin bir uyku çekersin.”

*Londra... Sabah... Belgesel görüntüler...
(Ünlü Londra saat kulesi) Big Ben, saati bildirmektedir. İşe gidenler, sokaklar kalabalık, iki katlı otobüsler, tren istasyonu... Merkezi yerlerde trafiği yöneten büyük şapkalı polisler. Otomobillerin klaksonları duyulmaktadır. Yeni bir gün başlamaktadır.*

***

Aron'un evi...

Hizmetçi kadın yavaşça, Rav Aşlag'ın odasının kapısının önüne, içinde yiyecek olan bir tepsi bıraktı. Rav'ın hiçbir şey yemediği görülen, başka bir tepsiyi geri aldı. Kadın içeride olanlara kulak verdi.

Kapının arkasından ayak sesleri duyuluyordu.

Oda...

Masanın üstünde, yazılmış yazılar duruyordu.

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag, başı eğik, masanın etrafında dolaşıyordu.

Durdu.

Yüzünü duvara dayadı. Bu halde birkaç dakika durdu.

Işık parlaması...

Yolda yürüyordu.

Etrafında mavi ve temiz alanlar... Çiçek dolu sahalar. Sağ tarafında, gölgelerine davet eden ağaçlar. Solunda, bir tepede duran Beyaz Şehir. Üstte gökkuşağı.

Birden, mavi alanların derinliklerinden bir melodi duyuldu, sanki onu okşuyordu.

Oda...

Rav Aşlag duvardan kendini ayırdı. Duymaya çalıştı. Fakat melodi duyulmuyordu.

Kudüs... Gece...

Moşe ve Hayim, şehrin sokaklarında yürüyorlardı. Bir İngiliz devriyesi, onları selamlayıp devam etti. İki gölge sokağı geçti.

Geçenler bir an durdular. Bir araca, tüfek yükleme sesleri duyuluyordu.

Tekrar karanlıkta kayboldular.

Moşe ve Hayim, açık sahayı geçip ışık yanan pencereye yaklaştı.

Sınıfın girişi...

Baruh elinde, Rav Aşlag'dan gelen yeni mektubu tutuyordu.

Baruh (Yüksek sesle): “Nerede o aralıksız birleşme düşüncesi? İçimizdeki o ılgılık nerede? Birbirimizi sevmemiz için bize güç ver!”

Baruh, başını mektuptan kaldırdı. Gözleri yaşlıydı.

Hayim: “Oku, oku!”

Baruh: “Nasıl birleşiriz diye düşündüler. Yardım etmesi için yalvardılar. Rahat durmayın, bırakmayın. Kalbinizi parçalayın, aşkı ararken.”

Baruh, okumayı bir daha kesti.

Nefesi kesildi.

Konuşamıyordu.

Hayim (Onu dürttü): “Oku!”

Baruh: “Unutmayın. Yaradan sadece kırık kalpleri dinler.”
(Okumaya devam etti ama içinden.)

Moşe (Kızgın): “Haydi!”

Baruh (okuyor): “Ama, sizi nasıl affedebilir. Yere dayalı olan merdiven boş! (Gözlerini mektuptan kaldırır) Ona çıkmıyorsunuz!”

Herkes susmuştu.

Odaya uzun bir sessizlik çöktü.

Baruh ağlıyordu.

Moşe (Aniden): “Sümüklerini sil!... (Herkes bakar) Ne oluyor size? Biri, kız gibi ağlıyor. İkincisi... İkincisi, derse bir kere daha uyanmadı! (Bağırarak) Şimon, teslim oldu!”

Baruh ve Hayim, Moşe'ye baktılar.

Moşe: “Bence, biz onu unutam. İki gece arka arkaya derse gelmedi.”

Baruh: “Onu uyandırmalı ve derse getirmeli.”

Moşe: “Maneviyat zorla olmaz.”

Baruh: “O sadece kuvvetsiz.”

Merdivenin Sahibi

Moşe: “Ne istersen yap, ben kalıyorum. Ders zamanını buna harcamaya değmez.”

Hayim (Baruh’a): “Ben seninle gidiyorum.”

***

Gece...

Kudüs’te dar

bir sokak...

Baruh ve Hayim

yürüyorlardı.

Bir evin penceresinin önünde durdular.

Baruh, pencereye bir taş attı. Taş, cama çarpıp yere düştü. Baruh, bir taş daha alıp attı.

Sessizlik...

Hayim, duvara dayanmıştı.

Baruh, onun omuzlarına çıkıp pencereye yaklaştı.

Pencereyi açıp içeri girdi. Sonra Hayim’i kaldırdı. O da eve girdi.

***

Evin içi...

Çocukların uyuduğu birkaç yatağın yanından geçtiler.

Ebeveynlerin yatağı odanın sonundaydı. Sessizce, karısının yanında uyuyan Şimon’a eğildiler. Üzerindeki yorganı açıp onu ellerinden kaldırdılar.

Baruh, onun elbiselerini sandalyenin üstünden aldı.

Sessizce pencereden kayboldular.

Sonra da sokağın karanlığında...

Londra... Rav Aşlag’ın odası...

Rav Aşlag, hızla yeni satırlar yazıyordu.

Elini, birbiri arkasına sayfaların yığıldığı masanın kenarına koydu.

Kapıya hafifçe vurulduğunu duydu.

Rav Aşlag (Bakmadan): “Girin.”

Aron, beyaz bir sabahlıkla odaya girdi, yeterince uyuduğu görülüyordu.

Rav Aşlag: “Otur ve oku.”

Aron yaklaştı, masanın köşesindeki kâğıt yığımını aldı ve koltuğa oturdu.

Okumaya daldı.

Sabahın sisinin arasından, eve ışık giriyordu.

Aron’un gözleri satırların üstünde

kayıyordu.

Rav Aşlag’meli, hızla ilerleyen tüy kalemi tutuyordu.

Bir an bile durmadan...

Aron’un Sesi: “Bu çok büyük, yüce bir kitap olacak!”

Tüy kalemli el durdu. Rav Aşlag yana, Aron’a baktı.

Aron (Heyecanla): “Böyle bir kitabı ancak, kelime kelime Yaradan yazdırırsa yazılabilir. Ben bir şey anlamıyorum, ama bunun içinde olan güç, bütün vücudumu titretiyor!”

Kudüs... Sabahın erken saatleri...

Birbirlerine yanaşmış halde, Zohar Kitabı’nın üstüne eğilmişlerdi.

Moşe (Sesli): “O zaman genel ruh, birçok parçaya kırıldı ve bizim dünyamıza düştüler. Karanlık dolu bir dünyaya...”

Baruh (Mırıldanarak): “Niyet! Niyet! Bize birbirimizi sevebilme gücünü ver!”

Merdivenin Sahibi

Moşe (Okumaya devam eder): “Ve ruhun kıvılcımları, bu dünyadaki vücutlara düştü ve nefret hüküm sürdü.”

Baruh (Fısıldar): “Başkasını sevme gücünü ver bize! Başkalarını sevme gücünü ver bize!”

Moşe kızgındı, kitabı kenara koydu.

Moşe: “Her zaman ne mırıldanıyorsun orada?”

Baruh: “Babam yazdı.”

Moşe: “Orada ne yazdığı umurumda değil! Sen mırıldanıyorsun ve ben, burada ne yazılı olduğunu anlayamıyorum!”

Moşe, sert bir şekilde kalkıp sandalyeyi yana attı.

Moşe: “Kabala öğrenmeye geldim. Evet, harika bir bilgelik. Bunun yerine, bize küçük çocuk gibi davranıyorlar. Niyet! Buraya önemli kitaplar öğrenmeye geldim. Bunu bana baban öğretsin.”

Şimon: “Kapa çeneni, aptal!”

Moşe: “Ne dedin sen?” (Ona yaklaşıyor.)

Şimon: “Ağzını kapa! Sen öğretmenimizle konuşuyorsun!”

Moşe, Şimon’u iter. Sandalyeler dağıldı ve Şimon, odanın öbür köşesine düştü.

Şimon, ayağa kalkmaya çalıştı.

Moşe, yumruklarını sıkıp ona yaklaştı. Şimon, nefretle eğrilmiş yüzüyle yerinden sıçradı.

Şimon (Bağırarak): “Seni öldürürüm, leş!”

O, Moşe’ye doğru koştuğu sırada Hayim onu tuttu.

Moşe, Şimon’a yumruk atmaya çalışırken Baruh elini tuttu.

Baruh: “Kardeşlerim... Kardeşlerim! Biz ne yapıyoruz?”

Merdivenin Sahibi

Moşe, ondan kurtulmaya çalıştı.

Baruh: “Fakat babam yazdı...”

Moşe, Baruh’a dönüp onu yakasından tuttu.

Moşe: “Baban ne yazıyor? O, bizi bıraktı. Şimdi bize kelimeler yazıyor. O, bizi terk etti ve gitti. Hem bizi hem de ailesini. Onsuz doğuma giden karısını.”

Şimon (Bağırır): “O senin öğretmenin!”

Moşe: “Sus, paçavra! Senin hiçbir şey söylemeye hakkın yok!”

Hayim (Aralarına girer): “Tamam, tamam! Sakinleşmeliyiz...”

Moşe, Baruh’u üstünden silkip masaya oturdu.

Hayim: “Sakinleşmeliyiz...”

Baruh: “Gelin, mektubu bir daha okuyalım.”

Moşe: “Kitabı açsak daha iyi.”

Şimon: “Ne kadar kötü...”

Baruh: “Aramızda nefret dağı var, şayet onun üstesinden gelemezsek...”

Moşe (Kesin): “Biz, bilge kaynaklarının canlı sularını içinde tutan cevheri almak için bu kitabı açarız. Beni dinleyin! (Onlara baskı yaparak) Açalım onu ve büyük Zohar Kitabı’nı okuyalım.”

Londra... Gece...

*Rav Aşlag, şehrin sokaklarında
yürümektedir. Zengin mahallelerin
önünden... Güzel şeylerle dolu ışıklı
vitrinler... Lüks, pırıldayan arabalar, beyaz
eldivenler, gece elbiseleri, lokantalar...
Hayat güzel ve mutlu...*

Bir Sinematik Roman

Ama o başka mahallelerde de dolaşıyordu. Yoksulluk... Evsiz insanlar, ısınmak için ateş yakmışlardı. Her tarafa fakirlik ve pislik hâkimdi. Evler, sokaklar, insanların yüzleri, dükkânlar...

Aniden şehirdeki koşuşturmaların arasından, ince bir akort duyuldu ve kayboldu. Rav Aşlag, durdu.

Işık parlaması...

Aşlag, yolda duruyordu.

Etrafını, net, mavi bir boşluk sardı.

Yerinden kımıldaması mümkün değildi.

Beyaz şehrin duvarlarının ardından, ilahi bir müzik duyuluyordu.

***

Londra... Sokak...

Uzaktan, hafif ve hoş bir nağme duyuluyordu. Rav Aşlag, yerinde donakalmıştı, sokağın ortasındaydı.

Gelip geçenlerden biri ona baktı.

Gece, evde sükunet hâkimdi. Aron'un odası...

Aron, herhangi bir yerden odasına giren bir melodiyle uyandı.

Aron kalkıp sabahlığını giydi ve odadan çıktı.

Merdivenlerden ikinci kata çıktı.

Uzun koridorda ilerlerken, gittikçe yükselen piyanonun sesini duydu.

İkinci katın salonuna yaklaştı.

Durdu, dikkatle kapıyı açtı.

Mum ışığında, piyanonun başında oturan Rav Aşlag'ı gördü. Parmakları hafifçe klavyelerde oynuyordu.

RADIATION HAZARD **TOUCHING or REMOVING** **SCRAP OBJECTS IS** **PROHIBITED**

THIS INCLUDES BLASTED DEBRIS, FUSED SILICA
METAL FRAGMENTS LOCATED North of this POINT

Merdivenin Sahibi

Aron'un yüzü şaşkın ve endişeliydi.

Semavi müzik evi sarıyordu. Londra'nın gecesinde, gökte kayar gibi...

Aron, dikkatle odaya girdi.

Rav Aşlag duymadı, farkında değildi.

Aron'u gördüğünde, elleri klavyeleri bırakıp durdu.

Aron'un sesi: "Semavi... Ne kadar ilahi bir müzik! Senin piyano çaldığını bilmiyordum."

Rav Aşlag'ın elleri tekrar piyanodaydı, müzik tekrar her tarafı kapladı.

Aron, piyanoya yaklaştı ve heyecanla Rav Aşlag'ın parmaklarını takip etmeye başladı.

Rav Aşlag'ın sesi: "Çalmayı bilmem."

Aron: "Ama... Sen şu an piyano çalıyorsun."

Rav Aşlag: "Bana kimse çalmayı öğretmedi... ama fark etmez..."

Aron: "Ne demek? Öyleyse nasıl böyle çalıyorsun?"

Rav Aşlag: "Ben bu müziği duyuyorum."

Aron: "Orada mı?"

Rav Aşlag: "Evet. Orada kelimeler yok. Orada sadece, saf duygu var. Bu his, kelimelerle anlatılmaz. Hiçbir şey bunu müzikten daha iyi ifade edemez."

Aron, Rav'ın önünde diz çöküp oturdu, onun görüş seviyesinde olmaya çalıştı.

Aron: "İşte bu! Tam senin aradığın! Her şey o kadar basit! O kadar duygu dolu! Ben bu ilahi müziği dinlemek ve bir daha ve bir daha dinlemek istiyorum! Rav, tıpkı çaldığın gibi

yazmak... mümkün olsaydı... Ne kadar basit ve anlaşılması kolay...”

Rav Aşlag, çalmayı bitirdi.

Elleri düştü.

Aron: “Bir şey daha çal. Lütfen!”

Londra’ya gece indi.

Kudüs’e de gece indi.

Gecenin sessizliğinde, Rav Aşlag’ın çaldığı müzik duyuluyordu.

Gece... Deniz...

Denizde sallanan bir geminin ışıkları parılıyordu.

Rav Aşlag, güvertedeydi.

Rüzgâr, paltosunun eteklerini

uçuruyordu. Fonda müzik sesi

duyuluyordu.

***

Kudüs... Rav Aşlag’ın

evi...

Masanın üzerinde basit yiyecekler

vardı.

Rav Aşlag’ın ailesi ve talebeleri masanın

etrafındaydı. Kimse ağzını açmıyordu, sessizce

yemeklerini yiyorlardı.

Rav Aşlag, başını kaldırdı.

Rav Aşlag: “Beraber olmanızı engelleyen neydi, anlatmanızı istiyorum.”

Hayim: “Bizden ayrıldığınızda...”

Rav Aşlag: “Siz benden ayrıldınız.”

Hayim: “Denedik.”

Merdivenin Sahibi

Şimon: “Şüphelerimiz vardı.”

Moşe: “Konuyu daha iyi öğrenmeye karar verdik, derinliğine inmek, anlamak için.”

Rav Aşlag: “Neyi anlamak? (Üzüntülü) Bu çalışmadan ne elde ettiniz?”

Moşe’den başka herkes, Rav’ın bakışlarından kaçınıyordu.

Moşe, Rav Aşlag’ın gözlerinin içine bakıyordu.

Rav Aşlag (Yüksek sesle): “Ben oradayken siz, hangi Yaradan’a dua ettiniz?”

Moşe: “Biz, daha fazla bilgi istedik.”

Rav Aşlag: “Bu tür bir bilgi, Firavun’un silahıdır!”

Moşe: “Fakat bilgi bize güvenlik verir!”

Rav Aşlag: “İyi değil! Bilginlere ihtiyacım yok. Bana kafası karışmış, hasta, hiçbir konuda emin olamayan talebeler lazım!”

Hepsine tek tek baktı.

Baruh ve Şimon, gözlerini kaldırmadan sessizce oturuyorlardı.

Rav Aşlag: “Size son defa soruyorum. Neden teslim oldunuz?”

Hayim: “Başaramadık.”

Rav Aşlag: “Neden ağlamadınız? Neden dua etmediniz, yalvarmadınız?”

Hayim: “Denedik ama başaramadık. Sensiz...”

Moşe: “Hayır, bize haksızlık ediyorsun! (Hayim’e) Sen burada ne geveliyorsun! Teslim olmadık! Zohar’ı öğrendik. Bunun neresi kötü? Biz, dünyaların sistemini öğrendik.”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Bilgi dolu talebelere ihtiyacım yok. Benim acılı öğrencilere ihtiyacım var. Artık buradan gidebilirsiniz, serbestsiniz. Hepiniz!”

Moşe: “Ne demek, gitmek!”

Rav Aşlag: “Gözüme görünmeyin!”

Moşe: “Bizi kovamazsın! Beni buraya kalbim getirdi!”

Rav Aşlag: “Seni buraya kokuşmuş gururun getirdi. Sadece etrafındakilere daha çok hâkim olmak istedin. Bu kadar!”

Moşe: “Bana bunu nasıl söylersin? Her şeyi bırakıp geldim!”

Rav Aşlag: “Rivka, lütfen misafirlere çıkış kapısını göster.”

Moşe: “Sen öğretmen değilsin! Biz gidiyoruz ve dönmeyeceğiz.”

Moşe kalktı. İlk o, kapıya gitti. Arkasından Hayim ve Baruh çıktı, çökmüşlerdi. Baruh, duvarın yanında idi. Rav Aşlag, ona sert bakışlarıyla baktı.

Rav Aşlag: “Herkes dedim!”

Rivka (Yalvarır gibi): “Yehuda...”

Rav Aşlag: “Herkes!”

Baruh, başını sallayıp yavaş yavaş herkesin arkasından çıktı.

Rivka (Acıyla): “Ne yapıyorsun?”

Rav Aşlag: “Onlar için yapabileceğim tek şey bu.”

Rivka (Ağlıyor gibi): “Ama onlar gitti. Baruh da onlarla gitti.”

Rav Aşlag, masadan kalkıp ona yaklaştı.

Rav Aşlag: “Para getirdim, bir ay idare eder.”

Rivka: “Çok zor seninle, Yehuda. (Ona ona bakmamaya çalışarak) O kadar zor ki...”

***

Gece... Sınıf...

Rav Aşlag, boş odada yalnız başına oturuyordu. Saate baktı, saat gecenin biriydi.

Birden kapı gıcırdadı.

Odaya Rivka girdi. Kocasının karşısına oturdu.

Elindeki kitabı açtı. Suskun, bekliyordu.

Rav Aşlag: “Derse mi geldin?”

Rivka: “Evet.”

Aşlag, başını salladı, anladığı görülüyordu.

Rivka: “Öğrenmeye geldim. Niye olmasın? Ben karın değil miyim?”

Rav Aşlag, eşine baktı ve yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

Rav Aşlag: “Kimsenin gelmeyeceğini düşündün. Beni teselli etmek için mi geldin? Talebesiz kalacağımı mı zannettin?”

Rivka (Derin bir nefes alır): “Onlara hakaret ettin. Onları kovdun!”

Rav Aşlag: “Onların dönmeyeceklerini mi zannediyorsun?”

Rivka: “Ama onları kovdun.”

Rav Aşlag: “Eğer onlar gelmezlerse...”

Rivka: “Onları döndürecek ne olabilir ki Yehuda?”

Rav Aşlag cevap vermedi.

Rivka, birden kalktı, yaklaşıp onun yanına oturdu.

Merdivenin Sahibi

Rivka: “Yanında oturmak ne kadar iyi.”

Bunu söylerken ona aşağıdan yukarıya baktı.

Rav Aşlag, ceketini çıkarıp Rivka'nın omuzlarını örttü.

Rav Aşlag: “Şimdi sana Zohar'dan çok güzel bir parça okuyacağım.”

Kitaptan uygun bir sayfa açtı.

Rav Aşlag: “Her sabah şafak doğarken, cennet bahçesindeki ağacın üstünde bir kuş uyanır ve üç kere öter ve sesinde duyulan şudur: ‘Bak, sana tavsiyem: Hayatı seç.’”

Rav Aşlag, bir an okumayı kesip Rivka: “Benim, basit insani duygulardan mahrum olduğumu mu düşünüyorsun?”

Rivka: “Bazen öyle zannediyorum.”

Rav Aşlag: “Bu bana acı veriyor, inan bana. Çok acı veriyor.”

Rivka: “Sana inanıyorum sevgilim. Affet onları. Ama ne kabahatleri var? Onlar daha çocuk ve sen o kadar büyüksün...”

Rav Aşlag: “Eğer onlar gelmezlerse onlara temel noktayı açıklamayı başaramadım demektir.”

Rivka: “Öyleyse kabahat sende.”

Rav Aşlag: “Ama ben onları çağırمام. Sana anlatamıyorum. (Gözlerinin içine bakarak) Beni anlamaya çalış. Bu, onların manevi çalışmaları.”

Pencerenin ötesinde şiddetli bir yağmur yağmaya başladı.

Rivka: “Onlar şimdi elbette gelemezler. Senin yanında kalmanın ne kadar zor olduğunu bir bilseydin...”

Bir Sinematik Roman

***

Gece... Şiddetli yağmur...

Hapishanenin duvarı boyunca, iliklerine kadar ıslanmış üç Yahudi ilerliyordu.

Onlar; Baruh, Hayim ve Şimon'du.

Arkalarında, silah taşıyan iki İngiliz askeri ve bir subay vardı.

Onlar, 'Kışla Cezaevi'ne girmek üzereydiler. Cezaevinin adı duvarda yazılıydı.

Gürleyen bir emirle; omuzlarına asılı silahlarıyla askerler, cezaevinin her bir yanından hemen koşup geldiler.

Yahudiler, korkuyla duvara yaslandılar.

Titriyorlardı.

Subay, önlerinden geçti. Baruh, ona doğru bir adım attı.

Baruh: "Sayın subay..."

Subay: "Konuşmana izin vermedim!"

Baruh: "Sayın subay, bizler derse geç kalıyoruz."

Subay: "Sadece bu nedenle..."

Hayim: "Sayın subay, bizi burada tutmaya hakkınız yok."

Subay: "Çenenin kapa ve dinle!"

Subay, askerlere döndü.

Subay (İngilizce): "Askerler, siz bu Yahudileri görüyor musunuz?"

Askerler: "Görüyoruz Efendim!"

Merdivenin Sahibi

Subay: “Onları ne diye buraya getirdiğimi biliyor musunuz?”

Yaşlı asker: “Neden olduğu belli, efendim. Onları hücrelere kapatalım veya belki onları şimdiden idam mangasına çıkaralım. Sadece emir verin.”

Subay: “Hayır George, beni anlamadın. Hayır... (Herkes) Onların serçe parmağının tırnağına bile erişemediğinizi size göstermek için, onları buraya getirdim.”

Subay, donakalan askeri kıtasının önünde yürümeye başladı.

Yağmur şiddetlendi.

Subay: “Evet, evet... Sizin gibi zavallılar! Bu, bir deri bir kemik kalmış Yahudilere biraz olsun benzeseydiniz, bütün bu toprakları savaşız ve kan dökmeden ele geçirirdik. Neden biliyor musunuz? (Cevap beklemeden) Çünkü onlar, her gece korkudan titreyerek, bizim bariyerleri aşıp gece karanlığında kayboluyorlar. Bu köpek, Abu Halid’in eline düşebilecekleri veya çakallara yem olacaklarını bile bilemeden... (Bir an susup başını yok manasında sallar) Keşke, fedakârlığı ve hedefe bağlı kalmayı onlardan öğrenebilseydik.”

Subay, sıranın sonunda Yahudilerle askerlerin arasında durdu.

Yağmur damlaları şapkasına ve askerlerin paltolarına iniyordu.

Subay: “Hazır olun ve bu Yahudilere selam verin.”

Subay, sert bir hareketle, titreyen Yahudilere doğru dönüp selam verdi. Askerler, endişe ile onu takip ettiler, gördüklerine inanmakta güçlük çekiyorlardı.

Merdivenin Sahibi

***

Rav Aşlag'ın evi... Sınıf...

Rav Aşlag ve Rivka, yan yana oturuyorlardı. Önlerinde Zohar Kitabı açıktı. Ayaklarına yün battaniye örtmüşlerdi. Rav Aşlag okuyordu. Rivka, ona sadakatle bakıyordu.

Yağış, o kadar kuvvetlendi ki bitişik evin duvarları pencereden görünmüyordu.

Odanın kapısı açıldı. İçeriye ilk, Baruh, sırlıklam bir şekilde girdi.

Rivka, koşup ona sarıldı.

Rivka: “Tamamen ıslanmışsın! Gel, elbiselerini değiştirelim.”

Baruh: “Anne, bekle. (Babasına döner) Derse geldim, mümkün mü?”

Rav Aşlag: “Niye geldin?”

Baruh: “Gelmemezlik edemezdim.”

Rav Aşlag (Daha yumuşak): “Dışarıda çok şiddetli yağmur yağıyor.”

Baruh: “Dersi kaçırmak, ancak ölüm nedeniyle olur diyen sensin.”

Rav Aşlag: “O zaman otur.”

Baruh (Sevinçle): “Baba, orada sokakta... Şimdi...”

Sokağa doğru baktı.

Baruh'un Sesi: “Çabuk, çabuk girin!”

Rav Aşlag: “Aaa, anlaşıldı şimdi, beni yumuşatmak için önce seni yolladılar. Anlaşıldı. Haydi. Ve sizler, neye geldiniz?”

Şimon: “Daha başka neyiz var?”

Hayim: “Hocam, bizi geri yollamayın...”

Rav Aşlag: “Rivka, lütfen benim dolabımdan kuru elbiseler getir. Biz derse başlıyoruz.”

Sınıf...

Pencerenin dışında yağmur devam ediyordu.

Onlar, Rav Aşlag’ın karşısında oturmuşlar, uzun elbiseler içinde, dikkatle onu dinliyorlardı.

Rav Aşlag: “Her zaman hücum etmelisiniz. Hedefiniz, aramızda birleşmemiz ve hücum; her zaman bu amacı göz önünde tutulmalıyız! Buna hazır mısınız?”

Hepsi: “Biz hazırız.”

Rav Aşlag: “Bu yol zordur.”

Hepsi: “Biliyoruz.”

Rav Aşlag: “Bir an için bile koyvermeden iniş ve yokuşların bir çırpıda, bir nefeste birleşmesi için, hücum! (Onlara bakar) Hazır mısınız?”

Hepsi (Güvenle): “Biz hazırız.”

Rav Aşlag: “Öyleyse, kitaplarınızı elinize alın, dostlarınızı aklınızdan çıkarmayın, Zohar’ı açın!”

Kudüs’e şiddetli bir yağmur yağıyordu.

Pencerelerin üstünden kayarak akan damlalar...

Gecenin karanlığında, tek bir pencereden ışık görünüyordu.

Rav Aşlag’ın Sesi: “İşte, kardeşçe beraberce oturmak ne iyi ve ne hoş...”

Merdivenin Sahibi

***

Sınıf...

Rav Aşlag (Ezber): “İşte, birlikte oturan ve birbirinden ayrılmayanlar; bunlar, dostlardır.”

Talebeler, parmakları ile kitaptaki yazıyı takip ediyorlardı.

Rav Aşlag’ın Sesi: “Başta, onlar, birbirleriyle savaşan, birbirlerini öldürmek istermiş gibi görünen kişiler.”

Baruh (Mırıldanıyor): “Beraberce... size... birlikte!”

Rav Aşlag’ın Sesi: “Sonra kardeşçe sevgiye dönüşüyorlar.”

Rav Aşlag, gözlerini yumdu.

Rav Aşlag: “Yaradan buna ne der? İşte, kardeşçe beraberce oturmak ne iyi ve ne hoş... Daha da, hatta Yaradan konuşmalarını dinler, onlardan sevgi ve huzur duyar.”

Baruh: “Yaklaşmak... beraber... beraber...”

Şimon: “Bize kuvvet ver... beraber...”

Rav Aşlag’ın Sesi: “Siz, buradaki arkadaşlar, evvelden nezaketle, sevgi dolu olduğunuz gibi, şimdiden sonra da birbirinizden ayrılmayacaksınız, ta ki Yaradan sizinle sevinir ve size huzuru getirir...”

Rav Aşlag, gözlerini açtı, onlara uzun uzun baktı ve devam etti.

Rav Aşlag: “Ve sayenizde dünyaya sükunet gelir. (Aniden yüksek sesle) Hücüm!”

Hayim (Haykırır): “Sıkı durun!”

Rav Aşlag: “Kendinizi düşünmeyin!”

Baruh'un eli, Şimon'un elini arıyordu. Şimon Hayim'in elini tuttu.

Baruh (Fısıldar): "Birlikte!"

Rav Aşlag: "Hücum!"

Işık parlaması...

Oda kayboldu. Gölgeyi ormanın yanında, Beyaz Şehir'e giden yol... Etrafı rengarenk çiçeklerle dolu geniş bir alan...

Rav Aşlag, önde gidiyordu. Adımlarını öğrenmek ister gibi, talebeleri yavaşça arkasından ilerliyorlardı.

Rav Aşlag'ın Sesi: "Sıkı tutunun!"

Talebeler, çocuk gibi el eleydiler.

Rav Aşlag'ın Sesi: "Biz sevmeyi beceremiyoruz..."

Ama bizim istediğimiz tek şey bu."

Beyaz Şehir yaklaşıyordu, kapıları açıldı.

Rav Aşlag'ın Sesi: "Ben hiçim, kendime ait hiçbir düşüncem yok, yok!"

Beyaz Şehir'e götüren nehir boyunca yürüyorlardı.

Rav Aşlag'ın Sesi: "Sıkı tutunun, sevgili kardeşlerim. Bu, İsrail toprağı. Yaradan'a doğru yürüyenlerin toprağı. Bizim için ne hazırladığını görün."

Baruh: "Ne kadar... büyük... mutluluk..."

Hayim: "Bize kuvvet ver... sevmeyel!"

Şimon: "Yaradan, bize yardım et. Sevmeyi!"

Beyaz Şehir yaklaşıyordu.

Açık kapıdan gölgelik yollar görünüyordu. Evlerin yukarısında yeşil teraslar...

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag'ın Sesi: “Kudüs... Yeruşalayim! Tanrı'nın Şehri.”

Baruh (Rahatlar): “Kudüs!”

Hayim: “Sana doğru geliyoruz.”

Şimon (Hayran): “Mutluluk Şehri!”

Kudüs. Gece vakti. Sınıf.

Dışarıda zifiri karanlık. Sel dinmiyordu.

Başlarını kitaptan kaldırdılar.

Rav Aşlag, yerinde değildi.

Birisi nefes nefese, acıyla içini çekti.

Şimon'du bu, sandalyede umutsuzca sallanıyordu.

Şimon (İnliyor): “Buraya dön!”

Baruh: “Ama, hemen hemen geldik.”

Hayim: “Nasıl elimizden kaçırdık?”

Şimon (Titreyen bir sesle): “Aranızda, sanki biz bir kalpmişiz gibi hissettim kardeşlerim!”

Baruh: “Devam, bunu düşünelim! Şu anda durmayalım.”

Hayim: “Biz beraberiz! Birlikte Beyaz Şehir'e gidiyoruz.”

Şimon: “Ama niye biz buradayız... ve Rav orada?”

Hepsi birden, Rav'ın boş sandalyesine baktı. Kendisi odada değildi.

Yağmur pencerede dans ediyordu.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Niye ağlıyorsunuz siz?”

Hepsi birden başlarını aynı yöne çevirdiler.

Rav ayakta, duvara dayanmış, onlara kızgın bir şekilde bakıyordu.

Rav Aşlag: “Yaratıcı’nın kanatları altında, ne derece iyi hissettiniz?”

Şimon: “Birlikte olmamıza rağmen eremedik.”

Rav Aşlag: “Sizin gördüklerinizi pek az kişi görmüştür, siz bir de şikâyet mi ediyorsunuz?”

Şimon: “Ama niye, öyleyse niye? Biz sadece anlamak istiyoruz, niye döndük?”

Rav Aşlag: “Orada fazlasıyla iyiydiniz.”

Şimon (İnleyerek): “Hakikaten, orada sonsuz bir mutluluk içindeydik. Bu gerçek.”

Baruh: “Birlikteydik, baba, sen bizimleydin. Firavun’u bıraktık... Bu öyle özel bir histi ki...”

Hayim: “Yaradan... Bu Beyaz Şehir... Bundan daha yüce bir duygu yok.”

Rav Aşlag: “Ve burada kalanlar ne?”

Gerileme...

Sessizlik...

Onlara baktı, ötesinin arttığı belliydi.

Rav Aşlag: “Size soruyorum?”

Sessizlik...

Rav Aşlag: “İyi hissetmeniz için sadece sizi mi seçtiler zannediyorsunuz? (Berrak bir sesle) Siz hayallerde gezinin ve bu dünya yok mu olsun? Yok, ta ki en son kişiye elinizi uzatana kadar, bu dünya içinizden haykıracak. Sizleri, herkesi kurtarmanız için seçtiler. Bütün dünyayı, herkesi ışığa çıkarmanız için. Bunu yapana kadar, size rahatlık yok.”

Merdivenin Sahibi

Sessizlik...

Rav Aşlag: “Hazır mısınız?”

Sessizlik...

Rav Aşlag: “Sizlere sırların ana kapıları açıldı. Herkesi bu kapılardan geçirmelisiniz... (Birden fısıldayarak) Tutunun! Sıkı tutunun!”

Baruh: “Dayanın!”

Hayim: “Hepimiz, tek bir kişi gibi!”

Şimon: “Tek kalp!”

Rav Aşlag: “Bütün dünya tek bir ruh! Bizler bu ruhun birer parçasıyız. Sadece, birbirimizden farklı ve ayrı olarak hissediyoruz. Yaradan’a göre hepimiz biriz. Aramızdaki, bu ayrılık hissini düzeltmek bizim hedefimizdir.”

Oda tekrar kayboldu.

Işık parlaması...

Talebeler, Beyaz Şehrin apaçık kapılarını görüyorlardı.

Bir mucize beklentisiyle, ileriye baktılar. Rav Aşlag, kapıya yaklaştı. İlerliyorlardı.

Aniden toprak çatladı. Çatlak kara, ikiye ayrılıp hızla onlara doğru ilerledi.

Rav Aşlag (Haykırır): “Sıkı tutunun!”

Baruh, Şimon ve Hayim birbirlerine sıkı sıkı sarılıyorlardı.

Çatlak, hızla onlara doğru, toprağı yarararak ilerliyordu.

Baruh (Fısıldar): “Kardeşlerim, dayanın, tutunun!”

Toprak, önlerinde açıldı. İçinden, fırlatılan bir füze gibi fırlayan bir dağın zirvesi...

Taşlar her bir yana uçuşurken, dağ yükseldi. Dağ yükselirken Beyaz Şehri ve giriş kapılarını gizliyordu. Rav Aşlag, dağın zirvesinde duruyordu, dağ onu yükseltiyordu.

Kudüs...

Pencerenin arkasında yağmur...

Talebeler şoktalar, susuyorlardı, kıpırdamaya korkuyorlardı. Rav Aşlag, sessizce oturan talebelerine baktı.

Rav Aşlag: “Eğer birleşmeye kararlıysanız, en zoruna hazırlıklı olmalısınız, ‘Ben’liğinizi unutmalısınız. Egoist arzularınızın üstesinden gelmelisiniz. Sanki kendinizi kaybeder gibi, kendi benliğinizi hissetmemelisiniz. Başkalarının hislerini hissetmeniz için...”

Işık parlaması...

Dağ, tüm ihtişamıyla dimdik duruyordu. Hayim, kımıldayamıyordu. Taşın altında ezilmişti.

Rav Aşlag: “Buna hazır mısınız? (Alçak sesle fısıldar) Kardeşlerim benim...”

Baruh, kayaya sarıldı. Daracık, kayalık alanda dengesini korumaya çalışıyordu.

Rav Aşlag: “Karşılığında bir ödül beklemeden, kendinizi verin.”

Şimon, uçurumun kenarında bir kayaya asılı, tutunuyordu. Sarf ettiği çabayla elinin rengi gittikçe beyazlaşıyordu.

Hayim (Ümitsizce): “Şimon, dayan!”

Şimon’un eli kuvvetini kaybetmeye başladı. Baruh, Şimon’a yaklaştı, ama Şimon’un eli, tuttuğu kayadan kayıp uçuruma düştü. Baruh, hiç düşünmeden arkasından atladı.

Merdivenin Sahibi

Hayim, bütün gücünü kullanarak onu ezen, üzerindeki kayayı yerinden oynattı. Arkadaşlarının arkasından atladı.

Londra...

Şehrin merkez hastanesi...

Aron'un etrafında birkaç doktor vardı.

Yaşlı profesör, Aron'u kontrol ediyordu. Gözlerinin içine baktı, ağzını açmasını istedi. Sonra öbür doktorlarla göz göze geldi. Oturdu. Doktor, kendisine az önce verilmiş raporları dikkatle inceledi, tekrar doktorlara baktı, hemşireye bir şeyler fısıldadı. Bunun üzerine, hemşire Aron'un yanına gitti.

Hemşire: "Bay Goldberg, biraz koridorda bekler misiniz? Birkaç dakika sonra sizi çağırırım."

Aron çıktı.

Profesör (Elindeki raporları sallayarak): "Bu, onun hastalık raporu mu?"

Doktor: "Evet."

Profesör: "Siz ciddi misiniz? Bunu kim yazdı?"

Eline, başka raporlar verdiler.

Arka arkaya sayfaları, kalın dosyadan çıkardılar.

Profesör, onları dikkatle inceledi.

Doktorun Sesi: "Bu, profesör Wilson'un raporu. İşte bir rapor daha, doktor Grinberg'den. Ve bu, Dr. Atkins'in yazdığı notlar... Bunlar da kraliyet hastanesi doktor kurulundan sonuçlar... İşte hastanenin damgası..."

Profesör (Gözlüklerini çıkarır): "Ben, hiçbir şey anlamıyorum... (Sinirli bir şekilde) Hiçbir şey anlamıyorum!"

Hastane koridoru... Aron kapının yanındaki sandalyede oturuyordu.

Hemşire, dışarıya göz atıp onu içeriye davet etti.

Doktorun odası...

Profesör: “Bay Goldberg, size söylemek isterim ki siz sapasağlamsınız.”

Aron, sakince sandalyeye oturup ayaklarını katladı.

Profesör: “Siz bir boğa gibi sağlıklısınız, beyefendi. Sizinle tarla sürebilir miyim? Bunu bana izah eder misiniz?”

Aron, susuyordu.

Profesör: “İster inanın ister inanmayın ama biz de bunu anlayamıyoruz. Bu belgelere göre, (Doktorların raporlarını gösterir) siz hastasınız. Fakat siz sağlıklısınız. Lütfen, bize anlatın, bu nasıl olabilir? Nasıl bir tedavi gördünüz?”

Aron, birden ayağa kalktı.

Profesör: “Nereye gidiyorsunuz?”

Aron (Kapıya doğru ilerleyip adımlarını sıklaştırır): “Özür dilerim, fakat gitmeliyim. Pek fazla işim birikti, onları tamamlamalıyım.”

***

Londra, basımevi...

İşçiler, bir yığın kitabı kargoya yollamak üzere paketliyorlardı.

Aron, elindeki kitabı çevirdi, onu kokladı, memnun bir şekilde gülümsedi.

Aniden onu göğsüne bastırdı ve güldü. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Merdivenin Sahibi

Sırayla belgesel resimler... Kudüs'te Haridiler'in (dindar Musevilerin) mitingleri... Sokaklar bağırarak insanlarla doludur. Ellerini havada sallayıp kaldırımlardan taşlar sökmektedirler. Etrafı dindarlarla sarılı olan Hahambaşı, aralarında yürümektedir.

***

Kudüs... İsrail...

Hahambaşının bürosu... Rav Kuk. Karşısında Ortodoks Yahudileri temsil eden heyet oturuyordu. En önde Rav Levi, yanında da Rav Hadad oturuyordu. Arkada birkaç yaşlı haham, yanlarında da Moşe vardı.

Haham Hadad, açtığı mektubu Rav Kuk'un karşısında salladı.

Haham Hadad: “Bütün Avrupa'ya zarar veriyor. Bakın, onlara her zaman ne yazıyor? Bizim ve onların yasağına rağmen, yazıyor ve yazıyor. Deli gibi...”

Haham Levi (Duyarsız): “Bu adam deli.”

Rav Kuk: “Haham Hadad, oku, dikkatini kaybetme.”

Haham Hadad (Okur): “Sizin hahamlarınıza inanmayın. (Rav Kuk'a) Onurlu Rav'ım, hal buyken daha ne düşünüyorsunuz?”

Haham Levi (Rav Kuk'a): “Bana, onu koruduğunuzu söylediler.”

Rav Kuk (Haham Hadad'a): “Devam et!”

Haham Hadad: “Onlar Avrupa'ya yaklaşan felaketi görmüyorlar. Beni dinleyin. Ben anlıyorum ve sizlere bağırarak söylüyorum. (Rav Kuk'a) Onlara bağırıyor! (Sırıttıyor ve okumaya devam ediyor) Evlerinizi terk edin, her şeyi bırakıp İsrail'e göç edin. (Büyük parmağını kaldırır) Bir dinle, dinle! Sizin öğretmenleriniz kör... Ben

felaketi önlemeye yetişemiyorum. (Sinirli bir şekilde) Sanki kendisini Mesih sanıyor.”

Birinin sesi: “Küstah!”

Bütün hahamlar öfkeli, bir şeyler söylüyorlardı, cümleler birbirine karıştıyordu.

Haham Hadad: “Şunu ilave edeyim, onun ismini bile söylemek istemiyorum. Bu adam sözde, Kabalist olduğuna inanıyor. O, bir hiç. Yalancı, gururlu, o sıfırdır... (Moşe’ye döner) Haydi İsrail’in Başhahamına size ne öğrettiğini anlat?”

Rav Kuk (Sertçe): “Kes sesini! (Bakışını Moşe’ye doğru çevirir) Sonradan söylediklerine pişman olmayasın diye.”

Hepsinin gözleri, Rav Kuk’a yöneldi.

Rav Kuk (Ellerine bakar): “Söylemek istediğiniz her şeyi söylediniz mi?”

Haham Levi: “Siz belki de, zor ve acı bir karara varmalısınız.”

Rav Kuk (Herkesine bakıp): “Kararımı vereceğim.”

Haham Levi: “Kararınız nedir İsrail’in Başhahamı?”

Rav Kuk, yerinden kalktı. Herkesi aşan boyu ile onlara, yukarıdan aşağıya doğru baktı.

Rav Kuk: “Ben hayatta olduğum müddetçe, bu büyük adamın kılına bile zarar gelmeyecek.”

Hepsi donakaldı ve hayretle Rav Kuk’a baktı.

Kudüs’ün eski muhitlerinde küçük bir bina...

Evin önünde iki polis, her yaklaşıma ve gelen geçene şüphe ile bakıyorlardı. Evin açık pencerelerinden, sesler yükselmekteydi.

Merdivenin Sahibi

***

Evin odası...

Sigara dumanıyla dolu odada oturanlardan biri Rav Aşlag'dı. Bir diğeri, kabarık saçlarıyla Ben Gurion; üçüncüsü de, piposunu içmekte olan revizyonist lider Ze'ev Jabotinsky'ydi.

Rav Aşlag: "Hepimiz milyonlarca insanın ölümüne neden oluruz."

Sessizlik...

Herkes ona bakıyordu.

Rav Aşlag: "Kişisel çıkarlarınız, sizi bölüp ayırıyor. Bunda ne sevgi var ne de birlik. Egoistliğiniz yüzünden birbirinizi dinlemiyorsunuz bile."

Jabotinsky: "Siz kimsiniz?"

Rav Aşlag: "Ben... Rav Aşlag ve ben bir Kabalistim. Buraya, dünyayı yıkmanızı önlemek için, bir defa daha denemeye geldim."

Jabotinsky: "Dünyayı yıkmak! Aman, bu büyük kelimeleri kullanmayın. Dokunaklı. Benim şahsen Yahudi Devleti var olmadıkça dünya umrumda değil."

Ben Gurion (Kendini tutamaz): "Ama böyle bir devletin olup olmasını dünya belirler."

Jabotinsky: "Hayır, bu sadece bizim işimiz. (Ayağa kalkar, odanın içinde dolaşarak konuşmaya başlar) Bu, güçlü bir Yahudi devleti olacak. Azimli. Hiçbir Arap ordusunun başa çıkamayacağı, güvenlik kuvvetleri olan. Ürdün Nehrinin iki yakasına uzanan bir devlet."

Ben Gurion: "Bizden nefret etmelerine neden oluyorsun."

Jabotinski: "Ve sen, görmek istemiyor musun ki..."

Rav Aşlag, masadan bir bardak alıp bütün kuvvetiyle yere attı. Bardak paramparça oldu. Herkes dikkatle Rav Aşlag'a döndü.

Rav Aşlag: “Avrupa’da çocuklarımızın, akraba ve ailelerimizin ölüme yaklaştığı bu zamanda bile sizler, kim daha baskın çıkar mücadelesindediniz... Kendinizi sınırlayamıyorsunuz.”

Ben Gurion: “Biz önemli sorunları çözmeye çalışıyoruz.”

Rav Aşlag: “Hayır, sadece bir tek önemli sorun var. Bunun üstesinden, bütün bu egonun üstesinden gelmek. Daha yüksek bir amaç için. Sadece birleşmek fikri yeter. Sadece bu düşünce! Kim daha haklı münakaşası ile değil. ‘Sen veya sen!’ değil de, nasıl birleşebiliriz düşüncesi... O zaman burada, kansız ve gözyaşsız, manevi yasalara göre, sonsuza kadar yaşayacak bir memleket kurulur. Ve Tanrı onu korur.”

Jabotinsky: “Siz Tanrı’nın temsilcisi misiniz?”

Rav Aşlag: “Evet.”

Jabotinsky: “Size bu yetkiyi O mu verdi?”

Rav Aşlag: “Doğru.”

Jabotinsky (Sırıtarak): “Siz O’nunla konuşuyor musunuz?”

Rav Aşlag: “Evet.”

Jabotinsky: “Ve O, sana ne diyor?”

Rav Aşlag: “O, Yahudilere talimatlarını ilettiler. Bütün insanların mutluluğa ermesi için nasıl hareket etmelerine dair talimatları.”

Ben Gurion: “Siz bunları biliyor musunuz?”

Rav Aşlag: “Biliyorum ve benim söyleyeceklerimi dinlemenizi istiyorum.”

Merdivenin Sahibi

Jabotinsky: “Bu saçmalık. Bütün bu söylediklerin anlamsız. Yahudi hahamından böyle şeyler duymak tuhafıma gidiyor... Ayrıca dünya umurumda değil.”

Jabotinsky yerinden kalktı.

Ben Gurion da arkasından...

Ben Gurion: “Maalesef. Yapmamızı istediğiniz şey çok ütöpik.”

Rav Aşlag: (Cebinden birkaç kâğıt çıkarıp onlara verir): “Bu, adresim. Üç gün sonra Hitler, Almanya’da iktidara geçecek. Biz buna mani olabiliriz.”

Ben Gurion, çabucak odadan çıktı.

Arkasından Jabotinsky çıktı.

***

Kudüs... Gece... Sınıf...

Talebeler Rav Aşlag’ın karşısında oturuyorlardı.

Gözleri ona dikilmişti.

O, önlerinde duruyordu.

Rav Aşlag: “Bütün dünyaya sanki kendi çocuklarıymış gibi davranın. (Ellerini uzatıp Baruh’a bakar) İşte o kucağınızda yatıyor.”

1933... Sıra sıra belgesel görüntüler... İsrail’de gösteriler... Jabotinsky, bir konferansta konuşmaktadır. Ben Gurion, İşçi Partisi’nin kongresinde elini kolunu sertçe sallayarak konuşma yapmaktadır. Stalin, püposunu yakar. Roosevelt, gazetecilere gülümser. Hitler, üstünden geçen savaş uçaklarını selamlar. 3 gün sonra iktidara kavuşacaktır. Hitler’in objektife takılan sert bakışları...

***

*Kudüs... Rav
Aşlag'ın odası...*

Rivka, kapıyı açtı.

Sandalye boş, yatak boş, pencere açıktı.

Masaya yaklaştı ve Rav Aşlag'ın kusursuz el yazısıyla yazılmış bir not gördü.

*“Üç gün sonra döneceğim. Beni arama, merak etme.
Yehuda.”*

*Sıra sıra belgesel görüntüler... Berlin'de bir
yolcu...*

Rav Aşlag, otobüsün penceresinden şehre bakıyordu. Ve işte o, şimdi de sokakta yürüyordu. Bağırıp çağırarak bir sürü askere yaklaştı.

Kalabalığın içine girdi. Hitler, halkın önünde nutuk atıyordu. Hitler, konuşurken birdenbire durakladı. Sanki dilini yutmuş gibiydi. Rav Aşlag'a bakıyordu.

Rav Aşlag, geleneksel Yahudi giysileriyle hareket dolu ahalinin arasında duruyordu. Kimse onu fark etmiyordu.

Fakat Hitler onu gördü.

Aceleyle Rav Aşlag'a doğru gitti. Elinden tutup onu eski bir evin duvarının yanına götürdü.

Hitler: “Niye geldin Yahudi?”

Rav Aşlag: “Bütün bunları kendi gözlerimle görmek... Belki de bir şeyler yapmayı denemeye...”

Hitler: “Şimdi hiçbir şey yapamazsın. Makine işlemeye başladı. Bu zamana kadar neredeydin?”

Rav Aşlag: “Bir şeyler yapmayı denedim. Bir kısmını da başardım. Küçük bir grubum var.”

Hitler: “Benim ordum var.”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Biz insanların kalplerini uyandırmaya çalışıyoruz.”

Hitler: “Sen sadece deniyorsun, ben ise bir tek nutuk sayesinde başarıyorum.”

Rav Aşlag: “Çok yazıyorum. Ve düşünüyorum.”

Hitler: “Benim yazdığım kitap, her Alman’ın evinin kütüphanesinde mevcut... Onlar düşünmüyor... (Kalabalığı gösterir) Onlar uyguluyorlar.”

Rav Aşlag (Uzun bir sessizlik): “Esareten kurtulmak kolay değil. Kâğıt temin etmek için param yok. Ama o kadar çok yazmam gerekiyor ki...”

Hitler: “Beni parayla dolduruyorlar.”

Rav Aşlag: “Birçoğu... beni anlamıyor...”

Hitler: “Beni herkes anlıyor. Seçimleri kazanma ihtimalim çok yüksek. Bana kimse mani olamaz. (Etrafına bakıp fısıldayarak) Senden istemiştim!”

Rav Aşlag: “Biliyorum. Fazla vaktim kalmadı, biliyorum. (Ümitsizce) Uyarmalıyım, ikna etmeliyim. Yalvarmalıyım, korkutmalıyım. Her yönden zorlamalıyım. İnsanlara dinletmek için!”

Hitler, Rav Aşlag’ı, elinden tutup sokağın köşesine doğru çekti. Kendilerini ıssız, kimsenin olmadığı bir köşede buldular. Hitler, kılıfından çıkardığı tabancayı Rav Aşlag’a verdi.

Hitler: “Şimdi her şeyi durdurabilirsin. Haydi! Bunu yapiver. İnsanlık, nesiller boyunca bu olayı anacak.”

Rav Aşlag, önce tabancaya baktı, sonra Hitler’e.

Hitler: “Haydi!” (Tabancayı Rav Aşlag’ın ellerine sıkıştırmaya çalışır.)

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Hiçbir şey anlamadınız, yazık size. Anlamıyorsunuz... Siz olmasanız başka bir diktatör gelir. Kötülüğün nedeni sizden kaynaklanmıyor.”

Hitler: “Beni vurmak istemiyorsan... Öyleyse...”

Hitler, tabancayı Rav Aşlag’ın karnına dayadı.

Hitler: “Elveda Yahudi... Sen ya cahilsin, ya safsin ya da var olmayan bir hayalsin ve ben hayal gördüm. Her neyse... Elveda.”

Ateş sesi duyuldu.

Rav Aşlag, yavaşça kaldırıma oturdu.

Hitler, bakışlarıyla onu takip etti.

Rav Aşlag’ın gözleri, doğruca Hitler’in gözlerinin içine baktı.

Hitler, geri dönüp hızlıca oradan uzaklaşmaya başladı.

Silah sesini duyan subaylar, ona doğru koşmaya başlamıştı bile.

Birinci Subay: “Ne oldu, Führer?”

Hitler: “Bu Yahudi köpeği, bir çukura defedin.”

Subaylar köşeyi dönüp kayboldular.

Hitler, onu karşılamaya gelen askerlerle dolu olan meydana doğru hızla ilerledi. O, henüz meydana varmadan, iki subay ona yetişip şaşkınlıkla baktı.

Birinci Subay: “O Yahudi mi?”

Hitler (Sırtır): “Ne yani, siz fark edemediniz mi?”

İkinci Subay: “Onu tanıyoruz... Führer... En az on nesil Alman kanını taşıyan bir Alman.”

Hitler (Aniden durur): “Ne?!”

Merdivenin Sahibi

İkinci Subay: “Günter... O Avusturya’da doğdu... Ailesi...”

Hitler: “Hangi Günter?”

Birinci Subay: “Sizin yaveriniz, Führer.”

Hitler, döndü ve eve doğru koştu.

Rav Aşlag’ın cesedinin olduğu yere geldi.

Fakat Rav Aşlag’ın yerine, Alman subayın cesedi ile karşılaştı.

Gözleri Hitler’e dikiliydi.

Hitler (Fısıldar): “Günter... (Ona dehşetle eğilir)
Olamaz... (Ne olduğunu anlayamayan subaya döner,
haykırarak) Bu olamaz!”

31 Ocak 1933... Hitler, Almanya’da iktidara geçer. Sıra sıra dökümanter resimler... Hitler, iktidara geçiyordur, her yandan davul sesleri duyulmaktadır. Hitler’in, yürüyüş yapan askerleri, onu marşla karşılamaktadır. Binlerce çocuk vardır ve büyük Hitler’i selamlamaktadırlar; ‘Heil Hitler’...

Kudüs... Gece...

Rav Aşlag, sokakta yürümektedir.

Tam bu tarihte, 31 Ocak 1933’te Rav Aşlag en gizli mektubunu yazar. Bu mektup, yanlışlıkla bugüne kadar korunur. Yaradan’ın cevabı... Kehanet...

Rav Aşlag’ın el yazısı, kenarları hafif yanık, sararmış sayfalar...

Rav Aşlag’ın Sesi: “2. Dünya Savaşı’nın korkunç katliam günlerinde, bütün gece, uzun bir haykırışla ağlayarak dua ediyorum.”

*Yüzyılın felaketleri, sıra sıra belgesel görüntüler...
1. Dünya ve 2. Dünya savaşlarından felaket görselleri... İkinci Dünya Savaşı; yanan*

Bir Sinematik Roman

*şehirler, çatışmalar, imha kampları,
milyonlarca insanın ölümü...*

*Ardından, büyük ve bölgesel savaşlar...
Afrika'da açlık, Ortadoğu'da terör,
borsaların düşüşü, silahlanma yarışı...*

Rav Aşlag'ın Sesi: “Ve sabahın doğuşu... Ve dünyanın bütün insanları sanki birbirleriyle yan yana gelmiş gibi ve bir adam, kılıcı ile üzerlerinden geçip başlarını uçuruyorken gövdeleri, kocaman bir çukura düşüyor. Yığın yığın kemiklere dönüşecekler.”

Rav Aşlag, Kudüs'ün eski şehir duvarlarının yanında yürüyordu. Rüzgâr yüzüne karşı esiyordu. Önde, bulutu andıran bir gölge ilerliyordu.

*Bu trajik yüzyıldan, başka görüntüler...
Atom bombası, önüne gelen her şeyi tahrip
etmektedir. Yanmış toprağın üstünde ağaç
kalıntıları... Her millet ve kökenden
insanlar acı çekmektedir.*

Rav Aşlag'ın Sesi: “Kalbimde bir istek, ne olursa olsun, hatta seviyemden düşmeme sebep olsa bile... Yaradan'a, bana bilgi, söz ve kehanet sahibi olmamı sağlayacak bir dua etmek, dünyanın mutsuz insanlarına hayırlı olmak, onları zarafete ve bilgeliğe eriştirmek...”

Her şeyini kaybetmiş halkın arasında gezinmekten kendimi alıkoyamadım. Onlar, Yaradan'ı ve onun yarattıklarını kötülerken ben, övgü dolu ve memnun, bu mutsuzlara güler gibiyim. Her şey beni çok duygulandırdı.”

*Mektubun sararmış sayfalarında satırlar
birbirini takip eder.*

Rav Aşlag'ın Sesi: “Sonra Tanrı'nın sözlerini görür gibi: ‘Sağ yanına yat uzan.’ Ve ben: ‘Birçok ulus ve millet, samandan adamlar gibi yükseliyor ve kayboluyorlar’ dedim.”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag odasında, sessizce oturmaktadır. Elinde tüy kalemini tutmaktadır. Eli, masanın üstünde kasılmış, duvara bakmaktadır.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Ve Yaradan bana: ‘Hedefime, senin vasıtan ile ulaşacağım,’ dedi.”

Rav Aşlag'ın eli çabucak yazar.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Biz, hepimiz, bütün dünya; tek bir ruhuz.”

Berlin sokaklarında askerler koşuşturmaktadır.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Bir tek ruh, birlik yasası ile bağlı. Aşk yasası!”

Almanlar, Yahudilerin dükkânlarına gamalı haçlar çizmektedirler.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Bizler birbirinden nefret eden, bölünmüş insanlarız. Fakat bizler, tek bir ruhuz.”

Askerler, dükkânların vitrinlerini kırmaktadırlar.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Ve bizler, karşılıklı sevgi ile birleşirsek... Seni bulacak mıyız?”

Yahudiler, sarı yıldızlı yama ile sokaklarda koşuşturmaktadır.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Tek bir ruh olduğumuzu hissedeceğiz. Birbirimizden sorumluyuz... Er veya geç, bunu yapmaya mecburuz.”

Rav Aşlag'ın gözleri...

Rav Aşlag'ın Sesi: “Bunu şimdi yapmalı. Şu anda! Aksi takdirde korkunç ızdıraplar bizleri, bunu yapmaya mecbur edecek.”

***

Rav Aşlag'inevi... Gece... Sınf..

Rav Aşlag, masanın yanında kitap okuyordu. Karşısında Baruh ve Hayim oturuyordu. Kapı açıldı. Şimon içeri girdi. Arkasından, 35 yaşlarında biri girdi. Sessizce kenara oturdular.

Rav Aşlag, başını kaldırıp Şimon'a baktı.

Şimon: “Amcam İshak. İsteğiniz üzerine getirdim. Kabala hakkında hiçbir şey bilmez.”

İshak, kollarını yana açıp Rav Aşlag'a sessizce baktı.
Rav Aşlag, kalkıp hemen derse başladı.

Rav Aşlag: “Piramit, (Eliyle havada piramit şekli çizer) bütün dünya, tüm gerçeklik piramit prensibine dayanan sistem üzerine kurulmuştur.”

Rav Aşlag, sanki yalnızca İshak'a hitap ediyormuş izlenimi veriyordu.

Rav Aşlag: “Yukarıdan bu dünyaya ışık giriyor. Işık zirveden girmeli.”

İshak, başını salladı.

Rav Aşlag: “Burada piramitin tepesinde, ışığı ilk görenler bulunuyor.”

Rav Aşlag, yavaş ve net bir şekilde konuşuyordu.

Rav Aşlag: “Bunlar, ışığın durmasını önlemeli, hatta kendileri vasıtasıyla iletmeliler. Bunlar, Yaradantarafından yaratılmış özel ruhlar. Bunlar, şeffaf olmalı, ışık gibi. Bu ne demek? Birbirlerine karşı, aşkla dolu olmalılar, bütün dünyaya. Aksi halde, ışık onlardan geçemez. (İshak ilgiyle dinliyor) Bizler! Bilhassa bizler, buradayız. Zirvede.”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag, İshak'tan iki adım ötede durdu, konuşmasını yavaşlattı.

Rav Aşlag: “Biz, ışığı geçirirsek dünya, ışık duygusu ile yaşar. Mutludur. Savaşlar yoktur. Sadece ışığı, aşkı, birliği, maneviyatı düşünürler. Ama biz, ışığı geçirmezsek bütün dünya acı çeker.”

Bir ara susup İshak'a baktı. İshak ona heyecanla bakmaktaydı.

Rav Aşlag: “Eğer biz ışığı, dünyaya nakledemezsek bu, dünya zincirinde gereksiz birer halkaya dönüştürüz. Bizden nefret etmeye başlarlar. Bizi yerden yere vurmaya, yok etmeye başlarlar! Çünkü görevimizi yerine getiremeyip hedefe ulaşmıyoruz!”

İshak elini kaldırdı.

Rav Aşlag, İshak'ın soru sormasına izin verircesine başını salladı.

İshak: “Affınızla, saygıdeğer Rav, siz hep ‘biz’ diyorsunuz. Kimdir bu ‘biz’ler? Siz misiniz?”

Rav Aşlag: “Bütün dünyaya, mutluluğa nasıl erişileceğini öğretmesi için bir millet seçildi. Bu millete, özel bir metot verildi, nasıl yapıldığını öğreten. Bu, Kabala Bilgeliği'dir.”

İshak: “Ben niye bu mevzuda hiçbir şey bilmiyorum? Sonuçta ben de bu millete mensubum!”

Rav Aşlag: “Kabala, maneviyatı özlemleyenlere ifşa olur. Böyle, adamın kalbinde bir nokta olduğu söylenir. Er veya geç bu, sende de uyanacaktır.”

İshak: “Ama bunun için en azından böyle bir bilgenin varlığını bilmeli.”

Rav Aşlag: “Evet, doğru.”

İshak: “Ve herhangi, korkunç bir sır değil de ışıktan, aşktan bahsettiğini...”

Rav Aşlag (Gülümser): “Evet, bunu iyi anladın.”

İshak: “Öyleyse niye onu herkesten sakladılar. Bu kadar mühim olduğu halde?”

Rav Aşlag: “Çünkü o bir ilaç gibi. İnsanlar önce hasta olduklarını hissedecek ve ona ihtiyaç duyacaklardı.”

İshak: “Ve onlar böyle hissettiler mi?”

Rav Aşlag: “Onlar hissetmeye başlıyorlar. Biz 20. asırda yaşıyoruz; hastaların ve hastalıkların yüzyılı.”

İshak: “Onların hastalığı ne?”

Rav Aşlag: “Diğerlerine karşı sevgi olmaması.”

İshak başını salladı.

İshak (Mırıldanarak): “Doğru.”

Rav Aşlag: “Herkes kendi çıkarı için yaşıyor.”

İshak: “Doğru!”

Rav Aşlag: “Bunu anlamaya başladın.”

İshak: “Hem de nasıl!”

Rav Aşlag: “Bütün sorunlarımızın sebebi şu aslında; biz kendi aramızda anlaşamıyoruz. Birleşemiyoruz.”

İshak: “Hem de nasıl...”

Rav Aşlag: “Kabala Bilgeliği ne şekilde aramızda eşitliği sağlamayı, nasıl birleşmeyi, egomuzu nasıl aşacağımızı öğretir.”

İshak: “Bu mümkün mü?”

Rav Aşlag: “Bu olmadan var olmak mümkün değil.”

İshak: “Öyleyse neden hahamlarımız bize Kabala Bilgeliği’ni açıklamıyorlar?”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag: “Çünkü onlar bu bilgeliği bilmiyorlar.”

İshak: “Niye bize Kabalistlerin varlığını ve onları dinlememizin gerekli olduğunu söylemiyorlar?”

Rav Aşlag: “Çünkü onlar kendilerini hasta hissetmiyorlar.”

İshak: “O zaman, onları hissetmeye zorlamalı... Aksi takdirde dünya hep acı çekecek ve hep bize saldıracaklar.”

Rav Aşlag: “Doğru!”

İshak: “Öyleyse onları kim mecbur edecek?”

Rav Aşlag: “Biz, bu ilacı kendimizde deneyeceğiz. Bize nasıl tesir ettiğini dünyaya göstereceğiz. Her yerde yaymak, yüksek sesle, aralıksız, dinlenmeden, durmadan... Dünya da bize rahatlık vermeyip, çok hasta olduğunu hissedip ilacı isteyecek... Harekete geçmemizin zamanı geliyor.”

İshak herkese baktı. Talebeler
sanki ışık saçıyordu.

Onlar, İshak’a bakıp cevap beklediler.

İshak: “Siz, iyi insanlarsınız. Ben, iyi insanları hissederim. Başta buraya gelmeye korktum. Şimon’a, ‘Beni bu Kabalistlere sürükleme.’ dedim, (Cebini araştırıp üç lira çıkardı) ama Şimon, bana bir ödeme yaptı. Bana bu üç lirayı verdi. ‘Sadece gel ve dinle, karşılığında senden hiçbir şey istemiyoruz.’ dedi.”

İshak (Rav Aşlag’a döner): “Sizin isteğinize göre sokaktan birini getirdi, bilmeyen birini. Beni getirdi.”

İshak, yerinden kalkıp bu üç lirayı masanın üzerine
koydu, sonra da cebini araştırıp üç lira daha çıkardı.

İshak: “Bu parayı hayırlı bir iş için kullanmanızı dilerim. Size teşekkür ederim. Her şeyi anladım. (Etrafına bakar)

Ben öğrenemeyeceğim, ama herkese sizden bahsedeceğim.
(Rav Aşlag'a bakar) Her şeyi anladım, hakikaten.”

Rav Aşlag, yaklaşmış onu kucakladı.

Talebeleri onu, ilk defa gözleri yaşarmış görüyorlardı.
Talebeler de kalkıp birbirlerini kucakladılar.

*Kudüs... Zeytin Dağı Mezarlığı... Eski şehrin
duvarları arkasında kalabalık...*

Talite sarılı bir ceset, mezar çukuruna düştü. Kadiş
duası okunuyordu. Birçok dindarın arasında, Haham
Levi görünüyordu. Yanında, Haham Hadad. Haham
Levi, sürekli sağına bakıyordu. Haham Hadad da aynı
yöne bakıyordu.

Sağda, dikkat çekmeden, Rav Aşlag duruyordu. Baş
göğe doğru yukarıdaydı. Talebeleri, sıkışık halde
etrafındalardı.

Defin töreni sona erdi. Halk, yavaşça dağılmaya
başladı. Hayim, Baruh ve Şimon, Rav Aşlag'ın
arkasından gidiyorlardı.

Aşağıya, yola doğru iniyorlardı. Birkaç yüz metre
sonra, bir kısmı yıkık bir mezara yaklaştılar. Aniden,
hafif bir ıslık sesi duyuldu. Duvarın arkasından Moşe,
yaklaşmalarını işaret etti. Baruh, Hayim, Şimon; ona
yaklaştı.

Moşe (Fısıldayarak): “Haham Levi ve Haham Hadad'a
Rav Kuk'un öldüğünü, ‘Şimdi onu koruyacak kimse
kalmadı’ dediğini duydum. Onlar sizi kastetti. Bir şey
planladılar.”

Rav Aşlag, sanki onu ilgilendirmiyormuş gibi sessiz,
dönüp gitti.

Merdivenin Sahibi

Moşe (Talebelere): “Onu bir saniye bile bırakmayın.”

Hayim: “Bizi uyardığınız için teşekkür ederiz.”

Moşe: “Ve affınızla...”

Baruh, Hayim ve Şimon, Rav Aşlag’a yetişmek için koşular. Ona yetişip yanında ilerlemeye devam ettiler.

Rav Aşlag (Kararlı): “Evinize gidin!”

Şimon: “Hayır, biz sizinle geliyoruz.”

Rav Aşlag, durakladı.

Rav Aşlag: “Eve gidin!”

Hayim: “Sizi bırakamayız.”

Şimon (Azimli): “Biz sizi bırakmayız.”

Gözünün köşesinden gördüğü Haham Levi’nin etrafında toplanan talebeler, Rav Aşlag’ın dikkatini çekti. Levi, onlara bir şeyler söylüyordu ve onlar da dinliyorlardı. Levi, bu esnada Rav Aşlag’ın bulunduğu yönü işaret etti. Levi ve Rav Aşlag göz göze geldiler. Rav Aşlag, Levi’ye doğru yaklaştı.

Rav Levi, endişeyle etrafına bakındı. Rav

Aşlag, ondan bir adım ötede durdu.

Rav Aşlag: “Ne için buna ihtiyaç duyuyorsunuz?”

Haham Levi: “Sizi anlayamadım.”

Rav Aşlag: “Bana hiçbir şey yapamazsınız. Bunu anlamalısınız.”

Haham Levi: “Böyle zor bir zamanda bana neden böyle bir şey söylüyorsunuz?”

Rav Aşlag: “Benim bir görevim olduğunu bildirmek için. Ve ben, o görevi tamamlayacağım. Er ya da geç Zohar’ı herkese duyuracak ve açacağım. Herkese!”

Haham Levi: “Bu, imkânsız.”

Rav Aşlag: “İki gün önce ben de öyle sanıyordum.”

Haham Levi (Ona kuşkuyla bakarak): “Bu iki günde ne değişti ki?”

Rav Aşlag: “Her şey.”

Haham Levi: “Her şey? Ne demek istiyorsun?”

Rav Aşlag: “Şimdi kimsenin durduramayacağını.”

Rav Aşlag, dönüp uzaklaştı.

Birkaç adım attıktan sonra, birden ayakları titreyip düştü. Talebeleri onu tutmaya yetişemediler.

Rav Aşlag, mezarlığın tozlu toprağına düştü. Talebeleri, ona yardım etmek için, telaşla üstüne eğildiler.

Baruh (Fısıldar): “Baba?”

Onu salladı fakat bir tepki yoktu.

Şimon: “Rav... Rav...” (Tozun içerisindeki hocasının yanına sürünür.)

Hayim (Ümitsizce başını kaldırıp bağırır): “Kimse yok mu? Yardım edin!”

Haham Levi ve Haham Hadad yana çekilmiş olanları izliyorlardı.

Levi ve Hadad’ın talebeleri, Rav Aşlag’a yardım etmeye cesaret edemiyorlardı.

Şimon (Haham Levi’ye bakıyor): “Ölüyor, ölecek...”

Haham Levi, başını indirdi.

Şimon: “Ölüyor! Onu böyle bırakamazsınız!”

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21
 Maßstab 1:10000
 Richtung N
A

Name: Apollonia
 Ortstyp: Stadt
 Einwohnerzahl: 10000
 Wirtschaft: Handel, Gewerbe
 Religion: Katholisch
 Verwaltung: Stadtrat
 Besondere Merkmale: Historisches Zentrum

Geographische Lage: an der Küste
 Topographie: flach
 Vegetation: Mittelmeer
 Klima: Mittelmeer
 Historische Bedeutung: Antike
 Besondere Sehenswürdigkeiten: Tempel, Theater

Quelle: Historische Aufzeichnungen
 Datum: 1990

Haham Levi, döndü.

Şimon önünü kesip karşısında dikildi.

Şimon (Haham Levi'nin gözlerinin içine bakarak):
“Kendinizi affedemeyeceksiniz. Duyuyor musunuz? Allah korusun, şayet ona bir şey olursa, kendinizi affedemeyeceksiniz. Kimse sizi affetmeyecek!”

Haham Levi, Şimon'un gözlerinin içine baktı.

Şimon, yolun üstünde duruyordu, geri çekilmeye hiç niyeti yoktu.

Şimon: “Sizden rica ediyorum!”

Haham Levi, dönüp yavaşça yerde yatan Rav Aşlag'a yaklaştı.

Gelip Rav Aşlag'ın sönmüş yüzüne baktı.

Rav Aşlag, hareketsizdi, sanki nefes almıyordu. Haham Levi, kendi talebelerini kenara çekti. Rav Aşlag'ın üzerine eğildi. Elleriyle Rav Aşlag'ın yüzüne dokundu. Gözlerini kapattı, sessizdi. Herkes olanları seyrediyordu. Elleriyle Rav Aşlag'ın başını daha da sıkı tuttu.

Şimon (Zor duyulur): “O yaşıyor.”

Haham Levi: “Sessizlik!”

Haham Hadad, Haham Levi'nin arkasında duruyordu.

Haham Hadad: “Hahamım...”

Haham Levi: “Siz de susun!”

Rav Aşlag'ın başını daha da sıkı tuttu. Rav Aşlag'ın yüzü yavaş yavaş sisin içinden çıkarcasına netleşti.

Haham Levi: “Siz çok fazla çalışıyorsunuz, Aşlag.”

Baruh: “Günde 18 saat çalışıyor.”

Merdivenin Sahibi

Şimon (Ekler): “Neredeyse hiç uyumuyor.”

Haham Levi: “İyi değil, istirahat etmeniz lazım. (Hayim’e bakar) Siz ne biçim talebesiniz, onun için meraklanmıyorsunuz?”

Hayim: “İmkânsız.”

Haham Levi: “Böyle söyleme. Bir dahaki sefere, sonuç daha kötü olabilir. Bu bir uyarıydı. (Baruh’a bakar) Annen Rivka’ya söyle. Onu denize götürün. (Baruh daha cevap veremedi) Cevap verme. Ben ne dediğimi biliyorum.”

Haham Levi, kalkıp dizlerindeki tozu silkeledi.

Haham Levi: “Rav Kuk, ne kadar kurnaz. Bakın bize nasıl bir görüşme ayarladı. (Gülümsüyor) Onun büyük bir Kabalist olduğunu biliyordum.”

Dönüp uzaklaştı, herkes arkasından gitti.

Haham Hadad, peşinden koştu. Haham Levi’nin yüzüne bir göz attı. Ona bir şey söyledi, ama Levi suskundu ve derin düşüncelere dalmıştı.

***

Kudüs... Rav Aşlag’ın evi...

Rav Aşlag, yatağa uzanmış yatıyordu. Yüzü soluktu.

Rav Kuk’un ölümünün üzerinden bir hafta geçmişti. Bu zaman zarfında ayağa kalkamadı. Doktorların teşhisi tuhaf görünüyordu: Yorgunluk.

Ancak sekizinci gün, kendisini daha iyi hissetmeye başladı. Rivka da bu anı bekliyordu.

Rivka: “Yarın buradan taşınıyoruz. Yafo’ya. Denize yakın. Böylece rahatça düşünür ve yazarsın.”

Belgesel resimler... Otuzlu senelerinin Yafo’su... Limanda balıkçı gemileri, kirli balıkçı dükkânları. Kızgın güneşin soldurduğu evlerin duvarları. Sokakların birinde, bir Arap’ın sürdüğü arabada,

Bir Sinematik Roman

mütevazı eşyaları ile Rav Aşlag ve Rivka...

Aşlag ailesi, deniz kenarına geldi. Çocuklar, kumda oynamaya başladı. Büyük çocuklar, küçüklere göz kulak oluyorlardı. Rav Aşlag yorgun, kumun üstüne oturdu. Çocuklar, etrafını sardı.

Rav Aşlag: “Size kısa bir hikâye anlatayım mı?”

Herkes: “Evet, evet!” (Babalarının etrafına otururlar.)

Rav Aşlag: “İki denizci bir kayıkla denize açılmışlar. Kara görünmüyormuş. Birden, onlardan biri, oturduğu yerin altını delmeye başlamış. Öteki bağırır: ‘Dur! Sen ne yapıyorsun?’ diye. Öteki cevap vermiş: ‘Kendi oturduğum yere delik açıyorum, senin altına değil, sana ne!’”

Batşeva: “Ne kadar aptal!”

Rav Aşlag: “Neden aptal?”

Şimon (Beş yaşında): “İkisi de aynı kayıkta, bu delik yüzünden ikisi de boğulur.”

Rav Aşlag: “Doğru, Şimon. (Şimon’un başını okşar) Aferin!”

Kumların üstünde oturan Rivka, gülümsedi.
Kucağında, bir yaşındaki Şimuel vardı.

Rav Aşlag: “Bu hikâyenin bize verdiği misal, bize ne öğretiyor?”

Batşeva: “Hepimiz aynı gemideyiz.”

Rav Aşlag: “Ne demek hepimiz?”

Şimon: “Bütün Yahudiler.”

Batşeva: “Bütün dünya.”

Rav Aşlag: “Bunun manası nedir?”

Merdivenin Sahibi

Batşeva: “Bu demektir ki, hepimizin aynı kayıkta olduğunu anlamıyoruz. Birbirimize bağlı olduğumuzu...”

Rav Aşlag: “Sen nasıl böyle akıllı olmuştun?”

Şimon: “Ben de, ama ben de bütün bunları biliyorum!”

Rav Aşlag: “Sana da aferin. Şimon! Öyleyse biz, ne yapmalıyız?”

Şimon: “Birbirimizi sevmek...”

Batşeva: “Hepimizin aynı kayıkta olduğunu anlamak.”

Rav Aşlag, Şimon’u ve Batşeva’yı kucaklayıp sıkıca bağrına bastı. O esnada çocuklarına övgü ile bakan Rivka’ya baktı.

Aniden hızla yerinden kalktı, üstündekileri çıkarıp iç çamaşırlarıyla denize girdi.

Kıştı, su buz gibiydi ama o, sanki hissetmiyordu.

Suya daldı ve suda kayboldu.

Bir dakika geçti.

İki dakika...

Rivka, suya baktı. O, ortada yoktu.

Denize yaklaşırken suların, ayaklarını ve elbisesini ıslattığının farkında değildi.

Bir dakika daha geçti.

Ortalıkta görünmüyordu.

Rivka (Fısıldar): “Yehuda... (Aniden bağırır) Yehuda!”

Rav Aşlag, uzakta ortaya çıktı. İskeledeki vapurlara doğru kulaç atıyordu.

Rivka, onu gözleriyle takip ediyordu. Ta ki bir nokta gibi görünene kadar...

Bir Sinematik Roman

Açık denizde Rav Aşlag sırtüstü yatmıştı, elleri yana açıktı.

Görüntüler... 1933-1935 senesi... Faşistler, Naziler başarılarını kutlamaktadır.

Açık deniz... Rav Aşlag, gözünü kırpmadan gökyüzüne bakıyordu.

Belgesel görüntüler... Stalin'in ülke içinde yaptığı tasfiyeler. Evvelden görülen resimlerden kolaj. Hitler'in Nazi Almanya'sı. Hitler'i karşılamaya gelen halk. İtalya, Mussolini'nin faşistleri. Aristokrasinin İngiltere'si. Stalin'in, Komünist Rusya'sı... Roosevelt'in, Kapitalist Amerika Birleşik Devletler'i.

Rav Aşlag, denizin ortasında, suyun üstündeydi. Sonsuz denizde tek başındaydı...

1936'dan sıra sıra görüntüler. Dindar Yahudiler Kudüs sokaklarındadır. Komünistler, Tel Aviv sokaklarında gösteriler yapmaktadır. Bazı partilerin liderleri görünür. Ben Gurion, Jabotinsky...

Sene 1936. Los Angeles. Hollywood. Bir film seti...

Filmin adı, 'Modern Zamanlar'. Charlie, herkese sınırlıydı. Personele bağırırdı. Sahne, onu memnun etmiyordu.

Charlie: "Hepinizi işten atacağım. Cehenneme kadar yolunuz var!"

Yırtık eldivenlerini yere atıp kenara çekildi.

Çalışanlar korkudan ona yaklaşamıyorlardı. Birden setin arkasından Aron, Chaplin'in yanına geldi.

Aron: "Bay Chaplin, bir haftadır size erişmeme müsaade

Merdivenin Sahibi

---

etmediler.”

Charlie: “Siz kimsiniz?”

Aron: “İsmim Aron, sizinle mühim bir konuda görüşmek istiyordum.”

Charlie: “Buraya nasıl girebildiniz?”

Aron: “Duvara tırmandım.”

Charlie: “Şimdi git, geriye tırman.”

Charlie (Bağırarak): “Şimdi, kimseyi buraya yaklaştırmayın demiştim! (Aron’u işaret eder) Defedin şunu!”

Boylu poslu asistanlar ve personeller Charlie’ye doğru koşular. Direnmeye çalışan Aron’u tutup setten uzaklaştırdılar.

Yorgun Charlie, stüdyoların bulunduğu binadan çıktı, arabasına doğru gitti. Aron, arabanın yanında onu bekliyordu.

Charlie: “Benim en sevdiğim sporun boks olduğunu bilmiyor musunuz?”

Aron: “Beni dövebilirsiniz, ama buradan ayrılmayacağım.”

Charlie: “Artist mi olmak istiyorsun?”

Aron: “Hayır.”

Charlie: “Ha, sen elbette rejisör olmak istiyorsun?”

Aron: “Hayır, hayır.”

Charlie: “Öyleyse dahiyane bir senaryo yazdın?”

Aron: “Ben değil, ama senaryo bir deha...”

Charlie: “Okumaya vaktim yok ve çok yorgunum.”

Aron: “Hiç olmazsa bana, on dakika zaman ver.”

Charlie: “Hayır.”

Merdivenin Sahibi

Charlie arabaya oturup kapıyı kapattı.

Araba hareket etmeye başladı ama Aron vazgeçmedi ve arkasından gitti.

Aron (Uzaklaşan arabaya haykırarak): “Ben zenginim her dakikasını öderim.”

Charlie: “Ne? (Hızla frene basar ve kapıyı açar) Sen beni mi satın almak istiyorsun?”

Aron: “Evet. Benim için çok mühim. Yalnız benim için değil.”

Charlie: “Ne kadar ödüyorsun?”

Aron: “Ne kadar istersiniz?”

Charlie: “Dakikası 5 bin dolar.”

Aron: “Tamam.”

Charlie: “Yedi.”

Aron: “Olur.”

Charlie: “On.”

Aron: “Her miktara razıyım.”

Charlie: “Haydi, öyleyse oturun.”

Aron, arabanın içine atladı. Chaplin, sıkıca gaza bastı.

Charlie: “Bugün evimde bir grup film yıldızıyla buluşuyoruz. Onlar da duysun ister misiniz?”

Aron: “Çok iyi.”

Charlie: “Senaryo ne üzerine?”

Aron: “Sevgi. Birbirimizi sevebilmenin yolu...”

Charlie: “Siz homo musunuz?”

Bir Sinematik Roman

***

Charlie'nin evi...

Lüks salon. Hollywood'un seçkin kişileri. Parıldayan mücevherler. Beyaz dişleri gösteren gülümsemeler. Charlie Chaplin, Aron'la birlikte davetlilere doğru yürüdü. Charlie'nin sesi duyuldu.

Charlie: “Greta Garbo. Muhteşem, gizemli ve kimsesiz.”

Greta Garbo'da, yarım gülümseme...

Charlie: “Son zamanlarda Emil Zola'yı oynayıp Oscar kazanan Paul Muni. Kompleks ve korku dolu, mütevazı bir Yahudi.”

Poul Muni yapmacık gülümsedi.

Charlie: “Viktor Fleming; alaycı yönetmen, acımasız ve yetenekli... ‘Rüzgâr Gibi Geçti’ filmini çekiyor. Bana göre bu filmde başarılı olacak.”

Viktor Fleming, işaret parmağıyla Charlie'yi uyardı.

Charlie: “Vivien Leigh.”

O, üzüntüyle Aron'a gülümsedi.

Charlie: “Büyüleyici ve depresif.”

Charlie: “Yakışıklı Clark Gable. Kendinden on yedi yaş büyük biriyle evli. Bunun bir anlamı vardı, değil mi?”

Clark Gable, gözlerini kıstı ve saçını düzeltti.

Charlie: “Rahmaninov. Yakın arkadaşım, büyük bir piyanist ve vatani olmayan bir zavallı.”

Rahmaninov, onları bakışlarıyla takip etti.

Charlie: “Sevgili eşim, benim muskam, Paulette Goddard.”

Paulette Goddard, Chaplin'e sevgiyle baktı.

Garsonlar içki ve sandviç getirdi.

Merdivenin Sahibi

Yavaş yavaş her şey sakinleşmeye başladı. Herkes rahat koltuklarında oturuyordu. Charlie Chaplin ve Aron salonun ortasındalardı.

Charlie: “İngiltere’den Aron Goldberg. Kendisi zengin. Bir dakika vaktinizi almak için on bin dolar vermeye hazır.”

Greta Garbo: “Kendinize güzel bir kadın seçebilir misiniz?”

Charlie: “Greta, lütfen, burada daha mühim bir konudan bahsedildiğini sanıyorum. Aron, beni ilgilendirdi. Birbirimizi sevmeyi nasıl elde edeceğimizi bildiğini söyledi. Bu fikre ne diyorsunuz?”

Greta Garbo: “Ütopik, gerçekleşmesi imkânsız.”

Clark Gable: “Ama enteresan...”

Charlie: “Lütfen Aron, zaman uçuyor.”

Aron: “Sizlerin birer egoist olduğu sır değil.”

Viktor Fleming: “Belki.”

Poul Muni: “Aksi halde burada olmazdık.”

Rahmaninov: “Dünyanın en ‘pislik’ yerinde.”

Aron (Rahmaninov’a bakar): “Sizler paranın saadet getirmedicine birer ispatsız.”

Rahmaninov: “Parayla da yok, parasız da...”

Charlie (Aron’a): “Sizi uyarıyorum, şu ana kadar on bin dolarlık konuştunuz.”

Aron: “Bu parayı umursamadığıma inanmıyorsunuz sanırım.”

Greta Garbo: “Neden?”

Aron: “Çünkü size söylemek istediğimi anlatabilirim, sahip olduğum bütün milyonlara değer.”

Vivien: “İlginç. Haydi, başlayın söylemeye!”

Merdivenin Sahibi

Aron: “Ben Charlie’ye hayranım. Neden hepimiz onu seviyoruz?”

Charlie Chaplin, yerinden kalkıp, o meşhur yürüyüşüyle yolda bastonunu da alıp herkesin önünde onu fırlıdak gibi çevirdi.

Aron: “O, kendini insanlara veriyor. O, kendini düşünmeyen büyük bir fedakâr.”

Charlie: “Devam et, Aron. Belki paranın bir kısmından vazgeçerim.”

Aron (Herkes): “Sizler bütün dünyayı etkileyebilirsiniz. Hiç kimsenin yapamayacağı gibi. İnsanlar size tapar ve sizi dinler. Bütün dünyaya değişmeleri gerektiğini anlatmalısınız.”

Greta Garbo: “Siz devrimci misiniz?”

Rahmaninov: “O komünist.”

Poul Muni: “Ben komünistlerden nefret ederim.”

Aron: “Dünyaya bir tek fikir yayın, dünya değişecektir!”

Charlie: “Nedir bu fikir?”

Aron: “Hepimizin bir olması gerektiğini.”

Greta Garbo: “Olması mümkün değil. Nazi, Yahudi’yi sevmez.”

Aron: “Çünkü ona ne kadar bağlı olduğunu bilmediğinden sevmez. Başkasından nefret edince, kendisine zarar verir. Her birimizin, bir makinenin içindeki dişli çarklar olduğunu farz edin.”

Vivian: “Yok, komünist değil, idealist. Bu hoşuma gitti.”

Aron: “Ben dünyanın en realist insanı olan hocamın temsilcisiyim, Rav Aşlag’ın.”

Poul Muni: “Yahudi, ah elbette. Kendimizi her yere itmezsek olmaz. Şimdi de dünyayı düzeltmek istiyoruz, öyle mi?”

Aron: “Hayır. Biz dünyanın kendi kendisini düzeltmesini istiyoruz.”

Viktor Fleming: “Dünyamızın ne sorunu var?”

Clark Gable: “Evet, nesi iyi değil?”

Aron: “Bu dünyada herkes kendi çıkarına bakıyor.”

Viktor Fleming: “Aksi halde hayatta kalamayız.”

Aron: “Doğru, eğer böyle yaşamaya devam edersek hayatta kalamayız.”

Rahmaninov: “Biz serveti, zenginlerle fakirlerin arasında mı bölmeliyiz?”

Aron: “Hayır. Biz sadece, hepimizin tek, bir olduğumuzu anlamalıyız. Bir tek! Biz, bir vücudun hücreleriyiz. Büyük öğretmenimin söylediği gibi... Ama biz kanserli hücreleriz.”

Vivian (Korkuyla): “Kanserli?”

Aron: “Herkes kendisi için yaşıyor, bu şekilde yaşamak dünyayı yok eder.”

Fleming: “Anlamsız. Eğer egoist olmasaydık, sanat olmazdı.”

Aron: “Bizi doğayla birleştiren sanat olurdu.”

Vivian: “Doğa fedakâr. Altruist mi?”

Aron: “Çok doğru.”

Greta Garbo: “Peki, niye doğa bize zarar verir. Ve o kadar da acı vererek?”

Aron: “Bize sevgi duyduğundan.”

Merdivenin Sahibi

Poul Muni (Yerinden sıçrar): “Saçmalık! Bütün bunlar uydurma! Kanıtları nerede?”

Aron: “Kanıtlar bu kitapta mevcut.”

Aron, hızla pencereye yaklaştı. Pencerenin pervazında olan çantasını aldı. İçinden bir kitap çıkarıp onu havaya kaldırdı.

Aron: “İngilizce’ye çevirdim. Ruhani dünyamıza hükmeden kanunları açıklayan adam... Bize, hepimizin, tüm insanlığın nasıl hayatta kalabileceğini, bu kitapta açıklıyor.”

Charlie: “Kötüye mi gidiyoruz?”

Aron: “Çok kötüye, Bay Chaplin.”

Charlie: “Ve sen, bizim...”

Aron: “Bay Chaplin, şimdi değilse, birkaç sene sonra veya birkaç on yıl sonra... Ama Hollywood, bunun üzerine (kitabı sallar) film yapılması gerektiğini anlayacak!”

***

Sessizlik...

Charlie: “Bu kitabı bize bırakabilir misiniz?”

Aron: “Tabi! İngilizce, birçok sayıda basıldı. Onu burada dağıtma niyetindeyim.”

Charlie: “Bay Goldberg, benim karakterimde ne eksik?”

Aron: “Sadece bir şey; bizim egomuzda depresyon ve yalnızlıktan başka bir şey olmadığı... Birbirimizi sevmeyi öğrenmezsek, birbirimize yardım edemeyiz. Asla mutlu olamayız. Ben sinema yapımcısı değilim, görsel olarak bunu ifade etmeyi bilemem. Ama doğa, bizim mutlu olmamızı istiyor! Senin Charlie, ne kadar muhteşem. O nesiller boyunca yaşayacak. Keşke amacımızı da ekleyebilseniz! Keşke bunu insanlara söyleseydiniz.”

Charlie: “Teşekkürler Aron, bunu düşüneneğim.”

Vivian: “O zaman siz yalnızlığı önlemenin mümkün olduğunu mu söylüyorsunuz.”

Aron: “Bütün dünyada birlik oluşturabilirsek şayet, hangi yalnızlıktan bahsedebiliriz ki?”

Greta Garbo: “Güzel.”

Rahmaninov: “Buna inanmayı çok istedim.”

Aron: “Benim on dakikam doldu... (Cüzdanımı cebinden çıkarır.)”

Charlie (Onu durdurur): “Bay Goldberg, sizin paranızla zengin olacak değilim. En iyisi, kitabınızı yayımlamakta kullanın. Bir şey daha; sizi bu kadar dikkatle dinlediğimiz için heyecanlanmayın. Biz sadece oyuncuyuz. (Greta Garbo’ya doğru başını sallar) Doğru mu canım?”

Greta Garbo, başını salladı.

Vivian, üzüntüyle gözlerini indirdi.

Fleming, elini öfkeyle kaldırdı.

Charlie: “Yine de sözlerinden bir şeyler anladık. Sizin azminiz bizi etkiledi. Hep arkadaşlarıma baktım. Onların gözleri parlıyordu. Onların taş kalplerine ulaşmak kolay değil. Biliyor musunuz, size bir iş teklifim var. Konuştuğumuz bu mevzu üzerine buluşalım. On dakikalığına değil. Size söz veriyorum. Hollywood’un bütün yıldızlarını bir araya getireceğim. (Gözleri Clark ile karşılaşır) Onlar istemezse ben ödeyeceğim. Onlar, elbette gelirler.

Clark başını, ‘anlaştık’ manasında salladı.

Rahmaninov: “Ben söz veriyorum, gelirim. Senin kokmuş paranı istemiyorum, Charlie.”

Merdivenin Sahibi

Greta Garbo: “Ben de gelirim. O, benim de ilgimi çekti.”

- “Ben de.”
- “Ben de...”

Daha ve daha çok ses duyuldu. Aron, sevinçle baktı.

Aron: “Sizlere ne kadar minnettarım bilemezsiniz. Bir bilseydiniz...”

1937-1938 senelerinden belgesel görüntüler... Hitler'in resmi geçit törenleri. Messerschmitt'in fabrikalarında, harıl harıl uçaklar üretilmektedir. Hitler ve yardımcısı, Avusturya'nın işgalini planlamaktadır. Avusturya işgali, Çekoslovakya... Yahudilere yönelik pogromlar, toplama kampı inşaatları...

Rusya'da, Stalin'in faaliyetleri, masum insanların yargılanması... En yüksek rütbeli komutanların infazı... 'Hainlere ölüm!' çağrılılarıyla geçen, işçi olayları... Moskova, Kremlin...

Kırmızı halıyla döşenmiş Kremlin'in uzun koridorunda, Rav Aşlag yürüyordu. Muhafızların önünden geçti, kimse ona dikkat etmedi. Elleriinde sayfalar vardı. Ona doğru gelen kişiler de onu görmeden geçip gittiler.

Rav Aşlag, Stalin'in bürosunun kapısını açtı. Stalin, başını kitaptan kaldırdı.

Stalin (Hiç şaşırmadan): “Aşlag, mektubunu aldım, otur.”

Rav Aşlag, oturdu.

Stalin (Önüne bir sayfa koyar ve satırlardan birini işaret eder): “Rusya, büyük günah işledi, Yaradan affetmeyecek. (Gözlerini kaldırıp Rav Aşlag'a bakar) Sen, eşitliğin manevi

Merdivenin Sahibi

---

yasalarını kaldırdığımızı yazıyorsun. Sevgi ve kardeşlik... Onları manevi kökünden koparıp maddiyata yönelttik. Bunu herhangi bir tanrı adına değil de, kendi çıkarlarımız için...”

Stalin, bakışlarıyla Rav Aşlag’ı inceledi.

Stalin’in bu bakışları altında kalanlar, korkudan baygınlık geçirirlerdi.

Rav Aşlag (Sükûnetle): “Evet.”

Stalin: “Bu yüzden, bizim halimizin iyi olamayacağını yazıyorsun, doğru mu?”

Rav Aşlag: “Doğru.”

Stalin: “Güzel yazıyorsun, ama yanılıyorsun.”

Rav Aşlag: “Neden?”

Stalin: “Çünkü biz kendimizi, milletimizi düzeltmeyi ve Komünistliğe yaklaştırmayı düşünüyoruz. (Rav Aşlag’a cevap verme fırsatı vermeden) Kendimizi düzelterek! Düzelterek! Kişinin yalancı olduğunu biliyorum. Rüşvet alabilir, kıskançtır. Sizin yazdığınız gibi, kişi doğal olarak egoisttir. En iyi insanlarda bile, böyle olduğunun farkındayım.”

Stalin, kalkıp odada dolaşmaya başladı.

Stalin: “Hatırlıyorum, onlar basit işçiye veya çiftçiye, adalet isterlerdi.”

Stalin, yürürken piposuna tütün koyup onu yaktı.

Stalin: “Fakat iktidara geldiklerinde, çalmaya başladılar. Köylere gitmek istemiyorlar. Her bok parçası herif, lider olmak istiyor. Eşleri, anlıyor musun, Paris’teymiş gibi giyinmek istiyorlar.

(Yüzü kızarıır) Ve senin eşitlik ve kardeşlik, hiç umurlarında değil. Onlara göre, diğerleri açlıktan ölebilir.”

Birden Rav Aşlag'ın karşısında durdu.

Stalin: “Biliyor musun ne, gel biraz çıkıp gezelim.”

Kremlin'in bahçesine çıktılar.

Stalin: “Sizin yazdığımız gibi, belki insanlar egoist doğar, ama biz, onlara fedakâr olmayı öğreteceğiz. Onu yeniden düzeltip şekillendireceğiz. İleride aydın ve komünist olarak, mutlu bir hayat yaşayacağımızı, sizler de göreceksiniz.”

Önlerindeki kapılar açıldı. Kremlin'den çıkıp Kızıl Meydan'a doğru gittiler.

Sessiz muhafızların refakatinde yürüyorlardı.

Stalin, hiç beklenmedik bir hareketle Rav Aşlag'ın sırtını sıvazladı.

Stalin: “Merak etmeyin, biz eşitlikle yaşamak istemeyenleri nizama sokarız.”

Rav Aşlag: “Onları düzeltemezsiniz.”

Stalin: “Neden?”

Rav Aşlag: “Önce kendinizi düzeltmeniz lazım.”

Stalin (Gülerek): “Bende kötü olan ne? Söyleyin, korkmayın!”

Rav Aşlag: “Kötü olduğunu bilmemek.”

Stalin meydanın ortasında durdu.

Karşısında Rav Aşlag duruyordu.

Stalin: “Ben mi kötüyüm?”

Rav Aşlag: “Evet.”

Stalin: “Kötü?”

Rav Aşlag: “Bir ideal var Stalin, onu biliyor musun?”

Merdivenin Sahibi

Stalin: “Onu kim biliyor? Siz?”

Rav Aşlag: “Evet.”

Stalin: “Nedir bu ideal?”

Rav Aşlag: “Mutlak aşka eriştiğimiz zaman, Yaradan’a erişiriz. Bu yasadır.”

Stalin: “Öyleyse, bu O’dur... Ben de O’nun bize yukarıdan bakan sakallı bir dede gibi olduğunu düşünürdüm.”

Rav Aşlag (Bu sözleri önemsemeden): “Ancak o zaman dünyayı düzeltebilirsiniz, Stalin. Biraz da olsa, bu ideale yaklaşsanız bu, bizim amacımıza dönüşecektir.”

Stalin: “Ama bu ideale varmak çok uzun zaman alır.”

Rav Aşlag: “Sadece arzulamak lazım.”

Stalin, Rav Aşlag’ı baştan ayağa kadar bakışlarıyla inceledi.

Stalin (Aniden): “Çok özel bir kişisiniz. Sizi dinleyemeyeceğimi biliyorsunuz. Buna rağmen bana bunları söylüyorsunuz, beklentiniz nedir? Siz, ya saf ya da aptalsınız? İnsan denilen hayvanın tertemiz, saf aşkı uygulayana kadar bekleyeceğimi mi zannediyorsunuz hakikaten? Hayır, beklemeyeceğiz, onu düzeltmeye başlayacağız. İkna ederek, zorla ve korkutarak...”

Stalin döndü, ellerini arkada bağlayarak Kızıl Meydan’ın ortasındaki dev gibi anıta yavaş yavaş yaklaştı.

Rav Aşlag, onu izliyordu.

Stalin: “Siz, korkuyu yeterince önemsemiyorsunuz, ama egoizme karşı müthiş bir silah.”

Rav Aşlag: “Bu anlayış da, sizin büyük hatanız. Kuvvet kullanarak adam düzeltilemez.”

Stalin, döndü, yan gözle Rav Aşlag'a baktı.

Rav Aşlag: “Adama, yüce aşk yarasını zorla kabul ettiremezsiniz. Mümkün değil. Çok kan dökülecek, daha şimdiden heryandan dökülüyor. Bak, kimleri öldürüyorsun; generaller, bilim adamları... Bu, sağduyuya aykırı, üstelik en dehşetli savaştan önce!”

Stalin (Sertçe): “Onlar vatan haini!”

Rav Aşlag: “Onlar, sizi tehdit ediyor, o kadar. Sizin egonuz haykırıyor; ‘Onları sağ bırakma!’ Onlar, sizin şöhretinizi kısıtlıyor!”

Sıra, sıra belgesel görüntüler... Ekranda, tutuklularla dolu, geçen vagonlar. ‘Vatan hainlerinin’ halka açık infazları... Kış vakti ormanda odun toplayan, acı çeken insanlar. Buz gibi sokakta, arkadaşlarını gömenler.

***

Kızıl Meydan...

Rav Aşlag: “Birlik içinde olduğunuzu düşünün. Kardeş olduğunuzu... Ne olurdu o zaman? Onları öldürünce kendinizi öldürüyorsunuz.”

Stalin (Durur): “Yeter! Devam etmene gerek yok. Her şeyi anladım. Ben pratik ve gerçekçi bir adamım. Sen ise idealist ve belirsiz biri... Sana bunu açıkça söyleyeceğim. Ağaçları yontarken etrafa bir sürü kırpıntı, çentik sıçar. Doğru, tamam. Birçok masum insanın kanı dökülecek, fakat burada yeni bir nesil doğacak.”

Rav Aşlag: “Bomboş insanlar, hiçbir inancı olmayan... Kan ve haksızlık dolu dünyada yetişecekler.”

Merdivenin Sahibi

Stalin, sessizdi.

Muhafızlar, onun gergin olduğunu sezip ona doğru yaklaştılar.

O, parmak işaretiyle onları uzaklaştırdı.

Stalin (Sertçe): “Seni dinledim. Şimdi sen beni dinle. (Rav Aşlag’ın gözünün içine bakar) Biz, hiçbir yasaya inanmayız. Senin Allah’ın, siz Yahudilerin icadı... Nerede O? O’nu dünyada göremedim. (Stalin sırtır) Var olsa bile, O, senin Allah’ın. O bile, insanları zorla kendine çekmeye çalışıyor. Aşk... Senin bu sonsuz, mutlak aşkın... Bak, burada ne biçim bir dünya yarattı. Sadece acı... Ne kadar kan aktı ve daha ne kadar akacak! Cevap ver! Benim sorum çok ilginç, değil mi?”

Rav Aşlag cevap vermek istedi ama Stalin kabaca sözünü kesti.

Stalin: “Sus, cevap verme! Sen her şeyi söyledin, ben de her şeyi anladım.”

Stalin, döndü ve Kremlin’e doğru gitti. Rav

Aşlag da arkasından yürüdü.

Korumalar ikiye ayrılıp aralarından geçmelerini sağladılar. Kremlin’e gelip giriş kapılarının yanında durdular.

Stalin: “Demek insanları zorla adam edemeyiz?”

Rav Aşlag: “Bu korkunç bir hata olur.”

Stalin: “Sen bunun, Allah’ın yasası olduğunu mu söylüyorsun.”

Rav Aşlag: “Sadece O muktedirdir.”

Stalin (Derin nefes alır): “Buna rağmen biz deneyeceğiz. (Rav Aşlag’a gülümser) Bana söylediklerinin bir kelimesine

bile inanmadım. Normalde kışkırtma suçuyla seni idam etmeleri emrini verirdim... Ama şimdilik yaşa.”

Elini Rav Aşlag’a uzattı.

Stalin: “Allah’a ismarladık, Aşlag.”

Rav Aşlag: “Siz çok fazla kan dökeceksiniz. (Stalin’in gözlerine bakar, kendi kendine konuşur gibi) Daha ne kadar kan dökülecek?”

Rav Aşlag döndü. Kremlin’in çıkışına doğru ilerledi. Stalin, ona doğru baktı. Stalin, bu esnada baş muhafıza doğru elini kaldırdı, baş muhafız hemen yanına geldi.

Stalin (Vladimir’e): “Çıkışta onu hemen indirin!”

Stalin kapının ardında kayboldu.

Rav Aşlag da, köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Vladimir, iç bahçeye geçti ve telefona doğru koştu.

Vladimir (Bağırarak): “Alo, Sergey!”

Kremlin’in girişindeki polis memuru telefonu kaldırdı.

Polis: “İşini göreceğiz, hesabını kapatacağız, orgeneralim.”

Polis memuru, dışarı doğru ilerleyip tabancasının kılıfını açtı. Rav Aşlag’ın gelmesini bekledi. Rav Aşlag, ortalıkta görünmüyordu.

*1939 senesinden belgesel görüntüler...
Naziler, Polonya’yi işgal etmektedirler.
Varşova Getto’su kurulur. Sokaklarda
sarı yamalı, Siyon yıldızı işaretiyle
Yahudiler dolaşmaktadır. Kaderlerini
kabullenmiş gibidirler, üzüntüleri
yüzlerinden okunmaktadır.*

Naziler, zar zor yürüyen yaşlı bir grup dindar Yahudi’yi götürüyorlardı. Durdular. Ama Naziler

Merdivenin Sahibi

---

onları sopalarıyla ittiler. Aralarında Haham Feldman, Haham Zilber, Haham Apşteyn, öğretmen Şimuel ve arabacı var. Bitkinlerdi ve derin düşüncelere dalmışlardı. Haham Zilber yere düştü, artık yürümeye kudreti yoktu. Arkadaşları onu kaldırmaya çalıştı ama o, kalkmayı başaramadı. İki asker onu kenara sürükleyerek duvarın kenarına attılar. Ateş sesleri duyuldu.

Yaşlı Solomon'un kitap dükkânı ateşler içindeydi, yırtık pırtık giyimiyle kenarda duruyordu.

Kurtarabildiği tek şeyi göğsüne bastırıyordu; 'Zohar' kitabını.

Asker konvoyu onu, hahamların olduğu gruba doğru itti. Haham Feldman, Solomon'un elindeki kitabı gördü.

Solomon (Heyecanla fısıldar): "Bu kitapta Rav Aşlag'ın açıklamaları var. (Kitabı açar) Görüyor musunuz? Onun el yazısı... Ve kendisi ancak 7 yaşındayken..."

Haham Feldman acılı, başını salladı.

Solomon: "O büyük, önemli insan! O ne muazzam adam, Yehuda. Kimse onun derecesine erişemedi."

Arabacı (Haham Feldman'ın peşinde): "Benim Moşe, onu hemen anladı. Ne büyük bir Haham'ın, evimize geldiğini derhal anladı. (Haham Feldman'a) O, oğluma, buna benzer bir kitap verdi. O, kitabı okudu. Rav Aşlag, onun hayatını uzattı. (Gözleri yaşla dolar) O, kendisiyle beraber gitmemi önerdi. Ben Moşe'nden nasıl ayrılıyorum? Mezarı burada. Burada... Düşündüm, ben de onun yanına yatayım. (Haham Feldman'a) Fikriniz ne, Haham hazretleri, oğlumun mezarını ziyaret etmeme izin verirler mi?"

Paralel sokaktaki binanın sokak kapısından adamın birini sokağa fırlattılar. Hemen ayağa kalkıp bağırdı.

Adam: “Ben Yahudi değilim!”

Subay gülererek kamçısını yüzüne indirdi. Yan’ın suratı kanla doldu. Evet, oydu.

Yakında duran arkadaşlarına ve bir keresinde kurtardığı güzel, Polonyalı genç kıza doğru bağırdı.

Yan: “Söyleyin onlara! Onlara kim olduğumu söyleyin.”

Hepsi susuyordu.

Yan: “Beni ölüme yollayamazsınız! Onlar bizi öldürmek için alıyorlar! Vanda! Vanda!”

Genç kız gözlerini indirdi.

Arkadaşlarından Biri: “Sen Yan değilsin, Polonyalı değilsin, sen Yahudi’sin. Yapacak bir şey yok.”

İki Alman, Yan’ı iki yanından tutup yaşlı Yahudilerin bulunduğu gruba doğru attı.

Varşova Getto’sunun kuruluş belgesi ve resimler... Yeni toplama kamplarının yapılışı. Devamlı hareket eden, esirlerle dolu trenler.

Neler olacağını kimse bilmemektedir.

Bazı kimseler, hâlâ gülümsemektedirler.

Yahudi mahallelerinin ve köylerinin yıkılıp yakılması... Varşova’da faşistler, 1940 yeni yılını kutlamaktadır.

***

Yafo... Rav Aşlag’ın evi...

Rav Aşlag, yorgun bir halde evine yaklaşıyordu.

Merdivenin Sahibi

Evde onu, on beş yaşlarında bir çocuk bekliyordu.

Çocuk: “Siz Rav Aşlag mısınız?”

Rav Aşlag: “Evet.”

Çocuk: “İsmim Zamia. Beni Haham Baruh yolladı. Size her şeyi anlatmakla görevlendirildim.”

Rav Aşlag, çocuğa doğru eğildi.

Rav Aşlag: “O öldü mü?”

Çocuk: “Hayır, yaşıyor.”

Rav Aşlag (Rahat bir nefes alır): “İçeri gir Zamia.”

Polonya... Belgesel görüntüler... Küçük bir kasaba, pogrom katliamı. Evler yanmaktadır. Naziler, evden çıkardıkları bir kadını saçlarından tutup yerde sürüklemektedir. Aynı yerde, bahçede, bir Yahudi grubuna ateş edip öldürürler. Sokaklarda koşan insanlar, peşlerinde motosikletli Naziler. Olan bitenden, çok zevk aldıkları görünmektedir.

Zamia'nın Sesi: “Sadece ihtiyar Baruh'un bizi kurtaracağını biliyorduk.”

Bir grup Yahudi... Yaşlılar, gençler ve kucaklarında çocuklar taşıyan kadınlar, Baruh'un evine doğru koşuyorlardı. Bembeyaz saçlı Baruh, kapının eşiğinde duruyordu.

Sesler: “Kurtar bizi Baruh! Evlerimizi yakıyorlar.”

Baruh (İddialı): “Ağlamayı kesin! Hepiniz içeri girin!”

Birbirlerini iterek evin içine girdiler. Baruh, kapının eşiğinde başını gökyüzüne kaldırdı. Hızla ilerleyen bulutlara baktı. Bulutlarda, kolları sıvalı, ateşler içinde kalmış yollarda, motosikletlerini süren Alman askerlerinin yansıması görünüyordu. Çürük

Merdivenin Sahibi

---

dişlerini gıcırdatarak yumruğunu gökyüzüne doğru kaldırdı.

Baruh: “Hâlâ seni seviyorum!”

Arkasından kapı, çat diye kapandı.

Korkmuş olan Yahudiler, Baruh’un evine güç bela girmişlerdi.

Ona ümitle bakıyorlardı.

Kadınlar, çocuklarını sıkı sıkı bağirlarına

basıyordu. Herkes sessizdi, hiç kimse ağlamıyordu.

Baruh: “Ne yani, siz Yaradan’a mı lanet ediyorsunuz? Sakin olun! Şu an O’nunla konuştum. Her şey iyi olacak.”

***

Yafo, Rav Aşlag’ın evi...

Rav Aşlag ve Rivka, Zamia’yı dikkatle dinliyorlardı.

Zamia: “Herkes son derece sessiz oturdu. Herkes onun Yaradan’la konuştuğunu biliyordu. Eğer Yaradan söz veriyse, O kurtaracaktır. (Bir Rivka’ya, Bir Rav Aşlag’a bakıp, çekinerek) Belki sizde biraz yemek vardır?”

Rivka, üzülererek elini cebine soktu ve bir parça kuru ekmeek çıkardı.

Rivka (Rav Aşlag’a): “Raheli için saklamıştım, ama ona vermeyi unuttum.”

Zamia ekmeği hırsıyla ısırıldı.

Zamia: “Gemiden, doğru size geldim, önce Kudüs’e gittim. Ama orada, sizin Yafo’da olduğunuzu söylediler. Gemide, bize hiç yemek vermediler. Daha öncesinde de, söz açılmışken buraya nasıl gelebildim bir bilerseniz. Bütün yol boyunca mucizeler oldu.

Bir Sinematik Roman

Neredeydim? Evet, gördüm ki Baruh bana bakıyor.
Sonradan bana yaklaşıp yavaşça, kimse duyamadan...”

Polonya... Küçük bir kasabada, Baruh'un evi.

Baruh: “Kudüs’e gideceksin.”

Zamia (Korkuyla): “Hangi Kudüs’e?”

Baruh: “Dünyanın başkenti.”

Zamia: “İsrail topraklarına mı? Oraya nasıl varırım?”

Baruh (Çabucak fısıldar): “Sen oraya varacaksın. Yolda sorun olmayacak. Rav Aşlag’ı bulup ona her şeyi anlatacaksın.”

Zamia: “Ben yapamam! Bakmam gereken annem ve kardeşlerim var!”

Baruh: “Sus! Gideceksin dediysem gideceksin. Annem ve kardeşinle ben meşgul olurum.”

Dışarıdan motosiklet gürültüsü duyuldu. Sarhoş Naziler, tahta panoların aralıklarından evi gözetliyorlardı. Birbirine kümelenmiş, sıkışık Yahudileri görüyorlardı. Naziler gülererek, içeri girmeye çalışıyorlardı.

Evin içi...

Baruh (Zamia’ya): “Şayet bir bilseydin kiminle karşılaşacağını, küçük Yahudi. (Kırıksık, gözleri yaşlarla dolar) Bana bakma! Bunu ona anlatma! Yok... Söyle ona... Baruh, sevinçten ağlıyor.”

Almanca konuşmalar duyuldu.

Çatlakların arasından, ellerinde benzin dolu şişelerle koşuşan Almanlar...

Merdivenin Sahibi

***

Yafo, Rav Aşlag'ın evi...

Zamia: “O dedi ki... Bütün yol boyunca unutmamak için kelimeleri tekrarlardım. O dedi ki...”

***

Küçük bir kasaba... Baruh'un evi...

Korkudan inleyen kişiler...

Naziler eve benzin döküyorlardı.

Baruh (Sanki olanlarla ilgilenmiyormuş gibi, Zamia'ya fısıldar): “Söyle ona, büyük Kohen 'e, ulular ulusu Bilge'ye. Ben Baruh, garip kuş, sarhoş, beş para etmeyen; beni her şey için affetsin. Benden daha mutlu kimse yok. Çünkü Yaradan'ın çok sevdiği, büyük, harika bir ruhla tanışma şerefine eriştim. Ve ona de ki: Hiçbir şey onu, gittiği yoldan çevirmesin. Zohar Kitabı zavallı insanlara ulaşmalı.”

***

Yafo... Rav Aşlag'ın evi...

Herkes sessizdi.

Rivka, sessizce ağlıyordu.

Zamia: “Ve bundan sonra mucize oldu. Beni damdaki bacadan dışarıya attı. Çalıkların arkasına saklanabildim ve her şeyi gördüm.”

Küçük kasabada, Baruh'un evi yanıyordu.

Zamia'nın Sesi: “Evi ateşe verdiler. Yaktılar. Nasıl da yandı...”

Yafo... Rav Aşlag'ın evi...

Zamia (Birden sesi kısıldı): “Orada olanlardan hiçbiri bağırmadı.”

Rav Aşlag, sandalyesinde doğruldu.

Küçük kasabada, Baruh’un evi
yanıyordu.

Almanlar, evin etrafında korkuyla duruyordu.
Almanca konuşma sesleri duyuluyordu.

- “Onlar orada mı?”
- “E, onları gördün ya?”
- “Öyleyse neden feryat etmiyorlar, bağırıyorlar!”
- “Lanet olsun Yahudilere!”
- “Bu, hiç hoşuma gitmiyor...”

Zamia’nın Sesi: “Ne kadınlar, ne çocuklar; kimse haykırmadı. Ev tamamen yandı.”

Zamia’nın yüzü, çalıkların arasından göründü.
Alevler, gözlerinden yansıyor.

Zamia: “Bu Nazilerin eve nasıl baktıklarını gördüm.”

***

Yafo... Rav Aşlag’ın evi...

Zamia (Zafer haykırışıyla): “Korkularından donlarına yaptılar.”

Küçük kasaba...

Baruh’un evi yanıyordu.
Evin duvarlarından biri yıkıldı. Bir duvar daha...
Damı da çöktü.

Zamia’nın Sesi: “Kaçmaya can atıyordum. Korkudan zor dayandım. Ama kaçmadım. Annem ve beş kız kardeşim orada kalmıştı.”

Ev tamamen yandı.

Merdivenin Sahibi

Zamia'nın Sesi: "Naziler oraya yaklaştı. Közleri incelediler."

***

Yafo... Rav Aşlag'ın evi...

Zamia'nın gözleri.

Rav Aşlag'ın gözleri.

Zamia (Fısıldayarak): "Orada hiçbir şey yoktu. Hakikaten... Onlar gittikten sonra kendim kontrol ettim. Naziler, ellerindeki her şeyi atıp evden kaçtılar. (Fısıldayarak) Vebir şey daha gördüm (Susar)."

Rav Aşlag: "Ne? Ne gördün?"

Zamia (Nefes nefese): "Rav Baruh'u gördüm ve bizim tüm Yahudileri, annemi, kız kardeşlerimi. Hepsini... Onları gördüm."

Rav Aşlag: "Nerede?"

Zamia (Ciddiyetle): "Gördüm, yemin ederim ki gördüm. Ormanın üzerinden, birçok beyaz kuş uçtu. Buraya doğru uçtular. İsrail'e... Güneye..."

Rav Aşlag'ın gözleri.

Zamia'nın Sesi: "Niye şaşırıyorsunuz? Herkes, yaşlı Baruh'un Kabalist olduğunu biliyor. Mucizeler yarattığını. O, onları kurtardı."

Rav Aşlag, sandalyesinden kalkıp duvarın yanında yürümeye başladı.

Rivka'nın Sesi: "Kalacak yerin var mı Zamia?"

Zamia: "Annem ve kız kardeşlerim gelince bir daire kiralarız."

Rivka: "O zamana kadar bizimle kal."

Zamia: "Size teşekkür ederim."

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag, duvarın yanında durup Rivka'ya ve Zamia'ya baktı.

Rivka (Gözlerini ona kaldırır): “Bizde yaşasın, dokuz kişi besledik. Onu da besleriz. Niye bana böyle bakıyorsun?”

Rav Aşlag: “Biz Kudüs’e dönüyoruz. Benim orada olmam şart. Teşekkür ederim... Sevgili eşim.”

Kudüs... 1940 senesinden sıra sıra belgesel görüntüler.... Ben Gurion, Tel Aviv’de bir toplantıdadır. New York’ta, Jabotinsky bir konferanstadır. Yumruklarını kaldırır. Hemen arkadan başka bir dizi görüntü... Varşova toplama kampı, büyük bir çukura cesetler atılmaktadır.

Tel Aviv İşçi Partisi’ne ait gazeteden bir sayfa... Revizyonist Partisine ait başka bir sayfa... Partiler arasında yaşanan münakaşalar, sokaklara yansımaktadır. Tel Aviv sokaklarında gösteriler.

Tekrar başka görüntüler... Varşova Gettosu, muazzam açlık... Yüzleri, ızdırap dolu çocuklar sokaklarda ölmektedir.

***

Kudüs, gece, sınıf...

Rav Aşlag, umutsuzca masaya vurdu. Talebeleri, onun böyle hareket ettiğini asla görmemişlerdi.

Rav Aşlag: “Ben kitap yazana ve baskıya hazırlayana kadar... Onlar basılana kadar... Ne kadar çok zaman geçer! Her dakikanın bu kadar kıymetli olduğu zamanda!”

Hayim: “Sokaklarda sayfalar dağıtsak?”

Şimon: “Bunun daha iyi bir yolu olmalı, hazır ve elde edebilecek.”

Baruh: “Biliyorum. (Herkesi bakar) Gazete yayımlayalım!”

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag, bakışlarını hemen ona çevirdi.

Rav Aşlag: “Gazete? Elbette, gazete! Hemen yazıp yayınlamak mümkün! Nasıl da bunu, daha önce düşünemedim! Tek sorun, parayı nasıl elde edeceğiz.”

Hayim (Kendinden emin): “Para buluruz. Siz parayı merak etmeyin.”

***

Gece... Rav Aşlag'ın evi...

Rav Aşlag, hızlı hızlı yazıyordu.

Birbiri ardına yakılan sigaralar...

Küllük, izmaritlerle dolup taşıyordu. Yazılan her satıra, yeni satırlar ekleniyordu.

“Avrupa’da kalan kardeşlerimizin kaderi, bizim birlikte olup olmamamıza göre değişir. Her şey birlik olup olmamamıza bağlı...”

Gece, yük taşıyan tren istasyonları... Araplar, sırtlarında beton çuvalları taşıyorlardı. Onları vagonlara yüklüyorlardı. Çuvalların yükü altında ezilircesine... Rav Aşlag'ın talebeleri yavaşça ilerliyorlardı.

Sabah...

Rav Aşlag yazıyordu. Başını, masaya doğru yaklaştırmaya başladı.

Batşeva arkasında oturuyordu. Kızının ince eli, hemen omzuna dokundu. O, uyandı ve yazmaya devam etti.

Kuyumcu dükkânı...

Türk, dükkân sahibi, Davud yıldızlı altın bir zinciri tartıyordu. Karşısında duran Şimon, huzursuzdu. Türk satıcı, kâğıt paraları sayıp ona uzattı. Şimon, dükkândan çıktı. Hayim ve Baruh, sokakta onu bekliyordu.

Gündüz...

Rav Aşlag yazıyordu.

Merdivenin Sahibi

Başı masanın üstüne düştü.

Odanın kapısı yarı açıktı. Rivka, üzerine eğildi. Kalem tutan parmaklarını açmaya çalıştı ama yapamadı.

Kızı yardım etti.

Güçlkle, parmakları teker teker açmayı başardılar.

Rivka, dizlerinin üzerine çöküp Rav Aşlag'ın ayaklarını, içinde soğuk su olan küvetten dışarı çıkardı.

O, uyanmıyordu.

Yol inşa edilen bir alan...

Arapların yanındaki Baruh, onlarla beraber demirleri toprağa yerleştiriyordu.

Rav Aşlag, yazıyordu.

***

Los Angeles...

'Diktatör' adlı filmin çevrildiği set... Aron, telefonun yanında, köşede duruyordu.

Aron: "Ne kadara ihtiyacınız var, Hayim? Telgraf vasıtasıyla size para yolluyorum. Niye bana hemen söylemediniz? Rav'a söyle, Los Angeles'ta bir grup talebe var. Söyle ona (Elindeki kitabı sallıyor) Amerika'da kitabı yayımladım. Ona, onu her şeyden çok sevdiğimi söyle! Söyle ona, sağlığım, sıhhatim yerinde! Chaplin, film yapımcılarını bu gece evine davet etti, ona bildir. Hepsine, kitapları hediye edeceğim. Onlara, bu bilgelik hakkında her şeyi anlatacağım. Bundan daha büyük bir mutluluğun mümkün olmadığını söyle ona!"

Hat kesildi. Aron, ahizeyi yerine koydu. Gözleri parlıyordu.

Bir Sinematik Roman

***

Kudüs. Eski bir matbaa, kırık pencereler...

Makineler çok gürültü çıkarıyordu. Konuşulan tek bir kelimeyi bile duymak mümkün değildi.

Rav Aşlag, baskı makinesinin önünde duruyordu.

Baruh, onun yanındaydı. Birkaç metre ötede Hayim, ellerini, yanan sobada ısıtıyordu.

Şimon, harfleri hazırladı ve onları Rav Aşlag'a verdi. Rav Aşlag, onları, türüne göre kutulara dağıttı.

Birinci sayfa basıldı.

Zamia, onu alıp Rav Aşlag'a getirdi.

Rav, onu dikkatle inceledi.

Sayfayı yırttı ve harfleri yeniden düzeltmeye başladı.

Rivka, yere düşen kâğıt parçalarını toplayıp masanın üstüne serdi. Onların üzerine, ekmek, soğan ve zeytinyağı koydu.

Camları kırık pencerenin önünde duran Rav Aşlag, baskı makinesinden çıkan yeni sayfayı okudu.

Rav Aşlag: “Bu gazete, zor zamanda, zorlukla ve sıkıntıyla doğdu. Bu dünyada, zehir ve nefretin hücumuna uğramış milletlerin içinden...”

*Varşova Getto'sundan belgesel görüntüler...
İhtiyar bir Yahudi, soyulmaktadır. Çocuklar,
vagonlara götürülmektedir.*

Rav Aşlag: “En fevkalade milletler bile, nazikçe kapılarını kapadılar.”

Merdivenin Sahibi

Belgesel görüntüler... Yahudileri imha kamplarına götüren yük vagonları...

***

Kudüs...

Baskı makinesinden çıkan sayfalar...

Gazetenin ismi görüntür: 'Ulus'...

Rav Aşlag: “Mucize olmayacak, biz aramızda birleşmedikçe.”

Belgesel görüntüler... İsrail’de partiler arasında tekrarlanan mücadeleler. Bütün ihtişamıyla İsviçre; kayak yapan insanlar. İngiltere’de balolar. Teksas’ta ‘En çok kim yiyebilir?’ yarışması. Getto’nun sokaklarında açlıktan ölen çocuklar.

Rav Aşlag: “Sonsuz büyüklükteki engelleri, inanılmaz derecede büyük çabalar sarf ederek aşmak için, çelik gibi bir birlik gerekir.”

***

Matbaa...

Sayfaları birleştiren eller. Üst üste yığılan gazeteler.

Rav Aşlag, bir yığın gazeteyi ellerinde tutmaktadır. Mutluluktan yüzü ışık saçmaktadır.

Bacakları titrer ama Baruh, yetişip onu tutar ve sandalyeye oturtur.

Şimon, birden oryantal şekilde dans etmeye başlar. Hayim, Hasidik dansı yapar.

Diğerleri de onlara katılır.

Soğuk matbaada, Rav Aşlag ve talebeleri dans etmektedir.

Yüzlerini sevinç ve yorgunlukla karışık bir ifade kaplamıştır.

***

Bir Sinematik Roman

Los Angeles, gece...

Sokakta, Ford kamyonet... Denize yakın otobana yönelir.

Rüzgâr, arabanın açık penceresinden içeri dolar. Aron, gülümsemektedir.

Karşı taraftan gelen otomobillerin ışıkları yüzünü aydınlatır.

***

Gece, Charlie Chaplin'in villası...

Charlie, misafirlerini karşılar.

Park yeri, sürekli gelmekte olan muhteşem arabalarla dolar.

Deniz kenarındaki otoban...

Radyoda klasik müzik

çalmaktadır.

Dönemeci dönen otomobilin ışıkları, bir an gözleri kamaştırır.

Fren sesi duyulur. Çarpışma!

Aron'un kamyoneti, takla atıp yamaçtan aşağıya doğru yuvarlanır. İçindeki kitapların, denize doğru, uçan kuşlar gibi yaprakları parlar. Kamyonetin arkasından uçarlar ve karanlığın içinde kaybolurlar.

Merdivenin Sahibi

***

Kudüs, şehrin ana caddesi...

Rav Aşlag, kavşakta durmuş gazeteleri dağıtmaktadır. Önünden insanlar, at arabaları, otobüsler ve otomobiller geçmektedir.

Herkes, ona merakla bakmaktadır. Elinden gazeteyi alır almaz okumaya başlamaktadırlar.

Okuma sesleri, tek ses olarak birleşir:

“Kendi kendinize bir düşünün. Bugünlerde olduğu gibi, bir millet, her şey yolundaymış gibi davranıyor. Bizleri kapıya koyduğu bir zamanda... Tabii ki hiç kimse, hangi partiye mensup olduğunu aklına getiremezdi. Çünkü bu bela, hepimizi aynı hamurun içinde yoğurdu.”

***

Kudüs...

Rav Aşlag, kalabalık sokakta yürümektedir. Gelen geçene gazete vermektedir. Onların önünde, ‘lütfen’ dercesine eğilmektedir. Onun elinden gazeteyi alanlar, ne olduğunu anlamak için hemen açıp bakarlar.

Rav Aşlag, teşekkür edercesine okuyanlara bakar.

Okuyanların sesleri: “Bizler, cevizleri bir arada tutan, onları dışarıdan saran, birleştiren bir torbanın içindeki cevizler gibiyiz. Bu beraberlik bizi, bir bütün yapamıyor. Torbadaki en hafif sallanma, onlarda koşuşturmalar ve ayrılıklar yaratıyor. Her seferinde, kısmen, tam olmayan yeni birleşimler meydana geliyor. Bunun olumsuzluğu; doğal olarak, kendiliğinden birleşmemelerindedir.”

Şimon’un karşısında duran dindar Yahudi, kendi kendine sırtır. Gazeteyi yüzünün hizasına kadar

yükseltip Şimon'un gözleri önünde, yavaş yavaş yırtar. Şimon, onu yakasından tutar ama Hayim ve Baruh koşup onu oradan uzaklaştırırlar.

Laik bir Yahudi, Zamia'dan bir gazete alır. Birkaç adım ötede, gazeteyi buruşturup öfkeyle çöp kutusuna atar. Zamia, gazeteyi çöp kutusundan çıkarır ve özenle düzeltir.

Her köşede gazete okuyanlar vardır.

Yaşlı birinin sesi: "İçimizdeki sönmüş olan doğal aşkı ve sevgiyi tekrar bulup canlandırmak. İnsan hayatının buna tabi olduğunu anlamamız lazım."

Genç ses: "Tehlikeyi hissetmek... Çocuklarımızın gözleri bizim üzerimizde."

***

Rav Aşlag, dar bir sokakta yürüyordu. Nefesini dinlendirmek için durdu, Hayim ona yaklaştı.

Hayim: "Hocam, kötü bir haberim var."

Rav Aşlag, yorgun gözlerini kaldırdı.

Hayim: "Los Angeles'ta... Aron... Trafik kazasında öldü."

Rav Aşlag susuyordu.

Sokağın karşı tarafında bir genç, gazeteyi okuyordu. Yaşlı bir dindar, gazeteyi açıp okumaya başladı. Arabacı, gazeteyi yüksek sesle ağır ağır okuyordu. Rav Aşlag, bir demet gazete alıp yokuştan aşağı indi. Yorgunluktan titreyen ayaklarıyla gelen geçene gazete dağıtmaya devam etti.

Rav Aşlag'ın evinin yanındaki sokak, gece çok geç saatler...

Rav Aşlag evine yaklaşıyordu. Kapıyı açtı, yüzü endişeli Rivka, onu karşıladı.

Rivka: “Yehuda!”

Aniden, iki İngiliz polisi onu iki yanından tuttu.

Rivka, kocasına yaklaşmaya çalıştı, diğer iki polis onu durdurdu.

İngiliz subay, salondaki sandalyeden kalktı.

Subay: “Bay Aşlag, Filistin’de yasak olan Komünizm propagandası yapmaktan suçlusunuz, sizi tutukluyoruz.”

Sokakta, Rav Aşlag’ı götürüyorlardı.

Onu, kapalı arabanın içine itip kapıyı yüzüne çarptılar.

Aşlag, kapının eşiğinde duran Rivka’yı gördü.

Rivka ağlamıyor, elini sallıyordu.

Emniyet bürosu, beyaz oda...

Bir İngiliz subayı hızla yazıyordu.

Sandalyenin üstünde birkaç ‘Ulus’ gazetesi vardı.

Rav Aşlag, subayın karşısında duruyordu. Subay başını kaldırdı.

Subay: “Burayı imzalayın, lütfen.”

Rav Aşlag, imzaladı.

Subay: “Neye imza attığımı biliyor musun?”

Rav Aşlag: “Fark etmez.”

Subay: “Seni tutuklamamız için kimin ısrar ettiğini bilmek ister misin?”

Rav Aşlag: “Hayır.”

Merdivenin Sahibi

Subay: “Sizin bu gazeteyi çıkarmanızı ve her türlü politikayla uğraşmanızı yasaklıyoruz. Gidebilirsiniz. Serbestsiniz. Şimdilik...”

Rav Aşlag, döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Arkasından subayın sesi duyulur: “Sizin gazeteniz çok hoşuma gitti, Bay Aşlag.”

Rav Aşlag, durdu.

Subay: “Orada nasıl yazmıştın (Yazılı olan yeri bulur) Milleti birleştiren sevgi bağları bozuldu, kalplerimizden koptu. Gelip geçti ve artık yoklar. Eğer onları yenilemezsek... Önce kendimizi, sonra bütün dünyayı felakete sürükleriz.”

Rav Aşlag, kapının yanında subaya bakıyordu.

Subay: “Burada, Filistin’de, herkesin nasıl da birbirine bağlı olduğunu gerçekten hissedebiliyorum. Sana ihanet edenler kardeşlerindi.”

Rav Aşlag, odadan çıktı.

Matbaa...

Rav Aşlag, sonuna kadar açık kapıların önünde duruyordu.

Baskı makinesi hareketsizdi...

Sayfalar yere saçılmıştı.

Bütün harfler dağılmıştı.

Kalan gazeteler, bahçede tamamen yanmaktaydı.

Rav Aşlag, ateşten bir parça kâğıt çıkardı.

Üstünde bir satırbaşı: ‘Ama biz fırsatı kaçırırsak.’

***

Rav Aşlag’ın evi...

Beyaz tavanda, yaşlı bir ağacın gölgeleri oynuyordu. Etrafa, sessizlik hâkimdi.

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag, solgun, yatakta yatıyordu.

Eli, bir kitabın üstündeydi.

Kapının arkasından bir ses duyuldu.

Ses: “Kalp krizi geçirdiği şüphesiz. Hem de oldukça kuvvetli. Bir ilaç daha ekliyorum. Beyni rahatlatır. Sorun şu ki, vücudunu kımıldatmaya kuvveti yok. Ama kafası durmadan çalışıyor.”

Sırayla belgesel görüntüler... 22 Temmuz 1941. Naziler, Sovyetler Birliği ile savaşmaktadır. İlk bombalar, binalara yağar. Sokaklarda mülteci grupları... Alman zaferinden görüntüler...

***

Kudüs... Rav Aşlag'ın evi... Aşlag'ın evinde mütevazı bir sofrası.

Herkes sessizce yemek yemekteydi.

Rav Aşlag, herkesten daha yüksek bir iskemlede oturuyordu.

Kapı çaldı. Rivka, kapıyı açmaya gitti.

Kapının eşiğinde, tutuklandığı gün Rav Aşlag'ı serbest bırakan İngiliz subay duruyordu.

Rivka: “O çok hasta. Kalp krizi geçirdi. Kendine, henüz gelmeye başladı. Hasta adamı tutuklayamazsınız.”

Subay: “Merak etme, başka amaçla geldim.”

Rav Aşlag, yavaş yavaş yaklaşıp Rivka'nın arkasında durdu.

Subay (Bir mektup uzatarak): “Rav Aşlag, size mektup getirdim. Kardeşim, İngiliz gemisinde kaptan yardımcısı. Bu mektubu gemide çalışan bir Alman verdi. Ona, Varşovalı bir subay vermiş. Mektubu galiba 6 ay kadar önce yolladılar.

Merdivenin Sahibi

Bu zaman zarfında kardeşimdeydi. Üzerinde, isminizi fark edinceye kadar...”

Rav Aşlag, mektubu açtı. İlk satırları çabucak okudu.

“Merhaba, saygıdeğer Rav Aşlag. Sizin değerinizi bilemedik. Anlamsız, acı dolu, çaresiz durumda size yazıyoruz.”

Varşova... Toplama kampı, yavaşça görünür. Sokaklarda, yarı ölü insanlar, güçlkle ilerlemektedir.

***

Rav Aşlag'ın Sesi: “Bizim için zor olduğu için değil. Şimdi herkes için zor. Ama size ve bütün milletimize karşı, biz suçluyuz. Bizi uyardınız, bizse sağır ve nefret doluyduk.”

Zayıflamış Hahamların ızdırap dolu bakışları görünür...

“Sizi boykot ettik, kovduk. Kördük işte. Şimdi burada, Getto'da mahkûmuz. Haklarımızı, evlerimizi aldılar. Çocuklarımız da burada, akrabalarımız da... Polonya'daki bütün Yahudiler burada... Bütün bunlar, bizim yüzümüzden. Gurur dolu suçlularız... Haklıydınız. Milletimizin başına geleceklerden biz sorumluyuz. Bu duygularla yaşamak mümkün değil.”

Rav Aşlag, hâlâ kapının eşiğindeydi. İngiliz subay, sessizce önünde duruyordu.

Rav Aşlag, mektuba dalmış, hiçbir şeyin farkında değildi.

*Varşova Getto'sundan resimler...
Getto'nun sokaklarındaki cesetler,
toplanıp bir arabaya atılır.*

“Buradan asla çıkamayacağımızı biliyoruz. Keşke o zaman sizi dinlemiş olsaydık! Keşke sizi dinleseydik!”

Bir Sinematik Roman

*Birden, Haham Feldman'ın yüzü
görünür, çok zayıftır.*

“Haham Feldman dün öldü. Size sonsuz sevgi ve hayranlığımı iletmemizi istedi.”

Haham Feldman gülümser.

“Gözümüzün önünde bir çocuk dövülürken, onu koruma cesaretini gösterdiği için öğretmeni öldürdüler.”

*Öğretmen Şimuel, Rav Aşlag'a
gülümser. Rav Aşlag'ın ezeli düşmanı,
şimdi ona gülümsektedir.*

“Haham Zilber, açlıktan öldü.”

Haham Zilber, başını güçlükle kaldırır.

“Kızıl saçlı arabacı, sizin nasıl tanıştığınızı anlattı. Kaçmaya çalışırken vurularak öldürüldü. O, oğlunun mezarına gitmek isterken vuruldu.”

Arabacı, Rav Aşlag'a el sallar.

“Her şeyi keder kaplıyor. Keder... Görünüşe göre Getto'yu imha etmeye hazırlanıyorlar.”

Rav Aşlag, kapının yanında aynı yerdeydi.

Rivka, yaklaştı ve onun arkasından mektuba göz gezdirdi. Aceleyle okudu.

Gözleri yaşla doldu.

Gözleri son satıra takıldı.

“Bizi uyandırmaya devam et.”

Rivka okuyordu.

“Bizi birleştir. Bizleri, birbirimizi sevmeye ikna et. Belki o zaman, Yaradan bizi de kucaklar. Zavallı kardeşlerin, sözlerini dinlemeyen.”

*Belgesel görüntüler... Polonya, Varşova
Getto'sunu imha etmeye başlarlar. Yük
vagonları, Getto'nun duvarlarına yükselir.*

Merdivenin Sahibi

*Askerler, insanları zorla vagonların
içerisine sokarlar.*

Rav Aşlag'ın, mektubu tutan eli aşağıya indi.

Rivka: “Onlar artık hayatta değil mi?”

Rav Aşlag: “Değiller.”

Rivka: “Böyle olacağını biliyordun.”

Rivka, mektubu tutan elin, birden titremeye
başladığını gördü.

Rivka: “Elinden gelen her şeyi yaptın.”

Kocasının keder dolu gözlerine baktı, çabucak
konuştu.

Rivka: “Hatırlıyorum. Herkesin oradan gitmesini istedin.
Hatırlıyorum. Onları uyardığını hatırlıyorum!”

Rav Aşlag (Fısıldayarak): “Evet.”

Rivka: “Onlara her şeyi anlattın.”

Rav Aşlag: “Her şeyi değil. Her şeyi anlatmadım onlara.
Görüyor musun, onlar orada kaldı.”

Rivka: “Bu işte kendini suçlayamazsın.”

Onun gözleriyle karşılaşmak istedi, fakat
başaramadı.

Rivka: “Kalp krizi geçirdin. Ben varım, ailen var,
talebelerin var. Daha seni duyup tanyacak dünya var,
Yehuda.”

Yehuda susuyordu.

Bütün bu zaman zarfında, İngiliz subay karşılarında
duruyordu.

Konuşulan Yidiş dilinden, bir kelime bile
anlamıyordu ama bekliliyordu.

Çocuklar sessizce odadan

gözlüyorlardı. Rivka kocasının elini

okşadı.

U.S. AIR FORCE
OFFICE OF THE DIRECTOR
OF SPECIAL INVESTIGATIONS
WASHINGTON, D.C. 20330

RECEIVED
MAY 10 1964
AIR MAIL

OFFICE OF THE DIRECTOR
OF SPECIAL INVESTIGATIONS
WASHINGTON, D.C. 20330
MAY 10 1964
AIR MAIL

Merdivenin Sahibi

---

kocasına döndü.

Subay: “Özür dilerim, Bay Aşlag, gitmem lazım. Ama gitmeden evvel, Kabala ile ilgili kitap ve makalelerinizden satın almak istiyorum.”

Rav Aşlag, bakışlarını kaldırdı ama onu görmüyordu.

Rivka: “Elbette, elbette.”

Rivka, kocasına döndü.

Rivka: “Bakın! Lütfen buyrun, hepsi burada. Hem kitaplar hem de makaleler. Fiyatları çok ucuz.”

Subay, Aron’un yayınladığı kitabı eline alıp birkaç dakika inceledi.

Subay: “Hepsini isterim. Sizde olan, tüm her şeyi...”

***

Kudüs, sınıf...

Rav Aşlag, yün battaniye ile örtünmüştü. Hâlâ halsizdi ama buna rağmen öğretiyordu.

Rav Aşlag: “Aç susuz, çölde kolunu kaybeden toplum misali.”

Naziler, evlerinden kovulup sokağa atılan insanları vagonlara götürmektedir.

Rav Aşlag’ın Sesi: “İşte onlardan biri bolluk içinde bir şehir buldu, mutsuz kardeşlerini hatırladı. Yüksek sesle bağırıp şofar çalmaya başladı, belki aç ve mutsuz arkadaşları, onun sesini duyar ve ona yaklaşır o, bereketli şehre gelirler.”

Sınıf...

Rav Aşlag acıdan kıvranıyordu.

Battaniyeye daha sıkı sarılıp başını pencereye doğru çevirdi. Getto’daki çocuklar pencereden bakıyordu.

Bir Sinematik Roman

Rav Aşlag'ın Sesi: “Tüm beşeriyetle, çölde yolumuzu şaşırдық, şimdi ise iyilik dolu büyük bir hazine bulduk.”

Rav Aşlag elini, açık kitabın üstünde kaydırdı.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Bu kitap bir hazine, dünya onu takdir edecek. Arzularla dolu ruhumuzu tatmin eden, bize gönül rahatlığı ve huzur veren kitap: ‘Zohar’...”

Rav Aşlag, gözlerini yumdu.

Zamia'nın Sesi: “Orada, akrabalarımızı ölüme götürüyorlar. Biz ise burada kitaplardan bahsediyoruz. Kimse bizi anlamayacak.”

Talebelelerin başı ona doğru döndü.

Rav Aşlag, Zamia'ya baktı.

Rav Aşlag: “Zamia, insanlığın başarısı bu kitaba bağlı. (Yavaş ve sakin) Çözüm, siyasi kararlarda değil. Askeri kuvvet ya da kahramanlık eylemlerinde de değil. Çözüm, bu kitaba bağlı. (Eli, kitabın üstünde) Bu kitapta, aşkın ışığı saklı. Onu açıyorsun, eğer saf niyetliysen bu sevgiyi yukarıdan, Yaradan'dan çekiyorsun... O aşk, senin sayende, etrafındaki her şeyi değiştirmeye başlar.”

Zamia (Ağlayarak): “Size inanıyorum, ama çok zor... Çünkü... çünkü annemi ve kardeşlerimi bir daha dünyada göremeyeceğimi biliyorum.”

Rav Aşlag: “Cismen zor olduğunu anlıyorum Zamia. Seni anlıyorum. Vücudun, akrabalarının vücutlarını hissetmiyor ve acı çekiyor... Ama ruhların dünyasına girmeye çalış, o zaman başka bir dünya hissedersin. Ruhlar ölümsüzdürler, mutludurlar çünkü onlar birbirlerinden ayrılmazlar. Yaradan'dan da ayrılmazlar. Zohar Kitabı böyle yazar. Onu herkese açmanın zamanı geldi.”

Zamia: “Bunu yapacağınızı biliyorum. İhtiyar Baruh bundan bahsetti bana.”

***

Oda...

Merdivenin Sahibi

Rav Aşlag yazıyordu.

İlaçlar, hemen önünde, masanın üzerinde duruyordu.

Önünde Zohar Kitabı açıktı.

Işık hüzmeleri tavanda, yukarı doğru parlak yuvarlak halkalar halinde şekiller çiziyordu.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Can Kardeşlerim, şunu bilin ki; Kabala Bilgeliği'nin esası, aşkın, ilahi yücelerden bizlere kadar nasıl indiğini öğretmeye dayanır.”

Rav Aşlag başını, tavanı aydınlatan ışığa doğru kaldırdı.

Kendini Varşova'nın boş sokaklarında yürürken gördü.

Kırık camlar... Yırtık yastıkların içinden tüyler, sanki kar tanecikleri gibiymiş gibi, pencereden dışarıya uçuşuyorlardı. Kapı eşiğinde bir çocuk ayakkabısı vardı.

Yırtık dua kitabı, çamurların içindeydi.

Orada olan biten her şeyi hissediyordu.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Canımızı kurtaracak çareler arayıp bir tek çare bulalım.”

Rav Aşlag, savaşın bütün zor durumlarını, kendisi yaşıyormuşcasına, her şeyi görüyordu.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Düzenli bir hayat akışı, dünyanın beklediği tüm mutluluk, hepsi Zohar Kitabı'nda.”

***

Kudüs... Oda...

Rav Aşlag yazıyor, yazdıklarını sesli okuyordu...

Rav Aşlag: “Kendimi daha fazla tutamıyorum. Zohar Kitabı'nı sizlere açmaya karar verdim. Nesiller boyunca üzerinde olan kelepçe ve kilitleri açmak... Onun sayesinde ışığı, aydınlığı... Artık nesiller boyunca saklanan sır, herkese açık olacak.”

Kapı açıldı ve Rivka odaya girdi. Endişeli görünüyordu.

Merdivenin Sahibi

Rivka: “Naziler, Yafo’yu bombalıyorlar.”

Rav Aşlag: “Yafo’ya gidiyoruz.”

Rivka: “Beni dinlemiyorsun. Naziler Yafo’yu ve Tel Aviv’i bombalıyorlar.”

Rav Aşlag: “Beni dinlemeyen sensin. Taşınabilecek birkaç şeyi al. Yafo’ya gidiyoruz.”

Yafo...

Patlamalar duyuluyordu.

Bazı evler yanıyordu.

Denize düşen bombalar, deniz suyunu yukarılara fıskırtıyordu. Sular dinince, Rav Aşlag denize girip yüzmeye başladı.

Zorlukla ilerliyordu. Kıyıdan uzaklaştı. Rivka, durmuş onu izliyordu.

Birden, ufuktan siyah bir noktanın yaklaştığını gördü.

Nokta yaklaştı, yaklaştı... Bu, bir Nazi uçağıydı.

Rivka, bağırmaya başladı.

Sahile doğru koşup kollarını salladı.

Rav Aşlag, hızlandı.

Sanki füzeymiş gibi suyu yarıyordu.

Suyun içindeyken siyah gama haçlı uçağın, kendisine doğru alçaldığını gördü.

Uçak, denizdeki tek adama doğru iniyordu.

Rivka (Bağırır): “Yehudaaa...!”

Rav Aşlag, sırt üstü, elleri iki yana açık, suyun üstündeydi.

‘Messerschmitt’ ona doğru dalış yaptı.

Merdivenin Sahibi

Rivka (Bağırıyor): “Yehudaaa, hayır...!”

Rav Aşlag, kendisine doğru yaklaşan uçağa, sakın bir şekilde bakıyordu.

Pilotu fark etti.

Pilot hücumu geçti.

Makineli tüfek, Rav Aşlag’ın başına doğru hedefini ayarladı.

Rav Aşlag, pilota baktı.

Pilotun gözleri...

Rav Aşlag’ın gözleri...

Pilotun gözleri...

Uçak aniden dönüp muazzam bir gürlleme ile hızla yükseldi.

Geriye, ufuğa doğru uzaklaştı.

Rav Aşlag, suda uzanmıştı, elleri iki yana açıktı.

Rivka, kumda oturuyordu. Bağılmaktan bitkin düşmüştü.

Uçak kayboldu.

Etrafa sessizlik

hâkimdi.

Sadece, kumları örtüp tekrar denize dönen dalgaların sesi vardı.

Rav Aşlag, yavaşça kıyıya doğru yüzdü.

Sudan çıktı.

Rivka, onu havluyla sararken gözlerinin içine baktı. Rav Aşlag, çabucak giyinip sanki yalnızmış gibi yürümeye başladı. Rivka, arkasından aceleyle koşuşturuyordu.

Rav Aşlag: “Eve dönebiliriz. Onlar buraya bir daha dönmeceklerdir.”

***

*Kudüs... Gece... Rav
Aşlag'ın evi... Pencerede
tuhaf, belirsiz bir ışık...*

Yazmakta olan Rav Aşlag'ın silüeti görülüyordu. Kapının arkasında, elindeki tepside kahve ve bir parça siyah ekmekle Rivka duruyordu. Kapıya vurdu.

Cevap yoktu.

Kulağını kapıya dayadı, top sesi gibi acayip bir ses duydu.

Hemen tepsiyi yere bırakıp evden çıktı.

Evin karşısında durup ışıklı pencereye baktı. Oradan çıkan ışık, göğe doğru yönelmişti.

Pencerenin ardından, Rav Aşlag'ın bir yandan öbür yana yürüdüğü görülüyordu.

***

Oda...

Kitabın üzerine eğilmiş Rav Aşlag, Zohar'dan satırlar okuyordu. Kalkıp pencereye yanaştı, oradan duvara, duvardan kapıya yürüdü, tekrar oturdu. Bir iki satır daha okuyup tekrar kalktı. O gece tekrar tekrar, bu şekilde hareket etti.

Sınıf...

Rav Aşlag okurken talebeleri karşısına oturmuş onu dinliyordu.

Rav Aşlag: “Boş dünyaya ışık getirmek için beni seçtin. Sana giden yolda muhafızlar koydun.”

Işık parlaması.... Dağ...

Merdivenin Sahibi

Dağın içinde bir geçit...

Rav Aşlag'ın üzerine uzaktan hafif bir ışık çarptı.

Henüz birkaç adım atmış olan Rav Aşlag'ı, siyah giysili bir adam durdurdu ve kendisinden biraz uzaklaşarak önünde durdu.

Yüzü görünmüyordu.

Rav Aşlag'ın Sesi: “Bana git dedin! Ve gittim.”

Siyahlar giymiş adam, Rav Aşlag'a doğru koşuyordu.

Rav Aşlag: “Ve dedin ki: ‘Eğer onları aşarsan, ışığı dünyaya açıklayacaksın. Şayet geçemezsen dünyayı bir karganın kanadı kapatacak.’”

Rav Aşlag durdu. Yerinden hiç kıvıldamıyordu. Siyahlı adam, hızla ona doğru ilerliyordu.

Sınıf...

Talebeler, Rav Aşlag'a bakıyordu.

Susuyordu ama sesi duyuluyordu.

Rav Aşlag: “Her şey sendedir. Siyahlı adam, ‘kendine yönelik düşünceler’; beyaz adam, ‘başkalarına yönelik düşünceler’... Onlar birbirleriyle çarpışmaya mecburlar.”

Geçit...

Siyah adam Rav Aşlag'a çarptı.

- “Beyaza tutun!”

Rav Aşlag'ın vücudu bu darbeden sarsıldı.

- “O zaman geç!”

Bir haykırış sesi duyuldu.

Kudüs... Sınıf...

***

Herkes Rav Aşlag'a bakıyordu.

Bağırıyor: "Dayan!"

Geçit...

Siyah kütle, tekrar tekrar Rav Aşlag ile çarpıştı.

Rav Aşlag'ın Sesi: "Sıkı tutunun!"

Sınıf...

Herkes bağırıyor: "Dayan!"

Geçidin içinde...

Siyahlı adam, Rav Aşlag'ı düşürdü.

Ama Rav Aşlag, hemen ayağa kalktı.

Siyahlı adam, arkaya doğru sıçradı. Geriye çekilip durdu.

Başını eğdi, birden, siyah bir kurşuna döndü.

Rav Aşlag (Bağırır): "Dayan!"

Kudüs... Sınıf...

Rav Aşlag: "Vazgeçmek yok!"

Herkes: "Vazgeçmek yok!"

Rav Aşlag, masayı o kadar sıkı tutuyordu ki, parmakları beyazlaşıyordu.

Geçidin içinde...

Siyah kurşun, Rav Aşlag'a doğru hızla ilerleyen bir topa dönüştü. Arkasında ateş dalgası... Aralarındaki mesafe hızla azalıyordu.

Merdivenin Sahibi

***

Kudüs... Sınıf...

Rav Aşlag (Ani ve sakin bir sesle): “Saldırının manası, kendi kendimize saldırmak. Şayet şimdi, tek bir gayemiz olursa, sadece bir tek... Sevmek. Yaradan’ın sevgisi gibi... Vermek, onun verdiği gibi. Kendimize bir şey bırakmadan... Egoistliğimizi yeneriz. Tek, basit bir işlemler... Aynı düşüncede olup onu bırakmamak!”

Siyah top, Rav Aşlag’ın vücuduna çarptı, onu havaya uçurup geriye attı. Rav, havada takla atıp ayaklarının üstüne indi.

Sallanıyordu ama hâlâ ayaktaydı.

Siyahlı adam, kenara savrulup duvara çarptı ve on tane siyah gölgeye dönüşüp havada çözüldü.

Rav Aşlag’ın önünde, tünelin sonundaki ışık görüldü.

Ona doğru ilerlemeye başladı.

***

Kudüs... Rav Aşlag’ın evi...

Odada çapraz duran masanın üstünde bol yemek ve bir votka şişesi vardı. Rav Aşlag, masanın yanında oturuyordu. Etrafı talebeleri ve birçok misafirle çevriliydi.

Onlardan birinin sesi: “Bu kadar yemeği nasıl elde ettiler?”

Fısıltılı cevap: “Evide ne varsa sattıklarını duydum.”

Fısıltı (Sırıtarak): “Sanki neleri vardı ki?”

Fısıltılı cevap: “17. asırdan kalma Zohar Kitabı vardı.”

Fısıltı cevap (Hayretle): “Onu sattı mı?”

Rav Aşlag: “Bu gece Zohar Kitabı’nın ilk bölümü olan ‘Merdiven’ açıklamasını bitirdim. (Herkese bakar) Yaradan bunu yapmama izin verdi. Bu da sadece şunu ifade eder; Işık dünyaya inmeye başlıyor. Yüzlerce sene boyunca onun yokluğu vardı.”

Rav Aşlag, kalktı ve içki dolu bardağını kaldırdı.

Rav Aşlag: “Bu muazzam, Işık kitabının 125 basamağı önümüzde, onları ancak beraberce çıkabiliriz, şerefe.”

Herkes: “Şerefe!”

Rav Aşlag: “Bugün, büyük zaferimizi kutluyoruz. Bugün Purim.”

Masanın öbür ucundan birisi öksürdü.

Rav Aşlag (Başını ona çevirir): “Galiba yanıldığımı söylemek istiyorsun. Bugün Purim değil miymiş?”

Ses: “Saygıdeğer Rav, Adar ayının 14’ünde Purim bayramıdır, bugün ise tarih, Şvat ayının 7’si.”

Rav Aşlag: “Biz onu bugüne geçirelim saygıdeğer Haham Druker, şerefe!”

Rav Aşlag içti.

Haham Druker’in Sesi: “Saygıdeğer Rav Aşlag, bu gece birinci bölümü yazmayı bitirdiniz. (Öksürür) Bu gece Naziler, Stalingrad’da teslim oldular. Bu bir tesadüf mü?”

Rav Aşlag: “Hayır, tesadüf değil, Haham Druker, şerefe!”

Herkes: “Şerefe! Şerefe! Merdivenin Sahibi!”

Simon: “Bugünden sonra size Merdivenin Sahibi diye hitap etmemize izin verir misiniz?”

Merdivenin Sahibi

---

*Çatışmalardan görüntüler... Tekrar eden
geri çekilmeler... Hitlere karşı suikast
teşebbüsü... Amerikalılar ikinci cepheyi
açmaktadırlar.*

***

Kudüs... Sınıf... Ders zamanı...

Kapı açıldı, yedi kişi, beraber sınıfa girdi. İlk giren, Şlomo oldu. Yirmi beş yaşlarındaydı.

Şlomo: “Merhaba başhaham Rav Aşlag. ‘Merdivenin Sahibi’ isminizi, bizim hahamdan duyduk. Bize, ‘O, başhahama gidin.’ dedi. ‘O, merdivenin ruhani sahibidir. Ona, sizi yanına alması için yalvarın.’ dedi. İşte, biz de geldik.”

Merdivenin Sahibi: “Sizin hahamınız kimdir?”

Şlomo: “Bizim haham, on gün evvel vefat etti.”

Merdivenin Sahibi: “Nasıl oldu?”

Şlomo: “Rav Levi.”

Merdivenin Sahibi: “Rav Levi öldü mü?”

Şlomo: “Evet. Ölümünden evvel bize, dünyada en çok nefret ettiği adamın siz olduğunuzu, ama en çok sevdiği adamın da siz olduğunuzu söyledi.”

İmha kamplarından belgesel görüntüler...

*Auschwitz... Birkenau’daki fırınların
bacalarından duman tütmektedir. İşkence
görmüş gözlerinde tek bir umut ışığı
olmayan, cansız Museviler... Fener
ışığında, sıra sıra barakalar... Nöbetçi
askerler devriyededir. Başka askerler,
kampın içinde devriyededir.*

*Yüksek şapkalı birinin, dikenli tel boyunca
ilerleyen gölgesi görünür.*

‘Merdivenin Sahibi’, kampta yürümektedir.

Bir Sinematik Roman

İki muhafız, yanlarında köpekle ona doğru ilerlemektedir.

Köpek, Merdivenin Sahibi'ne havlar. Ağzındaki salyalar, Merdivenin Sahibi'nin pantolonuna sıçrar. Ama muhafızlar kimseyi fark etmezler.

***

Kudüs, sınıf...

Merdivenin Sahibi: “Rav Yohanan der ki, üzerlerine nehir gibi felaketler gelen nesil gördüğün zaman, kurtarıcı (Mesih) görünür.”

Zamia: “Öyleyse O nerede? O muhakkak burada olmalı!”

Merdivenin Sahibi: “O’nu nasıl hayal ediyorsun Zamia?”

Zamia: “Hepimizi birleştirecek bir adam. Yoksa ne biçim bir kurtarıcı olabilir?”

Merdivenin Sahibi: “Sence Mesih bir insan mı?”

Zamia: “Başka bir şekilde olamaz bence.”

Merdivenin Sahibi: “Belki de o bir güçtür?”

Zamia: “Güç mü?”

Merdivenin Sahibi: “Seni çıkararak, bu dünyadan kurtaran bir kuvvet.”

Zamia: “İnsan değil mi?”

Merdivenin Sahibi: “Belki de çekilen bütün bu ızdıraplardan sonra kurulacak olan adaletli bir devlet? Acaba ülke, kurtarıcı olamaz mı?”

Zamia: “Böyle bir ülke yok ki?”

Merdivenin Sahibi: “Öyle bir devlet kurulacak, kurulacak. Ama bu kadar çok mağduriyete değer mi?”

Zamia: “Hayır.”

Merdivenin Sahibi: “Yok mu?”

Zamia: “Ben, annemi ve kız kardeşlerimi düşünüyorum. Bütün ölenleri... Ve elimden hiçbir şey gelmiyor.”

Merdivenin Sahibi: “Sen, Yaradan’dan nefret mi ediyorsun?”

Zamia (Duraklar): “Doğrusunu isterseniz bazen... Hakikaten ondan nefret ediyorum.”

Simon (Yerinden sıçrar): “Zavallıcık!”

Merdivenin Sahibi (Sözünü keser): “Bu iyi.”

Simon: “Nasıl yani? Sizin talebeniz, arkadaşımız, Yaradan’dan nefret ettiğini nasıl söyleyebilir?”

Rav Aşlag: “Yaradan’a karşı duyduğumuz her türlü davranış, kayıtsızlıktan daha iyidir.”

Zamia: “Ondan nefret etsem de mi?”

Merdivenin Sahibi: “Sen O’nunla diyalog halindesin. O’nu suçluyorsan, her şeyin O’nun hükmüyle olduğunu anlıyorsun demektir. Mutluluklar, dertler... Mesih... Tek hakikati, sana açıklayan O’dur. Belalar, Yaradan’dan gelmez. Sadece iyilik ve sevgi. Geri kalanı senden kaynaklanır. Senin kara egondan. Onunla başa çıkmalısın. Böyle düşünmeliyiz. Her birimiz.”

Birden sınıf kayboldu.

Tünelin giriş kısmı yaklaşıyordu. İşte O, Işık...

Işığın görüldüğü an, tünelden siyah bir gölge geçti.

Arkasından bir gölge daha.

Bir tane daha, bir defa daha.

Gölgeler, Merdivenin Sahibi’ne hücum ettiler.

Merdivenin Sahibi

***

Kudüs. Sınıf.

Merdivenin Sahibi: “Dayanın!”

Herkes: “Dayanın!”

Merdivenin Sahibi: “Dayanın!”

Herkes: “Dayanın!”

Tünelin içi...

Merdivenin Sahibi'nin yüzüne inen darbe, onu yere düşürdü.

Yüzünü korumak için ellerini kaldırdı ama bir darbe daha aldı.

Gölgeler, üzerinden kayboldu.

Merdivenin Sahibi'nin zayıf sesi: “Dayan!”

Birden, gölgelerden biri kayboldu. Bir tane daha... Bir üçüncü...

Bir güç, Merdivenin Sahibi'ni, koparırcasına yerden kaldırdı.

Kendisini Baruh ve Hayim'in ellerinde buldu. Şimon ve Zamia yardıma koştular.

Bu esnada büyük bir taş düştü ve tünelin girişini kapattı.

Belgesel görüntüler... Berlin'de çatışmalar, savaşın son günleri...

7 Mayıs 1945.

General Alfred Jodl, Almanya'nın teslim olma evraklarını imzalamaktadır.

Bir Sinematik Roman

***

Kudüs... Rav Aşlag'ın evi...

Müzik eşliğinde, güzel bir ziyafet
sofrası... Hasidik talebeler etrafta dans
ediyorlardı.

Rav Druker (Kahkahaların, şarkıların sesleri arasında boğazını temizler): “Saygıdeğer Rav Aşlag, size bir şey sorabilir miyim?”

Rav Aşlag: “Buyrun sorun, Rav Druker.”

Rav Druker: “Sayın Rav Aşlag, bu gece bir bölüm daha bitirdiniz. (Sesler kesilir, herkes dinlemeye başlar) Duyduğuma göre, bu korkunç savaş, bu gece sona erdi. (Duraklar) Acaba bu bir tesadüf eseri mi?”

Rav Aşlag: “Daha önce bana bu soruyu sormuştunuz Rav Druker, size cevap vermiştim.”

Rav Druker: “Bölümü bitirdiğiniz anı bekledim. Sonuncu noktayı koyduğunuzda, kızınız Batşeva’dan rica ettim. Bitirdiğiniz zamanı tam olarak not almasını. Aynı dakikada Naziler Almanya’da ağır yaptırımları da içeren teslim olma anlaşmasını imzaladı. (Boğazını temizler) Tesadüf mü?”

Bütün gözler Rav Aşlag’a döndü.

Herkes cevabı beklemekteydi.

Rav Aşlag, herkese baktı...

Rav Aşlag: “Bu bir tesadüf. Rav Druker, tesadüf. Bölümün bitişine içelim. Savaşın sona ermesine...”

Herkes: “Şerefe!”

Berlin. Hitler’in sığınağı.

Subaylar, koridorda koşuşturmaktadır.

Bir tarafta, yerlere saçılmış evrakları yakan askerler...

Merdivenin Sahibi

Kanlar içinde yatan bir subay...

*Sarhoş bir S.S. subayı duvara dayanmış,
bağırılmaktadır. Merdivenin Sahibi,
koridorda yürümektedir. Kimse onu fark
etmez. Muhafızların önünden geçer.
Büyük bir kapıyı açar. Büyük bir salona
girer.*

Karşısında, sandalyede oturmuş bir adam vardır.

*Sadece halının üstünde, gevşekçe sallanan
solgun bir el gözünüir.*

*Merdivenin Sahibi, bu adama
yaklaşır. Sandalyede oturan
Hitler...*

*Merdivenin Sahibi ona
yukarıdan bakar. Hitler elini
kaldırır.*

*Dudakları bir şeyler mırıldanır ama hiçbir
ses duyulmaz.*

Gözleri yorgun ve cansızdır.

*Aniden, Rav Aşlag'a çılgınca
bağırmaya başlar. Ağzı köpük
saçmaktadır. Hâlâ bir kelime
duyulmuyordur.*

*Belgesel görüntüler... Savaş sona erer.
Moskova Kızıl Meydan'da zafer geçidi...
Stalin ve devlet adamları tribünlerde,
ayaktadırlar. Önlerinde, askerler ve
subaylar, resmi geçittedir. Islak
kaldırımlara atılan Nazi bayrakları...*

Amerika, savaştan dönen askerlerini karşılamaktadır.

Fransızlar, askerlerini kucaklarlar.

Hapishaneden, mahkum elbiseleriyle

Bir Sinematik Roman

*çıkan çocuklar... Auschwitz'den
çıkılmaktadırlar. Küçük kollarına, dövme ile
yazılmış numaralarını, kendilerini
kurtaran Rus askerlerine
göstermektedirler. Askeri heyet, kampı
gezmektedir.*

*İsrail... Merdivenin Sahibi, uzun bir
koridorda yürümektedir.*

Kapılardan birini açtı. Bir masa ve üç sandalyenin bulunduğu bir çalışma odasına girdi. Ben Gurion, onu karşılamak üzere masadan kalktı.

Ben Gurion: “Rav Aşlag, şüpheniz olmasın aramızdaki konuşmayı hatırlıyorum. Aklım hep orada.”

Merdivenin Sahibi: “Biz, bir devlet kurmak üzereyiz. Bu yüzden sizinle görüşmek istedim.”

Ben Gurion (Oturur. Merdivenin Sahibi’ni oturmaya davet eder): “Kibutzlar, teklif etmek istediğiniz bu değil mi?”

Merdivenin Sahibi: “Yalnız, bir düzeltme eklemek lazım.”

Ben Gurion: “Birleşmeden bahsettiniz, Kibutzlar demek, birleşmek demek. Eşitlikten bahsettiniz; Kibutzlar da bu, her şeyin temeli. Sevgiden bahsettiniz; Kibutzlar zaten, ‘Komşunu kendin gibi sev’ kuralıyla idare ediliyor.”

*İlk kurulan Kibutzlardan belgesel
görüntüler... Sevinç ve enerji dolu mutlu
insanlar...*

***

Ben Gurion’un bürosu...

Merdivenin Sahibi: “Kibutzlar çok uzun süre dayanamayacaklar! Egoistler, bu dünyada cenneti kurmayı başaramayacaklar.”

Ben Gurion: “O kadar acı çektik ki... Ama ancak eşit olmamız doğaldır.”

Merdivenin Sahibi

Merdivenin Sahibi: “Sayın David, Kibutzlara sadece bir düzeltme eklemek lazım: Üst Gücü... O zaman her şey başarılı olacak.”

Ben Gurion: “Bu savaştan sonra, onları böyle bir düzeltmeye mecbur edemezsin. Bizi de Yüce Gücü de cehenneme gönderirler. Akrabalarını kaybettiler, çocuklarını, ebeveynlerini... Siz neyden bahsediyorsunuz? Hangi Yüksek Güç’ten bahsediyorsunuz?”

Merdivenin Sahibi: “Ben onları hatırlıyorum. İzah etmeye hazırım, duyurabilirim. Kabala Bilgeliği’ni öğretebilirim. Herkes anlayacaktır.”

Ben Gurion: “Siz safsınız.”

Merdivenin Sahibi: “Saf olan ben değilim, hayır.”

Ben Gurion: “Yine de, burada, Musevilere bir devlet kuracağız.”

Merdivenin Sahibi: “Sonsuza dek.”

Ben Gurion: “Dünyanın zulmettiği Yahudiler.”

Merdivenin Sahibi: “Yüce Aşk yarasını, dünyaya bildirecek olan Yahudiler...”

Ben Gurion: “Siz Yaradan’ı böyle mi adlandırıyorsunuz?”

Merdivenin Sahibi: “Yaradan odur.”

Ben Gurion (Duraklar, Rav’a bakar): “Birazdan bana birisi gelecek. Çok eski bir arkadaşım. O, bütün bu cehennemi yaşadı. Ona neler yaptıklarını tahmin edemezsin. Enerji doluydu, hayat doluydu. Ama artık bitti. Rav Aşlag, sevgili dostum, senin o, Yüce Aşk yarasını ona yükleme. Bu korkunç tecrübeleri yaşayan insanlar, bunu kabul etmezler. Anlayamazlar. Size fena şekilde bozulurlar.”

Merdivenin Sahibi: “Üç sene sonra, milli konsey başkanı, sonra da başbakan olacağınız zaman, bütün bu sorumluluk sizin üzerinizde olacak.”

Ben Gurion: “Ooo... Siz, devletin ne zaman kurulacağını bile biliyorsunuz?”

Merdivenin Sahibi: “Beni dinleyin, lütfen. Bu devlet, sadece manevi kurallara göre var olabilir. Sadece manevi prensiplere göre!”

Kapıya vuruldu.

Ben Gurion: “Odur. Her zamanki gibi tam vaktinde. (Rav’a) Sizi uyardım. (Kapıya doğru yüksek sesle) Evet, girin.”

Kapı açıldı. İçeri çok zayıf bir adam girdi. Çok sessiz, beli bükülmüş, gözleri yorgun, yüzünde zoraki bir gülümseme... Ben Gurion’a yaklaştı, ikisi sarıldılar.

Ben Gurion oturmasına yardım etti. Adam, başını yavaşça Merdivenin Sahibi’ne çevirdi.

Ben Gurion: “Tanıştırıyım, Rav Aşlag, büyük idealist.”

Dikkatle Rav Aşlag’a baktı ve birden kalkmaya çalıştı. Yorgun ayakları zorlandı, başı titredi, mırıldandı.

- “Yuuuda...”

Merdivenin Sahibi: “Yanke’le!”

Yanke’le: “Yuda...”

Merdivenin Sahibi, ona doğru ilerledi.

Yan, yürüyemedi, Rav Aşlag onu hemen tuttu. Yan, eski arkadaşına asıldı ve gözyaşlarını tutamadı. Hiç, utanma hissi olmadan...

Merdivenin Sahibi

Yanke'le (Ağlayarak): “Yuda'le, sevdiğim. Oradayken seni ne kadar düşündüğümü bir bilseydin. Kaç kere bana gelmen için yalvardım, hayatını bana anlatmanı... Eğer bilseydin, sevgili kardeşim!”

Ben Gurion, hayret içinde bu sahneye bakıyordu.

Ben Gurion: “Anlaşılan... Siz birbirinizi tanıyorsunuz...”

Merdivenin Sahibi: “Biz birbirimizi uzun senelerdir tanırız.”

***

Ben Gurion'un ofisi...

Bir saat sonra.

Yanke'le oturmuş, Merdivenin Sahibi'nin ellerini tutuyordu.

Yanlarında Ben Gurion oturuyordu.

Yanke'le: “Ve ondan sonra Getto ve beraberinde terör... Ondan sonra, lanet olası Auschwitz. Orada, kardeşlerimin cesetlerini fırınların içine taşıdım, ondan sonra da ölümüm geldi.”

Ben Gurion: “Ama sen ölmedin.”

Yanke'le: “Ben öldüm.”

Ben Gurion: “Bunu taksitle mi söylüyorsun.”

Yanke'le: “Sen şimdi bir cesetle konuşuyorsun.”

Ben Gurion: “Haydi, biz seni hayata döndürürüz. (Yanke'le'nin omzunu okşar) Daha önümüzde, o kadar çok şey var ki, arkadaş!”

Yanke'le ilgisizdi.

O, Rav Aşlag'a bakıyordu.

Yanke'le: “Çoktan öldüğümü ne zaman anladığımı anlatayım... İkinci kere kaçmaya çalıştıktan sonra. Beni dövdüler ve çırılçıplak hapse attılar. Zemin betonu. Yanlızca ayakta durmak mümkündü. Güçlkle ayakta durabildim. Ölmeyi istedim. Ama ölüm gelmedi. Birkaç kere bilincimi kaybettim. Her seferinde, aynı kâbusa döndüm, tekrar ölmek için yalvardım. Ne kadar zaman geçti, hatırlamıyorum ama tekrar kendime geldiğimde... Bu soğuk ve korkunç ölülerin hapishanesinde... Birdenbire bir sıcaklık hissettim. Sıcaklık hissettim. Sanki beni sıcak bir battaniye ile örttüler. Hayatım boyunca bu hissi unutamam. Aklımı kaybediyorum sandım. Her zaman, net bir düşünceye sahip olduğumu düşünürdüm. Mantıklı bir insan. Eh, sen beni hatırlarsın... Dokunamadığım bir şeye, hiçbir zaman inanmazdım. Buradaysa... Ayağa kalktım, etrafıma baktım, bu durumun sebebini aradım.”

Merdivenin Sahibi, ona sakince

bakıyordu. Yanke'le, onun elini sıkıca tutuyordu.

Yanke'le: “Onu buldum. Küçük bir ışık hüzmesi, hapishane odasınının ufak penceresinden içime sızıyor.”

Ben Gurion: “Ama sen geceydi demiştin...”

Yanke'le: “Gece idi, ama bu ışık beni uzaktan aydınlattı.”

Ben Gurion: “Yanke'le.”

Yanke'le (Elini kaldırıp Ben Gurion' u durdurur ve Rav Aşlag'a döner): “Ama, olay bu değil. Mühim olan; hissettim, hissettim... Aşkı, sevgiyi hissettim. (Başını sallar) Evet, evet.... Bu his beni, dalga dalga doldurdu. Bunu nasıl izah edebilirim? Bu sonsuz aşk hissini, nasıl izah edebiliriz? Kesin bir güvenlik hissi... İlahi mutluluğu... O zaman hücrede hissettiğim... Hakikiydi. Her anı, açıkça

Merdivenin Sahibi

---

hatırlıyorum. Bunun, pencereden giren incecik ışık ile olduğunu anladım. Asla! Asla böyle bir şey yaşamamıştım. (Kelimeleri arar) Buna benzer bir his... Yaşadığımı hissettim! Düşündüm... Buna değerdi diye düşündüm. O kadar acı çekmeye değerdi, böyle bir duyguyu hissetmek için..."

Odaya sessizlik yayıldı.

Hiçbiri bu sessizliği bozmak istemiyordu.

Ben Gurion: "Ondan sonra ne oldu?"

Yanke'le: "Ondan sonra, her şey yok oldu."

Ben Gurion: "Kendini tekrar hücrede buldun, aynı hayatı..."

Yanke'le (Rav Aşlag'a hitaben): "Hemen seni hatırladım. Hep seni hatırladım. Fakat bu sefer seninle konuşmaya başladım, sanki oradaymışsın gibi, yanımda, şu andaki gibi..."

Merdivenin Sahibi: "Hissettiğin bu şey, çok nadir olur. Ama olur böyle şeyler. Böyle bir his, çok ağır ızdırap çeken kimselerde görülür. Yaradan ona, bunun karşılığında, en alçak seviyedeki zevki hissetmesini sağlar. Ruhani dünyadaki en alçak derecedeki zevk."

Ben Gurion: "Bunun için bütün bu cehennemden geçmek mi lazım?"

Merdivenin Sahibi: "Hayır, lazım değil! Işığın yolunu seçmek lazım. ızdırap yolunu değil. Bu, tam da benim size şimdi teklif etmek istediğim... Ve beni dinlemiyorsun. Sürekli olarak aynı durumda olunabilir, bir anlığına değil. Eziyetler çekmeden, devamlı mutlu hissetmek mümkün. Şimdi olabilir, bu hayat dönümünde!"

Ben Gurion: "Ben seni dinlemiyor muyum?"

Merdivenin Sahibi: “Siz, geleceğin İsrail başbakanı, inanın bana, şimdi ışığı seçerseniz her şey başka türlü olacak.”

Ben Gurion: “Ama bu çok hayali.”

Merdivenin Sahibi: “Şimdi kabul edeceğiniz tek kanun bu. Dünyayı bu hale getiren mantığın üstesinden gelmeli. Savaştan önce, dünyanın yaptığı hesapların üstesinden gelmek. Nerede şimdi bütün bu hesaplar? Bugün, kanunlara göre bir devlet kuracağım diyebilmek. İsrail, dünyadaki öbür devletler gibi olamaz. Hedef olmaksızın burada yaşanamaz, dünyanın her tarafında olduğu gibi. İsrail, Yaradan’ın yeridir.”

Ben Gurion: “Bu kelimelerin arkasında ne var?”

Rav Aşlag: “Sadece tek bir kanun: ‘Komşunu kendin gibi sev!’ kanununa göre bir hayat. Sadece sevmek için değil... Ancak Yaradan’ı keşfetmek... Bunun için...”

Ben Gurion: “Siz, bu kanuna göre yaşamayı biliyor musunuz?”

Merdivenin Sahibi: “Biliyorum.”

Ben Gurion bir an durdu.

Sonra kalkıp elini Rav Aşlag’a uzattı.

Ben Gurion: “Teşekkür ederim, Rav Aşlag. Bugün yapacak birçok işim var. (Yanke’le’ye) Kalın. Kibutzlarla ilgili bütün işleri görmenizi isterdim.”

Merdivenin Sahibi kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Yanke’le (Ben Gurion’a): “Hemen dönerim.”

Yanke’le, Merdivenin Sahibi’nin arkasından gitti.

Dar koridor...

Yanke’le, Merdivenin Sahibi’nin karşısında durdu.

Yanke’le: “Böyle bir duyguyu tekrar hissedemez miyim?”

Merdivenin Sahibi: “Hayır. Böyle bir his, insana bir kere verilir. Bundan sonra onu elde etmek kendisinin alacağı özgür karara bağlıdır.”

Yanke’le: “Senin yolunda gitmemi istiyor musun?”

Merdivenin Sahibi: “Böyle durumlarda, böyle bir soru sorulmaz. Ya bu yolda gidilir ya da gidilmez.”

Yanke’le: “Sana yardım edebileceğimi düşünüyorum. Eğer Kibutzlarla ilgileneysem. Kendimi daha kuvvetli hissedeyim... Daha sonra gelirim.”

Merdivenin Sahibi: “İyi, peki.”

Yanke’le: “Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?”

Merdivenin Sahibi: “Yanke’le, maneviyatta zorlama yoktur. İnsan, kalbinin izinden gider. Senin kalbin hâlâ bu dünyaya ait. Her şeye rağmen, bunu inkâr edemezsin. Ama sende, manevi bir tomurcuk var ve sen oraya ulaşabilirsin.”

Yanke’le: “Ulaşacağım.”

Merdivenin Sahibi, onu kucakladı, dönüp koridorun çıkışına doğru ilerledi.

Yanke’le uzun uzun ona baktı.

Birleşmiş Milletler Kurulu

toplantıda... Belgesel görüntüler...

İsrail Devleti’nin kurulması ile ilgili

tartışmalar... İsrail’de verilecek olan

kararın beklentisi...

Birleşmiş Milletler... Oy sayımı...

İsrail... Radyoların etrafını sarmış

insanlar... Yayalar, radyo olan yerlerin

yanlarında durmakta... Beklenti

sessizliği...

Birleşmiş Milletler...

Merdivenin Sahibi

*İsrail Devleti'nin kuruluşu kararı alınır.
Sokaklarda sevinç kahkahaları...
Sevinç gözyaşları... İsrail'de neşe ve bayram...
Merdivenin Sahibi'nin elinde sivri bir çivi...*

*Buçiviyle bıçağın kabzasına 'İsrail
Devleti' yazar. Merdivenin Sahibi
doğrulur.*

*Bıçağı yukarıya kaldırıp onu, masanın
etrafında oturan talebelerine gösterir.*

*Bir saat sonra, aynı bıçakla cuma
akşamı ekmeğini kesecektir.*

Etrafı arkadaşları ve korumalarıyla çevrili olan Ben Gurion koridorda ilerliyordu.

Merdivenin Sahibi, ona doğru gelmekteydi.

Ben Gurion kollarını iki yana açtı.

Ben Gurion: “Sayın Rav Aşlag, bugün sizinle görüşmem, görüşmem.”

Merdivenin Sahibi, ona yaklaşmayı denedi. Ama iki genç koruma onu, kenara doğru nazikçe itti.

Merdivenin Sahibi, aniden, sessiz ve sakın bir şekilde onları kenarda

bırakıp Ben Gurion'a doğru ilerledi.

Korumalar, duvarın kenarında, yerlerinden kımlıdayamaz bir halde duruyorlardı.

Ben Gurion'un Sesi: “Bu ütopya, bunu anlıyor musun veya anlamıyor musun?”

Merdivenin Sahibi: “Ütopya olan, İsrail Devleti'ni, manevi bir temele dayandırmadan kurmaktır.”

Ben Gurion: “Okullarda, Tevrat’ı zorunlu ders olarak öğretiriz. Cumartesi gününü tatil günü yaparız.”

Merdivenin Sahibi: “Ben bundan bahsetmiyorum. Ben, devletin kuruluşundaki hedefini söylüyorum.”

Ben Gurion: “Hedef, Musevilere ev...”

Merdivenin Sahibi: “Hedef, Yaradan’ın Evi...”

Ben Gurion: “Seninle münakaşa edecek zamanım yok.”

Merdivenin Sahibi: “Tekrar kan dökülecek.”

Ben Gurion: “Rav Aşlag, 14 Mayıs’ta Yahudi Devleti’nin kuruluşunu bildireceğiz. O kadar...”

Ben Gurion yürümeye devam etti.

Şokta olan genç korumalar, duvardan ayrılıyorlardı.

Başlarını arkaya çevirip Merdivenin Sahibi’ne baktılar.

Merdivenin Sahibi, koridorda tek başına kaldı.

***

Gece, ders...

Rav Aşlag talebelerinin arasına oturdu.

Merdivenin Sahibi: “İyar ayının 5’inci günü, bağımsız İsrail Devleti kurulacak.”

Belgesel görüntüler. 14 Mayıs 1948.

İnsanla dolup taşan bir salonun sahnesinde, Ben Gurion durmaktadır.

Çekici kaldırır, bir an durur ve masaya bir çekiç darbesi indirir.

Ben Gurion: “İsrail toprağında, Yahudi Devleti’nin kuruluşunu ilan ediyoruz: İsrail Devleti!”

Merdivenin Sahibi

Dinleyenlerin gözleri yaşardı.

Sokaklar; bayraklarla, dans edenlerle, müziklerle coştı.

Ülkenin kuruluşunu kutluyorlardı.

Gece gündüze, gündüz geceye karıştı.

Merdivenin Sahibi: “Fakat hemen çatışmalar başlayacak.”

Birdenbire silah sesleri, bayramı keser.

Bombalar bir bir düşer, havada

panik havası... Bağımsızlık savaşı

başlar.

***

Sınıf...

Merdivenin Sahibi: “Zohar’da yazılı; ‘İsmailoğulları o zaman, dünya halkının Kudüs’e doğru hareket etmesini... Ve bütün milletler, onlar hakkında fikir alacaklar, kötü kararlar alıp hep beraber saldıracaklar. Yakup’a zor, kötü zamanlar olacak.”

Merdivenin Sahibi sustu.

Zamia: “Hepsi bu kadar mı? Daha fazla yazmıyor mu?”

Merdivenin Sahibi: “Gerçek, tamamen bozguna uğramayacak, ancak bundan kurtulabilecek.”

Zamia: “Demek ki onlar... Başaramayacaklar mı?”

Merdivenin Sahibi: “Bu savaşta değil.”

Bu savaştan sıra sıra belgesel görüntüler...

Silah dolu gemiler, İsrail kıyılarına yaklaşmaktadır.

Teknelere, yük indirmektedirler.

Silahları çaprazlama asan askerler,

koşmaya başladılar bile...

Çukurların içine atarlar. Bazıları yere düşer.

Bir Sinematik Roman

***

Rav Aşlag'ın evi...

Sınıf...

Sanki onu korumak istermiş gibi,
talebeleri onu sarmışlardı. Hepsi,
söylediklerini dinliyordu.

Rav Aşlag: “Yirmi birinci gün, durum ancak lehimize dönecek. Gece gündüz on gün, aralıksız savaştan sonra. Ramallah’ı, Lud’u kuşatıp Kudüs’e bağlanacağız.”

Zamia: “Çok yakında, Zohar yorumunu derlediğiniz kitabı bitireceksiniz. Ve o, dünyaya kurtuluş getirecek.”

Merdivenin Sahibi: “Önce karanlık gelecek. Böyle olması lazım... Ne kadar çok ışık varsa, o kadar çok pislik görülür. İnsanlar, Firavun’u bulacaklar. O’nu kendilerinde keşfedecekler. Fakat şunu sormalı: O’nun hâkimiyetinden kurtulmak isteyecekler mi?”

Savaşın sonu... Dökümanter

görüntüler... Zırhlı araçlar

Kudüs’e dönmektedir.

Sina’da, Mısırlıların engelleri yıkılır.

Gönderde İsrail bayrağı... Anlaşma

imzalanmaktadır.

Merdivenin Sahibi’nin Sesi: “Eğer şimdi sözlerimi dinlemezseniz, elli sene sonra, savaşlardan yorgun düşmüş bir devletle karşılaşacaksınız. Onlara öğretilen bütün idealleri unutmüş insanlar. Tek bir şeyi hayal eden insanlar; buradan bir an önce kaçıp gitmek isteyen insanlar.”

Ağzına kadar dolu bir salon...

Rav Aşlag, sahnede duruyordu.

Salondan bir ses: “Bu ne saçmalık! Onu buraya kim çağırdı?”

Merdivenin Sahibi

Ses: “Biz zafer kutluyoruz, yenilgi değil!”

Merdivenin Sahibi: “Devleti kurmaktaki hedef, Yahudilere bir devlet kurmak değil.”

Kalabalıktan ışıklar...

Merdivenin Sahibi (Sesiyle ışıkları aşar): “Hedef! Kurduğumuz devleti, en yüksek manevi yasalara dayandırmak...”

Halktan bir ses: “Bizi Auschwitz’de yaktıkları zaman, senin o yüksek yasaların neredeydi?”

Yükselen sesler, ışıklar...

Merdivenin Sahibi (Bağırmaları önemsemez): “Yahudiler, buna ilk erişenler olmalıydılar. İlk önce burada yaşayanlar, bu toprakların üzerinde. Ve ondan sonrabütün dünyada...”

Tekrar ışıklar ve bağırımlar...

- “İndirin onu sahneden!”
- “Bütün dünya yok! Sadece hür İsrail Devleti var!”
- “Biz burada eşit bir toplum kuracağız. Yahudiler için bir cennet. Kendimiz yapacağız, senin o çeşitli yüksek güçlerin olmadan!”

Salonda alkışlar...

Merdivenin Sahibi, alkışların bitmesini bekledi.

Halk sakinleşti.

Salonu gözleriyle süzdü.

Merdivenin Sahibi’nin Sesi: “Burada cenneti oluşturamazsınız! Kimsenin böyle bir devlete ihtiyacı yok. Ne sizlerin ne de dünyanın. Burada Yaradan olmaz!”

İşıklar ve çığlıklar...

Aniden, Merdivenin Sahibi sustu. Ve herkes sustu. Merdivenin Sahibi, herkesin daha da ötesine, daha uzağa baktı.

Ön sıralardaki bazı kişiler, başlarını arkaya çevirip onun baktığı şeyi görmeye çalıştılar.

Şaşırmış birinin sesi: “Haydi, niye susuyorsun?”

Işık parlaması...

Merdivenin Sahibi, bir tünelden ışığa çıktı. Arkasında Baruh ve Hayim.

Merdivenin Sahibi (Fısıldar): “Kudüs...”

Baruh’un ve Hayim’in yüzü, mutluluktan ışık saçıyordu.

Tünelin karanlığında, Şimon ve Zamia görüldü. Bir anda görünmeyen bir duvara çarptılar.

Zamia bağırды, duvara vurdu, ellerinde kan damlaları vardı.

Şimon, onu kucakladı.

Zamia ve Şimon sessizce uzaklaşan dostlarına baktı.

Şimon’un Sesi: “Gidin! Biz sizleri düşüneceğiz! Varın!”

Zamia, sessizce ağlıyordu, Şimon’a sarılmıştı.

Şimon’un Sesi: “Bütün düşüncelerin onlarda!

Ağabeylerinin üzerinde olsun!”

Merdivenin Sahibi, en baştaki, Beyaz Şehrin açık kapısına doğru yürüyordu.

Ses: “Hey!”

Bu haykırış, Merdivenin Sahibi’ni salona döndürdü.

Salon...

Merdivenin Sahibi

Merdivenin Sahibi (Halkın karşısında sakince konuşur):

“Anlayın. Beni dinleyin. Sadece isteyin. Yalnızca isteyin. O’nunla birleşmeyi... Bu kanunla... Hayatın kaynağıyla! Bunu kendinize hedef olarak alın. Ve göreceksiniz... Siz göreceksiniz... Bütün dünya bizim gelişmemizi isteyecek. Sadece ışığı buraya davet edelim. Dünyanın en karanlık yerine. Işık, karanlığa ve egoya girecek. Her şeyi değiştirecek. Herkesi de... Dünyanın birleştiğini, bütün dünyanın bir tek aile olduğunu... Herkesin o yüksek bağa ait olduğunu...”

Sessizlik... Herkes Merdivenin Sahibi’ne bakıyordu. Merdivenin Sahibi de onlara ciddiyetle bakıyordu.

“...Aşk...”

Işık parlaması...

Merdivenin Sahibi, Baruh ve Hayim; Beyaz Şehrin, sonuna kadar açık olan kapılarına yaklaşıyorlardı. Şimon ve Zamia, görünmeyen duvarın önünde onlara bakıyordu. Daha fazla ilerleyemiyorlardı.

Merdivenin Sahibi içeri girdi.

Talebeleri arkasından tereddütle girdiler.

- “Onlar girdi.”

Arkadan, Şimon’un heyecanlı sesi duyuldu.

Beraber şehirde yürüyorlardı.

Güzel insanlar, onlara gülümsüyordu. Her ulustan insanlar...

Baruh: “Bu rüya değil!”

Merdivenin Sahibi’nin Sesi: “Bu, kalbinizdeki Kudüs.”

Hayim: “Allah’ım sen ne büyüksün! Allah’ım sende ne kadar ‘Aşk’ var!”

Şimon, birden, onu ayıran engelin kaybolduğunu hissetti.

Buna inanmaya korktu.

Elini yavaşça öne uzattı.

El, ‘içeriye’ girdi.

Şimon: “Beraberce girelim Zamia.”

Şimon, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

Şimon: “En mühim şey, kendin için bir düşüncenin olmaması. Haydi!”

Beraberce yürüyüp o duvarı aştılar. Şehrin kapısına doğru yürüyorlardı. Koşmamak için kendilerini zor tutuyorlardı.

Arkaya değil, yalnızca ileriye bakıyorlardı.

Bir anda, bu manzaranın içinden bağırانlar, ısıklıklar...

Salon dolu...

Merdivenin Sahibi, çalkantılı ve öfkeli halkın karşısındaydı.

Bağırانlar: “İn sahneden!”

Merdivenin Sahibi

Ona doğru, domates fırlatmaya
başladılar. Merdivenin Sahibi, kaçmaya
çalışmadı.

Domateslerden biri, başını birkaç santim farkla geçip,
duvara çarptı.

Salon, olanca sesiyle
kükrüyordu. Ve kayboldu.

Işık parlaması...

Onlar, Beyaz Şehir’de yürüyorlardı,
gülümsüyorlardı, mutlulardı.

Merdivenin Sahibi, öğrencilerinin önündeydi.

Baruh (Fısıldıyor): “Allah’ım, ne çok sevgi!”

Zamia (Fısıldıyor): “Ne büyük aşk!”

Birdenbire, önlerinden siyah gölgeler geçti. Ve
kayboldular.

Merdivenin Sahibi’nin Sesi: “Sıkı tutunun!”

Tekrar bir gölge geçti.

Zamia’nın bir benzeri, hızla ona doğru yaklaştı.

Merdivenin Sahibi’nin Sesi: “Kendin için hiçbir düşüncen
olmasın!”

Merdivenin Sahibi: “Ben söyleyeceğim ve siz
dinleyeceksiniz.”

Zamia'nın benzeri, havada çözümlüp dağıldı.

Merdivenin Sahibi: “İnsanların gözleri açıldığında bir rüyada olduklarını anlayacaklar. O zaman, sevgi kanunlarına göre yaşamak isteyecekler.”

Bu sözleri dopdolu salonda söylüyordu. Buna yanıt olarak, kalabalığın kükremesi duyuluyordu.

Merdivenin Sahibi, elini kaldırdı.

Herkes sustu.

Salonda birden sessizlik...

Herkes Merdivenin Sahibi'ne bakıyordu.

Birisi bağırarak istiyor ama beceremiyordu.

Çenesi çarpıldı.

Başka biri ağzını açıp kapattı ama hiç sesi çıkmıyordu.

Merdivenin Sahibi: “Devletin kanunu şöyle olacak: İnsan sevgisi. Çünkü... Yaradan'a erişmenin şartı budur.”

Yerlerinde donakalmış insanlar görünüyordu.

Rav Aşlag'ın sözlerini sessizce dinliyorlardı.

Merdivenin Sahibi: “İsrail Devleti, bu kanunu üstlenecektir. Ve dünyanın en önemli noktasına dönüşecektir.”

Görüntüler...

Ben Gurion dinliyordu, başı ellerinin arasındaydı.

Merdivenin Sahibi, sahnede yürümeye başladı. Halk hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

Merdivenin Sahibi

Merdivenin Sahibi: “Bunlar geleceğin toplumunun ilkeleri. (Durur) Yaradan’ın kanunlarına göre... Bütün dünya tek bir aile... Bütün dünya bir tek millet; beyaz yok, zenci yok, kültürlü ya da kültürsüz yok.”

Rav Aşlag’a bakan insanların portreleri...

Merdivenin Sahibi’nin Sesi: “Atom bombalarının olduğu bu zamanda, dünya başka türlü var olamaz. Yaradan, insanlara teknolojiyi verdi, onlar da atom ve hidrojen bombasını icat ettiler. Eğer şimdi beni dinlemezseniz, üçüncü ve dördüncü dünya savaşları olacak. Daha güçlü bombalarla yapılan savaşlar olacak. Tüm bunlar imha olduktan sonra, Birlik Kanunu’nu kabul etmekten başka çare olmayacak.”

Merdivenin Sahibi sahnenin ortasında durdu ve çok açık bir şekilde:

“Kişiler de, uluslar da, kendi varlıklarını korumaya yetecek kadar çalışacaklar. Geriye kalan işleri, başkalarının iyiliği için çalışmak olacak. (Duraklar) Eğer dünyadaki bütün milletler bunu kabul ederlerse, bütün savaşlar son bulacak. Çünkü savaşlara ihtiyaç kalmayacak. Önümüzdeki büyük kriz önlenecek, seller ve felaketler vasıtasıyla tabiat bizden intikamını almayacak. Huzur ve sükûnet olacak. Çünkü herkes, diğerini sevecek. Bu kadar. Her şey bu kadar basit... Bunu düşünün, az vakit kaldı.”

Merdivenin Sahibi sahneden indi ve salondan çıktı.

Halk onu bakışlarıyla takip etti.

Binadan çıktığı zaman, pencereler açıldı.

Onlarca kişinin kafası, onun uzaklaşmasını izliyordu.

Binadan uzaklaşınca haykırışlar duyuldu.

F ISRAEL IS BORN

ARE OVER
Y ZONES

Egyptian Air Force Spitfires
Bomb Tel Aviv; One Shot Down

U.S. RECOGNIZES
JEWISH STATE

Proclamation by Head
Of Government

Special Assembly
Adjoins

2 Villages Cross
Jordanian Border

Eritian Settlers
Taken P.O.V.

2 Villages Taken
In Road Battle

St. John Sails

EMERGENCY

never lost without hitting my nation on the Pacific
Resolution of November 29.

Yesterday the battle for the Jerusalem Tel Aviv and
was still under way, and two Arab villages were taken, in
the north. Arab troops were captured, and the Jewish Army
annihilated its problems in Western Galilee.

made here. President Truman announced that the United
States would accord recognition to the new State. A new
State of Israel was proclaimed by Moshe Sharett from
the south, west bank area, and Tel Aviv was proclaimed from
the north. On Friday the United Nations Special Assembly
announced their acceptance of a resolution to support a state.

The Proclamation of "Machar Vachar" on the 14th of May
was proclaimed in north and south by the "Machar Vachar"
and will serve as the State's Proclamation of Independence.

The first day of the State
of Israel was proclaimed
on the 14th of May 1948
at Tel Aviv. The State
of Israel was proclaimed
in the name of the Jewish
people and the Jewish
people of the State of
Israel.

The Special Assembly
of the United Nations
announced its decision
on the 29th of November
1947. The Assembly
recommended the
partition of Palestine
into two States, one
Jewish and one Arab.

The State of Israel
was proclaimed on the
14th of May 1948. The
State of Israel was
proclaimed in the name
of the Jewish people
and the Jewish people
of the State of Israel.

The State of Israel
was proclaimed on the
14th of May 1948. The
State of Israel was
proclaimed in the name
of the Jewish people
and the Jewish people
of the State of Israel.

The State of Israel
was proclaimed on the
14th of May 1948. The
State of Israel was
proclaimed in the name
of the Jewish people
and the Jewish people
of the State of Israel.

Merdivenin Sahibi

O, sokakta yürüyordu.

Birkaç kişinin, arkasından koştukları duyuldu.

O, arkasına dönüp bakmıyordu bile.

Onlar, Ben Gurion ve iki genç korumasıydı.

Ben Gurion: “Rav Aşlag!”

Merdivenin Sahibi durdu.

Ben Gurion: “Söylediklerine inanıyor musun?”

Merdivenin Sahibi: “Ben bunu görüyorum.”

Ben Gurion: “Yeşaya’da yazıldığı gibi: Kurt kuzuyla beraber oturur, kaplanla geyik aynı yerde yatar, buzağı ve genç aslan beraber büyür ve küçük bir çocuk onları güdecek.”

Merdivenin Sahibi: “Ne kaplanlar, ne aslanlar ve ne de geyikler... Ve küçük bir çocuk, çocuk değil, ancak iradedir, David. Adalet kurallarına göre yaşamak iradesidir. Söylediğin bu cümlenin anlamı şudur: Bütün dünya tek bir yürek olacak.”

Ben Gurion: “Ben senin nasıl yaşadığını düşünemiyorum. Kimse sizi kabul etmiyor. Herkesin gözüne sen, deli gibi görünüyorsun.”

Merdivenin Sahibi: “Ben hayatımı yaşıyorum. Benim hayatım sizin hayatınızdan daha basit.”

Ben Gurion susuyordu.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

Ben Gurion: “Biliyor musun, nutkundan evvel sana söylemek istedim. Yanke’le öldü. İlk çatışmada, ateş altında, kalkıp yürüdüğünü söylediler. Allah’a ismarladık Rav Aşlag. Öylesine ışık dolu olduğunuz için teşekkür ederim.”

Ben Gurion dönüp gitti.

Merdivenin Sahibi, sokağın ortasında sessizce durdu.

Gece...

Merdivenin Sahibi yazıyordu. Yün battaniyeye sarılmıştı.

Fakat eli titriyordu ve gözleri yorgunluktan kapanıyordu.

Merdivenin Sahibi: “Baruh?”

Karanlık odanın köşesinden Baruh geldi.

Baruh: “Buradayım baba.”

Merdivenin Sahibi: “Sekiz satırım kaldı, onları bitirmeme izin vermiyor.”

Baruh: “Baba, seni yatağa götüreyim.”

Merdivenin Sahibi: “Yok, yatarsam kalkamayabilirim.”

Baruh: “Öyleyse bana onları dikte et.”

Baruh kalemi aldı ve babasına baktı.

Merdivenin Sahibi, gözlerini kapattı.

Merdivenin Sahibi: “İnsanların karşısına çıkacağım ve bu şofarı çalacağım. Onlara diyeceğim ki... (Yavaş yavaş nefes alır) Sevdiklerim... (Zor nefes alır) İşte bu harika kitabı... (Durumu kötüleşir) açıklamak için güc kazandım... Neden... duymuyorsunuz?”

Merdivenin Sahibi sustu.

Baruh: “Baba!”

Merdivenin Sahibi, gözlerini kapattı. Sandalyeden yere doğru sarktı.

Baruh, ona doğru eğildi.

Merdivenin Sahibi kımıldamıyordu, sanki felçli gibiydi.

Merdivenin Sahibi

Baruh (Bağırır): “Baba! Baba!”

Baruh: “Anne!”

***

Merdivenin Sahibi yataktaydı.

Yanında Doktor, Rivka ve Baruh duruyordu.

Doktor: “Rav Aşlag, bunu sizden saklamayacağım. Durumun ciddiyeti yüzünden size açıklamam lazım. Arka arkaya iki kalp krizi geçirdiniz. Normal bir adamın kalbi buna dayanamaz. Hiçbir iş! Duydunuz mu? Hiçbir çaba, hiçbir heyecan... (Rivka ve Baruh’a döner) Böylece uzanıp hiçbir şey düşünmemelisiniz.”

Rivka: “Bu, imkânsız.”

Doktor: “O zaman ölür.”

Baruh: “Zohar Kitabı’nın tefsir yazılarını daha bitirmedi ki!”

Doktor: “E, ne demek bu şimdi?”

Baruh: “Yani O ölemez.”

Doktor (Sinirli): “Söylediklerimi hatırlayın.”
Doktor öfkeyle aletlerini topladı ve odadan çıktı.

***

Kudüs...

Eski bir matbaa...

Baruh, harfleri topluyordu.

Merdivenin Sahibi, oğlunun yanında oturuyordu. Kalın bir battaniyeye sarınmıştı.

Gözleri kapalı, konuşuyordu.

Merdivenin Sahibi: “Zohar’da yazılı. Aşk kanununa erişen bir kişi, ne yukarıdakilerden ne de aşağıdakilerden, ne hastalıklardan ne de zararlardan korkmaz. Çünkü o, Yaradan’a bağlıdır ve her gün Yaradan’dan öğrenir. Yüce

Bir Sinematik Roman

---

aşkı öğrenir.”

Purim Bayramı...

Merdivenin Sahibi, bayram sofrasının yanında oturuyordu.

Aşlag ailesinin evinde, uzun zamandır kutlanamayan bir bayram kutlanıyordu.

Kemancı, ‘Yaşam dolu’ bir melodi çalıyordu. Talebeler, yüzlerindeki komik maskelerle dans ediyorlardı. Çocuklar, çeşitli kıyafetler giymişlerdi. Torunlar neşeyle bağrışıyorlardı.

Baruh, başında Zohar’ın bölümleri, babasının önünde dans ediyordu.

Kitaplar elden ele geçiyordu.

Bir anlığına, Rivka’nın endişeli yüzü görüldü. Kocasının iskemleden kalkıp birkaç Hasidik dansı hareketi yaptığını gördü.

Kemancı, birden çalmayı bıraktı. Herkes ona hayranlık ve kaygıyla baktı.

Merdivenin Sahibi ve Rivka’nın gözleri karşılaştı.

O, gülümsedi.

Herkes onu hayranlıkla

izliyordu. Müzik tekrar

canlandı.

Merdivenin Sahibi, salonu yavaşça dolaşıyordu.

Talebeleri etrafında dönüyorlardı. Baruh ve Rivka’nın yüzleri görünüyordu.

Odaya birdenbire, nefes nefese bir Hasidik Ortodoks girdi. Merdivenin Sahibi’ni görüp hemen ona yaklaştı.

Merdivenin Sahibi

Ortodoks Yahudi: “Rav Aşlag, şu anda Rusya’dan telgraf aldım. Ben Kabala öğreniyorum. Benim Haham, size ısrarla karşı. Ama ne yapacağımı bilemiyorum. Bütün akrabalarım orada, çocuklarım orada...”

Moskova. Şehrin dışında Stalin’in yazlık konutu... Stalin, uzun bir koridorda bize doğru yürümektedir.

Ortodoks Yahudi’nin Sesi: “Stalin gizli bir emir verdi. Bütün Yahudileri Sibiry’a daki imha kamplarına yollamak... Sonra da aralarındaki önemli kişileri Kızıl Meydan’da idam etmek...”

Stalin durur.

Doğru kameraya bakar.

Parmağını tükürükle ıslatıp kameranın objektifini siler.

Bu, güvenlik kamerasıdır.

Parmağını, tehdit eder gibi sallar, kapıları kapatıp kilitlet.

Döner. Kimsenin evine girmediğine emin olmak için etrafa bakar ve odasına girer.

Ayakları, kan rengindeki halıya basar.

***

Kudüs...

Aşlag ailesinin evi... Purim bayramı...

Merdivenin Sahibi (Hasidik’e): “Ve sen istiyorsun ki...”

Hasidik: “Onu durdurmanı... Yeryüzünde bunu yapabilecek tek kişi olduğunuzu söylediler.”

Merdivenin Sahibi: “Bir mucize mi bekliyorsun?”

Hasidik: “Başka umudum kalmadı. Size güveniyorum.”

Sessizlik...

Merdivenin Sahibi: “Bu dünyada mucizeler yoktur.”

Hasidik: “Hiçbir şey yapılamaz mı?”

Merdivenin Sahibi: “Şimdi bu sana dokundu, onun için teyakkuza geçtin!”

Hasidik: “Bunlar benim çocuklarım!”

Merdivenin Sahibi: “Milyonlarca insan öldü ve sustun!”

Hasidik: “Size kendi sıkıntıyla geldim! Ve siz...”

Merdivenin Sahibi: “O’ndan başkası yoktur. Ona dönmemiz gerekir. (Herkes bakar) Arkadaşlar! Şimdi bayram. Dünyayı düşünün, kendi küçük dünyanızı değil! Bu, egoizmden kurtulan dünyanın bayramı! Mutlu olalım! Bu, kötülüğe karşı zafer bayramı! (Hasidik’e) Bize katıl.”

Tekrar müziğin sesi duyuldu. Herkes

tekrar dans etmeye başladı.

Sadece Hasidik, yerinden kımıldamadan odanın ortasında duruyordu.

Ağlıyordu.

Sonra dönüp kapıyı çarparak evden çıkıp gitti.

***

Moskova... Stalin'in yazlık evi...

Stalin, odadaki halının üstünde sürünmektedir.

Bütün kuvvetiyle gayret eder. Neredeyse boğulmaktadır. Eliyle kapının koluna erişmeye çalışır. Fakat eli kayar.

Kudüs....

Merdivenin Sahibi, masanın başında oturuyordu.

Müzik durdu.

Herkes ona döndü.

Rivka, ona baktı.

Baruh, başını indirip yanına oturdu. Bütün talebeleri yanına yaklaştı. Ayaklarının dibinde oturuyorlardı.

Merdivenin Sahibi, onlara gülümsüyordu.

Işık parlaması...

Merdivenin Sahibi, Beyaz Şehrin kapısının yanında oturuyordu.

Merdivenin Sahibi: “Nasıl her şeyi bu kadar mükemmel düzenledin? (Derin bir nefes alır) Bu nasıl bir sevinç... Seni hissetmek... Yanında olmak... Ne büyük saadet...”

Kapılar sonuna kadar açıktı.

Şehrin içinden, hafif bir nağme duyuluyordu. Bu melodi, mutlu bir kahkahaya karışıyordu. Merdivenin Sahibi gülümsüyordu.

Merdivenin Sahibi: “Görüyor musun, her şey istediğin gibi oldu. İnsanlar geldi. Onlar beraber, sevinçli ve mutlular. Senin yanında iyi hissediyorlar.”

Her şey donakalır. Etraf kararır.

Aniden bir daha açılır.

***

Rav Aşlag'la günümüzde yapılan gerçek röportajlardan bazı bölümler...

Moskova...

Parkta, kısa saçlı bir adam bankta oturuyor. Oleg Damidov...

Merdivenin Sahibi

“9 Sene Sibiryâ’daki kamptaydım. Suç dünyasında tanınmış biri idim. Kaderim budur. (Sakin bir tavırla) Başka kanun yoktur. İnsan, öbür insanlara karşı kuvvet kullanmalı. Ve bir keresinde, kıştı, öylesine bir dayak yedim ki. Ne yapacağımı bilemedim. Votka beni dindirmedi, uyuşturucu verdiler ama yaramadı. Bir gece, kampa yeni ‘gençler’ getirdiler. Kulübenin yanında, onlardan biriyle konuştum. Bana sordu: ‘Merdivenin Sahibi’ni bilir misin?’ Hiç duymadım! O bana, ‘Öyleyse onun kitabını bul.’ deneyiverdi, ‘Belki sana yardımını dokunur. İyi bir tercümesi var; Rusça’ya Michael Laitman çevirmiş. Onu buluver.’ Adamlarıma emir verdim, onlar benim için bu kitabı Novosibirsk’te buldular. Şöyle küçük, yumuşak, ciltlenmiş bir kitap. Kendimi unuttum. İlk defa, hayatımın en mühim kişisinin ismine rastladım... Merdivenin Sahibi, Rav Yehuda Aşlag... O, bana ışığı gösterdi. O, beni kurtardı.

O, herkesi kurtarmak için dünyaya geldi. Hayatımın her anında ona, bunun için teşekkür ediyorum.”

***

New York... Manhattan... Broadway...

Kalabalık sokağın merkezinde

oturmakta olan Seth Bogner.

“Ben milyonerim. Hiçbir zaman ekonomik sorunum olmamıştı, ama sorunlarım olmuştu. Rahatımı kaçırın sorunlarım vardı. Sözde, her şey sahıptim ama içimde bir boşluk hissediyordum. Ancak bu büyük adamı tanıyana kadar... Şimdi onun adını anınca, kalbimi hissediyorum. O benim için, bir babadan daha fazla öğreten. Bana en yakın olan. Sevgi, güven, her şey. O büyük bir öğretmen. İsmi; Merdivenin Sahibi... Ona yüzde yüz güvenebilirsiniz. O, sizi mutluluğa kavuşturur. Sizi,

Bir Sinematik Roman

---

hepimizi, bütün dünyayı mutluluğa... Merdivenin Sahibi'ni anlatmakla bitiremem.”

***

Ankara... Sokak... Yürüyener...

*Hafif sakallı bir genç, caminin yanında
duruyor. İsmi, Mutlu.*

“Ben Müslümanım, bütün ailem dindar Müslüman. 22 yaşına kadar, Türkiye'deydim. Sonra iki sene İngiltere'de yaşadım, sonra Avustralya'da. Merdivenin Sahibi'nin kitaplarını okuduğumda, nasıl ağladığımı hatırlıyorum. Hayatım boyunca bekledim! Koca bir dünya buldum; aydınlık. Bunun sorumlusu Merdivenin Sahibi... Dünyada bana, en yakın olan insan.”

***

Bulgaristan... Sofya... Boş bir kilise...

Papaz İvan Milonov anlatıyor...

“Sofya'nın teoloji akademisinden mezun oldum. Rahip oldum. Hristiyanlık hakkında her şeyi öğrendim. Ayrıca başka dinler hakkında binlerce kitap okudum. Değişik inançlar, manevi konular... Ufak bir kitaba rastlayana kadar... Bu; Merdivenin Sahibi'nin kitabıydı. Onda her şey vardı, aradığım her şey. O kadar çok ışık vardı ki... Ben... Bugünmüş gibi hatırlıyorum. Mutluluktan boğulacak kadar. Hemen kitabı Bulgarca'ya çevirmeye başladım. Bu mutluluğu bütün milletime iletmek için... Onlara, ‘Bakın nasıl bir hazine buldum’ demek için... Biz mutlu bir hayat kurabiliriz! Merdivenin Sahibi, büyük bir isim, en kutsal... Bugün nasıl barış içinde yaşayabileceğimizi anlattı... Bütün dinler ve bütün milletler... Bize fazla bir iş kalmadı, sadece onu dinlemek!”

***

Brüksel... Kafe.... Dışarıda masalar...

Masalardan birinin yanında, orta yaşlı

Merdivenin Sahibi

---

*bir adam oturuyor. Kibar bir bey. İsmi;
Tarsi.*

“Ben film yapımcısıyım. Belçikalıyım. Yahudilikle hiçbir ilgim yoktur. Bir akşam internetteyken bir isme rastladım; Merdivenin Sahibi. Okumaya başladım. Gecenin bittiğinin ve sabah olduğunun farkına bile varmadan... Tekrar akşam oldu. Ve ben... Okumaya devam ettim. Hepsini İngilizce okudum. Sonra onun izinden giden, Dr. Laitman’ın derslerini dinlemeye başladım. Merdivenin Sahibi’nin yazılarından öğretiyor. Merdivenin Sahibi’nin hakiki yazılarına dayalı olmak şartıyla, herkesin bunu öğrenebileceği başlıca yöntemi öğreten kişi! Bunlarla hayatın kaynağını anladım. Merdivenin Sahibi’nin yorumladığı Zohar Kitabı, dünyamıza inen ışıktır. ‘Son neslin yazıları’, Işığın kılavuzu... Daha ne isteyebiliriz ki?

Bizim bu çılgın dünyamız daha ne ister? Sadece al bunu, o kadar. Ne yapmak istediğimi biliyorum. Merdivenin Sahibi’nin bir filmi... Herkesin onu bilmesini isterdim. Dünyadaki her insanın!”

***

*Kudüs... İki katlı küçük bir evin
karşısında bir adam; Dr. Micheal
Laitman.*

“Ben Merdivenin Sahibi’nin büyük oğlunun talebesiyim, Rav Baruh Aşlag’ın. Kendisi, bizim genellikle ebeveynlerimiz hakkında konuştuğumuz gibi konuşmadı.

Bizler onları hürmet ve sevgiyle anarız daima. Ama hocam ise babasının bir mucize olduğunu söylerdi. Dünyanın yedi harikası, bu mucizenin yanında hiç kalır. Aramızda, Yaradan'la konuşan bir adam bulunuyordu, tıpkı şimdi sizinle konuştuğum gibi. Kendisi gelecekteki dünyada yaşadı, onu bize anlattı. Bizi bekleyen, ışık dünyası, mutluluk dünyası... Meraktan bile olsa, onun kitaplarına bakın, onlarda olan açık. Işık... Sizi aydınlatacak olan ışık. Dünyadaki bütün belaları durduracak ve onu kusursuz ve sevgi dolu yeni bir yola götürecek olan ışık.

***

Merdivenin Sahibi'nden

Bugüne Kadar...

Merdivenin Sahibi'nin çalışmalarına; sadık öğrencisi ve en büyük oğlu, Baruh Şalom Aşlag (Rabaş) devam etmiştir. Öğretmeniyle manevi bağlılığa ulaşmış, günümüzün en büyük Kabalisti oldu. Yazdığı yazılarda, en gizli şeyi bile açıklamayı başardı. İnsanın niyetlerini ve manevi çalışmalarını açıklamayı, onun gibi kimse yapamadı.

1991 senesinde, onun talebesi Dr. Laitman "Bney Baruh" (Baruh'un Oğulları) adlı Kabalist grubu kurdu. Tek hedefi, hocalarının dileğini gerçekleştirmek...

Grup, on arkadaşla başladı. Bugün 'Kabala Leam' (Halk için Kabala) diye adlandırılan, bütün dünyada milyonlarca talebesi olan bir kuruluş. Kuruluş, herkese açık; mükemmelliğe ulaşmak için uyanan ruha sahip, beraberlik ve sevgi arayan herkese açık.

Micheal Laitman, dünyanın birleşmesini öneren büyük bilgeliği, herkese ulaştırdı. Bu nedenle, bu neslin en önemli öğretmeni olmuştur.

Merdivenin Sahibi

Bugün, Merdivenin Sahibi ve oğlu Rabaş (Baruh)'ın hayallerinin gerçekleştiğini görüyorum. Dünyanın onların izinden gideceğine dair ümidim var.

Psikolog Dr. Feyge Aşlag

Rav Baruh Şalom Aşlag'ın dul eşi.

BNEY BARUH HAKKINDA

Bney Baruh, Kabala bilgeliğini tüm dünya ile paylaşan büyük bir Kabalistler grubudur. 38'den fazla farklı dildeki çalışma araçları, bir nesilden diğerine geçmiş, otantik Kabala metinlerini temel alır.

Mesaj

Bney Baruh, dünya çapındaki binlerce öğrencinin birçok ve çeşitli hareketinden oluşmaktadır. Her öğrenci, kendi kişisel koşullarına ve yeteneklerine göre kendi yolunu ve yoğunluğunu seçer.

Son yıllarda grup, orijinal Kabala kaynaklarını çağdaş bir dille sunan, gönüllü eğitim projeleriyle uğraşan bir hareket olarak büyüdü. Bney Baruh tarafından dağıtımı yapılan mesajın özü; insanların birlik olması, ulusların birliği ve insan sevgisidir.

Binlerce yıldır Kabalistler, insan sevgisinin yaratılışın temeli olduğunu öğretmektedirler. Bney Baruh, kesinlikle din, ırk, dil, v.b. bir ayırım gözetmez. Bu sevgi, Hz. İbrahim'in, Hz. Musa'nın ve onların kurduğu Kabalist grupların günlerinden beri hâkim olmuştur. İnsan sevgisi, temelsiz nefrete dönüştüğü zamanlarda, millet sürgün ve ızdırap içine düşmüştür. Eğer bu eski -ama- yeni değerler için bir yer açarsak, farklılıklarımızı bir kenara koyup birleşmek için gerekli olan güce sahip olduğumuzu keşfedeceğiz.

Bin yıldan beri gizlenmiş olan Kabala bilgeliği şimdi açığa çıkıyor. Bizim yeterince geliştiğimiz ve onun mesajını uygulamaya hazır olduğumuz bir zaman için bekliyordu. Bugün Kabala, ulusların kendi içlerindeki ve uluslar arasındaki gruplaşmaları, ayrılıkları

birey ve toplum olarak çok daha iyi bir durumda birleştirecek bir mesaj ve çözüm olarak ortaya çıkmaktadır.

Tarih ve Kökeni

Kabalist Michael Laitman, Ontoloji (Varlık Bilimi) ve Bilgi Kuramı Profesörü, Felsefe ve Kabala konusunda doktora, Tıbbi Bio-Sibernetik konusunda yüksek lisans yapmıştır ve hocası, Kabalist Baruh Şalom HaLevi Aşlag'ın (Rabaş) 1991'deki vefatından sonra, Bney Baruh adlı Kabalist grubu kurmuştur.

Kabalist Michael Laitman grubuna, akıl hocasını anmak için, onun anısına, Bney Baruh (Baruh'un Oğulları) adını verdi. Hayatının son 12 yılında, 1979'dan 1991'e kadar, onun yanından hiç ayrılmadı. Kabalist Laitman, Aşlag'ın en önemli öğrencisi ve özel asistanydı ve onun öğretim metodunun takipçisi olarak tanındı.

Rabaş, 20. yüzyılın en büyük Kabalisti Yehuda Leib HaLevi Aşlag'ın ilk oğlu ve takipçisidir. Yehuda Aşlag, Zohar Kitabı üzerine yazılmış en kapsamlı ve en saygın tefsirin yazarıdır. Sulam Tefsiri (Merdiven Tefsiri), manevi yükseliş için eksiksiz bir metot ifşa eden, ilk Zohartefsiridir.

Bney Baruh, tüm çalışma metodunu, bu büyük manevi liderler tarafından kazılmış yol üzerine temellendirir.

Kabala Dersleri

Kabalistlerin yüzyıllardır yaptığı gibi ve Bney Baruh faaliyetlerinin odağındaki en önemli öğe olması nedeniyle, Kabalist Laitman, Bney Baruh'un İsrail'deki merkezinde, her gün 03.00-

06:00 (İsrail ve Türkiye saatiyle) arası dersler vermektedir. Dersler, simultane olarak 7 dile; İngilizce, Rusça, İspanyolca, Almanca, İtalyanca, Fransızca ve Türkçe olarak çevrilmektedir.

Tüm Bney Baruh faaliyetleri gibi, canlı yayınlarda, dünyanın her yerinden binlerce öğrenci için, ücretsiz olarak sunulmaktadır.

Finansman

Bney Baruh, Kabala Bilgeliği'ni paylaşmak üzere, kâr amacı gütmeyen bir organizasyon olarak kurulmuştur. Bağımsızlığını ve niyetlerin saflığını koruyabilmek için Bney Baruh, hiçbir devlet ya da politik oluşum tarafından desteklenmemektedir, fonlanmamaktadır ve hiçbir kuruluşa bağlı değildir.

Bu aktiviteler çoğunlukla ücretsiz olarak sunulduğu için, grup aktivitelerinin temel kaynağı, öğrencilerin gönüllü olarak katkıda bulunmalarından oluşmaktadır.

Kabalist Michael Laitman'ın Kabala'yı Arayışı

Birçok derste ve röportajda Kabala'ya nasıl geldiğim bana sürekli sorulan bir sorudur. Kabala'dan uzak, birtakım konuların içerisinde olsaydım, muhtemelen bu sorunun geçerliliğini anlayabilirdim. Ancak Kabala, hayatımızın amacının öğretisidir; hepimize çok yakın ve her birimizi ilgilendiren bir konu! Dolayısıyla, bence daha uygun bir soru; Kabala'nın, kişinin kendisi ve hayat ile ilgili soruları içinde barındırdığını nasıl bulduğum olmalı. Yani soru; "Kabala'yı nasıl keşfettiniz?" değil, "Neden Kabala ile ilgileniyorsunuz?" olmalı.

Hâlâ çocukluk çağındayken, tıpkı birçok insan gibi, neden var olduğum sorusunu sordum. Bu soru, dünyevi zevklerin peşinde koşarak, bu soruyu bastırmadığım anlarda, sürekli beni rahatsız ediyordu. Bununla beraber, bu soruyu defalarca suni şeylerle, örneğin ilginç bir meslek edinip kendimi yıllarca işime adayarak ya da uzun yıllar peşinde koştuğum, kendi ülkeme göç etme çabasıyla bastırmaya çalıştım.

1974 yılında İsrail'e geldiğimde de "Hayatın manası nedir?" sorusuyla hâlâ boğuşuyordum. Yaşamaya değecek bir neden bulmaya çalıştım. Elimdeki imkânları kullanarak eski konuları (politika, iş hayatı vs.) farklı yorumlarla ele alıp herkes gibi olmaya çalışsam da hâlâ, bu ısrarlı soruyu silip atamıyordum: Hangi nedenden dolayı tüm bu şeyleri yapmaya devam ediyorum? Diğer herkese benzeyerek ne elde ediyorum?

Maddi ve manevi zorlukların etkisiyle beraber, realiteyle başa çıkamayacağımın farkına varmam beni, 1976 yılında dindar bir hayat yaşamaya getirdi. Ümidim, bu hayat tarzının bana daha uygun düşünceler ve fikirler getireceği ve yapıma daha uygun olacağı inancına dairdi.

Hiçbir zaman, insanlığa özel bir meylim olmadı. Sosyal bilimler, psikoloji ya da Dostoyevski'nin derinliğinin değerini ölçecek bir ilgiye sahip değildim. Sosyal bilimlerdeki tüm ilgim hep alelâde seviyedeydi. Belli bir düşünce ya da hissin derinliğinden kaynaklanmıyordu.

Buna rağmen, çocukluğumun erken dönemlerinden beri, bilime güçlü bir çekim hissediyordum ve sanırım bu, bana çok faydalı oldu.

1978 yılında tesadüfen, Kabala dersleri için bir reklam gördüm. Hemen gidip kayıt yaptırdım ve doğamın geleneksel heyecanı ile Kabala'ya daldım. Birçok kitap aldım ve bazen haftalarımı bile olsa, cevaplar bulabilmek için, bu kitapları derinlemesine çalışmaya başladım.

Hayatımda ilk kez böylesine derinden, özümden etkilenmişim ve anladım ki benim ilgi alanım buydu, çünkü yıllardır kafamı karıştıran konuların hepsiyle ilgileniyordum.

Gerçek bir öğretmen aramaya başladım, tüm ülkeyi dolandım ve birçok yerde derslere katıldım. Ama içimden bir ses sürekli, esas Kabala'nın bu olmadığını söylüyordu, çünkü benden değil, soyut ve uzak şeylerden bahsediyordu.

Tüm bulduğum hocaları terk ettikten sonra, yakın bir arkadaşımın da Kabala'ya ilgi duymasını sağladım. Akşamlarımızı birlikte, bulabildiğimiz tüm Kabala kitaplarını çalışarak geçirirdik. Bu aylarca sürdü.

1980 yılında soğuk, yağmurlu bir kış gecesi, Pardes Rimonim ve Tal Orot kitaplarını çalışmak yerine, çaresizlikten, kendimi de şaşırtacak şekilde, arkadaşımın; "Bney-Barak şehrine gidip bir hoca arayalım." dedim.

Orada bir hoca bulursak derslere katılmak, bizim için uygun olur, diye ekleyerek de teklifimi haklı çıkarmaya çalıştım. O güne kadar Bney-Barak şehrini sadece birkaç kere, Kabala kitapları ararken ziyaret etmişim.

O gece, Bney-Barak soğuk, rüzgarlı ve yağmurluydu. Kabalist Akiva ve Hazon-İsh dört yoluna geldiğimizde, camı indirip sokağın öteki tarafında, uzun siyah bir palto giymiş bir adama seslendim: "Buralarda nerede Kabala çalışırlar, bana söyler misin?" Dinci bir mahallenin ne tür bir atmosferi olduğunu bilmeyenler için, bu sorunun kulağa çok garip geleceğini söyleyebilirim. Kabala, hiçbir dini eğitim okulunda öğretilmiyordu. Hatta Kabala'ya ilgi duyduğunu başkasına söyleyecek kişiler bile bulmak mümkün değildi. Ancak sokağın karşı tarafında duran bu yabancı, sanki hiç şaşırılmıyormuş bana cevap verdi: "Sola dön ve turuncu bahçelerine gelene kadar devam et, orada bir bina var. Orada Kabala öğretiyorlar."

Tarif edilen yere geldiğimizde, karanlık bir bina bulduk. İçeri girdiğimizde, yan taraftaki bir odada, uzun bir masa gördük. Masada, uzun ve ak sakallı dört beş adam vardı. Kendimi tanıttım ve Rehovot'tan geldiğimizi söyleyip Kabala çalışmak istediğimizi ekledim. Masanın başında oturan yaşlı adam, bizi katılmaya davet etti ve "Ders bittikten sonra konuşuruz." dedi.

Sonra ders, Zohar Kitabı'nın Sulam tefsirinden bir bölüm okuyarak, yarı Aşkenazi (Yidiş) dili mırıldanarak ve sadece yarım bakışlarla, insanların birbirlerini anladığı bir ortamda devam etti.

Bu insanları görüp dinledikten sonra, sadece yaşlılıklarını geçirmek için bir araya gelen bir grup adam sandım. Henüz fazla geç değildi ve Kabala çalışabileceğimiz bir yer daha bulmak için zamanımız vardı. Ama arkadaşım beni durdurdu ve bu kadar kaba davranmamın uygun olmadığını söyledi. Birkaç dakika sonra da ders sona erdi ve yaşlı adam, kim olduğumuzu öğrendikten sonra telefon numaralarımızı istedi. Bizim için uygun bir hocanın kim olabileceğini düşünüp haber vereceğini söyledi. Daha önceleri de olduğu gibi, bunun da çabamızı boşa harcamaktan başka bir şey olmadığı düşüncesiyle telefon numaramı vermeye biraz çekindim. Benim tereddüdümü hisseden arkadaşım, kendi numarasını verdi. Ve iyi akşamlar, diyerek oradan ayrıldık.

Ertesi akşam, arkadaşım evime geldi ve yaşlı adamın kendisini arayıp bize bir hoca ayarladığını ve hatta ilk dersin o akşam olduğunu söyledi. Bir geceyi daha boşa geçirmek istemediğimi düşünüyordum ama arkadaşımın arzusuna boyun eğdim.

Tekrar oraya gittik. Yaşlı adam, bir başkasını çağırdı, kendisinden biraz daha genç, fakat onun gibi beyaz sakallı biriydi. Genç adama Yidiş dilinde birkaç kelime söyledi ve yanımızdan ayrılarak bizi yalnız bıraktı. Hocamız, "Hemen oturup çalışmaya başlayalım." dedi. Bir makale ile başlamayı tavsiye etti: "Kabala'ya Giriş". Ben ve arkadaşım, bu makaleyi daha önce defalarca anlamaya çalışmıştık.

Boş odadaki masalardan birine oturduk. Bize, her paragrafi açıklayarak, tek tek okumaya başladı. O anı hatırlamak, benim için her zaman çok zordur; yıllarca arayıp da hiçbir yerde bulamadıktan sonra, sonunda aradığımı bulduğuma dair keskin bir his vardı içimde. Dersin sonunda, bir sonraki gün için ders ayarladık.

Ertesi gün bir kayıt cihazıyla geldim. Esas derslerin, her sabah saat 03.00 ile 06.00 arasında olduğunu öğrendikten sonra, her gece gelmeye başladık. Ayrıca her ay, yeni ayı kutlama yemeklerine de katılmaya başladık ve herkes gibi, merkezin masraflarına katkıda bulunup aylık ödemelerimizi yapmaya başladık.

Her şeyi ille de kendim keşfedeceğim arzusuyla, genellikle de biraz agresif olarak, sık sık tartışmalara girdim. Bizlerle ilgili olan tüm olaylar, grubun hocasına hep gidiyordu. O da, bizler hakkında sürekli soru soruyormuş. Bir gün bizim hocamız, sabah dersinden sonra, saat 07.00 gibi, grubun büyük hocasının benimle “Zohar Kitabı’na Giriş” kitabını çalışabileceğini söyledi. Ancak, birkaç ders sonra, benim bu derslerden hiçbir şey anlamadığımı görünce, kendi hocam aracılığıyla bu derslerin durdurulacağını ilettiler.

Hiçbir şey anlamamama rağmen onunla çalışmaya devam etmeye razıydım. İçsel anlamlarına inebilme ihtiyacının dürtüsüyle, sadece mekanik olarak okumaya bile hazırdım. Çok alınmama rağmen, zamanımın gelmediğini bilmiş olsa gerek ki dersleri sona erdirdi.

Aradan altı yedi ay geçmişti, bizim hocamız vasıtasıyla büyük hocamız, onu arabamla doktora götürüp götürmeyeceğimi sormuş. Elbette, hemen kabul ettim. Yolda bana, birçok konudan bahsetti. Ben ise ona Kaba ile ilgili sorular sormaya çalışıyordum. Ve o yolculukta bana, şu an ben, hiçbir şey anlamıyorken benimle her şeyden konuşabileceğini ama gelecekte, anlamaya başladıkça, benimle bu kadar açık konuşmayacağını söyledi.

Ve aynen söylediği gibi oldu. Yıllarca sorularıma cevap vermedi. Bana şöyle derdi: “Kimden talep edeceğini biliyorsun.” Yani Yaradan’dan bahsediyordu: “Talep et, sor, yalvar, iste, ne istiyorsan yap. Her şeyi O’na yönlendir ve her şeyi O’ndan talep et!”

Doktor ziyaretlerimiz pek bir işe yaramadı ve kendisini koca bir ay, kulak iltihabı nedeniyle hastanede yatırmak zorunda kaldık. O süre boyunca, hocamı birçok kez doktora götürdüm ve hastaneye alındığı gün, geceyi onun yanında geçirmeye karar verdim. Bir ay boyunca hastaneye sabah 04.00’te gelir, telleri tırmanır, görünmeden binaya girerdim ve çalışmaya başladık. Bir ay boyunca! O zamandan sonra, Kabalist Baruh Şalom Halevi Aşlag, Baal HaSulam’ın en büyük oğlu, benim hocam oldu.

Hastaneden ayrıldıktan sonra, sık sık parklara uzun yürüyüşlere gittik. Bu yürüyüşlerden döndükten sonra duyduğum her şeyi harıl harıl yazardım. Bu yürüyüşler her gün üç dört saat sürerdi ve zaman içinde alışkanlık oldu.

İlk iki yıl boyunca hocama, daha yakına taşınabilir miyim diye sürekli sordum, ama yakında oturmamın bir gereklilik olmadığını, hatta Rehovot'a gidiş gelişlerimin manevi çalışma açısından çaba olduğunu söyledi. Ancak, iki yıl sonra hocam, yakına taşınmamı ve Bney-Barak'ta yaşamamı kendisi tavsiye etti ve nedendir bilinmez, pek bir acelem yoktu. O kadar yavaş hareket ediyordum ki bu konuda, hocam benim için gidip kendisine yakın bir apartman dairesi buldu ve taşınmamı söyledi.

Hâlâ Rehovot'ta yaşarken hocama, daha önce katıldığım bir merkezde, Kabala çalışmaya teşebbüs eden birkaç kişiye ders verebilir miyim diye sordum. Bu haberi fazla heyecanlı karşılamasa da, daha sonraları derslerimin nasıl gittiğini sordu. Kendisine, Bney-Barak'taki grubumuza yeni kişiler davet edebileceğimi söylediğim zaman kabul etti.

Sonuç olarak, birçok genç erkek grubumuza katıldı ve birden, tüm merkez cıvıl cıvıl, hayat dolu bir yer oldu. İlk altı ay içinde, yaklaşık on kadar düğün oldu. Hocamın hayatı ve günleri, sanki yeni bir anlam kazanmıştı. Birçok insanın, Kabala çalışmak istediğini görmek, kendisini çok memnunetmişti.

Günümüz, genellikle sabah saat 03.00'te başlardı ve sabah saat 06.00'ya kadar çalışırdık. Her gün sabah saat 09.00'dan 12.00'ye kadar, parka, yürüyüşe ya da denize giderdik.

Döndükten sonra evime, çalışmaya giderdim. Sonra tekrar eve giderdim ve sabah saat 03.00'te tekrar derse katılırdım. Bu şekilde yıllarca devam ettik. Tüm dersleri kasete kaydedirdim, derslerin kayıtları bini geçti.

1987'den sonra, son beş yılımızda, hocam Tiberias'a yolculuk etmemizin iyi olacağını söyledi ve her iki haftada, bir iki günlüğüne Tiberias'a gittik. Bizi herkesten ayıran bu geziler, aramızda bir yakınlaşmaya sebep oldu. Ama zamanla, aramızdaki manevi algılayışın farkından kaynaklanan mesafe, içimde giderek büyümeye başladı ve bu mesafeyi nasıl kapatacağımı bir türlü bilemedim. Bu mesafeyi, o yaşlı adamın, fiziksel bir ihtiyacı her defasında nasıl geri çevirerek mutlu olduğunu, net olarak algılayabildiğimde görebiliyordum.

Onun için, sonucun net olduğu bir şey; kanundu. İsteryorgun olsun ister hasta, günlük çalışma programı son derece disiplinli uygulanıyordu. Yorgunluktan yığılacak bile olsa, günün gerekli olan tüm planını her detayıyla eksiksiz yerine getirirdi ve üstlendiği hiçbir şeyi tamamen halletmeden bırakmazdı. Yorgunluktan nefessiz kalıp nefes darlığı çekmesine rağmen, bir dersini bile atlatmaz, sorumluluğunu hiçbir zaman bir başkasına devretmezdi.

Onun bu olağanüstü gücünün, amacının yüceliğinden ve Yaradan'dan geldiğini bilmeme rağmen, onu sürekli böyle gördüğümde, kendime olan güvenim sarsılır ve başarılı olma ihtimalimin olmadığını düşünürdüm.

Onunla T'veria ve Meron dağına yaptığımız gezilerin bir anını bile unutmam mümkün değil. Uzun geceler, onun karşısında oturur, bakışlarını, sözlerini ve mırıldandığı şarkıları içime alırdım. Bu hatıralar, içimde hâlâ yaşıyor ve bugün bile, yolumu belirleyip rehberlik ediyorlar. On iki yıl boyunca her gün, birebir çalışmamızdan, içimde kalan tüm bilgi, bağımsız olarak yaşıyor ve işliyor.

Hocam sık sık, bir konuşmadan sonra çok alakasız bir cümle söylerdi ve bunu, bu cümlelerin dünyaya girip yaşaması ve işlevlerini yerine getirdiğinden emin olmak için yaptığını söylerdi.

Grup çalışması, Kabalistler tarafından çok eski zamanlardan beri yapılmaktadır ve ben de hocamdan, yeni gelenlerden böyle gruplar oluşturmasını ve bu grupların bir araya gelmelerini düzenleyecek yazılı bir plan talep ettim. Bu şekilde haftalık makale yazmaya başladı ve hayatının son günlerine kadar da devam etti.

Sonuç olarak bizlere, kendisinden sonra bir araya getirdiğimiz, birçok ciltlik muazzam bir materyal kaldı ve yıllar boyunca biriktirdiğim kayıtlarla birlikte, Kabala ilmi üzerine çok geniş, kapsamlı anlatımlar oluşturduk.

Yeni yıl kutlamaları esnasında, hocam aniden göğsündeki bir baskıdan dolayı rahatsızlandı. Ancak çok yoğun ısrardan sonra tıbbi bakıma girdi. Doktorlar kendisinde hiçbir hastalık ya da rahatsızlık bulamadılar ama Tişrei ayının beşinci gününde, 5752 (1991) yılında vefat etti.

Son yıllarda gruba katılan birçok öğrenci, hâlâ Kabala çalışmaya devam etmekte ve yaratılışın içsel anlamını araştırmaktadır. Öğreti, yaşamaya devam etmektedir, tıpkı geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi. Kabalist Yehuda Aşlag ve onun büyük oğlu, hocam, Kabalist Baruh Aşlag, çabalarıyla bu öğretiyi; bizim neslimizde ve zamanımızda dünyamıza inen ruhların ihtiyacına göre uyarladılar.

Manevi bilgi Kabaliste, yukarıdan, kelimeler olmadan aktarılır ve tüm duyu organları ve akıl tarafından eş zamanlı algılanır. Dolayısıyla, anında bütünüyle algılanır.

Bu bilgi sadece bir Kabalistten, ya aynı ya da daha Üst Seviyedeki bir başka Kabaliste aktarılabilir. Aynı bilgiyi, henüz o manevi seviyeye ya da manevi dünyaya gelmemiş bir insana aktarmak mümkün değildir, çünkü bu kişi, gerekli algıdan yoksundur.

Bazen bir hoca, kendi perdesiyle (Masah) öğrencisini geçici olarak kendi bulunduğu manevi seviyeye çekebilir. Bu durumda, öğrenci manevi güçlerin ve hareketlerin özüyle ilgili bir nosyon edinebilir.

Manevi dünyaya henüz geçmemiş bir kişi için, standart bilgi aktarım yöntemleri uygulanır: Yazılar, sözlü anlatım, direkt iletişim, kişisel örnek vs.

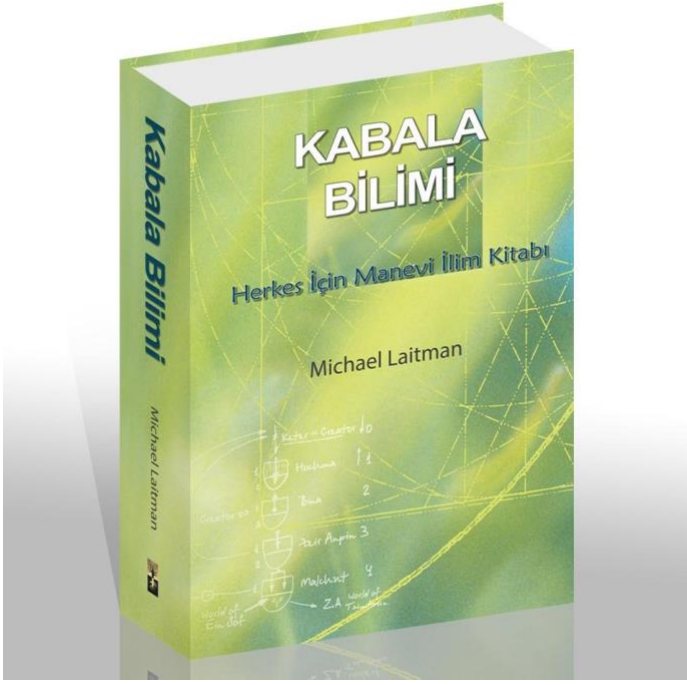
“Yaradan’ın İsimleri” adlı makaleden de bildiğimiz gibi, harflerin tarifi, anlamlarının ötesinde bir şeydir, yani içsel manevi mesajı aktarmak için kullanılabilir. Ancak kişi için, manevi anlamlarına tekabül eden algıları edinmediği sürece kelimeleri okumak, masaya boş tabaklar koymak ve yanlarına güzel yemeklerin isimlerini yazmak gibidir.

Müzik, daha soyut bir şekilde bilgi aktarmaktadır. Bizim dünyamızı yöneten ve yedi kısımdan ya da Sefirot'tan oluşan manevi varlık; "Atsilut'un Partsuf Zer Anpin'i" gerçeğinin ışığı altında, tıpkı görünebilen bir ışık gibi, yedi temel gücün -nitelik- tonundadır.

Bulunduğu duruma göre kişi, müziği besteleyen Kabalistin manevi koşullarını çıkarabilir. Bu kişi, melodiyi oluşturan Kabalistle aynı seviyede olmak zorunda değildir; içsel manasını, kişisel manevi derecesinin mümkün kıldığı kadarıyla kavrayabilir.

1996, 1998 ve 2000 yıllarında Baal HaSulam ve Rabaş'a ait üç müzik diski kaydedilmiş ve çıkartılmıştır. Melodiler, Kabalist Laitman'ın hocası, Kabalist Aşlag'dan duyduğu şekilde sunulmuştur. Sözlere ek olarak, melodilerin sesleri de birçok Kabalistik bilgi taşımaktadır.

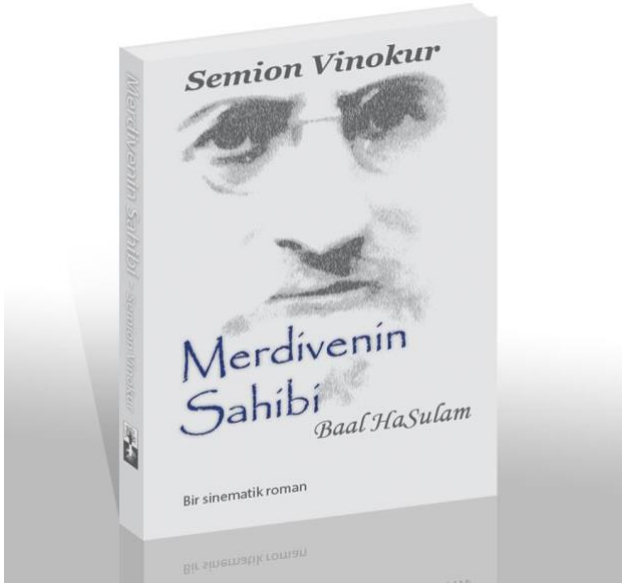
Kabala Bilimi - Herkes İçin Manevi İlim Kitabı

Çağımızın büyük Kabalistlerinden Yehuda Aşlag ve onun oğlu ve varisi Baruh Şalom Aşlag, yaşamın temel sorusuna cevap getirir: Hayatımın anlamı ne? Zohar ve Yaşam Ağacı kitaplarının yorumlarına dayandırılan bu kitapla, günlük yaşamda Kabala ilminden nasıl faydalanacağımızı öğreniriz. Büyük Kabalistlerin otantik metinlerine ilave olarak, bu kitap, bu metinlerin anlaşılmasını sağlayan pek çok yardımcı makaleyle birlikte, Kabalistlerin deneyimlediği Üst Dünyalar'ın evrimini betimleyen çizimlerden oluşur.

Kabala Bilimi kitabında, Baruh Aşlag'ın kişisel asistanı ve baş öğrencisi Michael Laitman, manevi dünyaları edinmeyi amaçlayan Kabala öğrencileri için, kadim makaleleri uyarlamıştır. Laitman, günlük derslerini bu ilham verici makalelere dayandırarak, Üst Alemler'e muhteşem yolculuğumuzda izleyeceğimiz manevi yolu, daha iyi anlamamız için bizlere yardımcı olur.

Merdivenin Sahibi

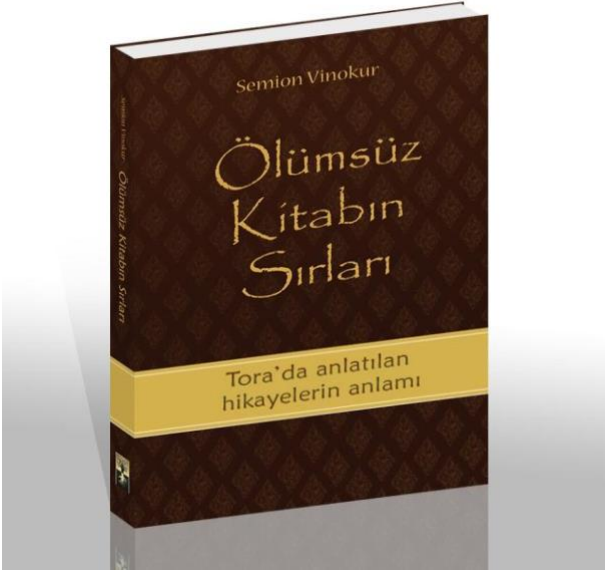

İnsanlık tarihinin en yıkıcı çağının şafağında, 20. yüzyılda, gizemli bir adam, insanlık ve onun acılarının alışılmadık çözümüyle, sosyo-politik arenada ortaya çıktı. Kabalist Yehuda Ashlag, yazılarında açıklıkla ve tüm detaylarıyla öngördüğü savaşları, karışıklıkları ve daha çarpıcı olarak da, bugün yüz yüze kaldığımız ekonomik, politik ve sosyal krizi anlattı. Birleşmiş bir insanlık için duyduğu derin özlem, onu Zohar Kitabı'nı açmaya, ondaki eşsiz gücü, herkes için ulaşılabilir yapmaya zorladı.

Kabalist, Kabala, maneviyat, özgür seçim ve realitenin algısıyla ilgili bildiğinizi düşündüğünüz her şeye arkasını dönen, sinematik bir romandır. En yüksek edininim derecesine ulaşmış, tüm realiteye hükmeden tek güçle direkt temas içindeki insanın, hissiyatını ve içsel çalışmasını aktarmaya çalışan, kendi türündeki ilk romanıdır.

Kabalist, bilimsel bir açıklık ve şüirsnel bir derinlikle birlik mesajı verir. Dinin, milliyetin, mistisizmin, uzay ve zamanın şeffaf yapısının ötesine geçerek bize, tüm insanlıkla beraber, doğayla ahenk içinde olduğumuzda, tek mucizenin içimizdeki mucize olduğunu gösterir. Bize, hepimizin Kabalist olabileceğini gösterir.

Ölümsüz Kitabın Sırları

Musa'nın beş kitabı, tüm zamanların en çok satan kitabı Tora'nın parçasıdır. Bu şekliyle Tora, şifreli bir metindir. Masalların ve efsanelerin altında, insanlığın en yüksek seviyeye doğru yükselişini - Yaradan'ın edinimi- anlatan bir alt metin saklıdır.

Ölümsüz Kitabın Sırları; Tora'nın, Yaratılış ve İsrail halkının Mısır'dan sürgünü hikayeleri gibi, en gizemli ve sıklıkla alıntı yapılan dönemlerinin şifresini çözer. Yazarın enerjik ve kolay anlaşılır üslubu, insanın kendi dünyasını sadece arzu ve niyetle değiştirebildiği realitenin en derin seviyelerine, mükemmel bir giriş yapmanızı sağlar.

Kitabı okurken Tora'da anlatıldığı gibi, olmuş veya olmamış fiziksel olayların seviyesinin ötesine geçiş yapacaksınız. İçinizde Firavun, Musa, Adem, Havva, hatta Habil ve Kabil'in olduğunu keşfedeceksiniz. Onların hepsi sizin bir parçanız. Onları, içinizde keşfettikçe ve Ölümsüz Sevgiye, Yaradan'ın edinimine doğru ilerledikçe, bu gizli realitenin muhteşem hazineleriyle bizi ödüllendiren Yaradan'ın sonsuz sevgisini de keşfedeceksiniz.

Kişisel Çıkar Özgeciliğe Karşı

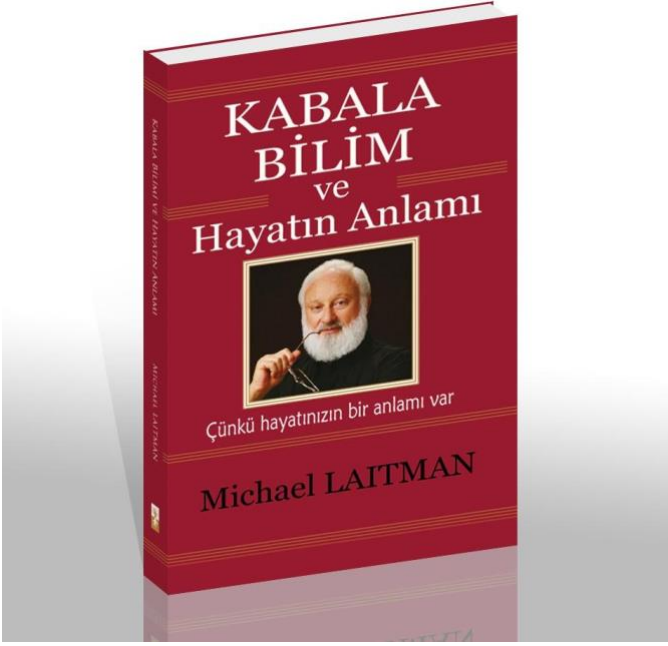

Bu kelimelerin yazıldığı zaman, dünya hâlâ İkinci Dünya Savaşından beri en uzun gerileme sürecini geçiriyordu. Tüm dünyada on milyonlarca insan, işlerini, birikimlerini, evlerini ve en önemlisi; gelecekleri için olan ümitlerini kaybettiler.

Ancak krizler tarih boyunca sürekli ve olağandı. Bu krizi, geçmiş krizlere kıyasla farklı kılan, insanoğlunun şu anki gerginliğinin yapısı olmasıdır. Toplumumuz, çatışma içeren iki uç noktaya doğru çekilmiştir; bir taraftan globalleşme ile gelen bağımlılık ve öteki taraftan da giderek büyüyen kişisel, sosyal ve politik narsizm. Bu koşul, dünyanın daha önce hiç görmediği bir felaketin oluşumu!

Bu karanlık geleceğin önüne geçebilmek için, Kişisel Çıkar Özgeciliğe Karşı; bu dönemde, dünyanın önünde bulunan sorunlarına yeni bir perspektif getirerek, insanoğlunun bir dizi hatasına bağlamaktansa, gereklilikten büyüyen egoizminin sonucu olarak değerlendirmektedir. Bu anlayışla, kitap egomuzu bastırmak yerine, toplumun iyiliği için kullanmanın gerekliliğini dile getirmektedir.

Kabala, Bilim ve Hayatın Anlamı

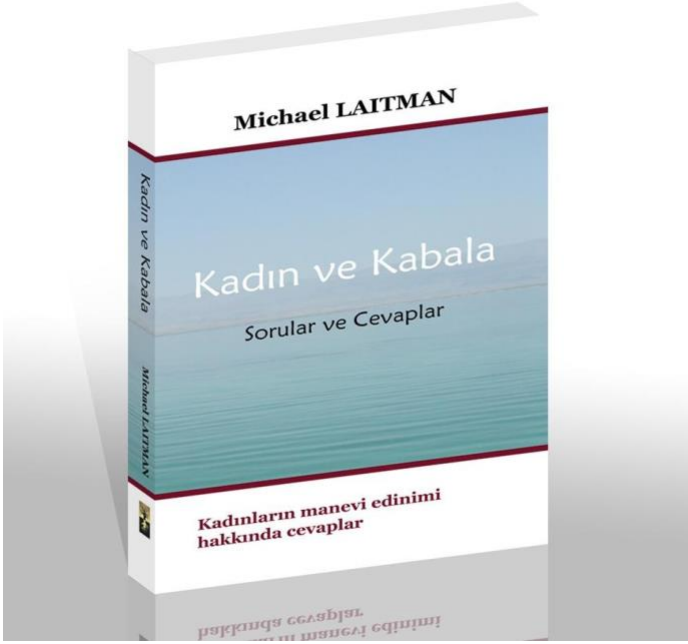
“Prof. Michael Laitman, eşsiz ve etkileyici bir kişilik: Kabala ve bilimin sentezini anlaşılır bir şekilde gerçekleştiren yetenekli bir bilimadamı.”

Daniel Matt, Tanrı ve Big Bang kitabının yazarı: Bilim, Maneviyat ve Zohar Arasındaki Harmoniyi Keşfetmek

“Bu gezegendeki geleceğimiz için kritik tercihler yapacağımız bir dönemde, kadim Kabala Bilgeliği, seçeneklerimizi hem arttırdı hem de yeniledi. Klasik kutsal yazılarda yer alan bilgelik, yüzleşmekte olduğumuz ve önümüze açılan fırsatları taşıyabilmemiz için getirilmeli ve bu mesaj, tüm dünyada, tüm insanlara ulaşılabilir yapılmalı. Prof. Michael Laitman, diğerlerinden farklı olarak, bu çok önemli meydan okumayı başarmaya ve bu tarihi görevi yerine getirmeye yetecek güçtedir.”

Prof. Ervin Laszlo, Kaos Noktası, Bilim ve Akaşik Alan kitabı da dâhil, 72 kitabın yazarı: Her Şeyin Birleşik Teorisi

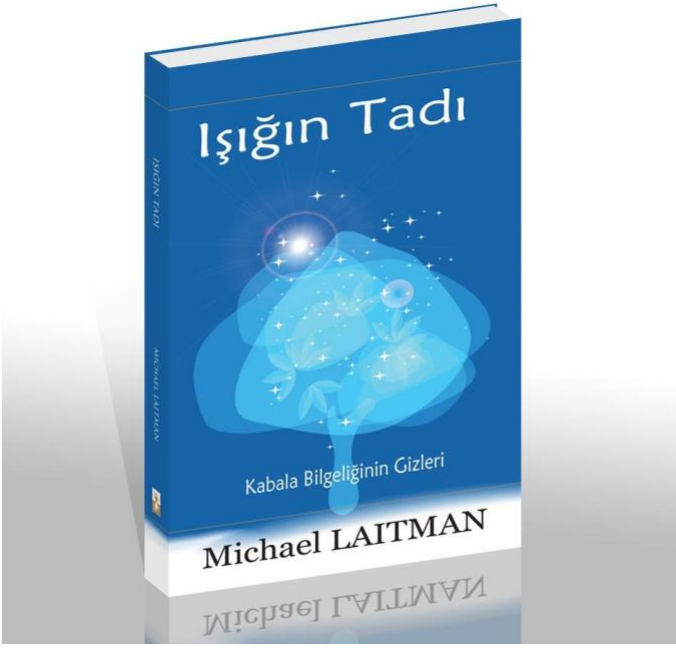
Kadın ve Kabala

Bir arzu sonucu ortaya çıkan ellerinizde tutuyorsunuz. Birçok kadın bir araya gelerek, yeni gelen bütün kadınlara, Kabala çalışmasında yardımcı olabilmek için bu kitapçık üzerinde çalıştı. Toplanan soruların tümü, Bney Baruh Kabala Eğitim Merkezi'ne yeni başlamış olan kadın öğrencilerin sordukları sorulardan oluşmaktadır. Cevaplar, Dr. Laitman'ın kitaplarından, derslerinden ve konuşmalarından alınmıştır. Sorulan sorular, bizim maneviyatı edinmek isteme ihtiyacımızdan ortaya çıkmıştır: Bizler buna açız, kalplerimiz bunun ağırlığında haykırıyor. Bizler kendimizi, her şeyi yapabilecek duruma hazır, amaca doğru, erkeklerimizi desteklemeye hazır buluyoruz.

Dr. Laitman bize der ki: "Kadınların karşılıklı sorumluluk hissiyatı içerisinde, erkekleri uyandırmak ve onları bir araya getirmek için bağ kurmaları gerekir ki, erkekler birbirleri ile bağ kursunlar ve bu birlik sayesinde maneviyata erişsinler. Daha sonra, erkekler arasındaki bu bağ ve karşılıklı sorumluluk sayesinde maneviyat kadınlara da geçecektir. Bunun sonucunda, herkes bir bütün olacaktır; ulusun erkek ve dışı parçası veya bütün insanlığın."

İşığın Tadı

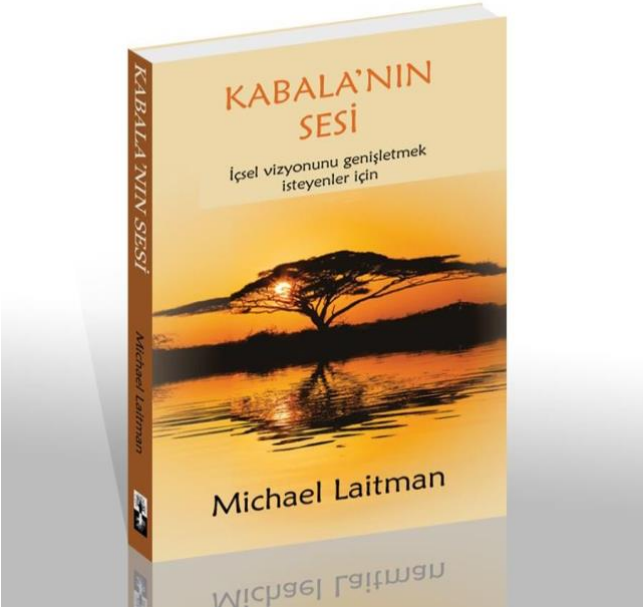
“Bu nesilde bulunduğum için mutluyum, zira artık Kabala Bilgeligi’ni yaymak mümkün.”

Kabalist Yehuda Aşlag – Baal HaSulam

Binlerce yılın sonunda gizli olan Kabala Bilgeligi, bizim neslimizde ifşa olmaya başladı. ‘İşığın Tadı’ adlı bu kitap, bilgelığın üzerine bir pencere açmakta. Kitap, günümüzün her bireyi için, ilk defa duygularında tadacakları bir lezzet ve kalplerinde yoğun bir anlayış sağlayacaktır.

Bu kitap, neslimizin en yüce Kabalisti Dr. Michael Laitman’ın, her sabah verdiği canlı derslerden derlenmiştir.

Kabala'nın Sesi

“Bizim neslimizin en sonuncusu olan, büyük Kabalist Baruh Aşlag’ın öğrencisi ve kişisel asistanı olmak, benim için çok büyük bir ayrıcalıktır. Basitçe söylemek gerekirse, tüm içtenlik ve sevgimle ondan öğrendiklerimi okuyucularla paylaşmaktan çok mutlu olacağım.”

Dr. Michael Laitman

Kabala'nın Sesi, Kabala makalelerinden seçilerek ve derlenerek hazırlanmış olup bu otantik bilgeliğin, zengin ve tam bir mozaiğini meydana getiren on bölümden oluşmaktadır.

Bir Demet Başak Gibi

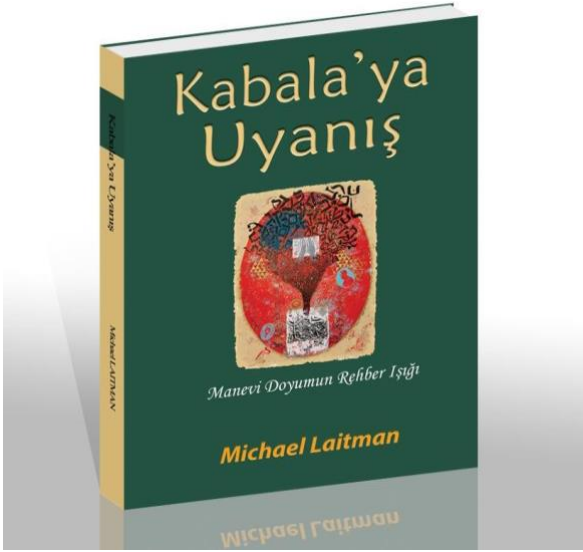
Neden Birlik ve Karşılıklı Sorumluluk Bu Zamanın Çağrısıdır?

Bu kitap, bazı Yahudilerin en ürkütücü ve gizemli sorularına ışık tutar: Bu gezegendeki rolümüz nedir? Bizler gerçekten ‘Seçilmiş insanlar mıyız?’ Eğer öyle isek ne için seçildik? Anti-Semitizme neden olan nedir ve bu iyileştirilebilir mi?

Tüm zamanların Yahudi tarihçileri ve bilgelerinin sayısız referansının kullanıldığı bu kitap, Yahudilerin ulaşmak istediği ama bir o kadar da tanımlaması zor hedefini yerine getirmek için, bir yol haritası sunar: Sosyal bağlılık ve birlik. Gerçekte birlik, yalnızca Yahudilerin bunu sabırsızlıkla bekleyen dünyaya vereceği bir hediyedir.

Birlik olduğumuzda ve bunu tüm dünyayla paylaştığımızda huzur, kardeş sevgisi ve mutluluk, tüm dünyada sonsuza kadar hüküm sürer.

Kabala'ya Uyanış

Dünyanız değişmeye hazır. Bu neslin en büyük Kabalistinin rehberliğinde, siz de bunu gerçekleştirin. Micheal Laitman, Kabala'yı, Yaradan'a yaklaşmayı sağlayan bir bilim olarak görür. Kabala, yaratılış sistemini, Yaradan'ın bu sistemi nasıl yönettiğini ve yaratılışın bu seviyeye nasıl yükseleceğini çalışır. Kabala, manevi doyuma ulaşma metodudur. Kabala çalışması ile siz de kalbinizi ve sonuç olarak yaşamınızı başarıya, huzura ve mutluluğa doğru nasıl yönlendireceğinizi öğrenirsiniz.

Kadim ilim geleneğine, bu farklı, özel ve hayranlık uyandıran girişile büyük Kabalist Baruh Aşlag (Rabaş)'ın öğrencisi Laitman, bu kitapta size, Kabala'nın temel öğretilerinin derin anlayışını ve bu ilmi başkalarıyla ve etrafınızdaki dünyayla ilişkilerinizi netleştirmek için nasıl kullanacağınızı anlatır. Hem bilimsel hem de şiirsel bir dil kullanarak, maneviyatın ve varoluşun en önemli sorularını araştırır: Hayatımın anlamı ne? Neden dünyada keder var? Reenkarnasyon, manevi yaşamın bir parçası mı? Mümkün olan en iyi varoluş aşamasını nasıl edinebilirim?

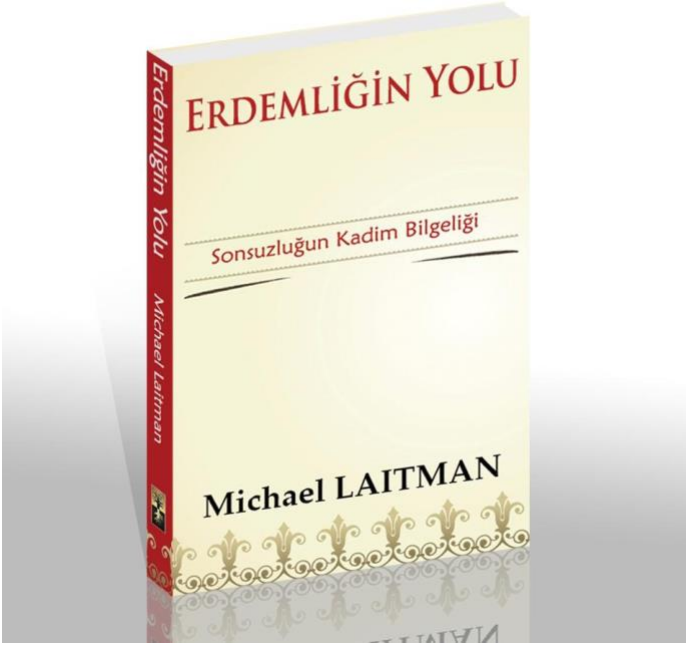
Bu eşsiz rehber, dünyanın ötesini ve günlük hayatın sınırlamalarını görmeyi, Yaradan'a yaklaşmayı ve ruhun derinliklerine ulaşmayı için

Erdemliliğin Yolu

size ilham verecek.

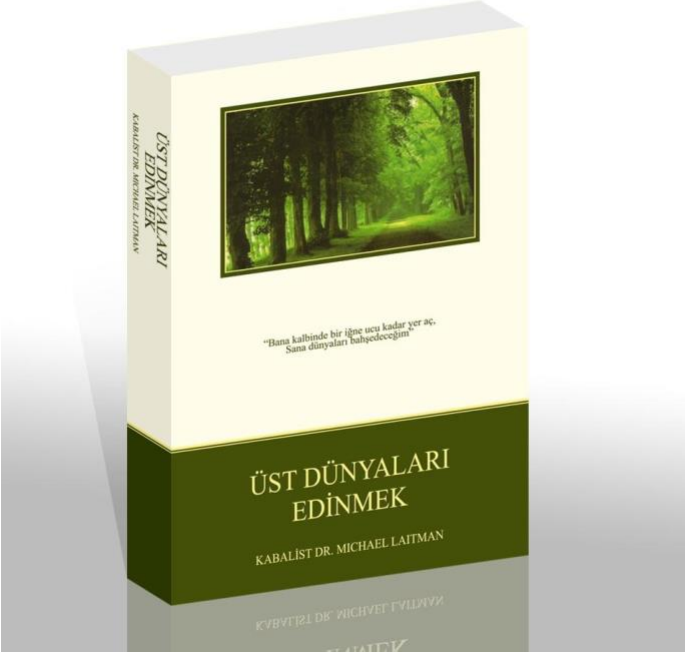
Kabala'ya Uyanış

Bugün Kabala Bilgelisinin insanlığa bir mesajı var:

Günümüzün sorunlarını ancak birlik ve beraberlikle çözüme ulaştırabiliriz. Problemler raslantısal değil, onları gözardı etmemeliyiz. Dahası, oluşan durumu doğru bir biçimde değerlendirebilirsek hayatımız yeni, mutluluk ve sükunet dolu bir yöne akmaya başlayacaktır. Gelişigüzel değil, gayet bilinçli bir şekilde yaşamımıza yön verebiliriz.

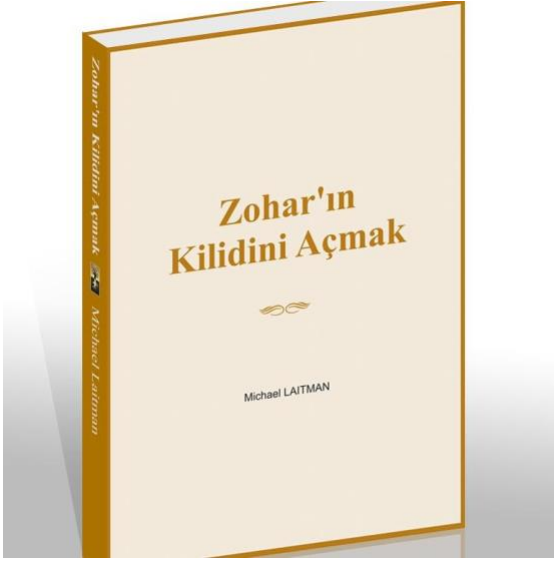
Zohar'ın Kilidini Açmak

Micheal Laitman'ın sözleriyle; “Özü tam bir özgeçlilik ve sevgi olan manevi nitelikleri anlamak, insan idrakinin ötesindedir. Bunun sebebi, insanoğlunun bu tip hislerin var olabileceğini kavrayamaması ve herhangi bir eylemi yerine getirmek için teşvik bekleyip kişisel kazanç olmadan kendini büyötmeye hazır olmamasından kaynaklanmaktadır. Bu sebeple, özgeçlilik gibi bir nitelik, insana Üstten verilir ve sadece deneyimleyenler bunu anlayabilir.”

Üst Dünyaları Edinmek, yaşamımızda manevi yükselişin muhteşem doyumunu keşfetmemize olanak sağlayan ilk adımdır. Bu kitap, sorularına cevap arayan ve dünya fenomenini anlamak için güvenilir ve akılcı bir yol arayan tüm insanlar içindir. Kabala İlmi'ne, bu muhteşem giriş, akli aydınlatacak, kalbi canlandıracak ve okuyucuyu ruhunun derinliklerine götüreceğ olan farkındalığı sağlar.

Üst Dünyaları Edinmek

Zohar Kitabı (Aydınlığın Kitabı), şimdiye kadar yazılmış en gizemli ve yanlış anlaşılan yapıtlardan biridir. Yıllar boyunca kendinde uyandırdığı hayranlık, şaşkınlık ve hatta korku, emsalsizdir. Bu kitap, tüm yaratılışın sırlarını içermesine rağmen, bugüne kadar bu sırların üzeri bir gizem bulutuyla örtülmüştür.

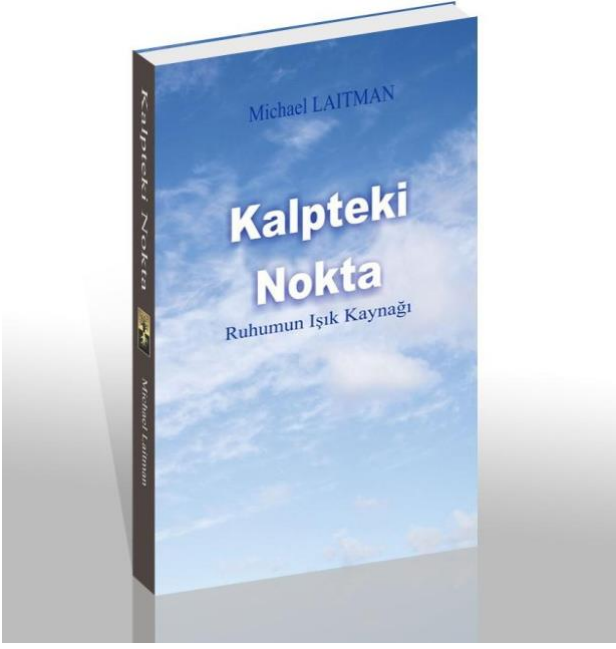
Şimdi Zohar, insanlığa yol göstermek için, ilmini tüm dünyanın gözleri önüne sermektedir. Şöyle yazıldığı gibi (VaYera, madde 460): “Mesih’in günleri yaklaştıkça, çocuklar bile ilmin sırlarını keşfedecek.” 20. yüzyılın büyükKabalistlerinden Yehuda Aşlag (1884-1954), bize Zohar’ın sırlarını açığa çıkaracak yepyeni bir yol göstermiştir. Bu yüce Kabalist, yaşamlarımıza hükmeden güçleri bilmemize yardım edecek ve kaderimize nasıl hükmedeceğimizi öğretecek, Zohar Kitabı’na giriş niteliğindeki dört kitabı ve Sulam (Merdiven) Tefsirini yazmıştır.

Zohar’ın Kilidini Açmak, üst dünyalara nihai yolculuğun davetiyesidir. Kabalist Dr. Michael Laitman, bizi bilgece, Sulam Tefsiri’nin ifşasına götürür. Bu şekilde Laitman, düşüncelerimizi düzenlemekte ve kitabı okumaktan kaynaklanan manevi kazancımızı arttırmaktadır. Zohar Kitabı’yla ilgili açıklamaların yanı sıra kitap, bu güçlü metnin kolay anlaşılması ve okunmasını sağlayan, özenle çevrilmiş ve derlenmiş Zohar kaynaklı sayısız ilham verici alıntıya da yer

Zohar'ın Kilidini Açmak

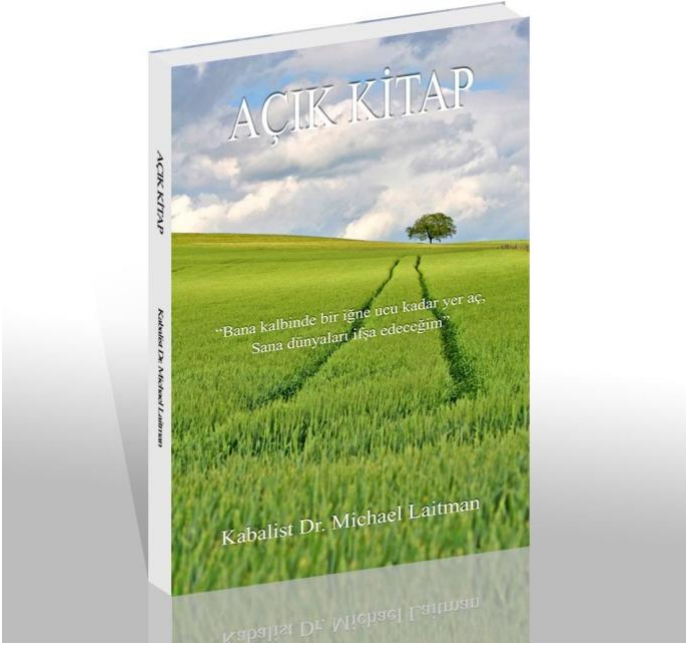
vermiştir.

Kalpteki Nokta

Hayatın elimizden kayıp gittiğini hissettiğimizde, toparlanmak için zamana ihtiyacımız olduğunda ve düşüncelerinizle başbaşa kalmak istediğinizde, bu kitap, içinizdeki pusulayı yeniden keşfetmenize yardım edecek. Kalpteki Nokta, ilmi sayesinde tüm dünyada ve Kuzey Amerika'da kendini ona adanmış öğrenciler kazanmış bu insanın makalelerinden oluşan eşsiz bir kitaptır. Dr. Michael Laitman, bir bilim adamı, Kabalist ve büyük saygı uyandırarak kadim ilmi temsil eden büyük bir düşünürdür. Bu fırtınalı günlerde popüler www.kabbalah.info sitesi vasıtasıyla, gerçeği ve sonsuz huzuru arayanlar için umut ışığı olmaktadır.

Açık Kitap

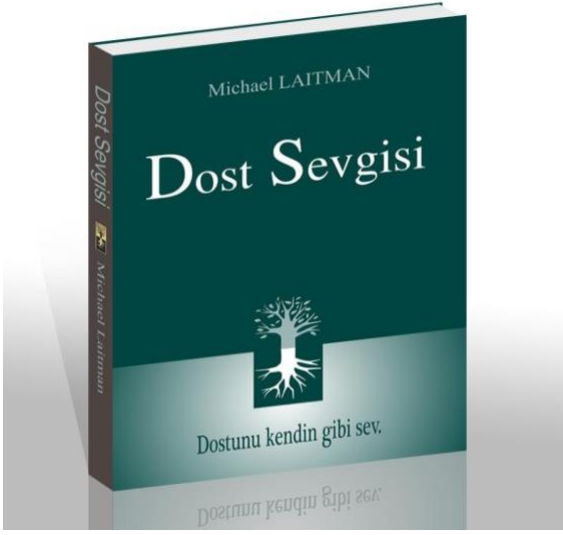
Bu kitap çok temel görünse de, Kabala'nın temel bilgisini ifade eden bir kitap olma niyetini taşıyor. Daha ziyade, okuyucuların Kabala kavramlarına, manevi nesnelere ve manevi terimlere yaklaşımını iletmeye yardım içindir.

Kişi, bu kitabı defalarca okuyarak içsel görüş ve duyu geliştirir ve daha önce içinde var olmayana yaklaşır. Bu, yeni edinilen görüşler, sıradan duyularımızdan gizlenmiş olan boşluğu hisseden algılayıcılar gibidirler.

Dolayısıyla bu kitap, manevi terimlerin düşüncesini geliştirmeye yardım amaçlıdır. Bu terimlerle bütünleştiğimiz ölçüde, tıpkı bir sisin kalktığı gibi, etrafımızı saran manevi yapının ortaya çıkışını içsel gücümüzle görmeye başlayabiliriz.

Yine bu kitap, olguların çalışılmasını hedeflememiştir. Bunun yerine, yeni başlayanların sahip oldukları en derin ve en güç algılanan hisleri uyandırmak için yazılmıştır.

Dost Sevgisi

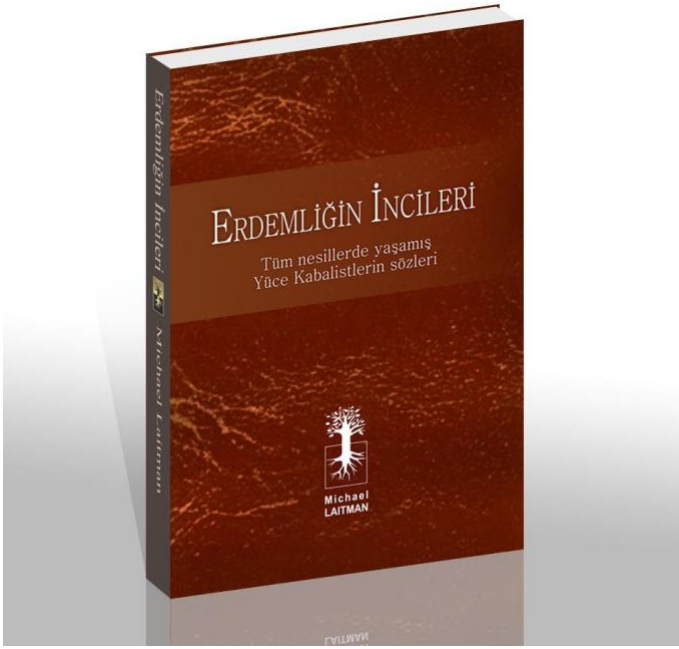

Grubun Amacı:

“Burada, Baal HaSulam’ın yolunu ve metodunu takip etmek isteyen herkes, bir grup olmak için bir araya geldik ki hayvan olarak kalmayalım ve insan denilen varlığın derecelerinde yükselim.”

Rabaş’ın Yazıları, 1. Bölüm, Topluluğun Amacı

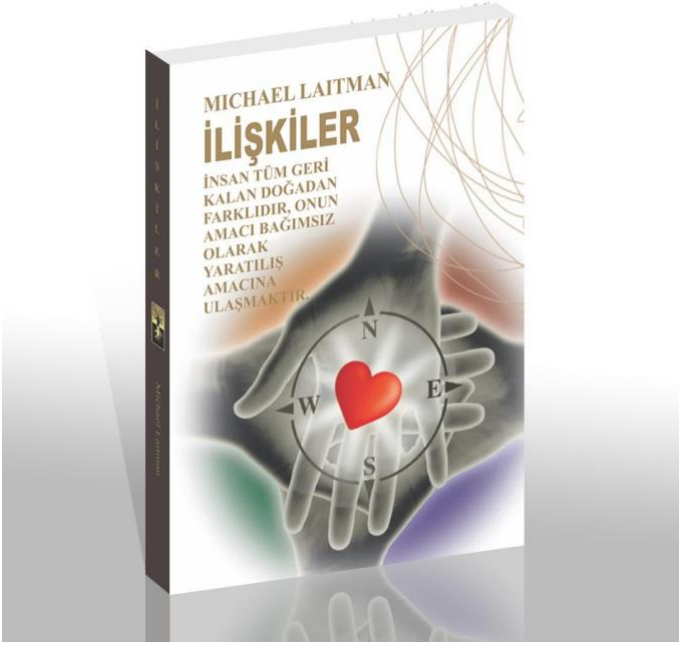
Erdemliliğin İncileri

Erdemliliğin İncileri, tüm nesillerin büyük Kabalistlerinin yazılarından, makalelerinden, özellikle de Zohar Kitabı'nın Sulam (Merdiven) Tefsiri'nin yazarı Yehuda Aşlag'dan derlenen alıntılardan oluşur. Bu yapıt, kaynağı referans olarak, insan yaşamının her aşamasıyla ilgili Kabala'nın yenilikçi kavramlarını açıklar. Kabala çalışmak isteyen herkes için eşsiz bir hediyedir.

Dost Sevgisi

Bilim ve kültürün gelişiminin yanı sıra, her nesil kendinden sonra gelen nesle, biriktirdiği ortak insanlık tecrübesini aktarır. Bu bellek, bir nesilden diğerine, çürümüş bir tohumun enerjisinin yeni bir filize geçmesi gibi geçer. Belleğin aktarımında var olan tek şey, Reşimo veya enerjidir. Maddenin çürümesi gibi, insan bedeni de çürür ve tüm bilgi, yükselen ruha aktarılır. Daha sonra bu ruh, yeni bedene yerleşir ve bu bilgiyi veya Reşimo'yu hatırlar.

Genç bir çiftin çocuğunun dünyaya gelişinde, tohumdan gelen bilgiyle, ölmüş bir insanın ruhunun yeni bir bedene geçerken beraberinde getirdiği bilgi arasındaki fark nedir? Neticede anne ve baba hayatta ve çocukları da onlarla beraber yaşıyor! Hangi ruhlar, onların çocukları oldu?

Yüzyıllar boyunca tüm uluslar, doğal olarak sahip oldukları tüm bilgiyi miras yoluyla çocuklarına geçirmek için büyük bir arzu duydular. Onlara en iyi ve en değerli olanı aktarmak istediler. Bunu aktarmanın en iyi yolu; yetiştirme tarzı, bilgiyi öğretmek, kutsal olduğu düşünülen fiziksel

eylemler yöntemi ile düzenli toplum oluşturmaya çalışmak değildir.

Kabala'nın Temel Kavramları

Kabala'nın İfşası

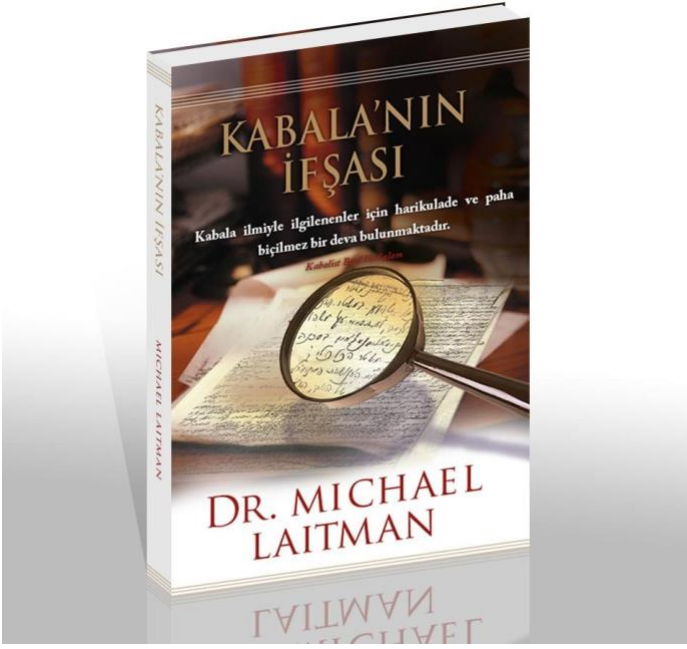

Bu kitabı okuyarak kişi, daha önce var olmayan içsel alametler geliştirir.

Bu kitap, manevi terimlerin analizini hedefler. Bu terimlere uyumlu olmaya başladıkça, etrafımızı saran manevi yapının, tıpkı bir sisin kaybolmaya başlaması gibi, örtüsünü açmaya başladığına tanık oluruz.

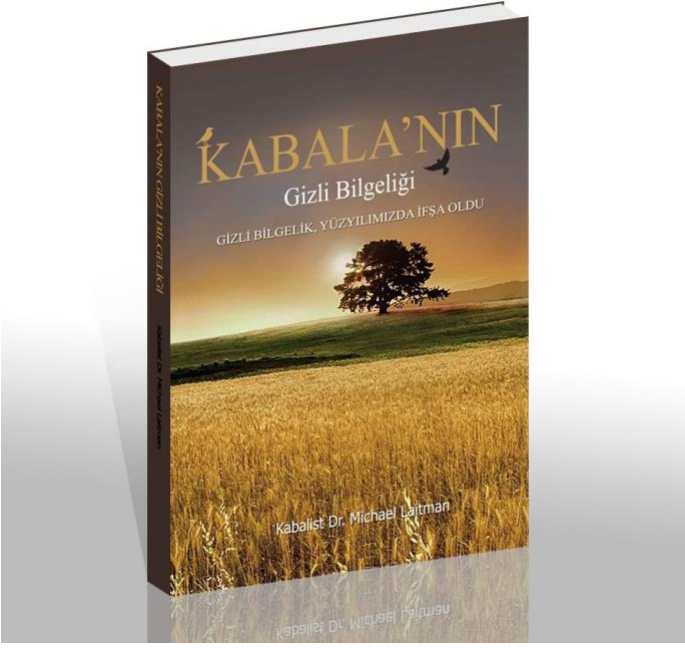
Kabala kitapları, Baal HaSulam'ın dünyayı kötülüklerden kurtarmanın sadece ıslah metodunu yaymaya bağlı olduğunu belirten yönlendirmelerini izlemeyi amaçlamıştır. Tıpkı şöyle dediği gibi: “Eğer gizli olan ilmi, kitlelere nasıl yayacağımızı bilirsek, kurtuluşun tam eşliğindeki bir nesil oluruz.”

Bunu gerçekleştirmenin tek yolunun, Kabala kitaplarını tüm dünyayla paylaşmak olduğunu biliyoruz. Bu sebeple, tüm bu kitapları internette, ücretsiz olarak yayınlıyoruz. Amacımız, bu ilmi her köşeye mümkün olduğunca yaymaktır. Basılmış kitapları pek çok insana ulaştırabilir, onlar vasıtasıyla ilmin başkalarına yayılmasına yardım edebilirsiniz.

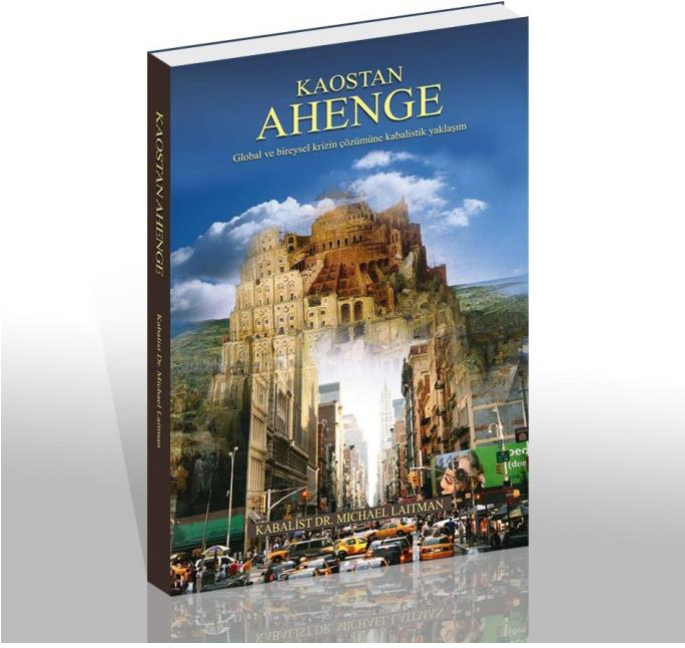
Kabala'ya gizli ilim denilmesinin 3 nedeni vardır. Birincisi, Kabalistler tarafından özellikle gizlenilmiş olduğundandır. Kabala'nın insanlara öğretilmesi, ilk 4000 yıl kadar önceye, Hazreti İbrahim'e dayanmaktadır. (MÖ 1947-1948) Milat tarihinin başlangıcına kadar geçen 2000 yıllık süreçte bu öğreti, gizlenmeden halka öğretilmekteydi. Hz. İbrahim'in, çadırının önünde oturup gelip geçen yolculara gösterdiği misafirperverlik hikâyesini biliyoruz. Onlara yiyecek ve içecek sunarken, aynı zamanda bu ilmi anlattığını da biliyoruz. O dönemlerde var olan ruhlar, bizim neslimize göre daha arıydılar ve bu öğretiyi daha doğal olarak anlayabildiler.

Kaostan Ahenge

Artan krizler dünyasında, fırtınanın ortasında bir ışığa, yanlış giden şeylerin nereden kaynaklandığını görmemizi sağlayan ve en önemlisi de dünyamızı ve yaşamlarımızı daha huzurlu ve yaşanabilir kılmak için ne yapmamız gerektiğini öğreten bir rehber ihtiyacımız var. Bu temel ihtiyaçlar sebebiyle bugün, Kabala ilmi milyonlara ifşa olmuştur. Kabala, yaşamı geliştirme metodu olarak düzenlenmiştir. Kabala, bir araç ve Kabala İlmi'nin Gizli Bilgeliği, bu aracı nasıl kullanacağımızı öğreten bir yöntemdir. Bu rehber, bu kadim bilimi, günlük yaşantımıza uyarılmanın yanı sıra, Kabala'nın temellerini öğrenmek için ihtiyacımız olan bilgiyi bize sunar.

Kabala'nın Gizli Bilgiği

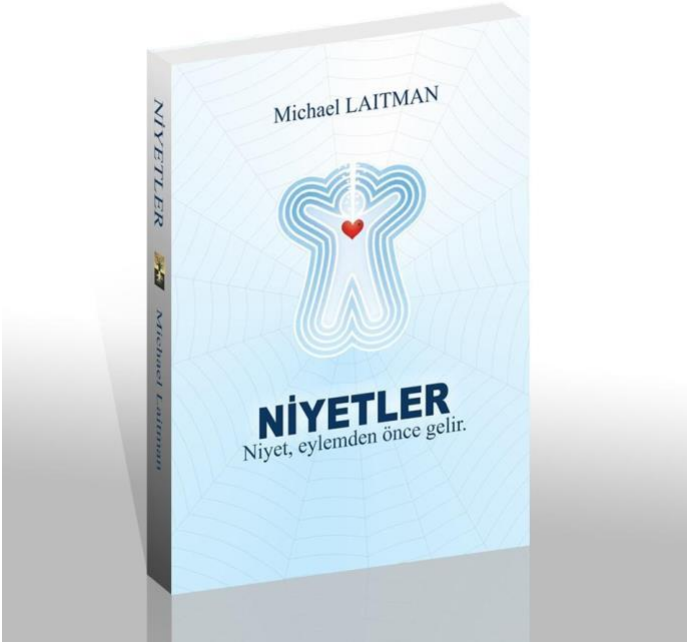

Kaostan Ahenge: Kabala İlmî'ne Göre Küresel Krizin Çözümü, dünyanın bugün içinde bulunduğu endişe verici aşamasına yol açan unsurları açığa çıkarır.

Birçok araştırmacı ve bilim insanının hemfikir olduğu gibi, insanoğlunun sorunlarının kaynağı, insan egosudur. Laitman'ın çığır açan yeni kitabı, sadece insanlık tarihi boyunca tüm acıların kaynağı olan egonun ifşasını değil, aynı zamanda, egolarımıza bağlı olarak, mutluluğa nasıl ulaşacağımızı ve sorunlarımızı nasıl fırsata dönüştüreceğimizi de açıklığa kavuşturur. Kitap, iki bölümden oluşur. İlki, insan ruhunun analizi yaparak, egonun nasıl ruhun zehri olduğunu ortaya koyar. Bu kitap, mutlu olmak için yapmamız gerekenlerin ve acıya sebep olduğu için kaçınmamız gerekenlerin bir haritasını çizer. Kitap boyunca Laitman'ın insanlık aşamasının analizi, bilim kaynaklı veriler, çağdaş ve kadim Kabalistlerden alınan örneklerle desteklenmiştir.

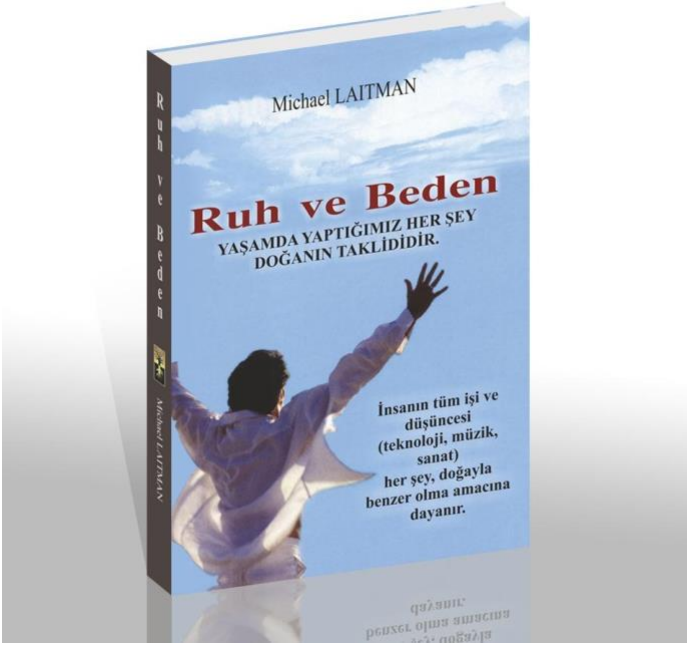
Kaostan Ahenge, yeni bir varoluş aşamasına kolektif olarak yükselmemiz gerektiğini ve bu hedefi kişisel, sosyal, ulusal ve uluslararası seviyede nasıl başaracağımızı gösterir.

Ruh ve Beden

Derste otururken, sizinle beraber çalışanlar vasıtasıyla uyanan müşterek ruha bağlı olarak içsel değişimleri deneyimlersiniz. Herkes, -siz de dâhil-, hepimizi birleştiren Kaynağa bağlanır... Beraber çalıştıkça, hepimiz birbirimize bağlanmaya çalışırız. En önemli şey, herkesin aynı Kaynağa, aynı düşünceye bağlanmasıdır... Sadece bu güç, bizi birbirimize bağlar.

Yarının Çocukları

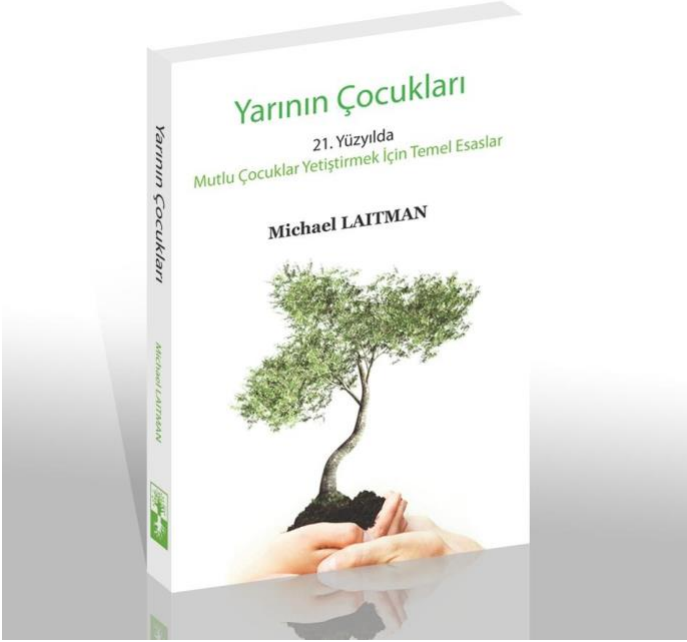
Zamanın başlangıcından beri insan, varoluşun temel sorusuna cevap aramaktadır: Ben kimim, dünyanın ve benim var olmamızın sebebi ne, öldükten sonra bize ne oluyor? Hayatın anlamı ve amacı ile ilgili sorularımız, gündelik hayatın sınamaları ve acıları, küresel bir boyuta ulaştı. Neden acı çekmek zorundayız? Bu sorulara cevap olmadığından, mümkün olan her yöne doğru araştırmalar yapılmaktadır.

Kadim inanç sistemleri, şimdilerde moda olan doğu öğretileri, bu arayışın bir parçasıdır. İnsanlık, sürekli olarak varlığının akılcı kanıtını aramaktadır; insan, binlerce yıldır doğanın kanunlarını araştırmaktadır.

Kabala, bir bilim olarak bunun araştırılmasında bir yöntem öneriyor. Bu yöntem insanın, evrenin gizli olan bölümünü hissetme becerisini geliştirmesine olanak tanıyor. 'Kabala' kelimesi, 'almak' demektir ve insanın en yüksek bilgiyi alma ve dünyayı doğru pencereden görme özlemine ifade eder.

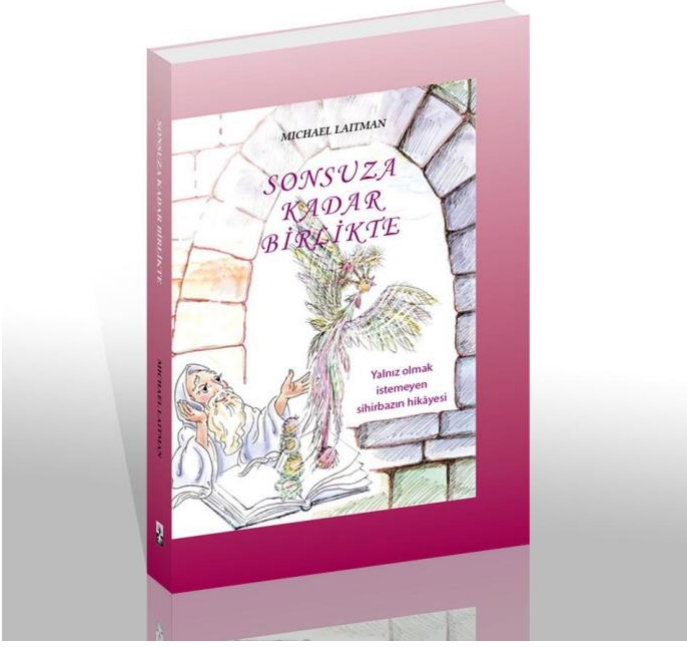
Sonsuza Kadar Birlikte

Yarının Çocukları: 21. Yüzyılda Mutlu Çocuklar Yetiştirmenin Temel Esasları, siz ve çocuklarınız için yeni bir başlangıç olacaktır. ‘Yeniden başlat’ düğmesine basabilmeyi ve bu sefer, doğru olanı yapmayı hayal edin. Hiçbir mücadele, hiçbir sıkıntı ve en iyisi, hiçbir tahmin yok.

Büyük keşif şudur ki; çocukları yetiştirmek, tamamen oyunlardan, onlarla oynamaktan, onlarla küçük yetişkinlermiş gibi ilişki kurmaktan ve tüm önemli kararları birlikte almaktan ibarettir. Çocuklara dostluk ve diğerk insanların iyiliğini düşünmek gibi olumlu şeyleri öğretmekle, nasıl otomatik olarak günlük hayatınızın diğerk alanlarını da etkilediğinizi görünce şaşıracaksınız.

Herhangi bir sayfayı açın ve orada, çocukların yaşamlarına ait, her alana dair düşünceleri sorgulatan sözler bulacaksınız: Ebeveyn – çocuk ilişkileri, dostluklar ve sürtüşmeler, okullar nasıl tasarlanır ve nasıl işler konusunda açık, net bir tablo. Bu kitap, her yerdeki tüm çocukların mutluluğunu amaç edinerek, çocukların nasıl yetiştirileceğine dair taze bir bakış açısı sunuyor.

Yani, eğer bir gün siz de kalbinizin derinlerinde, hafif bir ‘Şak!’ hissederseniz, bilin ki şefkatli ve bilge bir sihirbaz size sesleniyor, çünkü sizin dostunuz olmak istiyor.

Ne de olsa, yalnız olmak çok üzücü olabilir.

Ücretsiz online
Kabala Kursu

em.kabala.info.tr

Şu an, hayatınızın en anlamlı anı olabilir...
Eğer buna izin verirseniz.

BNEY BARUH
KABALA EĞİTİM MERKEZİ

Canlı
yayın

İNTERNET AĞIMIZ

Ana sitemiz:

<http://www.kabala.info.tr/>

İlk internet sitemizdir ve en temel dokümanlar yayınlanmaktadır. Kabala hakkında Türkçe olarak yayında olan, dünyadaki en büyük doküman arşivi olarak kabul edilebilir.

Dr. Michael Laitman'ın Blog Sitesi:

<http://laitman.info.tr/>

Hocamız Dr. Michael Laitman'ın günlük derslerinden derlediği kısa makalelerinin yayınlandığı blog'udur.

Bu blog, şu an 19 dilde yayın yapmaktadır ve Türkiye'deki öğrenci ve dostlarımızın katkılarıyla site, Türkçe olarak da yayınlanmaktadır.

Dr. Michael Laitman'ın Eğitim Sitesi:

<http://michaellaitman.com/tr/>

Bu sitede Dr. Michael Laitman'ın uluslararası kamuoyunda dile getirdiği güncel sorunlara yönelik sunumlarını ve bu konularla ilgili uzmanlarla yaptığı söyleşileri takip edebilirsiniz.

Dr. Laitman, eğitim, metodoloji ve uygulamaları ile günümüzde eğitimin geçirdiği en sıkıntılı dönemlerde olumlu değişimi desteklemektedir. Eğitime yeni bir yaklaşım sunarak, bağımlı ve integral dünyada yaşamın gereklilikleri için eğitime yeni bir yaklaşım sunmaktadır.

ARI Enstitü Merkezi:

<http://ariresearch.org/tr/>

ARI Enstitüsü, kâr amacı olmayan bir organizasyon olarak kurulmuştur. Eğitim uygulamalarına, pozitif değişime yaratıcı fikirler ve çözümlerle, şimdiki neslimizin giderek daha çok ihtiyaç duyduğu eğitim konularına kendini adanmış bir organizasyondur. ARI, entegre ve birbirine bağlı, yeni dünya düzeninin ve kurallarının farkına varılmasını ve küresel yeni dünyada uygulanmasını, yeni bir düşünce yaklaşımı olarak sunmaktadır. İletişim ağları, multimedya kaynak ve aktiviteleriyle, ARI uluslararası ve farklı akademik çalışma grupları arasında işbirliğini desteklemektedir.

Kabala İlmî Eğitim Sitemiz:

<http://em.kabala.info.tr/>

Bu site internet olanakları kullanılarak en geniş kapsamlı eğitimi insanlara sunmak için yapılmıştır. İnternet ortamında bulunan sınıflar ve dünyanın en geniş kapsamlı Kabalistik metinler kütüphanesi gibi hizmetler sunan Bney Baruh'un tüm çabası, sorularınıza cevaplar bulabileceğiniz ve içinde yaşadığımız dünyayı daha iyi anlayabilmenizi sağlayacak olan bir ortam yaratabilme üzerine yoğunlaşmaktadır. Tüm kurslar ücretsizdir.

Media Arşivi:

<http://kabbalahmedia.info/>

Bu sitemizde, yıllardır işlenmekte olan tüm ders, çalıştay ve söyleşi programlarının video ve MP3 arşivine ücretsiz olarak ulaşabilirsiniz.

Kabala TV Sitesi:

<http://kabalatv.info/>

Her sabah 03:00 – 06:00 arası yapılan canlı dersleri, bu sitenin ana sayfasından takip edebilirsiniz. Ayrıca bu sitede Bney Baruh Kabala Eğitim Merkezi'nin Türkçe dilinde düzenlediği tüm video arşivini inceleyebilirsiniz. Bu sitede ayrıca, 24 saat canlı yayın yapan TV odası ve aynı zamanda belirli zamanlarda canlı yayın yapan radyo odasına ulaşabilirsiniz.

Sviva Tova – İyi Çevre:

<http://kabbalahgroup.info/internet/tr/>

Bu sitede, Bney Baruh dünya topluluğu ile ilgili günlük bildirimleri takip edebilirsiniz. Bu bildirimler sayesinde, tüm etkinliklerimizden haberdar olup bu etkinliklere internet üzerinden dâhil olabilirsiniz.

Ari Film:

<http://www.arifilms.tv/>

Ari Film yapımcılarının Kabala İlmi hakkında gerçekleştirmiş oldukları tüm sinema ve video çalışmalarına bu site aracılığıyla ulaşabilirsiniz.

Kitap Sitemiz:

<http://www.kabbalahbooks.info/>

30 farklı dilde yayınlanmış tüm kitapları bu sitede inceleyebilirsiniz.

Müzik Sitemiz:

<http://musicofkabbalah.com/>

Her birimiz müziği farklı algılarız. İki kişinin aynı melodiyi nasıl algıladığını karşılaştırmak mümkün değildir. Kabala, ruhun ilmi, bu nedenden dolayı kişiye özeldir. Kabala, ruhun tümüyle açılıp yaratıldığı zaman içinde mevcut olan mutlak potansiyeline ulaşması için bir yoldur.

Bu sitede yer alan melodiler, çok büyük Kabalistlerden biri olan Baal HaSulam ve geçmişteki Kabalistlerin yaptıkları bestelerin farklı versiyonlarıyla düzenlenmesinden oluşmuştur. Ziyaretçiler ayrıca, müzik ve Kabala ile ilgili bazı materyallere bağlantı bulabilirler.

Sosyal Ağlar:

Tüm sosyal ağlarımızın kısa linklerine sitelerimize girerek ulaşabilirsiniz.

Katkı Sunun

Kabala İlmi bir grup çalışmasıdır. Dünya'nın birçok ülkesinde grupları bulunan Bney Baruh Kabala Eğitim Enstitüsü, tüm faaliyetlerini, öğrencilerinin gönüllü katkıları ile sürdürmektedir. Bu katkılar, bireylerin niteliklerine göre değişmektedir. Sitemizde de incelediğiniz gibi, Bney Baruh, prensipleri gereği, kullanılacak tüm öğrenim araçları ile Manevi Bilgi'yi, öncesinde hiçbir ön koşul öne sürmeden tüm insanlığa ücretsiz olarak götürmeyi kendisine ilke edinmiştir.

Bu doğrultuda Manevi Dağıtımına katkı sunmak isteyenler **turkish@kabbalah.info** adresine yazarak Bney Baruh ile iletişime geçebilirler.

